

KARANLIK

KUSURSUZCA KUSURLU SERİSİ

günahlar

NEVA ALTAJ

NERA

Kan ve ölüm dolu bir gecede,
Masum bir adamın hayalini kurlardığımı
sanıyordum,
Bir daha asla göremeyeceğim bir adam.
Yanılmışım.

Havada hafif bir değişim.
Karanlıkta gümüş gözlerin parıllısı.
Onu göremeyebilirim ama orada olduğunu biliyorum.
Gölgelerde gizleniyor,
Beni izliyor, koruyor.
Orladan kaybolmadan önce lekrar buluşana kadar...

KAI

Karanlık. Acı. Kan.
Bildiğim tek şey bu.
Kalp yok. Ruh yok. Rüyalar yok.

Ama sonra, onun ışığı karanlığımda parladı.
Ölü ruhuma hayal verdi.
Benim korkusuz Yavru Kaplanım.
Yaşamaya devam etmek için tek sebebim.

Geçmiş değiştiremem.
Yaplığım şeyi geri alamam.
En karanlık günahımı...

📌 artemisyayinlari ✖ artemiskitap 📌 artemisyayinlari

ARTEMIS

Yetişkin okurlar içindir

NEVA ALTAJ

KARANLIK

günahlar

İngilizceden Çeviren: Tuba Özkat

Düzenleme
Ny.ozlem

ARTEMİS YAYINLARI

GIRIS

Günümüz

Leone Villası, Boston

(Kai 34 yaşında, Nera 24 yaşında)

—••••• Nera —•••••

Oburadaydı. Gözlerim etrafımdaki karanlığa henüz alışamamıştı, o yüzden oturma odamdaki mobilyaların genel şekilleri dışında hiçbir şeyi ayırt edemedim. Hiçbir hareket yoktu. Kendi nefes alıp verişlerim dışında hiç ses yoktu.

Hiçbir şey.

Ama burada olduğunu biliyordum.

Yıllar önce, onunla ilk tanıştığım zamandan beri kemiklerime işlemiş bir altıncı his gibiydi. Varlığı havada gözden kaçmayacak bir değişim yaratıyor, etrafımdaki atomları bile değiştiriyordu. Orada olduğunu bilmek için onu görmeme ya da hareket ettiğini duymama gerek yoktu. Bedenim ve zihnim onu hissedebiliyordu. Her zaman hissedebilirdi.

Gözlerimi kapatıp yavaşça dönmeye başladım, kendi kalp atışlarımdan başka bir şey duymuyordum. Kalbim normalden daha hızlı atıyor olsa da düzenliydi. Tam dönüşümü tamamlamak üzereyken kalbim tekledi. İşte. Gözlerimi açtığımda beni karşılayan tek şey karanlıktı ama önemi yoktu. Tam olarak karşımda durduğunu biliyordum.

Kalbim daima biliyordu.

“Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Yavru Kaplan.” Derin, hırıltılı sesi üzerimden kayıp geçti.

Bunu duymak kalın, kabarık bir battaniyeyle sarmalanmak gibiydi. Güvende ve emniyetteydim, kimsenin bana zarar veremeyeceği bir yerdeydim. Birkaç saniye boyunca sadece bunu özümseyip ses tonunun titreşimlerini içime çektim. Sesi onu son gördüğüm zamankinden farklıydı, nasıl oluyorsa daha yoğundu ama oydu. Kaç uykusuz geceyi yatakta kıvrılıp o sesin tınısını tekrar yaşamaya çalışarak geçirmiştik? Yüzlerce olabilirdi.

Yan masadaki okuma lambasını açınca loş ışık, tekli koltukta arkasına yaslanarak oturan devasa erkek figürünü kısmen aydınlattı. Yüzü çoğunlukla gölgelerde kaldı, sadece iki gümüş rengi göz onu saran karanlıkta parlıyor gibi görünüyordu.

Bunca zaman sonra onu tekrar görmek göğsüme yumruk yemek gibiydi.

“Öldüğünü sanmıştım,” dedim boğuk sesle.

Başını yana eğince yüzüne daha fazla ışık düştü, sımsıkı bastırdığı dudaklarını ve daha fazlasını görmemi sağladı. Sol yanığında bir yara izi vardı; ağzının kenarından başlayıp kulağına doğru kıvrılarak giden yamuk, kabarık bir çizgiydi. Hemen sol kaşının üzerinde başka bir iz vardı ve çenesinde de iki tane daha görünüyordu ama onlar çenesini kaplayan kara sakalları tarafından gizlenmiş durumdaydı. Onu son gördüğümde bunların hiçbirisi yüzünde yoktu.

Ona doğru koşma dürtüsüyle dolsam da bunu bastırdım. Ayaklarım yere sağlam basıyordu, gözlerim bir zamanlar her şeyim olan adamdan ayrılmadı. Çok gece yatakta uzanıp onu tekrar görmenin nasıl bir his olacağını hayal etmişim. Canımı yakacağını biliyordum. Fakat *bu kadar* yakmasını beklemiyordum.

Zaman aldatıcıydı. Saatler. Günler. Yıllar. İnsan beyninin bilgi depolamak için sınırlı bir kapasitesi vardı ve zaman geçtikçe, yavaşça, sen fark etmeden bir şeyleri unutuyordu. Sesleri. Kokuları. Sözleri. Durumları. Zamanın rüzgârları, kış başlamadan hemen önce rüzgârla savrulan kuru yapraklar gibi hatıraları sıyrıp alıyor ve sürükleyip götürüyordu. Ve ilkbahar geldiğinde, geriye kalan tek şey geçmişteki varlıklarına dair belli belirsiz bir farkındalıktı.

Zaman.

Zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini söylerler.

Hepsi yalandan ve saçmalıktan ibaret.

Zaman onunla ilgili anılarımı alıp götürmedi, hem de sayısız durumda bunu dilemiş olmama rağmen. Bu adamla ilgili her şeyi hâlâ hatırlıyordum.

“Beni özledin mi?” diye sordu o boğuk sesiyle. Bana eli kulağında olan fırtınayı anımsatan sesiyle.

Onu *özlemek* mi? Hayır, bu kelime son dört yılda yaşadığım kederi ve çaresizliği anlatmaya yetmezdi. Onu sadece görebilmek için dua ederek her karanlık köşeyi araştırırken hissettiğim o çaresiz umudu, sonra onu orada bulamadığımda yaşadığım kaçınılmaz hayal kırıklığı ve ızdırabı. Çünkü onu göremediğimde bile gözlerinin üzerimde olduğunu hep hissetmişim, gerçekten gitmiş olduğunu kesin olarak bilmek harap ediciydi. En sonunda gerçekten ölmüş olduğunu ve onu bir daha asla görmeyeceğimi kabul ettiğimde korku beni ele geçirmişti.

“Adını bile bilmediğim bir adamı özlemek zor.” Neredeyse fiziksel bir acı göğsümü sıktı. Tüm bu zaman boyunca öldüğüne inanmama izin vermişti.

Dudaklarının kenarı yukarı kıvrılarak yüzündeki yeni yara izini daha belirgin hâle getirdi.

“Ben de seni özledim, Yavru Kaplanım,” diye fısıldadıktan sonra büyük, siyah silahını kaldırdı. Ucunda susturucusu vardı. “Kımıldama.”

Nefesim kesildi.

Boğuk silah sesi havayı delip geçti.

PART 1
Genesis

BÖLÜM

Bir

5 yıl önce

(Nera 19 yaşında, Kai 29 yaşında)

— ❁ — Nera — ❁ —

“C anım Nera, bu akşam göz kamaştırıcı görünüyorsun.” Koyu kırmızı, ipek gece elbisesi içindeki kadın yanağıma hızlı bir öpücük kondurmak için eğildi. Ağır parfüm kokusu burun deliklerimi işgal etti ve öksürüğümü bastırmak için savaş verdim. “Resmen ışık saçıyorsun.”

“Teşekkürler.” Gülümsemeyi başardım, en az bu kadının söyledikleri kadar sahte bir gülümsemeydi.

Dün regl olmuşum ve bütün geceyi bir o yana bir bu yana dönerek geçirmiştım, kramplar beni öldürdüğü için gözümeye uyku girmemişti. Gözlerimin altında kapatıcının kapatamadığı koyu halkalar vardı ve yüzümün hâlâ şiş olduğundan emindim. İkimiz de enkaz gibi göründüğümü biliyorduk ama Nuncio Veronese’nin kızına kimse böyle bir şeyi söylemeye cesaret edemezdi.

“Giydiğin bluza da bayıldım,” diye devam etti. “Tasarımcısı kim? Çok pahalı bir marka olmalı.”

“Kız kardeşim yaptı,” diye mırıldandım ve omzumun üzerinden bir bakış atıp arkadaşım Dania’yı aramaya koyuldum. Beni kurtarmasını umuyordum.

“Ah, çok tadı.” Gülümsedi. “Ben de tam Oreste’ye ikinizin mükemmel bir çift olacağınızı söylüyordum. Önümüzdeki hafta seni aramasını söyleyeceğim Nera, canım. Yeni bir araba aldı, Tesla’nın son çıkan modeli ve eminim gezmekten zevk alırsın.”

Ürperdim. Oreste çok fazla saç jölesi kullanan ve annesinden de beter şekilde parfümle banyo yapan tanınmış bir erkek orospusuydu.

“Gelecek hafta meşgulüm. Belki başka bir zaman.”

“Mükemmel. Don Veronese’nin ikinizin görüşmesini onaylayacağından eminim.” Sırıtip kulağıma fısıldamak için eğildi. “Baban oğluma çok düşkün ve Oreste’yi Capo yapmayı düşündüğüne eminim.”

İşte. Beni veledine ayarlamaya çalışmasının asıl sebebi. Bentden hoşlandığı için değil, iyi bir eş olacağımızı düşündüğü için değil, oğlunun Don’un kızıyla sevgili olarak hiyerarşi basamaklarını daha hızlı tırmanacağını düşündüğü içindi. Artık beni şaşırtmıyordu bile.

“Eminim öyledir. Ah, Dania geldi. Gidip selam vermem lazım.” Yakındaki masadan bir bardak buzlu limonata alıp bahçenin diğer tarafındaki arkadaşıma doğru fırladım. Garsonu deli gibi çağırmaya çalışıyordu ve benim sosyal nezaket tarafından yavaşça boğulduğumdan bihaberdi. Parti konuklarının arasından geçerken dikkatimi en iyi arkadaşımdan ayırmadım, başka biriyle istenmeyen bir göz teması kurarak takılmamayı umuyordum.

“Nera, tatlım!” Solumdaki gruptan biri, yanlarından geçtiğim sırada koluma dokundu. “Saçın harika görünüyor.”

“Teşekkürler.” Tepemden topladığım atkuyruğuma etkileyici denilemezdi ama bu sabah saçımı yıkadıktan sonra yapabileceğimin en iyisi buydu.

“Aa, Nera, burada olduğunu bilmiyordum.” Kısmen tanıdık gelen bir adam tam önümde belirivererek durmama sebep oldu. Sanırım alt patronlardan birinin yeğeniydi. “Burası epey sıkıcı. Gizlice çıkıp bir şeyler içmeye ne dersin?”

“Şey, hayır. Teşekkürler.” Etrafından dolaştığım anda Dania’nın kuzeni Jaya ile yüz yüze geldim.

“Cumartesi günü seni özledik.” Kız bana suratında kocaman, sahte bir gülümsemeyle baktı. “Sen gelmeyince Melinda hayal kırıklığına uğradı.”

Tabii, bebek partisine gitmediğim için kız kardeşinin yıkıldığından emindim. Mutluluğunu paylaşmam için orada olmamı istediğinden değildi ama şimdi Don’un kızının partisine katıldığını söyleyemeyecekti.

“Kız kardeşinle sadece bir kez karşılaştım, Jaya” dedim. “Beni onun doğum gününe davet ettin ama oraya geldiğimde sadece hediyeyi aldı ve benimle tanışmaya zahmet bile etmedi.”

“Kim olduğunu bilmiyordu! Eğer bilseydi eminim sana daha farklı davranırdı.”

“Demek istediğim de tam olarak bu. Lütfen en iyi dileklerinizi ilet.”

Jaya’yı arkamdan bakarken bırakıp Dania’ya doğru ilerledim. Ona alkollü bir içecek getirmesi için zavallı garsonu ikna etmeye çalışıyor gibi görünüyordu.

“Buradan çıkmam gerek,” diye fısıldayarak kolunu çekiştirdim. “Hemen.”

“Tabii.” Garsonun tepsisinden bir kadeh beyaz şarap kaptı ve onu çimlerin üzerinden geçirip arka bahçedeki taş çeşmeye doğru sürüklememe izin verdi.

“Bu iş görür herhâlde.” Çeşmenin yanındaki demir bankı gösterip oturdum. Yakındaki aydınlatma direklerine rağmen büyük meşe ağacının gölgesi bizi saklıyordu.

Dania, arazinin diğer tarafında bulunan kolonyal tarzdaki malikânenin dışında gecenin tadını çıkaran kalabalığa doğru omzunun üzerinden bir bakış attı. “Sence biri yokluğumuzu fark eder mi?”

“Önemli bir herif konuşma yapacak. Herkes onun saçmalıklarını dinlemekle ve akılsız aptallar gibi alkışlamakla meşgul olacak.” Limonatamdan bir yudum aldım. “Babam, bu adamı Aile’ye yardım edecek bir yasa tasarısını Eyalet Yasama Meclisinden geçirmesi için ikna ettiklerini söyledi.”

“Kumarhanelerle ilgili bir şey mi?”

“Olabilir. Evden ayrıldığımdan beri iş girişimleri hakkında bir bilgim olmuyor.”

“Don’un taşınmana izin verdiği hâlâ inanamıyorum.” Yanımdaki yere oturdu.

“Ben de öyle.” Omzumu silktim. “Annemden kalan parayla bir ev aldığımı söylediğimde krizlere girmişti. Nuncio Veronese’nin kızının yalnız başına, ‘boktan, küçük bir barakayı andıran’ bir dairede yaşamasının ne kadar rezil bir durum olduğuna dair uzun bir nutuk attı. ‘İnsanlar ne derdi?’”

“Peki onu ikna etmeyi nasıl başardın?”

“Denedim. Eğer gitmeye cüret edersem beni eve geri sürüklemekle tehdit etti, sonra da beni ofisinden kovdu. Ama ondan sonraki hafta bana o konuda ne düşündüğünü söyledi ve kendi evime geçmeme izin vermeye karar verdi.”

“Keşke benim babam da seninki gibi olsaydı.” Dania ka-dehten büyük bir yudum alıp öksürdü. “Önümüzdeki ay yirmi yaşına giriyorum. Babam şimdiden çöpçatanlığa soyundu. Önümüzdeki yıl bu zamanlar evlenmiş olacağım.”

İrkildim. “Üzgünüm.”

“Peki sen?”

“Şu anda yapılan bir çöpçatanlık yok, Tanrı’ya şükür. Babama, bütün günü hiçbir şey yapmadan geçirmekten bıktığımı ve o beni görücü usulü bir evliliğe hapsetmeden önce üniversiteye gitmek ya da en azından çevrim içi dersler almak istediğimi söyledim. Kabul etmediğinde çınlçıplak soyunup Belediye Meydanı’nda dans ederek bütün itibarımı mahvedeceğimi ve gelecekteki tüm taliplerimi de çöpe atacağımı söyledim.”

“Bence çıplak kışını sergiledikten sonra bile gözde bir av olursun.” Dania kahkaha attı.

“Belki de. Ama bunun yaratacağı skandalı hayal edebiliyor musun? Kışım yıllar boyunca Cosa Nostra’nın yegâne dedikodu konusu olurdu.”

“Neden üniversiteye gitmek istediğini hâlâ anlamıyorum. Bir ton paranız var, hayatında bir gün bile çalışmana gerek olmayacak. Ayrıca zaten evlendiğinde kocanın bir işin olmasına izin vermeyeceğinden eminim.”

“Biliyorum. Yine de, çevrim içi veteriner teknisyenliği programına kabul edildim. Bu sonbaharda derslere başlıyorum.”

Dania’nın şarabı boğazında kaldı, her yere tükürükleri uçtu ve kahkahalara boğuldu. “Don’un kızı tavuklara aşı yapıp domuzları mı doğurtacak?!”

“Şey, sanırım bir süre sonra tüm bunları yapmak zorunda kalabilirim.” Ben de güldüm.

“Demek o veteriner kliniğine yardıma gitmeye başlamanın asıl nedeni buydu! Ben de sadece canının sıkıldığını sanmıştım.”

“Biraz değişikliğe ihtiyacım vardı diyelim. Hem eğlenceli de. Geçen hafta bir sokak köpeği getirdiler ve veterinerin küçük serserinin karnındaki bir yaraya dikiş atmasını izledim.”

“Nera! Bu iğrenç.”

“Aslında değil. Epey hoşuma gitti. Normal bir hayatım varmış gibi davranmak.” İ geçirdim. “Oreste’nin annesi beni kőşeye sıkıştırdı. Beni oğluna ayarlamak istiyor. Sanırım geceyi burada bitirip eve gitmek istiyorum.”

“Peki ya koruman?”

Başımı gökyüzüne doğru kaldırıp yıldızlara göz attım. Babam geç saatte dışarı çıktığımda yanıma korumalarımı almam için ısrar ediyordu ama hiç o ruh hâlinde değildim. Peşinde seni takip eden korumalar varken normal bir hayat yaşıyormuşsun gibi davranmak zordu. “Bu akşam yok.”

“Don öğrenirse çıldırarak.”

“Kesinlikle.” Alaycı bir ses çıkardım. “Pekâlâ, o zaman ben gidiyorum. Yedide kalkmam lazım. Yarın sabaha planlanmış bir kedi sezaryenimiz var.”

“Sana gıpta ediyorum, biliyorsun. Benim kusursuz bir gelinlik arayışına girmeye başlamam gerekirken sen hayvan doktorculuğu oynuyorsun.”

“zlme. Yakında ben de bir tane arıyor olacağım. Babam birkaç yıl izin verdi ama sonra ben de evlilik piyasasına çıkacağım.” Babamın her pazar katılmam gerektiğini söylediği öğle yemeklerine gittiğimde, her seferinde bana fikrini değiştirdiğini söylemesinden korkuyordum. On dokuzuma girdiğimden beri pek de üstü kapalı olmadan evlilik yaşma geldiğimi ima ediyordu. “Sadece sözüne sadık kalması ve Massimo salıverilene kadar beni kendi hlime bırakması için dua ediyorum.”

“Evet,” dedi Dania. “Sen kullanılması es geçilemeyecek kadar değerli bir varlıksın.”

“Evet. Bir malım.”

“Seni kime verebilecekleri konusunda hiç fikrin var mı?”

Omurgamdan bir ürperti indi. “Hayır. Sadece Camorra Klanı’ndan birinin olmamasını umuyorum. Babamın sağko-

luyla konuşmasına kulak misafiri oldum, görünüşe göre kısa süre önce onlarla bazı görüşmeler yapmaya başlamışlar.”

“Tanrım, Nera. Umarım baban onların tarafını seçip de seni Alvino ile evlendirmez. Görüştüğü kızı epey kötü dövdüğüyle ilgili bazı laflar dönüyordu. Kızı hastaneye yatırmışlar.”

Alvino’nun bir zorba olmasıyla ilgili her zaman dedikodular vardı, sanırım Camorra Klanı’nın lideri olarak bunun ona zararı dokunmazdı. “Babamın Alvino ve Camorra’dan nefret ediyor olması iyi bir şey. Onlarla ateşkes imzalayacağını hiç sanmıyorum ama öyle bir şey olsa bile beni asla o piç kurusuyla evlendirmezdi.”

“Emin misin?”

“Elbette eminim.” Dania’nın yanağına hızlıca öpücük kondurdum, sonra banktan kalkıp el çantamı aldım. “Cuma günü görüşürüz. İyi eğlenceler.”

Çimenlikten geçip otoparka doğru ilerlerken çocukluk evimin arka bahçesinde içki içip kahkahalar atan misafirlere bir bakış daha attım. Çocukken, küçük kız kardeşim Zara ile birlikte merdiven tırabzanının arkasına saklanmayı, şık giyimli erkeklerin ve kadınların aşağıdaki büyük salonda dolaşmalarını izlemeyi severdim. Babam partilere ev sahipliği yapmaktan keyif alırdı ve Don bir yere davet ettiğinde, hiç kimse icabet etmemeye cesaret edemezdi. Hazırlıklar günler sürerdi ve annem tabaklardan müziklere kadar her şeyin onun yüksek standartlarına göre hazırlandığından emin olurdu. Partileri hiç sevmezdi ama muhteşem bir ev sahibi olarak daima ışık saçardı. Aile’nin üst tabaka üyelerini mutlu etmek önemliydi. Onları yakın tutmak elzemdi.

O güzel insanlara huşu içinde baktığımı, aralarına katılabilecek kadar büyük olmayı dilediğimi hatırlıyordum. İlk partime giyeceğim elbisemi hayal ediyordum; beyaz, büyük fırfırlı eteği

olan bir elbise. Ve ufak topuklu ayakkabılar, herhâlde altın ya da gümüş rengi olurdu. Onların dünyasının bir parçası olmaya çok hevesliydim.

Ta ki on dört yıl önceki o geceye kadar.

Yılbaşı arifesiydi ve bütün ev annemin seçmesine yardım ettiğim küçük, kırmızı detayları olan güzel, altın rengi kurdeleler içindeydi. Şey, aslında üvey annemizdi ama ne Zara ne de ben ona öyle seslenmezdik. Annemiz Zara'yı doğururken ölmüştü ve Laura, bildiğimiz tek anne olmuştu.

O gece masalar köşelerine büyük, altın rengi fiyonklar iliştirilmiş beyaz, satenden örtülerle kaplıydı. Her masanın üzerinde muhteşem çiçek aranjmanları vardı. Ebeveynlerimiz büyük Noel ağacının yanında duruyordu, babam özel dikim siyah takım elbise ve annem de mavi gözleriyle uyumlu güzel, ipek bir elbise giymişti. Yeni yıl partisi büyük bir olaydı, Aile üyelerinin yanı sıra birçok politikacı ve başka hükümet görevlileri katılmıştı. Kimin kim olduğunu bilmiyordum ancak babamızın yaptığı bir şakaya gülen uzun, beyaz sakallı bir adamı işaret ettiğimi ve Zara'ya o adamın bir yargıç olduğunu, *Aladdin* filminde gördüğümüz sultan olmadığını söylediğimi hatırlıyordum. Fakat Zara onun daha çok Noel Baba'ya benzediğini söylemişti.

Üvey ağabeyimiz Massimo giriş holünde, Zara ve benim saklandığımız üst sahanlığın hemen altında duruyordu, iki adamla ciddi bir tartışmanın ortasındaydı. O zaman daha yirmisinde olsa da hep daha büyük görünürdü. Belki de sürekli asık suratlı ve ciddi olduğu içindi. Massimo bana ve Zara'ya hiç dikkat etmezdi, muhtemelen onu rahatsız etmeyecek kadar ufaktık ama o ve gerçek ağabeyimiz Elmo etle tırnak gibiydi.

Yıllar geçtikçe o ikisinin nasıl olup da o kadar iyi anlaştığını sıklıkla merak ettim. Massimo'nun kara kara düşünen, asosyal karakteri ile Elmo'nun neşeli, sosyal karakteri taban tabana zıt-

tı. Yaşları birbirine yakın olsa da Massimo, eğlenceli ve kaygısız Elmo'dan en az on yaş daha büyükmüş gibi davranırdı.

O yüzden üvey ağabeyimiz işle uğraşırken Elmo ön girişin yakınındaki mermer sütuna yaslanmış, güzel bir kızilla flört ediyordu. O zamanlar beş yaşında olduğum için "flört etmenin" ne olduğunu bilmiyordum tabii ama yaşıma büyüdükçe o geceyi hatırladığımda daha fazla detay yerine oturuyordu.

Elmo o partiden kısa bir süre önce on sekizine basmıştı ve siyah smokiniyle ne kadar olgun görüldüğünü düşündüğümü hatırlıyordum. Neredeyse iki katı yaşında bir kadına yavşıyor, onu güldürdüğünde kadının attığı o komik sesli kahkahalar Zara ve benim kıkırdamama sebep oluyordu. Muhtemelen Don'un oğlundan beklendiği gibi Capo'larla kaynaşması gerekiyordu ama hayır. Beklenileni yapan kişi hep Massimo'ydu.

Puro dumanı, alkol ve süslü yemek kokuları da Zara'yla birlikte gözetlediğimiz yere kadar geliyordu. Kız kardeşim ne zaman yeni, güzel bir elbise fark etse ciyaklıyordu ve her defasında yakalanmamak için sessiz olmamız gerektiğini ona hatırlatmak zorunda kalıyordum.

Keşke yapmasaydım.

Keşke birisi bizi yakalayıp odamıza göndermiş olsaydı.

Saat neredeyse gece yarısına geliyordu ve herkes gülüyordu. Sırf bu akşam için getirilen beyaz takım elbiseli bir adam piyanoda bir parça çalıyordu. Garsonlar konukların arasında dolaşiyor, başlarının üzerine kadar kaldırdıkları tepsilerle narin uzun bardaklarda kadeh kaldırılması için şampanya taşıyorlardı. Gerçekten abartılı, şenlikli bir etkinlikti.

Ön kapıdaki kargaşayı, iki adamın tartışmaya başladığını zorlukla fark ettim. Partinin gürültüsünden ne dediklerini duyamıyordum ama önemli olmalıydı çünkü yükselen sesler aniden bağırışmalara dönüştü. Adamlar kıpkırmızı olmuş surat-

larla ve öfkeyle birbirini itmeye başladığında Elmo kızıl kadını bıraktı ve onlara doğru fırladı. Her zaman barış yanlısı olan ağabeyim hiç şüphesiz onları ayırmaya niyetliydi.

Adamlardan birinin çıkardığı silahı görmedi. Fakat Massimo'nun gördüğü belliydi çünkü girişe doğru koşup Elmo'ya geri çekilmesi için haykırıyordu.

Silah patlayınca altın sarısı ve kırmızıyla süslenmiş odada kulakları sağır eden bir patlama oldu. Elmo tek elini göğsüne bastırarak geriye doğru sendeledi. Sesler ve müzik sanki birisi bir tuşa basmış gibi aniden kesildi. Sessizlik bir saniyeden az sürdü, ardından Massimo'nun hayvani kükremesi boşluğu doldurdu. Tırabzanın ahşap direklerini sıkarken kalbim davul gibi çarpıyordu, Massimo'nun Elmo'yu yere düşmeden önce yakalamasını izledim. İnsanlar giriş holüne doğru koşmaya başladıkça çığlıklar yankılandı. O kaostun içinde üvey ağabeyim arkasına uzandı ve kendi silahını çıkardı.

Massimo, Elmo'yu vuran adama ateş ettiğinde başka bir ses daha yankılandı.

O silah seslerinin yankısını saatlerce duydum. Hatta evimize gelen ambulansın havayı yaran siren sesi ya da Elmo'yu taşıyan adli tıp aracının gürültüsü bile o sesi boğamadı. Hatta polisler Massimo'yu götürürken polis arabasının kapılarını sağır edecek gibi çarparak gecenin sessizliğini böldüğünde bile hâlâ kafamda çınılıyordu.

İşte o zaman, ailemin kusursuz dünyasının idealizmi büyük bir sabun köpüğü gibi patlamıştı.

“Arabanızı getirmemi ister misiniz, Bayan Veronese?” Valenin sesi beni acı veren anılardan çekip çıkararak altın rengi fiyonkların ve kanların görüntüsünü yok etti.

“Evet, lütfen.” Başımı sallayıp kollarımı karnıma doladım. “Teşekkür ederim.”

Omzunun üzerinden, “Güzel bir gece, değil mi?” dedi.

Başımı kaldırıp sayısız yıldızın kapladığı göğe baktım, ağaç sırasının hemen üzerindeki büyük dolunayı çevreliyorlardı.

“Evet,” diye fısıldadım. “Gerçekten öyle.”

Boş otoparkta yürürken çakullar ayakkabılarımın altında çatırdıyordu, inşaatı hâlâ bitmemiş olan altı katlı binaya doğru ilerledim. Sokağın çevresindeki lambalar yanmıyordu ama dolunayın parlak ışığı istenmeyen bir karmaşa yaratıyor, gölgelerde kalmamı gerekli kılıyordu.

Açık duran servis kapılarına yaklaştığım sırada içeriden sessiz bir tıkırtı geldi. Adımlarımı yavaşlatarak silahımı çıkardım ve merdivene adım attım.

Merdivenin tepesindeki tulumlu bir adam, “Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu. Yanında bir kova temizlik malzemesi duruyordu. Hademeydi.

Bütün blok hâlâ inşaat hâlindeydi ve kiracılar henüz taşınmamıştı, yani bu saatte herhangi bir temizlik personeli olmamalıydı. Aldığım bilginin yanlış olduğu belliydi. Silahımı kaldırıp kapıcının kafasına nişan aldım.

“Lütfen,” dedi adam boğulurcasına. “Bir ailem var. İki çocuğum ve—”

Cümlesini bitiremeden tetiği çektim.

Adamın vücudu yere düşünce bir gümbürtü çıktı, merdivenlerden yuvarlanıp ayaklarımın dibinde durdu. Alnının ortasındaki büyük delikten kan sızarken görmeyen gözleri bana dikilmiş gibiydi. Bazı kültürlerde ölümlerin ruhlarının bu dünyada kaldığına ve kendilerini öldüren kişileri ebediyen takip ettik-

lerine inanılırdı. Onlara musallat olduklarına. Bu adamınki de hâlihazırda arkamda olan orduya katılabılırdı.

“İçerideyim,” dedim *bluetooth* mikrofonuma ve cesedin üstünden atladım. “Görevin tamamlanması için tahmini süre: On dört dakika.”

“Anlaşıldı. Telsizi sessize alıyorum.” Bu onayla birlikte ses akışı kesildi.

Hedefim üçüncü kattaki dairelerden birinde olmalıydı, iki Orta Doğulu oligark ile gizli bir toplantı gerçekleştiriyordu. Petrol, silah ya da başka bir şey hakkında olmasının önemi yoktu. Beni ilgilendiren tek konu, hedefimi ortadan kaldırmak için tercih edilen yöntemdi, tabii varsa. Ordu tarafından verilen görevlerde bu detay nadiren verilirdi. Genelde istedikleri tek şey, olay yerindeki hiçbir şeyin izinin kendilerine kadar sürülememesiydi. Öte yandan özel sözleşmeler sıklıkla bir ton özel istekle birlikte gelirdi, bazen akla bile gelmeyecek kadar tuhaf şeyler olurdu. Neyse ki bu eski bir “vur ve kaç, tanık bırakma” tarzında bir öldürme emriydi. Endişelenilecek aptalca istekler yoktu. Bu tarz sözleşmeleri daha çok seviyordum.

Üçüncü katın sahanlığına ulaştım ve sağ taraftaki son kapının önünde duran iki adama doğru yöneldim.

“Hey!” diye bağırdı ilki ve silahını almak için ceketinin içine uzandı.

Silahımı kaldırıp art arda iki el ateş ettim. Korumalar oldukları yere devrildiler, gözlerinin arasında birbirinin aynısı iki kurşun deliği vardı.

Dairenin kapısı açıldı. Susturucu olsa da silah sesi tamamen bastırılamazdı ve dikkat çekerti. Eşikte duran adama ateş ettikten sonra hedefimi kapıdan çıkan sonraki adama çevirdim. Kurşunum hedefini bulduğu anda sağ bacağıma yakıcı bir sızı yayıldı. Sikik herif bana isabet ettirmeyi başarmıştı. Acıya karşı dişlerimi sıktım

ve içeri girdim. Sırtımı duvara dayayıp silahımı hazırda tutarak diğer uçtaki kapıya ulaşmak için dar koridorda ilerledim.

Önümdeki ahşap yüzeyi bir dizi kurşun delip geçti ve bedenimin üst kısmına birkaç darbe indi. Geriye doğru sendeleyip kendime bir saniyelik soluklanma izni verdikten sonra kapıyı tekmeleyip açtım. Odanın ortasında bir aptal, silahının şarjörünü değiştiriyordu. Hiç tereddüt etmeden iki defa göğsüne sıktım. Geriye doğru sendeledi, silahı beton zemine çarpıp tan-gırdadı. Alnına bir tane daha sıktım ve cesedi de yere yığıldı. Eski iş arkadaşlarımdan birinin bir lafı vardı: *Kafasında bir delik taşımadığı sürece birinin öldüğünü asla düşünme*. Bu sağlam bir öğüttü.

Boştaki elimi kalçama koyup etrafıma bakındım. Geniş stüdyo daire boştu, bir zamanlar tertemiz olan beyaz duvarlara artık kan sıçramıştı ve yeni oluşan delikleri vardı. Hedefimden ya da ortaklarından eser yoktu. Taze boya kokusu yoğundu ama yine de barutun o hafif, buruk kokusunu hâlâ alabiliyordum, banyoya doğru yürüyüp kapıyı tekmeleyerek açtım.

Üç takım elbiseli adam tuvaletin yanına çömelmiş duruyorlardı, tuvaletin yanında ölmek ne kadar da klastı. Yüzleri solgun, gözleri korku doluydu. En yakında olanı kafasından vurdum, sonra diğer ikisini de aynı şekilde hallettim. Ölenlerin gerçekten hedefim ve ortakları olduklarından emin olmak için kontrol ettikten sonra kulaklığımdaki iletişim düğmesine dokundum.

“Siz salaklar sadece iki koruma olacağını söylemişsiniz.”

“Müşteri...” Hattın titrek bir ses geldi, “Müşteri hedefin yanında ikiden fazla koruma olmayacağını söylemişti.”

“Peki ya şu lanet olası gözetleme istihbaratı?”

“Şey... Yüzbaşı Kruger onun için zaman olmadığını söyledi.” Adamın sesi histerik bir tona ulaştı. “Çok üzgünüm. Bu aceleye getirilmiş bir iş, Bay Mazur.”

Hadi canım. “O orospu çocuğuna söyle, eğer ölmemi istiyorsa bunu bizzat kendisi yapmayı denesin.”

“Evet, bunu ona ileteceğim.” Adam boğazını temizledi. “Görev durumunu iletebilir misiniz, Bay Mazur?”

“Halledildi!” Kulaklığı çıkarıp cebime tıktım.

Z.E.R.O. biriminin lideri olan Lennox Kruger ile ilişkim hep belirsizdi. Beni, toplum için çok tehlikeli olduğu düşünülen gençlerin kapatıldığı psikiyatri merkezinden çıkararak hayatımı kurtardığını söylemekten çok hoşlanırdı. İşin aslı, hiçbir pişmanlık duymadan insanları öldürmesi için şartlandırabileceği evcil bir hayvan istiyordu. İstediklerini elde etmişti. Daha fazlasını da. Orijinal Z.E.R.O. biriminden geriye sadece ben kalmamış olsaydım şimdiye kadar benden kurtulmuş olacağından epey emindim. Belov ve Az gidince, onun psikopat kölelerinin sonuncusu bendim.

Bir zamanlar, işlevsiz kardeşler grubumuz tek bir amaç uğruna bir araya gelmişti: Hedefleri hızlı bir şekilde öldürmek ve görevi kimin yerine getirdiğine dair bir iz bırakmadan işi halletmek. Az'ın ortadan kaybolması ve daha sonra Belov'un da yok olmasıyla birlikte Kruger orduyu arkasında bırakmaya ve bağımsız bir girişimci olmaya karar vermişti. Hem devlet hem de özel işleri üstlenecek yeni ekipler kurdu. Şantajlar, üst düzey suçlu bile olsalar vicdansız yöntemler için talep ettiği ücreti ödeyecek kadar cebi derin olanları sorgusuz sualsiz korumak, hatta uygun fiyatları verirlerse savaş lordlarını ya da küçük ülkelerin hükümetlerini bile devirmek. Ve elbette, suikastlar. O görevler özel olarak bana veriliyordu. Tamamlanan her sözleşme için sözleşme bedelinin %50'sini alıyordum, ergenliğimin büyük bölümünde hayatıma terör saçan bir adama çalışmaya devam etmek için oldukça iyi bir teşvikti. Ama mesele şuydu ki, kabarık bir banka

hesabım olmasaydı bile muhtemelen yapmaya devam ederdim. Öldürmek, nasıl yapacağımı bildiğim tek şeydi.

Kan damlaları parlak, beyaz seramik lavaboyu ve aynanın sağ tarafını lekelemişti. Yansıma baktığımda aynadaki büyük, kırmızı bir leke gözlerimle tam da aynı hizada kaldı. Ne kadar da manidar... Silahımı tezgâhın üzerine bırakıp ceketimin düğmelerini açmaya koyuldum.

“Siktir,” diye inleyerek gömleğimin üzerine giydiğim çelik yelege çıkardım.

Kurşunlardan birkaçı göğsüme isabet etmişti ve nefes alıp vermemi zorlaştırıyordu. Kurşungeçirmez yeleğin yere düşmesine izin verip kalçamın yanındaki yarayı incelemek için gömleğimi kaldırdım. Antibalistik fiberler bunu yakalayamamıştı. Dişlerimi sıktım ve yaranın etrafındaki deriyi parmaklarımla yokladım. Kurşun o kadar derinde değil gibiydi. Kapı ve koruyucu kıyafetlerimin birleşerek oluşturduğu engel kurşunu kesinlikle yavaşlatmıştı.

Daireden çıkarken yeleğimi ya da ceketimi almaya zahmet etmedim. Kanamam olduğu için zaten DNA’m her yerdeydi ama yasal yoldan ulaşılabilecek herhangi bir veri tabanında kimlik bilgileri ulaşamazlardı. Umarım Kruger’in temizlik ekibi bununla ilgilenebilirdi. Eğer ilgilenmezlerse de hiç fark etmezdi. Çözülmemiş diğer davalara başka bir bilinmeyen örnek daha eklenirdi.

Uyduğumu sıyıran ilk darbe küçük bir sıkıntıya sebep oluyordu. Yan tarafımdakiyse sorun olabilirdi. Bu akşam vurulmayı planlamıyordum, o yüzden arabamı birkaç sokak öteye bırakmıştım. Kalça kemiğimin hemen üzerine saplanmış bir kurşunla o mesafeyi katetmek başıma bela olacaktı.

Otoparktan topallayarak geçerken etrafta kimse yoktu; sadece ben, yıldızlar ve etraftaki terk edilmiş şeylerin üzerine ışık düşüren dolunay vardı.

Bir an için ilerleyişime ara verip gökyüzünü inceledim. Çocukken, koruyucu ailemdaki herkes uykuya daldığında gizlice sıvışır ve gökyüzünü izlemek için çatıya çıkardım. Dikkatimi çeken şey karanlık boşluk ya da görünen sonsuzluğu değildi, daha ziyade o uzak yıldızların yanıp sönen noktalarıydı. Çok küçük görünmelerine rağmen âdeta birer fener gibi karanlığı delip geçiyor, karanlıkta kaybolan herkes için yolu aydınlatıyorlardı. Uzanıp bir tanesini yakaladığımı hayal ederdim, sanki o kurtarıcı ışığı tutabilecekmişim gibi. Ancak elimi açtığımda boş olduğunu görürdüm. Işık gökyüzünde kalarak parlar, yeniden denemem için beni baştan çıkarır ama daima uzanamayacağım yerde kalırdı.

Bir yıldızı yakalamayı en son denediğimde sekiz yaşındaydım. Üvey babam beni çatıda bulduktan sonra saçımdan sürükleyerek aşağı indirmişti. Bodruma indirip ağzımı burnumu dağıtana kadar dövmüştü. Sonrasında ayağa bile kalkamamıştım. Bana embesil olduğumu söyledikten sonra beni kendi kan gölümün içinde yatarken bırakıp usturayı almak için yukarı çıkmıştı. Onunla mücadele edemeyecek hâldeydim, beni yine saçımdan yakalayıp saçımın hepsini kazımıştı.

İki gün sonra en sonunda yürüyebilecek hâle geldiğimde, aynı usturayı bulup odasına gittim ve gırtlığını kestim. O gece-den sonra bir daha asla yıldız yakalamaya çalışmadım. Sanırım göksel parıltının benim için olmadığına dair inancımı pekiştirmişti.

Yüzümü karanlık gökyüzünde parlayan küreye doğru döndüm ve gözlerimi kapatıp onları bir daha asla açmamanın ne kadar iyi olacağını hayal ettim.

Trafik ışığı kırmızıya döndü, o yüzden müziği biraz açıp açık camdan dışarı göz attım. Babam şehrin bu tarafına gelmemden hoşlanmıyordu, tehlikeli olduğunu düşünüyordu ama burası çok daha kestirmeydi. Bu taraftan oldukça sık geçiyordum çünkü veteriner kliniği hemen bir sonraki sokaktaydı ve zaten gecenin bu saatinde etrafta kimse olmazdı.

Radyodan gelen melodiye eşlik ederek mırıldanıyor, parmaklarımla direksiyonda tempo tutuyordum ki caddenin karşısındaki sokakta bir hareket dikkatimi çekti. Bir adama benziyordu, eliyle duvardan destek alarak yavaşça yürüyordu. Bir an için durdu, iki adım daha attıktan sonra bacakları pes etti ve yere yığıldı.

Siktir. Oraya gidip yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakmalı mıydım? Hayır, eğer lazımsa başka birisi gelip ona yardım ederdi. Trafik ışığına doğru baktım. Hâlâ kırmızıydı. Gözlerim ara sokaktaki adama geri kaydı. Şimdi yerde oturmuş binanın yan tarafına yaslanıyordu ve başını yukarı kaldırmıştı. Muhtemelen yolunu kaybeden bir ayyaştı ya da o kadar sarhoş olmuştu ki düz yürüyemiyordu. *İyi olacak*, dedim kendi kendime ama gözlerimi ondan ayıramadım.

Daha önce benim yaptığım gibi göğe bakıyor gibiydi. Gecenin karanlığına bakıp hayatın benim için ne sakladığını ilk defa merak edişim değildi. O da aynısını mı yapıyordu? O da benim gibi, *Orada beni neler bekliyor?* diye mi soruyordu.

Belki de bu adamın telefonu yoktu. Eğer olsaydı şimdiye kadar yardım için birini arardı, değil mi? *Lanet olsun.* Işık yeşile döner dönmez gaza bastım ve direksiyonu çevirerek U dönüşü yaptıktan sonra ıssız kaldırıma arabamı park ettim. İki binanın arasındaki boşlukta durdum.

Aracımdan çıkıp karanlık sokaktaki rastgele bir adamı kontrol etmek aptalcaydı ama onu görmezden gelemezdim.

Koltuğumun altına sakladığım silahımı almak için uzandım. Arkadan pantolonumun kemerine sıkıştırıp arabadan çıktım.

Ara sokağın girişindeki sokak lambası çevreye sarı bir ışık yayıyordu. Sağ elimi silahımın kabzasından ayırmadım, her an çekmeye hazırdım. Pervasız olabilirdim ama aptal değildim. İki yıl önce babamın adamlarından birini nöbet tutması gereken zamanda bir hizmetçiyi becerirken yakalamıştım, o yüzden bana ve kız kardeşime nasıl ateş edileceğini öğretmesi için şantaj yapmıştım. Zara başta bunu istememişti ama doğuştan yetenekli olduğu ortaya çıkmıştı. Ben usta bir nişancı olmaya bilirdim ama kısa mesafelerde epey iyi iş çıkarıyordum.

Adama yaklaşp bacaklarının yanında durdum. Siyah pantolon ve siyah kumaş gömlek giyiyordu, iki düğmesi açıktı. Sol bacağı ıslak görünüyordu ve altındaki kaldırımında kan izleri vardı. Gözlerim devasa genişlikteki göğsüne kaydı, zorlukla aldığı her nefesle birlikte göğsü yükselip alçalıyordu, sonra yüzüne doğru çıktım. Ciğerlerimdeki hava içimi terk etti.

Bu zamana kadar gördüğüm en ateşli adam olabilirdi. Kesinlikle yaşı benden daha büyüktü ve babamın partisinde bıraktığım olgunlaşmamış tavus kuşlarından biri gibi değildi. Yüz hatları taşa oyulmuş gibi keskindi. Çıkık elmacık kemikleri, düzgün, kısa sakallı, güçlü bir çene ve hafif yamuk bir burun. Kapalı gözlerinin üzerinde gür, siyah kaşları vardı ve simsiyah saçlarından birkaç tutam yüzüne düşmüştü, örgüsü neredeyse beline geliyordu. Bu kadar uzun saçlı bir adamı hiç görmemiştim.

Aklım başıma gelince, “Yardıma ihtiyacınız var mı?” diye sordum.

Adam cevap vermedi. Omzumun üzerinden bir bakış attım. Hâlâ etrafta kimse yoktu. Harika. Silahımı tutmaya devam ederek çömeldim ve ona yaklaştım.

“Hey.” Parmağımla göğsünü dürttüm.

Hareket ettiğini görmedim bile. Bir an için bayılmış gibi duvara yaslanıyordu, sonrasında ise şakağıma bir silah dayamıştı ve gözleri benimkileri delip geçiyordu. Vücudum tamamen hareketsizleşti. Soğuk terler tenimi kapladı ve omurgamdan aşağı bir korku indi. Kendi silahımı çekecek zamanım olmadı, o yüzden bu zamana kadar gördüğüm en sıra dışı gözlere baktım. Grinin öyle açık bir tonundaydı ki neredeyse gümüş gibi görünüyordular.

“Sen de kimsin lan?” diye sordu boğuk bir sesle.

“Görünüşe göre bir aptalım.”

Kaşlarını çatarak çiçekli bluzumu ve beyaz pantolonumu inceledi. Gözleri yukarı doğru çıkıp tepeden atkuyruğu yaptığım koyu sarı saçlarımda ve saçlarıma bağladığım kırmızı, ipek furlarda durdu. Şakağıma dayanan soğuk metal yok oldu.

“Defol git buradan, Yavru Kaplan,” diye homurdandı ve başını tekrar duvara dayayıp gözlerini kapattı. “Aptal kız.”

Silahımı arkamdan çıkarıp namluyu göğsüne, tam kalbinin üzerine bastırdım. “Aptal ama silahlı.”

O muhteşem gözler bir anda açıldı. Parmaklarını namluya sararken bakışlarını gözlerimden ayırmadı ve silahı kaldırıp burun kemerine dayadı.

“Bana bir iyilik yap. Iskalama.” Sesi düz, cansızdı, sanki hayatının bir anlamı yokmuş gibiydi.

Önümdeki deliye bakakaldım, göz temasını kesemedim. Bazı insanlar yaşamayı ya da ölmeyi önemsemediklerini söyleyebilirlerdi ama gerçekten hayatta kalma mücadelesiyle karşı karşıya kaldıklarında, kendilerini kurtarmak için ne gerekiyorsa yaparlardı. Şartlar ne olursa olsun, kendini korumak temel bir içgüdüydü.

“Hadi, Yavru Kaplan. Bütün gece bekleyemem.” Bu sözlerle silahımı bıraktı ve gözlerini tekrar kapattı.

Yapılacak en akıllıca şey arabama geri dönmek ve kan kay-bından ölmek isteyen ateşli bir herifi kendi başına bırakmam olurdu ama yapamadım. Aptalın teki olduğumu zaten kararlaştırmıştık. Silahı indirip tekrar pantolonumun arkasına soktum. Sonra saçımı tutan fuları çıkardım.

Adamın pantolonu uyluğunun orta kısmından yırtılmıştı, kan sızan uzun, açık bir kesigi ortaya seriyordu. Fularımı ağaç gövdesine benzeyen bacağına, kesigin hemen üzerinden sardım ve sıkı bir düğümle bağladım.

“Arabam hemen şurada. Seni hastaneye götüreceğim.” Ayağa kalkıp ona elimi uzattım.

Gümüş gözler bir kez daha benimkilerle buluştu, sonra da uzattığım elime bakıp sanki onu ısıracakmış gibi ölçüp biçti. Kolunu yavaşça kaldırıp parmaklarını benimkilere sardı. Diğer eliyle yerden destek alarak ayağa kalkmaya başladı. Yükseldi, yükseldi. En sonunda dikey konuma geldiğinde onunla göz göze gelebilmek için başımı göğe doğru kaldırmak zorunda kaldım.

“Hastane yok,” dedi elimi bırakarak. “Birkaç blok öteye park ettim, beni bıraksan yeter.”

“Tabii,” dedim sesim çatlayarak. “Şey...Yardıma ihtiyacın var mı?”

1.63'lük boyumu incelerken ağzının kenarları hafifçe kıvrıldı ve başını iki yana salladı. Bir kadına göre ortalama bir boyda olabilirdim ama adam benden neredeyse 30 santimden daha uzundu.

“Yarın okul yok mu?” diye sordu arabama doğru ilerlerken. Sağındaki binadan destek alıyordu.

“Bir yıl önceki mezuniyet balomdan beri yok,” diye cevap verdim. Yolcu kapısını açmak için koşturdum.

Dağ gibi ve yaralı adamın kaldırırma doğru gidip arabanın kapısının kenarını kavramasını izledim. Yüzü solgundu, bacağına bağladığım fular tamamen kanla kaplanmıştı.

“Bu hâldeyken araba sürebilmene imkân yok.” O kendini koltuğa bırakırken arabanın etrafından dolandım. “Bıçak yarası mı?” diye sordum motoru çalıştırırken.

“Kurşun.” Silahını panelin üstüne attı. “Arabam sokağın bir buçuk kilometre kadar ötesinde.”

Gözlerimi yolda tutmak için elimden geleni yaptım ama yanımdaki yabancıya kayıp duruyorlardı. Gömleğinin düğmelerini açmaya başlayan yabancıya!

“Ne yapıyorsun?”

Sorumu dikkate almayıp gömleğini çıkardı ve bunu yaparken de inledi.

“Yüce Tanrım!” diye bağırıp gövdesinin yan tarafındaki kanlı karmaşaya baktım.

“Gözünü yoldan ayırma, Yavru Kaplan.”

“Seni hastaneye götürüyorum.”

“Hayır, götürmüyorsun,” deyip tortop yaptığı kumaşı kalçasının hemen üzerindeki kanlı yaraya bastırdı. “Beni bekleyen bir doktor var... Evde. Sadece oraya gitmem lazım.”

“O zaman seni evine götüreceğim.”

“Hayır.”

Direksiyonu sımsıkı kavrayıp ona kaçamak bir bakış attım. Evi her neredeyse oraya varmadan önce kan kaybından ölecekti. Benim sorunum değildi. Kurşun yarası olan silahlı bir yabancı-
nın arabama binmesine izin vererek zaten “son derece aptalca” sınıırıma ulaşmıştım. Daha fazlasını yapmak, “evrensel aptallık” seviyesini hedeflemek olurdu. Sessizce küfredip sağa döndüm.

“Seni çalıştığım veteriner kliniğine götüreceğim. Kanamayı durdurmaya çalışacağım, sonra canının istediği yere gidebilirsin.”

“Şunun üstüne çıkar mısın?” Odanın ortasındaki metal masayı işaret ettim.

Arkamı döndüğümde yabancıyı omzunu kapının pervazına dayamış, elinde silahıyla gözleri alanı tararken buldum.

“Sadece biz varız,” dedim. “Klinik yarın sabah sekizde açılacak.”

Ortalığı bir kez daha taradıktan sonra pervazdan ayrıldı ve sekerek ameliyat masasına doğru geldi. Tam varmak üzereyken aniden durdu ve solundaki dolaba tutundu.

Ona doğru fırlayıp kolunu tuttum ve omzumun üzerine attım. “Hadi, birkaç adım daha.”

Odanın içinde ilerlerken vücudunun sıcaklığı içime sızıyordu. Sağ elimle ön kolunu kavrarken sol avucum çıplak sırtında, beline soktuğu silahın hemen üstüneydi. Kısmen yakın olduğum birkaç erkek arkadaşım vardı ve arada sırada birbirimize sarıldığımız olurdu. *Bu* gerçek bir sarılma olmayabilirdi ama vücudum yabancıninkine resmen yapışmış hâldeyken vücutlarımız arasındaki her bir temas noktasının aşırı farkındaydım. Kolunun omuzlarımdaki ağırlığı, uyluğunun kalçama hafifçe sürtünüşü, parmak uçlarımda altındaki kolunun kasları... Sıcak nefesi başımın üstünü karıncalandırıyordu. Sanki varlığıyla beni kuşatıyor ve diğer her şey kaybolup gidiyordu. *Bunu* kesinlikle hiçbir arkadaşım ile hissetmemiştim.

Bir şekilde masaya ulaşmayı başardık. Çıkmasına yardım ettim, sonra cerrahi aletlerin ve malzemelerin bulunduğu arabayı çekip yaklaştırdım.

“Tamam.” Cesaretimi toplamaya çalışarak derin bir nefes alıp ilk çekmeceyi karıştırdım. “Önce yan tarafını halledeceğiz. Buralarda bir yerde bir paket elastik bandaj olması gerekiyor.” Parmaklarım en sonunda tanıdık rulo şekle denk geldi ve ruloyu çıkarıp yukarı koydum. Doğrulduğumda gözlerim yakın-

daki tezgâhta duran bir kutu steril eldivene takıldı. İki tanesini çıkarıp takarken ellerim titriyordu.

Delilikti. Bununla ilgili her şey deliceydi. Arabada aklıma geldiğinde bu fikir o kadar da karmaşık gelmemiştir ama şimdi, yavaştan paniklemeye başlıyordum. Aptal. Aptal. Aptal.

“Önce kurşunu çıkarman gerek, Yavru Kaplan.”

Başımı hızla ona doğru çevirdim ve dehşet içinde baktım. Ne? Mermiyi çıkarmak için etini parmaklamamın imkânı yoktu. Kanamayı durdurmasına yardımcı olmak için bandajlarım diye düşünmüştüm.

Dudaklarının kenarları ufak bir gülümsemeyle kıvrıldı. Durumu eğlenceli buluyor gibiydi. Bakışlarımı esir alan iki gümüş küreye bakarken nabzım fırlayıp uçtu. Onların derinliklerinde hangi sırların olduğunu merak etmeden edemedim. O soğuk irisler, sanki ölümün gözlerine bakıyormuşum gibi hissetmeme sebep oldu ama kalbimin delice çarpmasının sebebi korku değildi.

Gecenin bir yarısı olduğunun ve bir yabancıyla tek başıma olduğumun son derece farkındaydım. Benim iki katımdı ve yaralıyken bile boynumu kolayca kırabilirdi. Ama hayır, kalbimin çılgınca çarpmasının korkuyla alakası yoktu.

Saç örgüsünden daha fazla saç teli çıkmıştı, koyu renkli tutamlar yakışıklı yüzünü çevreliyordu. Artık aydınlık ışık altındayken görüldüğü kadar kusursuz olmadığını görebiliyordum. Alnında ve sol elmacık kemiğinde yara izleri vardı ama görünüşünü bozmuyordu.

“Kurşun yüzeye yakın.” Pansuman arabasına uzanıp pensi aldı ve elime tutuşturdu. “Gayet iyi idare edeceksin.”

Aleti sıkıp yan tarafındaki deliğe baktım. “Burada sadece hayvanlar için kullandığımız anestezi var.”

“Uyuşturucudan hoşlanmam. İlaçsız yapacağız,” dedi ve masaya uzandı.

“Anestezi yok. Tabii.” Yutkundum. Yüce Tanrım, bu herif kafayı yemişti.

Aklımı tamamen yitirmemek için elimden geleni yaparken kurşun yarasının etrafındaki deriyi temizlemeye koyuldum. Tek gördüğüm kandı ama nasıl olduysa, pensi yaraya doğru yaklaştırtırken elimin titrememesini sağladım.

“Bir buçuk santim kadar içeride,” dedi. “Hemen hissedersin zaten.”

Bayılma. Bayılma. Pensin ucunu yaranın içine yerleştirirken safra boğazımdan yükseldi. Hayvanların oldukça kötü kesikler de dahil olmak üzere sayısız defa tedavi edilmelerini izlemiştim ama birinin kurşun çıkarmasına hiç şahit olmamıştım. Gözlerimi kapatıp kan ve yırtılmış etin görüntülerini engelleme dürtüm ağır basıyordu. Üstesinden gelmek için dişlerimi sıktım.

Güçlü parmaklar bileğimi kavrayarak elimi hafif sola doğru çekti. Tutuşunun ardında hiç güç yoktu, sanki beni incitmekten korkuyordu.

“İşte,” dediğini duydum ama gözlerimi yaradan ayırmaya cesaret edemedim. “Hissedebiliyor musun?”

Başımı salladım.

“Güzel. Şimdi, çıkar onu.”

Nefesimi tutup küçük nesneyi pensle sıktım. Yabancıнын vücudu kasıldı ama tek bir ses çıkarmadı. Kurşunu yavaşça çekerken alnımda soğuk ter damlacıkları belirdi. Delikten anında kan sızmaya başladı. Pensi ve kurşunu arabaya atıp cerrahi havlu kaparak yaranın üzerine bastırdım.

“Şimdi ne olacak?” dedim boğuk bir sesle.

“Önce kanı temizle. Sonra belki birkaç tane sargı bezi ekledikten sonra bandajla sar. Sonra da her şeyi sabitlemek için bandı kullan.”

Talimatlarını yerine getirdim ve kalçasındaki bandajı sabitlediğimde masanın kenarına tutunup düzensiz nefeslerimi kontrol altına almaya çalıştım. Ellerimin ve kollarımın her yerinde, dirseklerimin yarısına kadar kan vardı.

Kendini çekip oturma pozisyonuna gelirken, “Şimdi de bacak,” diye homurdandı. “Elastik bandajın var mı?”

Başımı sallayarak kanlı eldivenleri çıkardım ve çekmecenin içine uzanıp iki paket çıkardım. Parmaklarım titriyordu, paketleri uzattığı eline yerleştirirken kendi hareketlerimi zar zor fark ettim. Avucunun derisi sertti ve kalın, kabarık bir yara izi avucunu çaprazlamasına bölüyordu.

“Yavru Kaplan.”

Bakışlarım elinden gözlerine fırladı. O gözler beni dikkatle izliyorlardı. Parmaklarıyla sağ bileğime bir daire çizerek hafifçe dokundu, tıpkı birkaç dakika önce yaptığı gibi. Elimi kaldırıp dudaklarını parmaklarımın ucuna bastırdı. Ve birdenbire nasıl nefes alacağımı unuttum.

“İyi iş çıkardın.” Elimi bırakırken boğuk sesi neredeyse bir okşayış gibi üzerimden akıp geçti.

Ben sersemlemiş bir hâlde öylece dururken rulonun etrafındaki paketi yırttı ve bandajı uyluğuna sarmaya başladı. Hiç irkilmedi bile. Paniğim yatışmaya başladı, böylece nihayet onu tüm güzel erkeksi ihtişamıyla değerlendirebildim.

Gözlerimin kocaman çıplak göğsünde gezinmesine izin verdim, her bir kasının o kadar mükemmel hatları vardı ki anatomi çalışmak için olağanüstü bir denek olabilirdi. Ne? Evet, bacağına sarmaya çalışırken pazılarının kasılmasını izlerken “çalışmak” tam olarak düşündüğüm şeydi. O şeyler benim iki uyluğumun toplamından daha kalın olabilirdi. Hiç utanmadan onu süzerken yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı.

Yüzünde olduğu gibi vücudunun üst kısmında da küçük kusurlar vardı. Sol ön kolunda on iki santimlik kabarık bir iz vardı.

Muhtemelen eski bir bıçak yarasıydı. Karnında ve göğsünde de birkaç küçük yara izi vardı ama onlara neyin sebep olmuş olabileceğinden emin değildim. Ancak omzunda, sağ köprücük kemiğinin hemen yanındaki yuvarlak iz kesinlikle bir kurşuna aitti.

İşi bittiğinde masadan kayarak kalktı ve yine gözlerini görebilmek için başımı yukarı kaldırmam gerekti.

“Bir dahaki sefere kurşun yarası olan bir adama rastlarsan ya kaç ya da onu öldür.” Yüzlerimizin arasında birkaç santim kalana kadar eğildi ve koyu saç tellerinden birkaç tutam yanağımı okşadı. “Anladın mı, Yavru Kaplan?”

“Evet,” diye fısıldadım.

Mahvolmuş gömleğini aldı, sonra masanın üzerine atılmış ipek fularıma uzandı ve pantolonunun cebine tıktırdı. Bir saniye sonraysa sekerek ilerleyip çıkışa doğru yöneldi.

“‘Hayatımı kurtardığın için teşekkürler,’ yok mu?” diye mırıldandım.

Gizemli yabancı durdu ama bana bakmak için arkasına dönmedi. “Hayattasın, değil mi?”

“Evet. Yani?”

“Bu birisinin benden alabileceği en büyük ‘teşekkür’ Yavru Kaplan.”

Kapı ardından kapanırken kapının üstündeki zil çaldı.

Başımı eğip elime baktım. Dudaklarının parmak uçlarıma değdiği yerde hâlâ karıncalanma hissi vardı. O bir öpücük müydü? Ameliyathanenin ortasında durup yaklaşık beş dakika boyunca elime baktım. En sonunda zihnimdeki sisi dağıttığımda kapıya doğru koştum, uzun saçlı adamı otoparkın ortasında yüzüstü bulmaktan korkuyordum.

Dışarı çıktığımda etrafta kimse yoktu. Dönüp gözlerimle uzun adamı aradım ama hiçbir şey bulamadım. Rüzgârın savurduğu buruşmuş bir gazete ıssız sokakta aşağı doğru uçuyordu.

Sokağın aşağısında bir sokak kedisinin kapağına atladığı çöp tenekesi tangırdadı, sonra da kedi çöpün üstündeki balkona atladı. Ancak *adamdan* bir iz yoktu. Sanki öylece... Yok olmuştu.

Arka cebimden telefonumu çıkarıp haber uygulamasını açtım. Haberlerin arasında gezinirken ekranda kalın başlıklı birkaç haber yanıp sönüyordu. Hepsi de bu gece erken saatlerde, buradan sadece beş blok ötede meydana gelen silahlı saldırıyla ilgiliydi. En sonuncusuna tıklayıp metni gözden geçirdim. Polisin raporuna göre dokuz kurban vardı. Tanınmış bir emlak kralı ve onun güvenlik ekibinin üyeleri. Bir muhabir civardaki sakinlerle röportaj yapmıştı ama kimse bir şey görmemiş ya da duymamıştı. Tek potansiyel ipucu, yakındaki rehin dükkânında gece vardiyasında çalışan bir kadından gelmişti. Kadın, silahlı saldırının gerçekleştiği bitmemiş apartmana doğru giden bir adam görmüştü. Ne yazık ki adamın yüzünü görememişti, gördüğü tek şey sırtı ve sırtından aşağı sallanan örülmüş hâldeki uzun saçlarıydı.

BÖLÜM

iki

“Şu işin nasıl gidiyor? İlginç bir şeyler oldu mu?”
Kelimeler lokmaların arasında söylenmişti ve babamın her zamanki rahat ses tonuydu ama Boston Cosa Nostra’sının Don’u Nuncio Veronese, hiçbir şeyi asla sebepsiz yere söylemezdi.

Bir parça brokoli neredeyse boğazımda kalıyordu çünkü bir an için geçen haftaki uzun saçlı yabancıyı bir şekilde öğrenmiş olabileceğini düşündüm.

“Şey... Harika, baba.” Yutkundum. “Hayır. Hep aynı şeyler işte. Ama geçen gün çocuğun biri bir tarantula getirdi.”

“Yüce Tanrım.” Babam iç geçirdikten sonra masanın karşısında oturan kız kardeşime döndü, “Zara, lütfen ekmeği uzatır mısın?”

Kız kardeşim cam kâseyi ona doğru itti ve sessizlik içinde yemeğini yemeye devam etti. Her zaman öyle sessizdi ki bazen odada olduğunu bile unutuyordum. Biz çocukken Zara öyle eğlenceliydi ki durmadan kahkahalar atıp bir şeyler hakkında

gevezelik ederdi. Annem, eğer Zara'nın ağzı olmasaydı kendi isteğiyle bir tane çıkaracağını söylerdi. Elmo'nun öldürüldüğü geceden sonra bu değişmişti. O zamandan beri, yaramazlığı seven, o gülümseyen küçük kız değildi.

“Senin bu çılgın fikrini kabul ettiğimi biliyorum Nera ama tekrar düşünmek istemez misin?” diye devam etti babam. “Eğer bir şey okumak istiyorsan neden ekonomi okumuyorsun? Ya da finans? Gerçekten işine yarayabilecek ve gelecekte kullanabileceğin bir şey?”

“Hayır.”

“Bunun geçici bir şey olduğunu anlıyorsun, değil mi? Evlendiğinde kocan atların döllemesine yardım etmene falan izin vermeyecek. Senin konumundaki birisi için son derece yakışksız.”

“Boston’da döllemeye ihtiyacı olan at yok denecek kadar az baba.” İç geçirdim. Her pazar geldiğimde aynı muhabbet dönüyordu. “Genelde evcil hayvanları tedavi ediyoruz.”

“Tanrı’ya şükür.” Şarabına uzandı ve büyük bir yudum aldı. “On sekizine bastığın anda seni evlendirmeliydim ama Massimo beklememi söyledi.”

Tek kaşımı kaldırdım. Babamın geleceğim hakkında üvey ağabeyimle konuştuğunu bilmiyordum. Massimo, Elmo’yu vuran adamı öldürdüğü için kasıtlı adam öldürme suçundan on sekiz yıllık hapis cezası almıştı ve babam haftada bir onu ziyarette gidiyordu. Her perşembe sabahı, babam Boston’ın dışındaki hapishaneye gidiyor ve saatlerce kalıyordu. Ne hakkında konuştuklarını hep merak ederdim. Üvey kardeşimin hapishanede ziyaret etmesine izin verdiği tek kişi babamdı. Ne ben ne de Zara Massimo’yu hapse girdiğinden beri görmemiştik. Bildiğim kadarıyla çocukluk arkadaşı ve şu anda babamın Capo’su olan Salvo’nun bile ziyaret etmesine izin vermiyordu.

“O nasıl?” diye sordum.

“Aslına bakarsan oldukça iyi. Massimo’yu bilirsin, hiçbir şey onu fazla sarsamaz.”

“On yıldan uzun süredir maksimum güvenli bir hapishanede kilitli ve ‘iyi’ mi?”

“Evet,” dedi. “İkiniz hakkında sorular sordu.”

Masanın öbür ucundan keskin bir nefes sesi geldi. Başımı kaldırdığımda Zara’nın tabağına baktığını, çatalının hedefine giden yolda havada asılı durduğunu gördüm. Sadece bir saniye sürdükten sonra ağzına yemek tıktırmaya devam etti.

“Ama yine de ziyaret etmemize izin vermeyecek mi?” Tekrar babama baktım.

“Kendince sebepleri var.” Babam omzunu silkip konuyu değiştirdi. “Tiziano’nun oğlu bu sonbaharda vaftiz edilecek ve sonrasında büyük bir Aile yemeği olacak. İkinizin de katılmasını ve en iyi hâllerinizde görünmenizi istiyorum. Kendinize özel dikim elbiseler alın, diğer kadınlarda olmayacak bir şeyler olsun. Kızlarım her bir Capo’nun karısından veya kız arkadaşından daha üstün olmalı. Aile’nin önünde utanmak istemiyorum, beni duyuyor musunuz?”

“Hangi gün? Klinikteki programımı kontrol etmem gerekecek.”

“Hobi programın umurumda bile değil, Nera. Orada olacaksın,” diye bağırıp çatalını Zara’ya çevirdi. “Sen de öyle. Salona ve mevsime uygun bir kıyafetle. Size tarihi haber vereceğim.”

Zara gözlerini kaldırmadan çatalını tabağının üzerine yerleştirdi ve yavaşça ayağa kalktı. Uzaklaşırken tek kelime bile etmedi ve yemek odasından çıktı.

Kız kardeşim duyma mesafesinden çıktığı anda, “Bu acımasızcaydı!” diye tısladım.

“Artık çocuk değil. Kız kardeşin neredeyse on sekizine geldi ve kendini gösterme konusunda dikkat etmeye başlaması gerekiyor. Otuz derece sıcaklıkta tepeden tırnağa kapalı hâlde dolaşamaz, Tanrı aşkına. İnsanlar konuşacak.”

“Bırakalım konuşsunlar!” Peçetemi tabağıma atıp Zara’nın peşinden fırladım.

Odası ikinci katta, benim eski odamın hemen yanındaydı. Bir kapıyla birbirlerine bağlanıyorlardı, artık burada yaşamadığım için eski çocukluk yatak odamı dikiş stüdyosu olarak kullanmasına izin vermiştim.

Zara’yı yatağının kenarına oturup yatak örtüsünü sıkarken buldum. Her tarafa dağılmış moda dergileri, çizimler ve çeşit çeşit kumaşlar vardı. Omzumu kapının çerçevesine yaslayıp dağınıklığı inceledim.

“Odam yeterli gelmedi demek, ha?” Gülümseyip modumu eğlenceli tutmaya çalıştım. “Hadi. Ne üzerinde çalıştığını gösterebilirsin.”

Zara sadece omzunu silketti, sonrasında omuzları daha da çökmüş gibiydi. Alanına adım attım, herhangi bir şeye takılmamak ya da yere yaydığı desenlerin düzenini bozmamak için elimden geleni yapmaya çalışıyordum.

“Bu harika görünüyor.” Eğilip boyundan bağlamalı, halter yaka, kolsuz bir gece elbisesinin çizimini elime aldım. “Eğer zamanın varsa Tizianoların yemeği için böyle bir elbise işime yarayabilirdi.”

Kız kardeşimin dudakları anında bir gülümsemeyle genişledi. Yataktan fırlayıp odada koşturdu, tekli koltuğun üzerindeki mezurayı ve not defterini aldı.

“Tasarımdan emin misin?” diye sorarken çömelip yatağın altından bir kalem aldı. “Eğer istersen değişiklikler yapabilirim.”

“Değişiklik yok. Mükemmel olacak. Benim için yaptığın diğer bütün elbiseler gibi.”

Beyaz bluzunun kabarık kolunda elimi gezdirdim. Bu tarzın “balon kol” olarak adlandırıldığını söylemişti, kumaş bileklere doğru genişleyerek geliyor ve bileğindeki inci düğmelerle bir arada tutuluyordu. Bluzunun yakası öyle yüksek ve dardı ki, boynunun etrafında büyük bir fiyonk oluşturunuyordu. Çok yetenekliydi.

Ağabeyimiz öldürüldükten kısa süre sonra Zara’da vitiligo ortaya çıkmıştı. Önce el parmaklarında ve bileklerinde başlamıştı ancak daha sonra beyaz lekeler göğsünde, bacaklarında ve kollarında da ortaya çıkmıştı. Annemiz öldüğünde gözlerinin etrafı da dahil olmak üzere yayılmaya devam etmişti. Dışarıda hava nasıl olursa olsun, Zara sürekli yüksek yakalı ve uzun kollu şeyler giyiyordu çünkü insanların bakmasından hoşlanmıyordu. Geçen yıl yüzünün farklı renkli kısımlarını kapatıcıyla kapatmayı denemişti ama teni bunu iyi karşılamamıştı. Yine de markaları değiştirmeye, farklı olanları kullanmaya devam etmişti, ta ki kurdeşen dökene kadar. Sonrasında onu oturtup eline bir ayna vermek zorunda kalmıştım. Kesinlikle muhteşemdi ve bunu görmesini sağlamaya çalışmıştım. Kız kardeşimle ilgili güzel olmayan tek bir şey bile yoktu. Kendisiyle ilgili bunu fark etmesini, olduğu hâliyle ne kadar güzel ve mükemmel olduğunu görmesini istiyordum. Bana inanmıyordu ama en azından fondöten kullanmayı bırakmıştı.

“Eflatun rengi ipeğe ne dersin?” Zara mezurayı kalçamın çevresine sararak sordu.

“Evet, eflatun harika olur.” Göğsümü ölçebilsin diye kollarımı havaya kaldırdım. “Pekâlâ... Geçen hafta veterinerde biriyle tanıştım.”

Zara tek kaşını kaldırdı.

“Uzun. Gerçekten, çok uzundu. Muhteşem vücudu vardı. Uzun, siyah saçları. Muhtemelen bugüne kadar gördüğüm en ateşli adam olabilir.”

“Kontrol için hayvanını mı getirdi?”

“Şey, tam olarak değil.” Güldüm. “Bir baktım ki kendisi has-tam olmuş.”

Ona yabancıyla karşılaşmamın ayrıntılarını anlattım, ara so-kakta onu bulmamla başladım ama silahlı kısmı atladım.

Onu hâlâ düşünüyordum. Hırıltılı, kalın sesini. Kurşunu etinden çıkarırken o masada tamamen hareketsiz şekilde uzan-masını. Birkaç yıl önce, babamın korumalarından biri kapıları-mızın dışında vurulmuştu. Bunu yapacak kadar aptal olan serse-ri, güvenlik görevlilerimiz tarafından hızla ortadan kaldırılmıştı, yaralı adamsa eve getirilmişti. Aile doktorumuz onu tedavi et-mek için gelmişti ve adama anestezi verildiğini duymuş olsam da yine de odamdan duyabileceğim kadar yüksek sesle feryat etmiş-ti. Aslında muhtemelen bütün mahalle onu duymuştu.

Ama üzerimde en büyük etki bırakan şey yabancımanın göz-leriydi. Öyle güzellerdi ki. Ve bir o kadar da boş. O iki gümüş kürede hiçbir şey yoktu. Ölüm korkusu yoktu. Endişe yoktu. Hiç. Onlara bakmak taştan yapılma bir ruha bakıyormuşum gibi hissettirmişti.

Karşılaşmamızı anlatmayı bitirdiğimde, Zara birkaç saniye boyunca bana baktı, sonra omuzlarımı tuttu ve yüzüme doğru bağırdı.

“Sen lanet aklını mı kaçırdın?!”

Ona gözlerimi kırptırdım. Zara asla lanet okumazdı. Ayrıca en son ne zaman sesini yükselttiğini hatırlamıyordum bile.

“Yalnız başına,” diye devam ederek omuzlarımı sarstı. “Gecenin bir yarısı. Yabancıнын tekindeki kurşun yarasını mı tedavi ettin?”

“Dinle. Aptalca olduğunu biliyorum, tamam mı? Ama onu o sokakta, karanlık göğe bakarken gördüğümde bana kendimi hatırlattı. Orada kan kaybından ölsün diye bırakamadım.”

“Ambulansı arayabilirdin.”

“Biliyorum ama aramadım.” İç çektim. “Artık önemi yok. Zaten onu bir daha görmeyeceğim.”

“Tannı’ya şükür!” Zara başını iki yana salladı ve şifonyere doğru ilerledi.

Yere diz çökerek sağ tarafta üst üste yığılmış kumaş yığını-
nı karıştırmaya başladı. Solda başka bir yığın vardı ama onlar
bej, beyaz, kahverengi ve siyah gibi nötr renklerde. Canlı tonlar,
desenler falan yoktu. Bunlar kendisi için kıyafet yaptığı kumaş-
lardı.

“Senin için de yapacak kadar eflatun kumaş var mı?” diye
sordum. “Çocukken yaptığımız gibi uyumlu kıyafetler giyip
giderdik.”

Zara kucağındaki büyük, katlanmış kumaş yığına baktı ve
pembeye çalan mor ipeği parmaklarının ucuyla sevgiyle okşadı.
O renkle inanılmaz güzel görünürdü, hele de yerde gördüğüm
çizimlerinden biriyle; omuzdan düşen, V yakalı ve bacak bo-
yunca uzanan yüksek yırtmaçlı gece elbisesiyle.

“Hayır,” diye fısıldadı ve kollarında kumaşla bana doğru
yaklaştı.

Nasıl duracağım görmek için güzel kumaşı belime sardı,
sonra çizimini kontrol etti ve ben yetenekli kardeşimi izlerken
kalbim onun için bininci defa kırıldı. Keşke kendisini benim
gözümünden görebilseydi, içi de dışı da güzeldi. Ve sadece bana
ya da arkadaşlarımıza kıyafet yapmak yerine o yaratmayı çok
sevdiği hayret veren elbiselerden birini giyseydi.

“Evde işler nasıl gidiyor?”

“Aynı,” derken not defterine rakamları karaladı. “Önceki
gün Batista Leone geldi, babamın ofisinde üç saat geçirdiler.”

Bu yeni bir şey değildi. Babamın sağkolu olarak Leone evi-
mizde epey zaman geçirirdi. Ayrıca önceki Don’un da sağkoluy-

du. Eski Don öldüğünde Boston Ailesi'nin başına geçmesinin beklendiğini duymuştum. Ancak Capo'ların ve büyük yatırımcıların halefi konuşmak için bir araya geldikleri toplantıda bir sonraki Don olarak babama oy verilmişti. Babam ile önceki Don'un dul eşi Laura'nın evliliğine de o toplantıda karar verilmişti. Yeni annemiz evimize geldiğinde Elmo on altı, ben üç ve Zara da daha yeni yeni bir yaşındaydı. Laura ve merhum Don'un oğlu Massimo üvey ağabeyimiz olduğunda on sekizindeydi.

"Sence babamın Batista'yı sağkolu olarak tutma sebebi, Don pozisyonu resmen adamın elinden çalındığı için mi?" diye sordum.

"Olabilir. Babam Don olmak için biçilmiş kaftan değildi ve bunu biliyor."

"Ne?"

"Şey... Yani ilgi odağı olmaktan ve insanların tavsiye almak için kendisine ulaşmasından hoşlanıyor ama mizacı Don olmaya uygun değil."

"Ne demek istiyorsun? On beş yıldan uzun süredir Aile'nin işlerini yürütüyor ve tam bir düzen sağlıyor."

"Evet, kesinlikle öyle görünüyor," diye mırıldandı. "Fermuarı yanda mı istersin, yoksa arkada mı?"

Kardeşıme gözlerimi kısarak bakıp şifreli sözleriyle ne demek istediğini merak ettim. Biraz daha üsteleyebilirdim ama ne işe yarayacaktı ki? Zara bir konunun kapandığına karar verirse o konu kapanmış demektir.

"Arkadan olması benim için uygun," dedim.

Zara çiziminin yanına bir not daha ekledi, sonra eflatun kumaşı ellerimden alıp katlamaya başladı. "Bana bir şey için söz vermeni istiyorum, Nera."

"Ne?"

“Kurtardığın şu adama bir daha rastlayacak olursan çekip gideceksin.”

“Sadece öylesine ateşli bir adamdı.” Omzumu silkip ilgimi çekmiyormuş gibi davrandım. “Ona yardım ettim. Gitti. Bir daha nasıl karşılaşırız bilmiyorum.”

“Adam nerede çalıştığını biliyor.”

“Muhtemelen beni unutmuştur bile, Zara. Takma kafanı.”

Gülerek geçiştirdim ama işin aslı, içten içe uzun saçlı yabancımla tekrar karşılaşmayı umuyordum.

Tüfeğimle takip ettiğim sarı şortlu ve beyaz tişörtlü adam dürbünümün çemberi içinde hareket ediyordu. Tüm bu park alanı Bay Muhteşem Koşucu'nun arazisiydi ve son derece iyi korunuyordu. İçeriden birisi adamın günlük rutinini Kruger'a sızdırmıştı ama kapıdaki alarmin şifresi yoktu. Duvardan tırmanıp gece nöbet değişimi sırasında içeri sızmak zorunda kalmıştım. Sonra da geceyi bir çalının arkasına uzanıp hedefimin ortaya çıkmasını bekleyerek geçirmiştim.

Koşan adam bir an için durup esneme hareketleri yaptı, ardından koşusuna devam etti. Bir eğlence biçimi olarak sabahın beşinde koşmayı asla anlamayacaktım.

Z.E.R.O. birliğindeki temel eğitimim sırasında, her gün kapsamlı fiziksel fitness aktiviteleri düzenlenirdi, bunları kaçırmak söz konusu bile değildi. Koşu ve diğer kardiyo türleri, kondisyon antrenmanları ve ağırlık kaldırma, iple tırmanma, diğer çaylaklarla eşleştirilip çıplak elle ya da çeşitli bıçaklarla yakın dövüş yapma... Her gün dört saat boyunca vücudumuzu geliştiriyor, çeviklik ve dayanıklılık kazanıyorduk; tüm bunlar

sağanın zorluğuyla başa çıkabilmemiz için gereken kas hafızasını oluşturabilmemiz içindi. Günlerimizin geri kalanı askerî taktikler ve silah eğitimiyle geçiyordu; çeşitli tabanca ve tüfeklerin temel eğitimleri, fırlatma silahları ve ayrıca patlayıcı cihazlar ile hafif toplar dahildi. Bu ikinci bölüm bizi mükemmel ölüm makinelerine dönüştürmek içindi. Dolayısıyla, arkasında belirli bir amaç olduğunda vücuda egzersiz yaptırma ihtiyacını anlıyorum. Eğlence için koşma dürtüsünü anlamıyordum.

Koşucu dürbünümün odağında kaldı ama hedefime odaklanmak yerine zihnim geçen haftaki o geceye kaydı. Kıza. Son yirmi dört saat içinde muhtemelen yüzüncü kez. Aslında kendime karşı dürüst olmam gerekirse veteriner kliniğinden ayrıldığım andan beri sürekli onu düşünüyordum. Karşılığında bir şey alma beklentisi olmadan bana yardım etmeyi teklif etmişti. Bu kafamı karıştırıyordu. Ben kimseden bir şey beklememeye şartlanmışım, o yüzden onun davranışlarını bir yere oturtamıyordum.

Ayrıca göğsüme dayadığı o ufacık tabancasıyla ciddi ve kendinden emin görüntüsünü de aklımdan çıkaramıyor gibiydim. Genç. Minyon. Ama cesur ve kararlı. Çok da pervasız. Tıpkı yavru bir kaplan gibiydi.

Kırmızı fuları hâlâ cebimdeydi. Kendime, iş yerinde DNA'mı bırakmak istemediğim için yanıma aldığımı söylemiştim ama elbette bu saçmalıktan ibaretti. Klinikten ayrıldığımda orada o kadar çok kanım vardı ki saç aksesuarına bulaşan kan diğer şeylerin yanında az kalırdı ve kayda bile değmezdi. Ona ait bir şeyi hatıra olarak istemiştım, o yüzden de çalmıştım. O âna dek hayatımda tek bir şey bile çalmamıştım.

Kızı kontrol etmeliydim.

Güvende olduğundan emin olma ihtiyacı içimde büyük bir dalga gibi arttı. Aklımla oynayan açıklanamaz, saçma bir çekimdi ve ne kadar denersem deneyeyim bundan kurtula-

mıyordum. Geçtiğimiz hafta boyunca günün her dakikasında bana musallat olmuştu ve nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. İnsanları umursamazdım. Aslına bakılırsa çoğu zaman kendimi bile doğru düzgün umursamazdım, o yüzden birinin iyi olup olmadığından endişe etmek benim için tamamen yabancı sulardı.

Bugün ona bakmaya gidecektim.

Bu kararı verdikten sonra nefes almak daha kolaylaştı.

Evet. Burada işim bittiği anda Boston'a dönecektim.

Ama mesele şuydu ki, Bay Eğlenmek İçin Koşarım'ın arazisinden sağ çıkmayı hiç planlamamıştım.

Benim işimde, en küçük bir hata ya da ufak bir dikkatsizlik kesin ölüm anlamına gelebilirdi. Bir hata yapmamın tam zamanı olduğunu düşünmüştüm. Kendi canımı alarak, beni olduğum kişiye dönüştüren orospu çocuğu Kruger'a aramızdaki konuşulmayan savaşı kazandığını düşünme tatminini asla yaşatmayacaktım. Asla. Ama sahada herkes hata yapardı.

Koşucu sola saparak küçük gölete doğru giden patıkaya yöneldi, iki koruması birkaç adım geriden takip ediyordu. Koşu yolu boyunca dizili duran elektrik direklerinde kameralar vardı ama suyun etrafındaki alana yönlendirilmemişlerdi. Eğer patıkaya döndüklerinde ateş edersem, güvenlik görevlileri bunu görecekti ve tüm yerleşke kapatılacaktı.

Planım buydu. Ufacık bir hata yaparsam, hedefim kameranın kör noktasından çıktıktan sonra ateş edersem ölürdüm. Öbür dünyada cehennem varsa, sonumun orası olacağından emindim. Umurumda değildi. Zaten cehennemdeyim ve henüz dünyadan ayrılmamıştım bile.

Şu anda kameranın menzili dışındayken mi ateş edeyim? Yoksa tekrar görüş alanıma girmelerini bekleyip, öldürüp kendi ölüm fermanımı mı imzalayayım? Yavru Kaplan mı, yoksa ölümüm mü?

Eğer vurulmama izin verirsem, kızın iyi olduğundan emin olamazdım. Onun güvende olduğundan emin *olmalıydım* ve bu ihtiyaç, en sonunda varlığımı sona erdirmeye isteğimden daha güçlüydü.

Parmağımı tetiğe götürdüm, sıkıya hazırdım. Koşucu göletin etrafında aynı tempoyla koşmaya devam ediyordu. Güvenlik ekibi onu takip ediyordu, ördekler gibi sıraya dizilmişlerdi. Dürbünümü korumalardan birine doğrultarak ateş ettim. Adam sendeleyip çimlerin üzerine yüzüstü düştü. Diğer koruma çoktan silahını çekmiş ve Bay Yakında Ölecek Olan'ın önüne geçerek ona vücuduyla siper olmuştu. Duruşlarına bakınca korumanın boynuna ateş edersem, mermi muhtemelen hedefimin suratını delip geçerdi. Bir taşla iki kuş. Bu sözleşmenin özel bir şartla gelmesi çok kötüydü: Koşucunun yüzüne dokunulmamalıydı.

Dürbünümü indirdim ve mermiyi ateşledim. Korumanın gövdesinin üst kısmına, köprücük kemiğinin hemen üstüne isabet etti. Adamın bacakları onu taşıyamadı. Sonra kafasına nişan alarak kaşlarının arasına sıktım. Bay Sarı Pantolon arkasını dönüp kaçmaya çalıştı. Şimdiye kadar altına işediğine bahse girerdim ama moda seçimi yüzünden bunu anlamak zordu. İki bacağına da ateş ettim.

Göletin diğer tarafına pozisyon almıştım, o yüzden koşucuya ulaşmam beş dakikamı aldı. Çimlerin üzerinde yuvarlanarak feryat ediyordu. Telefonumu çıkarıp video kamerasını açtım, sonra yanına çömeldim.

“Şunu tut.” Elini tutup telefonu avucuna yerleştirdim. “Böyle. Yüzüne doğru.”

“Lütfen!” diye yakardı adam ve başını iki yana salladı. Telefon elinden kaydı.

“Bütün gün bekleyemem.” Telefonu tekrar eline koydum. “Yüzüne doğru tut.”

Sızlanmaya devam etse de telefonu önünde tutmayı sürdürdü.

“İşte böyle. Güzel.” Bıçağımı çıkardım ve boğazına dayadım. “Şimdi kameraya bakıp ‘Karınızı becerdiğim için özür dilerim, Bay Delaney demeni istiyorum.’”

“Ben... Özür dilerim...” diye kekeledi, sonra ağlamaya başladı. “Kimsin sen? Bunu neden yapıyorsun?”

“Bu senaryoda yok.” Kaydı durdurdum, sonra tekrar başlat düğmesine bastım. “Bir kez daha. Yüksek sesle ve net, lütfen.”

“Karınızı becerdiğim için özür dilerim, Bay Delaney!” diye bağırdı.

“Mükemmel.” Başımınla onayladım ve boğazını kestim.

Videoyu Kruger’a gönderdikten sonra arkamı dönüp tüfeğimi almaya gittim. Siktiğimin özel sözleşmeleri ve onların özel istekleri.

İnsanlardan daha çok nefret ettiğim tek bir şey vardı. Trafik.

Tıklım tıklım yollardan kaçınmak için Boston’a giden dolaylı bir rota seçmiştim, öyleyse neden önümde üst geçide giden rampayı kapatan bir araç kuyruğu vardı? Bunun trafiğin yoğun olduğu saatlerle bir ilgisi yoktu çünkü arabalar hareket etmiyordu ve bazı sürücüler araçlarından inmişlerdi. Yolun ortasında bir kalabalık toplanmıştı. Arabamdan çıkıp neler olup bittiğini kontrol etmek için oraya gittim.

“Lütfen, yapma,” diyen bir kadın sesi bana ulaştı. “Bunu halledebiliriz, Jeremiah.”

Grup sessizlik içinde duruyor, köprü korkuluklarının diğer tarafındaki sanki atlamaya niyetliymiş gibi aşağıdaki yola bakan adama bakıyorlardı. Daha önce sesini duyduğum kadın adamın

birkaç adım arkasındaydı, boşanmayla ilgili bir şeyler geveliyordu. Dramdan nefret ediyordum.

Çiftin etrafında yarım daire oluşturmuş meraklıları iterek adama yaklaştım ve silahımı çıkardım.

“Bu tarafa doğru geri gel.” Namluyu şakağına dayadım. “Yoksa beynini dağıtırım.”

Müstakbel eski karısı ve birkaç kişi daha çığlık attı, çığlıkları birkaç düzine ayağın gümbürtüsüne karıştı. Adamı itmek daha kolay olurdu ama bu polislerin karışması, hatta belki de yolun kapanması anlamına gelirdi ve benim acelem vardı.

“Hemen, Jeremiah,” dedim.

Aşağı atlayacak adam ağzı açık bir hâlde bana baktı, tüm vücudu titriyordu. Kayacaktı.

“Y-yapamam,” diye kekeleydi. “Korkuyorum.”

Elbette korkuyordu. Ölmek istemiyordu. Eğer gerçekten kendini öldürmek isteseydi şimdiye kadar atlardı. Ayrıca tanık olması için karısını da getirmezdi. Boktan manipülasyoncu. Silahımı çektikten sonra aptal herifi ceketinden kavradım ve korkuluğun üstünden çekip aldım. Ayaklarımın dibinde kıcının üzerine düştü.

“Arabana bin ve gözümün önünden kaybol,” diye bağırdım.

Adam ayağa kalkmaya çalışırken karısı ona doğru koşturdu ve birlikte yolun ortasına bırakılmış yeşil pikaba doğru koştular. Birkaç dakika sonra kamyonet hızla yola koyuldu, sonrasında da yolumu tıkayan arabaların kalanı gitti. Güzel. Saatime bir bakış atıp arabama döndüm.

Veteriner kliniğinin yanındaki kavşağa tam zamanında vardım ve Yavru Kaplanımı binadan çıkarken yakaladım. Çantasını Volkswagen’inin arka koltuğuna attıktan sonra direksiyona geçti. Aramızda en az bir araba olacak şekilde mesafeyi koruyarak onu şehrin doğu yakasına doğru takip ettim. Trafik ışıklarından

birine yaklaştığımızda merakıma yenik düştüm ve şerit değiştirerek onun aracının hemen yanına yanaştım. Yolcu camımdaki koyu renkli film arabamın içini görmesine izin vermiyordu ama ben onu net bir şekilde görebiliyordum.

Ayrıca daha net düşünebiliyordum.

Tanıştığımızda kan kaybından dolayı beynim biraz karman çormandı ama güzel olduğunu fark etmiştim. Aptal. “Güzel” olmaktan çok daha fazlasıydı. Minik bir burun ve badem şekilli gözlerle narin yüz hatları vardı. Yuvarlak, yumuşak yanakları vardı. Ona saatlerce bakabilirdim. Bal sarısı buklelerini tepesinden toplamıştı, birkaç kaçak tutam yüzüne doğru düşüyordu. Saçlarının kokusunu hatırlıyordum, kurşunu çıkarmak için eğildiğinde bana o kadar yaklaştı. Çiçek. Çiçek gibi kokuyordu.

Arabasının hoparlörlerinden bir rock şarkısı yükseliyor ve narin parmaklarını direksiyona vurarak ritme uyup şarkıya eşlik ediyordu. Ses doğru çıkmıyordu çünkü neredeyse her notayı kaçıırıyordu.

Gördün mü? Kız iyi, dedim kendime. Şimdi arkanı dön ve defol git buradan.

Yapamam.

Onu bir kez daha görmenin, iyi olduğundan kendi gözlerimle emin olmanın yeterli olacağını düşünmüştüm.

Ama olmadı.

Neden? Bana “iyi” davrandığı için mi?

En son birisinin benim için iyi bir şey yaptığı zaman on beş yıl öncesiydi. Yaşlı piç Felix’in Z.E.R.O. üssündeki odama gizlice girip silahını kafama dayadığı ve Kruger’ın önceki gün kestiği yerlerimi tedavi etmesine izin vermezsem beni vuracağını söylediği zamandı. Muhtemelen onu oracıkta öldürürdüm ama Yüzbaşı Kruger küçük işkence seansı için bana her ne enjekte

ettiye hâlâ sersemlemiş hâldeydim. Sevgili patronumun çaylakları cezalandırmak için çok farklı yöntemleri vardı.

Ve şimdi, bu kız.

Ona hayatımda kimseye teşekkür etmediğimi söylemiştim. Bunun nedeni sadece teşekkür edeceğim bir şeylerin olmaması değildi, aynı zamanda *teşekkürler* sadece bir kelimeydi. Gerçek anlamı olmayan birkaç hece. *Sevgi* gibi. Ya da *ilgi*. İnsanların kullandığı ama bir anlamı olmayan boş kelimelerdi. *Bağışlanma* gibi.

Ancak bu kıza bir şey vermek istemişim. Eline kondurduğum öpücükten fazlasını. Daha önce hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi öpmemişim. Sunacağım fazla bir şeyim yoktu, o yüzden o gece ona elimde olanı vermişim. Yaralarımı öylesine özenle tedavi eden ele bir öpücük.

Fakat ona güvenlik de sunabilirdim.

Trafik lambası yeşile döndü ve onu üç katlı bir binanın önüne park ettiği, güzel bir yerleşim bölgesine kadar takip ettim. İçeri girmesini bekledikten sonra mahallenin görüldüğü kadar güvenli olduğundan emin olmak için blokta iki tur attım. Bunu bitirdikten sonra kapalı bir dükkânın önüne çekip yolcu koltuğuna bıraktığım çantamdan bilgisayarımı çıkardım.

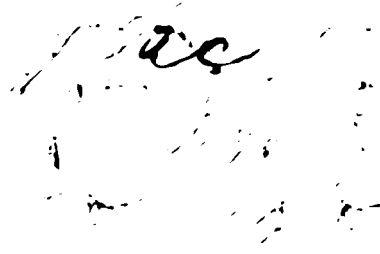
Gizli veri tabanına erişimi kısayolu ekranın sol üst köşesindeydi. Oturum açmak için dört faktörlü kimlik doğrulamasını hızlıca geçtim ve arama sorgusuna sokak adını girdim. Bilinen tüm suçluların listesi ve adresleri sayfayı doldurdu. Aramayı Yavru Kaplanımın binasının etrafındaki on blokluk bir yarıçapa kadar daralttım ve sonuçları inceledim. Çıkan üç biyografiyi taramam neredeyse bir saatimi aldı. İlk mali dolandırıcılıktan iki kez mahkûm olmuş bir kadındı, o yüzden onu potansiyel tehdit listemden eledim. Ancak diğer ikisi saldırı ve darp geçmişli olan erkeklerdi ve bir tanesi tecavüz girişiminden hüküm

giymişti. Navigasyondan her ikisinin de adresini kontrol ettim, sonra silahımı alıp arabadan çıktım.

Tüm bu ikinci şans fikirleri büyük bir yanılsamadan ibaretti. İnsanlar çok nadiren değişirdi.

Ve potansiyel bir tehdidin Yavru Kaplanıma yakın bir yerde yaşamasına izin vermeyecektim.

BÖLÜM

Günümüzden 26 yıl öncesi
Psikiyatrik yatılı tedavi merkezi
(Kai 8 yaşında)

“**K**orkarım çocukla yapılabilecek fazla bir şey yok, Yüzbaşı Kruger,” dedi kapıda duran beyaz önlüklü kadın. “Yazamıyor ve doğru düzgün okuyamıyor bile. Sosyal sayılmaz. Bir hemşire onu yıkamaya çalıştığında kadının yüzünü tırmalayıp kolunu ısırды. Üstündeki kanı yıkayabilmek için ona sakinleştirici vermek zorunda kaldık.”

Askerî üniformalı adam odama girdi. “Kaç yaşında?”

“Emin değiliz ama sekiz civarında olduğunu düşünüyoruz, en azından çocuk koruma hizmetlerinin kayıtlarına göre. İki yıl önce terk edilmiş bir dairenin içinde yarı aç ve tamamen ihmal edilmiş hâlde bulundu. Doktorlar onu muayene ettiklerinde, sırada altı yaşından fazla olamayacağım düşünmüşler.”

“Ailesi?”

“Bilinmiyor. Fakat her yana saçılmış şırıngalar bulmuşlar ve ona bakan kişinin keş olduğunu varsaymışlar. Muhtemelen bir yerlerde aşırı doz almıştır. Çocuk bulunduğunda Lehçe ve İngilizce karışımı bir dil konuşuyormuş. Davranış sorunları nedeniyle son iki yılını bir koruyucu aileden diğerine taşınarak geçirmiş.”

“Hımm.” Adam bana doğru bir adım attı.

Onu baştan ayağa inceleyip bana karşı kullanabileceği bir silah var mı diye baktım. Hiçbir şey yoktu ama bana saldırmaya çalışmayacağı anlamına gelmezdi. Köşede durup sırtımı duvara dayalı hâlde tutmaya devam ettim ve en ufak bir tehdit edici hareket için onu izledim.

“Onu diğer çocuklarla bir araya getirmeyi denediniz mi?”

“Evet, efendim. Pek iyi gitmedi. Diğer çocuklar ondan korkuyor.”

Üniformalı adam bir adım daha attı ve artık odanın ortasındaydı.

“Buradaki en küçük çocuk olduğunu sanıyordum.”

“Öyle. Ama en şiddet yanlısı gibi de görünüyor. Kayıtlarda bir koruyucu ailede yaşarken bir çocuğun kulağını ısırıp kopardığı ve başka bir çocuğa da çatal sapladığı yazıyor.”

“Çocuk bana şiddet yanlısı gibi görünmedi. Koruyucu ebeveynini öldürdüğü için herhangi bir pişmanlık belirtisi gösterdi mi?”

“Hayır.”

“İlginç. Adamı öldürmesine neyin sebep olduğu biliniyor mu?” İki adım daha attı ve tam önümde durdu.

“Tıbbi rapor, çocukta çok sayıda kırık ve tekrarlanan istismarın diğer açık belirtilerini gösterdi. Ancak olay, adam çocuğun saçını tıraş ettiği için meydana gelmiş. Şey... Efendim, bence ona bu kadar yakın olmamalısınız.”

Adamın gözleri bir an için benimkilerle buluştu, sonra yukarı doğru hareket ederek başımın tepesine odaklandı. “Evet. Berbat bir iş çıkarmış.”

Başıma dokunacakmış gibi kolunu uzattı. Elini tekmeleyerek uzaklaştırdım ve taşaklarına vurmaya çalışarak ona doğru yumruk savurdum. Adam geriye çekilerek yumruğumdan kaçtı ama dudakları çirkin bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ona tüm gücümle saldırdım.

Piç kurusu bana vurmaya bile çalışmıyordu. Yumruklarımın çoğundan sıyrıldı ama yine de yan tarafına dirseğimi geçirmeyi başardım ve yumruğumla çenesini sıyırdım. Boğazına ulaşmak için sırtına atlamaya çalıştığımda geriye doğru çekilip bana hamle yaptı. Avucu alnıma çarptı. Darbe öyle sertti ki yere yığıldım, kulaklarım çınlıyordu.

“Güzel.” Adam asker ceketini düzeltti ve omzunun üzerinden beyaz önlüklü kadına baktı. “Ordu sorunlu gençler için bir eğitim programı başlatıyor ve bu çocuk iyi bir aday olacaktır. Onu alıyorum. Evraklar bir saat içinde size teslim edilecek.”

“Ah. Her şeye rağmen ikinci bir şansı olmasına sevindim.”

“Kesinlikle.” Adam gözlerime baktı ve bu defa, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. “Potansiyelinin tam olarak kullanıldığından emin olacağım.”

BÖLÜM

çir

Nera

“**B**u akşam çok tarz görünüyorsun. Benito senden etkilenmişe benziyor,” diyen Dania, karaoke barın diğer tarafını işaret etti.

Omzumun üzerinden bir bakış attığımda babamın Capo’larından birinin oğlunu içkisini yudumlarken buldum. Gözlerimiz buluşur buluşmaz bana göz kırptı.

“İlgilenmiyorum,” diyerek başımı çevirdim.

“Az önce mesaj atıp numaranı istedi.” Dania bacağıyla beni dürttü. “Sevimli.”

“Umarım ona numaramı vermemişsindir.”

“Neden ki?”

“Sırf babamın kimliği için bana çıkma teklif eden bir adamla hiçbir şey yapmak istemiyorum.” İç çektim. Cosa Nostra üyelerinin sahip olduğu yerlerden genelde uzak durmamın sebeplerinden biri de buydu. Her zaman böyle oluyordu.

Zara yanımdan kulağıma, “Bütün erkekler Lotario gibi değil,” diye fısıldadı.

“Bütün Cosa Nostra erkekleri öyle,” diye fısıldadım ben de.

Cosa Nostra’da statü ve konum en önemli şeylerdi ve Don’un büyük kızı olarak en büyük ödül olduğumu söyleyebilirdiniz. Bunu geçen sene zor yoldan öğrenmiştim.

Kumarhanelerden birini işleten Lotario, babamın ev sahipliği yaptığı partilerden birinde bana yaklaşmış ve çıkma teklif etmişti. Daha fazla heyecanlanamazdım ve sanki bir bulutun üzerinde yüzüyormuşum gibi hissetmiştim. Yirmi beş yaşındaydı. İnanılmaz derecede muhteşemdi. Ve kusursuz tavırları vardı. Lotario bir kıza kendini özel hissettirmek için neyi nasıl söyleyeceğini çok iyi biliyordu. Şık bir restorana randevuya gitmiştik, orada diğer restoran müşterilerinin görüş alanından uzakta, bizim için ayrılmış özel bir kabin vardı. Masamıza gittiğimizde büyük bir yıldız çiçeği buketi beni bekliyordu. “Rahatsız edilmeyelim diye,” demişti ama aslında kimsenin bizi birlikte görmesini istemiyordu.

Birbirimizi düzenli olarak görmeye başlamıştık, tabii ki gizlice. Lotario, babamın aramızdaki yaş farkını onaylamayacağından korkuyordu. Ona söylemeden önce beklemek istedi. Ben de kabul ettim. Her şeyi kabul edebilirdim, ya çok saf ya da sadece aptaldım. Bana gösterdiği ilgiden dolayı kesinlikle kör olmuşum. Pahalı mücevherler, birbirimizi her gördüğümüzde güzel çiçek aranjmanları... Polen alerjim yüzünden onları atmak zorunda kaldığım için üzülüyordum. Lotario’ya bundan bahsetmiştim ama o etrafımın güzel şeylerle çevrili olması gerektiği konusunda ısrar etmişti. Ve sonra, abartılı akşam yemekleri ve tatlı iltifatları beni büyüledi, özellikle de gerçekten güzel olmadığımı bildiğim için. Görünüşüm oldukça sıradandı. En iyi ihtimalle, biraz “komşu kızı” görünümünde olabilirdim. Ama bu çekici ve yakışıklı adam bana vurulmuştu ve bu çok iyi hissettirmişti. Kendimi güzel ve özel hissetmiştim.

Bir gece bana evine gelmemi teklif ettiğinde evet dedim. Tabii ki kabul ettim. Ona âşık olduğumu sanıyordum. Ve onun da bana âşık olduğunu. O pisliğe bekâretimi verdim. Çabucak olup bitmişti ve canımı acıtmıştı ama umursamamıştım. Sonra, aşağıdan bir şey alması gerektiğini söyleyerek odadan çıkmıştı.

Neden onu takip ettiğimi bilmiyordum. Belki de, derinlerde, gerçeği biliyordum. Onu verandada, telefonda biriyle konuşurken buldum. Sonunda Nuncio Veronese'nin kızını nasıl becerdiğini ve beni hamile bırakana kadar bunu her gece yapmayı planladığını anlatıp övünüyordu. Benimle evlendiğinde Capo yapılacağını söylerkenki kıkırdamasını hâlâ hatırlıyorum. Eşyalarımı toplayıp arka kapıdan sığışırken o kadar çok ağlıyordum ki zar zor bir taksi çağırabilmişim.

“Eve gitmek ister misin?” Zara sorusuyla beni tatsız düşüncelerimden çekip çıkardı.

Acı dolu anıyı bir kenara bırakıp gülümsedim. “Seni dışarı çıkmaya ikna etmek için üç saat uğraştıktan sonra mı? Hayatta olmaz.”

“Karaokeden hoşlanacağımı sanmıyordum ama eğlenceli bir şeye benziyor.” Omzunu silkti.

“Tabii ki öyle,” diye sırtıttı Dania ve baldırıma şaplak attı. “Ve Nera önerdiğine göre, önce o çıkıp bize nasıl yapıldığını göstermeli.”

“Hayır.” Gülerek başımı iki yana salladım. “Sesimin ne kadar berbat olduğunu biliyorsun.”

“Ya, hadi ama. O kadar da kötü değil. Hadi git bakalım.”

“Peki.” Limonata bardağımı kafama diktim. “Sakın gülmeye kalkmayın.”

Boş bardağımı masaya bırakıp barın diğer tarafındaki, elinde mikrofonla beni çağıran adamın olduğu küçük yükseltilmiş platforma doğru aceleyle ilerledim.

Sahneye ulaşır ulaşmaz adam mikrofonu elime tutuşturdu ve *Un-break My Heart* şarkısının ilk duygulu notaları başladı.

“Aman Tanrım.” Yüzümü buruşturdum. Müziği severdim ama hayatım buna bağlı olsa bile doğru notayı tutturamaz ya da melodiye uyum sağlayamazdım. Bazen duşta ya da arabamda şarkı söylüyordum ama insanlarla dolu bir yerde hiç söylememiştim.

Sözlerin duvara monte edilmiş küçük ekranda kaybolmasını izleyerek ilk kıtaya başladım. Beklendiği gibi, herkes kahkahalara boğuldu. Gözlerim masamızda gezinirken şarkıya devam ettim. Dania deli gibi kıkırdarken neredeyse yerinden düşecekti. Zara onun yanında burnunun kemerini sıkıyor, eliyle yüzünü kapatıyor ve omuzları kontrolsüzce titriyordu. Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki bir an için sözleri unuttum. Bu gece onu bizimle birlikte gelmeye ikna etmek için bulabildiğim ilk tehlikeli görünen adamı bulup üzerinde ilk yardım teknikleri denememe izin versin diye ikna etmeye çalışacağımı söylemiştim.

Ekrana hızlıca bakış atmak sözleri yakalamama yardım etti ve öncekinden daha da yüksek sesle uluyarak şarkıyı mahvetmeye devam ettim. Kendimi komik duruma düşürdüğümün farkındaydım ama kız kardeşimin yüzüne gülümseme getirdiği sürece götümde bile değildi.

Şükürler olsun ki şarkı sona erdi ama sahnede kalıp karaoke sunucusuna baktım.

“Bir tane daha lütfen,” dedim. “*My Heart Will Go On.*”

İnsanlar kahkahalar atıyordu ve adama mikrofonu benden alması için yalvarırken salonu toplu bir çığlık doldurdu. Sanırım benim “yeteneğim” onlar için yetmişti. Bir şarkıya daha katlanmaları gerekecekti. Kız kardeşimi eğlenirken çok sık göremiyordum, o yüzden bunu mümkün olduğunca uzun tutmaya çalışacaktım.

İkinci yorumum ilkinden de kötüydü. Sahneye yakın oturan kızlardan biri ellerini kulaklarına götürüp dehşet içinde bana baktı ama kalabalığın geri kalanı beni alkışlıyordu. Yine de tek umursadığım Zara'ydı ve avucunu alnına bastırmış, şaşkınlıkla başını iki yana salladığını fark ettim. Yine de dudaklarında geniş bir gülümseme vardı.

Nakaratin ortasıındaydım, kahkahalarla gülüyordum, yüksek notalara ulaşmaya çalışıp sefil bir şekilde başarısız oluyordum ki tam o anda sırtımdan aşağı hafif bir ürperti indi. Sanki birisi parmağının ucunu enseme koyup yavaşça omurgamdan kaydırıyormuş gibi bir histi. İzlendiğimi söyleyen ilkel bir içgüdüydü. Fakat mantıklı değildi. Burada elliden fazla insan sersem performansımı izliyordu ve tam da bu âna kadar hiçbir şey sezmemiştim. Gözlerimi mekânda gezdirsem de yanlış bir şey bulamadım, o yüzden tuhaf hissi görmezden gelerek ikinci nakarata odaklandım.

His, şarkıyı bitirmemden sonra bile ortadan kaybolmadı. Aslında daha da güçlendi. Masamıza dönerken de bir şekilde kendimi içinde bulduğum görünmez bir ağ gibi benimle kaldı.

Sahneye başka biri çıkıp şarkı söylemeye başladı. Benden daha iyi değildi, seyirciler yine tezahürat edip gülüyordu. Artık kimse bana dikkatini vermiyordu ama hissedebiliyordum, sanki... *Bir şey* vardı. Tehlikeli. Karanlık. Gölgelede dolaşan bir şey. Beni izliyordu.

“Nera? İyi misin?” Zara uzanıp elimi sıktı.

“Ne?” Başımı iki yana sallayıp güldüm. “Evet. Tabii. Ee, nasıldım?”

“Olağanüstü derecede berbat.”

“Hey, biz okuldayken öğretmenimizin ailelerimiz için bir Noel şarkısı söylediği zamanı hatırlıyor musun?” diye sordu Dania.

“Gösterinin sonunda gözleri yaşaracak kadar duygulandığı zamanı mı diyorsun?” dedim.

“Şey, sebebin bu olduğunu sanmıyorum, Nera. Senin sesin yüzünden olduğuna eminim.”

“Ah, bu kadar kaba olma! Sekiz yaşındaydım!” Kolunu çimdikledim. “Ve o kadar da kötü değildim.”

“Sen öyle diyorsan.”

Sonrasında sahneye Dania çıktı ve seksenli yıllardan bir rock şarkısı seçti. Üzerinde ince askılı pembe bir bluz ve kot pantolon vardı, karaoke barda gündelik bir akşam için gayet uygundu. Öte yandan benim üzerimde tasarımcı etiketli bir kalem elbise ve ayaklarımı acıtan yüksek topuklu ayakkabılar vardı. Zara da benzer şekilde giyinmişti, sadece onun kıyafeti uzun kolluydu ve ayak bileğine kadar uzanıyordu. Babanız Cosa Nostra Ailesi’nin lideri olunca yazılı olmayan bazı kurallar vardı. Bunlardan biri de toplum içinde gündelik kıyafetlerle görülemeyeceğinizdi. Sonuçta, belli bir imajı korumak gerekiyordu.

Evden taşınana kadar babamın hayatımın her yönü üzerindeki etkisini tam olarak anlayamamıştım. Bazen keşke evden hiç ayrılmamış olsaydım diyordum. Yakında bir gün o yaşama geri dönmek zorunda kalacağımı ve hayatın bu yönünü hiç öğrenmemiş olsaydım o yaşamın daha kolay olabileceğini biliyordum. Alternatif bir gerçeklik. Normal yönü, kabul edilmek için başka biri gibi davranmak zorunda olmadığımız yönü.

Ama şimdilik sonrasında ne geleceğini düşünmemeye kararlıydım. Gerçek beni asla tanımayacak, sadece Don istediği için benimle evlenecek olan rastgele bir adam hakkında düşünmeyecektim. Bana elmas kolyeler alacak ve beni pahalı bir restorana götürecekti ama nasıl hissettiğimi umursamayacaktı. Sinüslerimi tahriş edip şişirdiğini defalarca söylememe rağmen muhtemelen bana kocaman çiçek buketleri getirecekti.

Dania nakarata başladığında, “Daha yüksek sesle. Seni duymıyoruz!” diye bağırdım, sonra Zara’ya yaklaştım. “Belki bir dahaki sefere sen de bir şarkı söyleyebilirsin?”

“Belki...”

Kız kardeşimin yanağına hafif bir öpücük kondurduktan sonra kolumu omuzlarına doladım ve dikkatimi tekrar sahnedeki arkadaşımıza çevirdim. Aynı etten ve kemikten doğan iki insanın bambaşka şeyler dileyebilmesi ne garipti. Sessiz kız kardeşim her zaman görünmez olmak istiyordu. Bense birisinin beni babam için değil, olduğum kişi olarak görmesini diliyordum.

Dikkatimi sahnede tutsam da karıncalandıran hisler omurgamda gezinmeye devam etti ve nedense artık rahatsız edici değildi.

Mutfak girişine yakın ahşap bir sütun tarafından gizlenerek gölgelerde saklanırken etrafımdan kahkaha ve tezahürat sesleri yükseldi. Garsonlar yanımdan geçerek içeri girip çıkıyor, yollarını tıkadığım için bazıları bana ters ters bakıyorlardı. Normalde o bakışlarla ne yapacağımı bilirdim ama şu anda mekânın köşesindeki masada oturan Yavru Kaplanımdan başka bir şeye dikkatimi veremezdim.

Ben izlerken eğilip solunda oturan kızın yanağını öptü. Kızın saçları daha koyu renkliydi ama Yavru Kaplanımla birbirlerine benziyorlardı. Kuzenler miydi? Ya da belki de kardeş? Başımı yana eğdim ve Yavru Kaplanımın kızın sırtında duran elini izledim. Bu hareketi tanımlamaya çalışıyordum. İnsan etkileşimleri, özellikle de ailevi bağları olan insanlar arasındaki etkileşimler beni daima büyülerdi. Muhtemelen onları asla an-

layamayacağım içindi. Örneğin bu hareket. Bilinçsizce yapılan bir hareket miydi, yoksa kasıtlı mıydı? Teselli mi ediyordu, güvence mi veriyordu? Eğer öyleyse, buna neden ihtiyaç duyuluyordu? Diğer kız bana gayet iyi görünüyordu.

Ve buradaki tüm bu ortam, gelişigüzel insanların o lanet mikrofona çıkıp diğerleri gülebilsin diye haykırması? Zaman geçirmek için ne boktan bir yoldu. Gerçi Yavru Kaplanım da eğleniyor gibiydi.

Şarkısını söylerken sesindeki keyfi duyabilmişim. Gerçi ona şarkı söylemek denilebileceğini sanmıyordum. Ağzından çıkan şey daha çok bir ölüm perisinin çığlığı gibiydi. Korkunçtu ve dinlemesi biraz acı vericiydi ama yine de dudaklarımın kenarları yukarı kıvrılmıştı. Cesurdu. Bir oda dolusu insanın önünde kendini kasıtlı olarak kahkaha malzemesi yapmak epey öz güven gerektirirdi.

Gözlerim vücudundan aşağı kayarak her bir detayı inceledi; saçının boynunda karmaşık bir şekilde kıvrılması, iki hafta önce evine kadar takip ettiğim pantolon ve bluz giyen kızdan çok daha farklı biri gibi görünmesine sebep olan şık elbisesi, elbisenin rengiyle uyumlu olan yüksek topuklu ayakkabıları.

Onu bir saatten fazla bir süre izledim, yaptığı her hareketi özömsüyordum. Kahkaha attığında gözlerinin kenarlarının kırışmasını. Bardağıyla oynayıp elinde çevirmesini. Bir kez daha sahneye çıktı. Şarkıyı bilmiyordum ama *o şekilde* söylenmemesi gerektiğinden neredeyse emindim. Şarkı söylemekte o kadar kötüydü ki aşırı sevimliydi. İkinci defa nakaratı berbat ettiğinde kendimi kalabalıkla birlikte gülerken buldum. Garip hissettirdi, herhâlde en son ne zaman kahkaha attığımı hatırlayamadığım içindi. Tuvalet'e doğru gittiğinde biraz mesafe bırakarak takip ettim, sonra masasına dönerken de.

En sonunda üç kız küçük bir tartışmanın ardından sandalyelerinden çantalarını aldılar ve çıkışa doğru yöneldiler. Arka

masalardan birinin yanından geçerlerken, masada oturan bir adam bakışlarıyla onları takip etti. Ellilerinin sonunda, bu yerdeki müşterilerin çoğundan çok daha yaşlıydı. Elini masanın altından kasiğine doğru indirip bacaklarının arasındaki kabarıklığı ovuşturup sıkarken Yavru Kaplanımı süzmeye devam etti. Kızlar kapıya vardığında ayağa kalkıp onların peşinden gitmeye koyuldu. Sütundan uzaklaşıp sapığın ardından çıktım.

Adam kapıdan geçip kaldırımda duraksadı, bir sola bir sağa bakıyordu. Arkasında durup bıçağımın ucunu sırtından kaburgalarının arasına bastırdım.

“Tek kelime etme,” dedim kulağına. “Yürü.”

Ses tonumdan dalga geçmediğimi anlamış olmalıydı ki dediğimi yaptı. Onu sokağın aşağısına, kızların gittiği yönün tersine doğru götürdüm, sonra bir apartmanın giriş kısmına soktum.

“Param var,” diye boğuk bir sesle konuştu. “Alabilirsin. Lütfen, sadece—”

“Arkanı dön.”

“Elbette. İşte, sana cüzdanımı vereceğim,” diye mırıldandı yüzünü bana dönerken. “Burada...”

Boğazını kavrayıp onu tuğla duvara doğru ittim ve sokağa hızlıca bir göz atıp Yavru Kaplanımı ve kızları siyah bir sedana binerken yakaladım. Onlar güvenli bir şekilde uzaklaşınca dikkatimi karşımdaki pisliğe çevirdim, yüzüne doğru yaklaşım perişan hâldeki gözlerini inceledim. Tıpkı vahşi doğadaki hayvanların kendi türlerini koklayarak bulması gibi, insan avcılar da kendi türlerini tanırdı. Ben bunu gün gibi açık şekilde görebiliyordum, bu adam kızıma zarar verecekti.

Bakışlarıma karşılık verirken pislik herifin göz bebekleri genişlemişti ve yüz hatlarında panik belirdi. Tek kelime etmeden kolumu tırmalamaya başladı. Niyetimin kokusunu almış olmalıydı.

Tek bir hızlı hamleyle bıçağımı boğazına gömdüm.

BÖLÜM

beş

Dışarı çıkıp çatıdaki korkuluklara yaklaşırken serin yaz rüzgârı yüzüme vurdu. Avuçlarımın altındaki paslı, eski metal soğuktu, o yüzden kollarımı dayayarak eğildim ve caddenin karşısındaki binaya baktım. Çatı katının tavandan yere kadar olan pencereleri modern, beyaz mobilyalarla dolu geniş oturma odasını incelememe izin veriyordu.

Elimi cebime atıp yumuşak, kırmızı kumaşı çıkardım ve Yavru Kaplanımı dairesinin içinde dolaşırken izlerken kumaşı parmaklarımın arasına alıp okşadım. Balkonun yanındaki yere attığı büyük minderin üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu, kucağındaki kitabına odaklanmıştı. Salık saçları sırtından aşağı dökülüyordu.

Nedendir bilmem ama küçük kurtarıcıma göz kulak olmanın üzerimde alışılmadık şekilde sakinleştirici bir etkisi vardı. Tanıştığımız gece hayatımı kurtarmıştı ama muhtemelen düşündüğü şekilde değildi. Nereye gidersem gideyim yanımda taşıdığım bandaj niyetine kullandığı fularıyla değildi. Yan tara-

fımdan tecrübesizce kurşun çıkarması da değildi. Ancak onunla tanışmamış olsaydım, bir sonraki görevim muhtemelen son görevim olacaktı.

Bir insanın pes edip bu dünyadan göçmesinden önce kaldirabileceği bokların da bir sınırı vardı. O gece, kızın beni bulmasından sadece birkaç dakika önce, ben sınıırıma geldiğimi fark etmiştim. O ara sokakta, yerde oturup karanlık göğü izlerken sonraki işimin hayatımın son eylemi olmasına karar vermiştim.

O yüzden gözlerimi yumup sadece artık... Var olmamanın mutluluğunu hayal etmiştim. Sonrasında da en sonunda özgür olmamın hayali ve görüntüleri aptal bir kız tarafından bölünmüştü.

İşte şimdi buradaydım. Hâlâ hayattaydım ve nefes alıyordum. Daha önce görevlerimi tamamlayıp canlı ya da ceset torbasında çıkıp çıkmamak umurumda bile değildi. Fakat artık umurumdaydı. Eğer ölürsem kızıma nasıl göz kulak olabilirdim? Fularımı bacağıma sarıp sonra da bana elini uzattığında hayatım onun olmuştu.

Son üç ayda bu çatıda durup onu gözleyerek epey gece geçirmiştim. Buraya ilk gelişim, karaoke barın dışındaki pisliğin işini bitirdikten sonra onu evine kadar takip ettiğim zamandı. Yavrumu binasına girerken gördükten sonra mahallede tipik devriyemi atmış, ardından da bu çatıya çıkıp onu izlemiştim. Artık rutinimin bir parçasıydı. Şüphe çeken bir şey olmadığından emin olmak için binasının etrafındaki her şeyi kontrol ediyordum. Evinden dar bir caddeyle ayrılan bu çatıya tırmanıyordum. Onu izleyerek saatler geçiriyordum.

Sadece izliyordum çünkü onun hakkında daha fazla şey öğrenmem, onun çekiminden asla kurtulamayacağım anlamına gelebilirdi. Bu nedenle, gözlem sürelerim boyunca fark ettiklerim dışında kızım hakkında pek bir şey bilmiyordum.

Çoğu akşam kitap okuyor ya da dizüstü bilgisayarını kullanıyordu. Sanırım bir şeylere çalışıyor olabilirdi. Hâlâ veteriner kliniğinde çalıştığı için, onunla ilgili bir şey olduğunu düşünüyordum. Müziği seviyordu. Bir gece, evini temizlemek için iki saat harcamış ve süpürürken, toz alırken ve camlarını silerken duyamadığım şarkılarla dans etmişti. O yüzden sesinin nasıl çıkacağını hayal ettiğimde—ritimsiz ve uyumsuz—dudaklarımın bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetmiştim. Sonra, önceki gece, iç mekânda yetişen bitkilerle ilgilenmesini izlemiştim. Saksıları penceresinin önünde tutuyor ve kıymet verilen dekorlar gibi belirgin bir şekilde sergiliyordu. Kızların çiçeklerden hoşlandığını sanırdım ama onun “bahçesi” sadece bir demet yeşil yapraktan ibaretti. O gece, yirmi dakikasını büyümüş yabancı otlara su sıkarak geçirmişti.

Bazen onun evinde takılan birkaç kız arkadaşı oluyordu. Kız kardeşi ya da kuzeni, karaoke bardaki genç kız her kimse o, bir keresinde taksiyle geldi. İki büyük kâğıt torbası vardı. Dışarıdan yemek getirdiğini düşünmüştüm ama içindekiler kıyafet çıkmıştı. Yavru Kaplanım o torbalardan çıkanları deneyerek epey zaman geçirmişti.

Özellikle uzun, mor ve sırtı açık bir elbise, onu gözlerimle yiyip bitirirken korkulukların üzerinden eğilmeme sebep olmuştu. Oturma odasında elbisesiyle dönmüş, sonra da açık alanda üstündekileri çıkarıvermişti. İstemedi de olsa bana o ağız sulandıran vücudunun görüntüsünü armağan ettiği için yutkunmakta zorlanmışım. Hiç kıpırdamadan dururken aletim taş gibi sertleşerek pantolonumun kumaşını germişti. Daha önce hiçbir kadına sadece bakarak bu kadar tahrik olmamışım. Bana kendimi lanet bir ucube gibi hissettirse de başımı çevirememiştim.

Cebimden çıkan bip sesi gelen e-postanın haberini veriyordu. İpek fuları kayıp düşmesin diye sol avucuma sardıktan

sonra telefonumu çıkarıp dosyaları inceledim. İlki bir kadının fotoğrafıydı; yaşını almış, kalın çerçeveli gözlük takan, kısa, gri saçları olan bir kadındı. Altında birkaç sıra yazı vardı, adı ve kısa biyografisi olduğunu düşündüğüm şeyler. Bir insanın tüm hayatı yarım sayfadan kısa yere sıkıştırılmıştı. Eğer okumak isteseydim muhtemelen o boyuttaki bir metni okumam bir saatimi alırdı. Fakat büyükannenin hayatı hiç ilgimi çekmiyordu. Hedeflerimin kim olduğunu öğrenmek umurumda değildi. Aileleri olup olmaması zerre sikimde değildi. Ya da Kruger'ın ölüm listesine girme sebepleri. İşi hallederdim, soru sormazdım.

İkinci dosya Berlin'e uçuş güzergâhının bir kopyasıydı, yanında bir adres ve tam konum koordinatları ile birlikte alarm şifresini içeren bilgiler vardı. Belli ki Yüzbaşı'nın bugün keyfi yerindeydi, bana genelde verdiği şeylerden çok daha fazlasını vermişti. Ya da belki de elinde kalan tek "üst düzey" malını kaybetme riskini en aza indiriyordu.

Geçen onca yıla rağmen, hareketlerini ve onların ardındaki motivasyonu çözmekte hâlâ zorlanıyordum. Çoğu zaman, beni çok az istihbaratla sahaya yollardı. Hatta bir seferinde zar zor hayatta kalmayı başarmıştım. Bu konuda onunla yüzleştiğimde, görevler sırasında beklenmedik durumlarla karşılaştığımda verdiğim tepkileri bilmenin kendi görevinin bir parçası olduğunu söylemişti. Ancak sonra, daha bir ay bile olmadan, bir operasyon sırasında pusuya düşürülmüştüm ve üsse ağır yaralı olarak getirildiğimde Kruger kafayı yemişti. Beni iyileştirmelerinin ardından bütün cerrahi ekibi öldürmüştü çünkü onun hoşuna gitmeyecek kadar yavaşlardı. Eğer onu daha iyi tanımasaydım benim için endişelendiğine inanabilirdim.

Sonuncu ekte sözleşmenin ekran görüntüsü vardı, emrin ayrıntıları ve bir buçuk milyon dolarlık ücreti vurguluyordu.

Görünüşe göre büyükanne büyükler liginden bir oyuncuydu ama bunu zaten biliyordum. Öyle olmalıydı.

Telefonu tekrar cebime attım ve kalın kitabını okumaya devam eden Yavru Kaplanımı izlemeye devam ettim. Fularının ipeği elimde öyle yumuşaktı ki. Pahalı bir parça olmalıydı ama kanamamı durdurmak için kullanmakta tereddüt etmemişti. Kan lekesini çıkarmak için defalarca yıkamaya çalışmıştım ama lekeler çıkmamıştı. Güzel şey mahvolmuştu. Belki ona yeni bir tane alıp odasına bırakırdım. Bu artık benimdi.

Yatmaya hazırlanan kızıma son bir bakış daha attıktan sonra mahvolmuş fuları tekrar cebime sokup korkuluktan uzaklaştım. New York'a dört saatlik bir araba yolculuğu vardı ve havaalanına gitmeden önce de hazırlanmam gerekiyordu. Yapılması gereken şeyler vardı. Ve yok edilmesi gereken insanlar.

Bir hafta sonra

Tabağımdaki kaygan, küçük kahverengi şeyi dikkatlice çatalımla dürttüm.

Zara'yı dirseğimle dürterek, "Benimki hâlâ canlı olabilir," dedim. "Bu ne ki?"

Zoraki gülümsemesini sürdürerek, "Hiçbir fikrim yok," diye fısıldadı.

Tiziano'nun karısı yüzünde şaşkın bir ifadeyle, "Salyangozları beğenmedin mi, Nera, canım?" diye sordu masanın karşısından. "Onları özellikle bugün için Fransa'dan getirttik. Buradaki aşçıbaşı bu yemeği hazırlamasıyla ünlüdür. Hadi, bir deneyin. Resmen dilinin üzerinde eriyip gidiyor."

Beyanını doğrulamak istercesine iğrenç görünümlü şeyi ağzına attı ve çiğnerken garip bir ezilme sesi çıkardı.

“O kadar da aç değilim aslında. Patates ve pırasa çorbası bana fazlasıyla yetti,” diye geçiştirdim. “Ama eminim Salvo bir porsiyon daha alacaktır.”

Bütün yemek boyunca yemeğiyle ilgiliymiş gibi davranırken kız kardeşimi gizlice izleyen Capo hızla başını kaldırdı. Salvo’ya özür diler gibi gülümsedim ve Tiziano’nun karısı dikkatini ona çevirince rahatlayarak iç çektim.

“Burada işimiz bittikten sonra hamburger yemeye gitmek ister misin?” Zara’yı bu defa bacağımla dürttüm.

“Evet, lütfen.” Kendi salyangozunu tabağının yanındaki peçetesine itti ve çabucak katladı.

Sol tarafta oturan Capo Armando lokmalarının arasında, “Massimo’nun şartlı tahliyesinin bir kez daha reddedildiğine inanamıyorum,” dedi. “Gerçekten cezasının tamamını çecktirecekler mi?”

Babam masanın başındaki yerinden, “Öyle görünüyor,” diye cevap verdi. “Her tarafa haber salıyorum, hatta bize iyilik borcu olan bir senatörü bile devreye soktum ama bir şey yapılamayacağını söyledi. Birisi Massimo’yu içeride tutmaya niyetli. Şardı Tahliye Kurulu satın alınamaz gibi görünüyor.”

Sağkol Batista Leone, “Daha akıllıca davranıp Aile’nin daha sonra intikam almasını beklemeliydi,” diye araya girdi. “Bir sürü tanıgın, kanun adamlarının önünde adam öldürmek? Boston polis şefi de o partideydi. Massimo’nun cinayetten ömür boyu ceza almamış olması bile beni hayrete düşürüyor.”

Kırmızı şarabından büyük bir yudum alınca birkaç damlası kravatına, tam da salata sosu lekesinin tam yanına düştü. Garsona bir şişe daha getirmesini işaret ettikten sonra Armando’ya doğru eğilip kısık bir sesle, “O çocuk hep içgü-

düleriyle hareket eden biri olmuştur. Umalım da hapishanede geçirdiği zaman onu biraz sakinleştirmiş olsun.”

Ağzım açık bir hâlde Leone’ye baktım. Alt patron sıklıkla üvey ağabeyime bok atardı. Birden fazla kez babamın Massimo’nun bizimle yaşamasına asla izin vermemesi gerektiğini söylediğini duymuştum. Babam Laura’yla evlendiğinde Batista, Massimo’nun yatılı bir okula gönderilmesi gerektiğini düşünüyordu. Bu adamı hiç sevmemiştim. Yağlı saçları ve vücudunun kokusu midemi bulandırıyor ama beni en çok rahatsız eden şey yalakalıklarıydı. Babamın evinde yaşarken Leone’nin sıklıkla davetsizce geldiğini fark etmiştim. Haftada en az bir defa kapımızda bitiveriyordu. Babam sosyal bir etkinlik için arkadaşlarını davet ettiğinde bile sağkol bir şekilde dahil olurdu. Kendini babamın yanına yapıştırıp Don’un başarılarını saatlerce överdi, her ne konuşuluyorsa kendisini o konuda önemli bir unsur gibi gösterme fırsatını asla kaçırmazdı.

Masadaki sohbet yatırım planlarına geçti ve bir başka Capo olan Brio, konaklama sektöründe büyümemizi önerdi. Otellerin kârları nasıl artırabileceğine dair konuştu da konuştu.

“Bunu düşüneceğim,” dedi babam. “Yeni kumarhanede bazı beklenmedik harcamalar oldu. İş büyötmeleri için gelecek yıla kadar beklemek gerekebilir.”

“Neden?” Tiziano’nun yanında oturan adam babama döndü. Aile girişimlerindeki en büyük yatırımcılardan biriydi. “Nakit akışları, gelirlerde önemli bir artış olduğunu gösteriyor. Neden bekliyoruz?”

“Sadece önlem, Adriano. Öyle büyük bir projeye yatırım yapmadan önce otel piyasasını daha iyi analiz etmemiz gerekiyor.” Babam elini gelişigüzelce salladı ama Batista Leone ile bakışmasını kaçırmadım. Hızla ayağa kalkarak, “Korkarım şimdi sizlerden ayrılmak zorundayım. Görev çağınıyor. Kızlar?” dedi.

Tuhaf yemekleri biraz daha yiyormuş gibi yapmaktan kurtulduğum için rahat bir nefes aldım ve vedalaştıktan sonra aceleyle Don'un peşinden yürüdüm.

Babam arabasının arka koltuğuna geçerken, "Zara'yla taksi tutacağız. Onun için birkaç top kumaş almamız gerekiyor," dedim.

"Umarım siyah ya da kahverengi dışında bir şey olur." Zara'nın geniş paçalı bir pantolon ve ona uygun blazer ceketten oluşan bordo kıyafetini inceledi.

Limuzinin caddeye çıkışını izlerken Zara'nın elini sıkarak, "Aldırma ona," dedim.

Onun gittiği yönün aksine doğru ilerlerken ensemdeki hafif karıncalanma hissi dönüp etrafa bakmama sebep oldu ama yanlış bir şey fark etmedim. Bu oldukça sık oluyordu; ara sıra, sanki biri beni izliyormuş gibi garip bir hisse kapılıyordum ama bunun sebebini aradığımda, orada kimse olmuyordu.

"Tuhaf," diye mırıldanarak kolumu Zara'nınkine geçirdim. "Sanırım caddenin aşağısında iyi bir hamburgerci var."

Öğleden sonranın geri kalanını abur cubur yiyerek, kumaş mağazasında takılarak ve küçük bir *couture* elbise mağazasında kıyafet deneyerek geçirdik ama bütün bunları yaparken gözlerin beni takip ettiği hissinden kurtulamadım.

BÖLÜM

altı

New England'da sonbahar. Manzara güzel olabilirdi ama mevsim normallerinin altında seyreden soğuk rüzgâr, kaldırımdaki yayaların hızlı hızlı yürürken paltolarını göğüslerine sımsıkı bastırmalarına neden oluyordu. Trafik ışığının değişmesini bekledikten sonra caddenin diğer tarafına geçerek veteriner kliniğine yöneldim. Saat neredeyse akşamın yedisine geliyordu, kısa süre sonra kapatacaklardı. Şimdiye kadar üsse geri dönüp Kruger'a görev raporumu veriyor olmam gerekirdi ama Yavru Kaplanımı tekrar kontrol etmek için Boston'a uğramayı tercih etmiştim. Yoldan kısa, sekiz saatlik bir sapmaydı.

Beni o karanlık sokakta bulmasının üzerinden dört ay geçmişti ve ben hâlâ onu aklımdan çıkaramıyordum. Onun güvende olduğunu bilme ihtiyacı beni tüketiyordu. Bu bir saplantıdan fazlasıydı, ilkel bir dürtüydü. İtaat edilmesi gereken, edilmezse aklımı yitirmeme sebep olacak bir şeydi. Birkaç haftada bir hızlıca kontrol etmek olarak başlayan şey, şimdi sadece onu iz-

leyerek geçirilen saatlere dönüşmüştü. Gözlerimi ondan ayırmıyordum çünkü benim gözetimimdeyken ona hiçbir şey dokunamazdı. Ben yakınındayken hiçbir şey ona zarar veremezdi.

Son zamanlarda gözden uzak kalmak için daha da dikkatli olmak zorunda kalmıştım. Üç hafta önce, neredeyse beni ona bakarken yakalayacaktı. Arkadaşıyla gittiği ufak bir mağazada elbiseler deniyordu, ben de sokağın karşısından onu izlerken sersemlemiş hâldeydim. Görüntüsü öyle güzeldi ki, âdeta bir ergen gibi ağzımın suyunun akmasına sebep oluyordu. Neredeyse aklımı yitirmiştim, bakışlarını mağazanın devasa vitrin camına çevirdiğinde gölgelere çekilmeyi unutmuştum. O zamandan beri çok daha dikkatli olmam gerekmişti ve “ziyaretlerimi” akşamları, klinikteki işi bittiğinde olacak şekilde planlıyordum. Bu şekilde, evine güvenle vardığından emin olmak için onu takip edebiliyordum.

Kliniğin karşısındaki kaldırımda durdum. Cam kanatlı kapılar, resepsiyon bölümünde dolaşarak eşyalarını toplayan orta yaşlı bir kadını net biçimde görmemi sağlıyordu. Yavru Kaplanım daha gerideydi, evcil hayvan mamalarıyla rafları dolduruyordu.

Kadın omzunun üzerinden ona doğru bir şey söyledi ve ikisi de kahkahalara boğuldu. Duyabilmek için daha yakın olmayı diledim. Yavru Kaplanımın sesindeki mutlulukla mest olmak isterdim. Gülümsemesi parlak ve hareketleri zarifti, o yüzden onu özgür görmenin bana yetmesi gerektiğini söyledim. Işığın içinde yaşamamanın özgürlüğü. O hayatın sıcaklığını tecrübe etme özgürlüğü.

Diğer kadın kızıma yaklaşıp onu dirseğiyle dürterek bir şeyler söyledi. Anında dikkat kesildim, oraya gidip Yavru Kaplanımı inciten kadının boynunu kırmaya hazırdım ama kızım sadece kıkırdadı. Neden buna izin veriyordu? Neden kar-

şı koyarak kendini savunmuyordu? Azıcık iterek bile darbeye karşılık vermeliydi, yoksa ona kötü davranmaya başlardı. Şu anda yaptığı gibi kadına sarılmamalıydı.

Bu tuhaf davranışı analiz etmeye çalışırken gözlerimi iyice kısıtım ama elim boş kaldı. Kadının niyetini yanlış mı anlamıştım? Bana bir hedef verirsiniz yirmi saniyeden kısa sürede onu ortadan kaldırırdım. Ama bunu, sıradan insanları anlamıyordum.

Birçok farklı çocukla birlikte koruyucu ailelerde yaşamıştım. O sırada benden daha büyük ve daha iri olan oğlanlarla Kendimi bildim bileli çocuklardan, yetişkinlerden, aslında herkesten uzak durmaya çalışıyordum çünkü hınçlarını benim gibi cılız bir çocuktan çıkarmaktan zevk alıyorlardı. Kaçınılmaz olarak, bu durumlar karşı taraftakiler için pek iyi sonuçlanmadı. Canımı yaktılar. Ve ben de onların canını yaktım. On kat fazla. Daha minyon ve daha küçük olabilirdim ama kendimi savunma konusunda çok daha fazla deneyimim olmuştu.

O deneyim zorlukla, hızla kazanılmıştı. Buna içten gelen bir şey de denilebilirdi. Çünkü insanlar neye inanırsa inansınlar, aslında hayat lanet bir ormandı ve içinde tek bir kural vardı. Öldür ya da öl. Mecazi ya da gerçek anlamda, pek fazla fark etmiyordu. Bizim dünyamız böyle işliyordu. Ben içinde yaşamaya adapte olmuşum. Hayatta kalmaya. Tehlikeleri ve tehditleri biliyordum.

Benim anlamadığım şey, bizim sözde aydınlanmış toplumumuzun çirkin yüzünü görmemiş olanlar için “normal” olardı. Bu yüzden yaşlı kadın giderken ve kızım arkada kalırken, aralarındaki etkileşim benim kavrayışımın ötesinde olduğu için başımdan savdım. Buradaki amacıma, içgüdülerime kulak vermeye yeniden odaklandım.

Yavru Kaplanımın tezgâhı silmesini, kalçasını kıvrırken beyaz bir kumaşı kullanmasını izledim. Önce sola, sonra sağa,

el hareketlerini takip eden bir salınım söz konusuydu. Dans ediyor gibi görünüyordu. Melodiyi duyamıyor olsam da ritmi kaçırdığından emindim. İşini bitirdiğinde beceriksizce bir bale dönüşü yaptı, sonra bezi odanın karşısına fırlatıp doğruca köşedeki sepete soktu.

İyiydi. O daima iyiydi.

Arkamı dönüp New York'a geri dönmeliydim ama bacaklarımı hareket ettiremedim. Şimdi oraya girsem ne yapardı? Burada olmak için hiçbir nedenim yoktu, hele onunla tekrar konuşmak için bundan daha az nedenim vardı. Ne hakkında konuşacaktık ki? Havadan sudan nasıl konuşulur hiç bilmiyordum. Her türden konuşmada berbatım.

Gözlerimi Yavru Kaplanımdan ayırmadan gömleğimin sol kolunun düğmesini açtım ve dirseğime kadar kıvırdım, ardından ayak bileğimdeki kılıfından bıçağımı aldım. Bıçaklarım her zaman jilet keskinliğindeydi, o yüzden ön kolumdaki deriyi delmek için sadece ufak bir baskı yetti. Kas dokusunu kesmemek için ne yapmam gerektiğini bilerek bıçağı yavaşça dirseğimden bileğime doğru indirdim. Korkunç işi bitirdiğimde kan elime doğru aktı, büyük, kırmızı damlalar kaldırıma ve ayaklarımın dibine damladı. Kesik yüzeyseldi ama birkaç dikiş gerektirecek kadar uzundu. Onu tekrar aramam için gerekli bir nedendi. Bıçağı deri kılıfına geri sokarak caddenin karşısına geçtim.

İçeri girdiğimde kapının üzerinden neşeli bir çan sesi geldi. Askılığın yanındaki küçük rafta duran telefonda, radyoda duyduğum popüler bir şarkının neşeli melodileri geliyordu. Kızım bir gömme dolabın önünde duruyor, birkaç malzemeyi yeniden düzenlerken kendi kendine mırıldanıyordu.

Yaptığı işe odaklanmaya devam ederken, "Yine arabanın anahtarlarını mı unuttun, Leticia?" diye şakıdı.

Bir adım daha attım, elimden yere kan damlıyordu. “Pek sayılmaz.”

Yavrumun eli rafa giden yolda kalakaldı. Yavaşça arkasını döndüğünde gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Sen! Burada ne yapıyor—Aman Tanrım!”

O koluma bakarken, “Benim...Yardıma ihtiyacım var,” diye mırıldandım. Kelimelerin ağzımdan tuhaf bir şekilde çıkmasının sebebi yalan olması değildi. Yirmi dokuz yıl boyunca hiç kimseden yardım istememiştim.

Birkaç defa göz kırptı, en sonunda anlık sersemliğinden kurtulup en yakın muayene odasına koştu ve çekmeceleri çekeştirmeye başladı.

“Buranın acil servis değil de bir veteriner kliniği olduğunun farkında mısın?” diye sorarken steril su dolu şişeyi aldı. “Buraya gel.”

Duvara tutturulmuş metal bir masanın solunda kalan tekerlekli, arkalıksız bir tabureye oturdum. Bu arada kızım etrafta koşturup bir şeyler aramaya devam etti. Yüzü bir şeyi ele vermiyordu ve sakın, akli başında gibi görünüyordu ama aynı çekmecenin üçten fazla kez açtığını fark ettim.

“Sanırım buna birkaç dikiş atılması gerekiyor,” diyerek kolumu paslanmaz çelik yüzeye koydum.

Dönüp bana baktı, gözleri fincan altlığı gibi kocamandı, bir yandan da gazlı bez paketlerini göğsüne dayamıştı.

“Ne? Hayır, yok öyle bir şey.” Bakışlarını koluma indirdi. “Lanet olsun. Leticia’yı arayıp geri dönebilir mi diye soracağım.”

“Kimseyi aramayacaksın, Yavru Kaplan.”

“Ah, evet, arayacağım. En son dikiş denemesi yapığımda zavallı Todd’un durumu pek iyi olmadı.”

Anında gerilimle doldum ve zorlukla bastırduğım hidde-tim karnımda kaynadı. Todd da kimdi? Erkek arkadaş mıydı? Sevgili miydi?

“Peki Todd şimdi nerede?”

“Evde, yatağımın altındaki bir bavulda saklı.” Gelip önümde durdu ve koluma baktı. “Bu gerçekten kötü bir fikir.”

Bir adamı öldürüp bavula mı tıkmıştı? Bir cesedi bavula sokmak başa bela olan bir durumdu, deneyimlerimden biliyordum. Önce uzuvları her eklemden kırmanız gerekiyordu. Bavulun boyutuna göre boynu da kırmak gerekebilirdi. Gözlerimi kısı-tım ve kesikten akan kanı temizlemesini izledim. Peki ya koku? Cesetler yirmi dört saatten sonra kokmaya başladılar.

O kesiğin üzerine uyuşturucu sprey sıkarken, “Bu Todd... Ne kadar zamandır yatağının altında?” diye sordum.

“Şey, on, belki on iki yıldır. Dikkatimi dağıtıyor.”

On iki yıl mı? Gerçekten genç yaşta başlamış olmalıydı. Daha sekiz yaşındayken ilk cinayetimi işlemiştim, o benden de önce başlamış olmalıydı.

“Onu bu kadar uzun zamandır orada tutmanın akıllıca ol-duğunu sanmıyorum. Ondan hemen kurtulmalıydın Yavru Kaplan.”

“Ben duygusalım. Ayrıca Todd’u arkadaşlarından ayıramaz-dım. Zaman zaman hepsini dışarı çıkarmayı seviyorum.” Derin bir nefes aldı ve iğneyle ipliğe uzandı. “Tamam, işte başlıyoruz.”

“Hepsi mi? Yatağının altında kaç tane var?”

“Todd dışında mı? Belki beş ya da altı tane.” İğne derimi deldi. “Konsantre olabilmem için lütfen şimdi sessiz olur mu-sun? Aynı anda hem bunu yapıp hem de pelüşlerim hakkında konuşamam.”

“Pelüşler de ne oluyor?”

“Doldurulmuş oyuncaklar. Lütfen konuşmayı kes.”

Oyuncaklar mı? Bütün konuşmayı zihnimden tekrar geçirdim. Evet, şimdi çok daha mantıklıydı.

O kesikle uğraşırken onu inceledim. Yüzü duvar kadar solgundu ve alt dudağı tekrar tekrar ısırmaktan kan kırmızıydı. Kot pantolon ve düz lacivert bir tişört giyyordu ama bu gündelik kıyafetle bile bir şekilde sofistike görünüyordu. Elleri küçük ve narindi, uzun tırnakları kırmızıya boyanmıştı. Yaraları dikmeye ya da hayvanlarla çalışmaya alışkın ellere benzemiyorlardı. Gözlerimi tekrar yüzüne çevirdim, birkaç dakika öncesine göre daha da solgun görünüyordu. Uzun, koyu kirpiklerle çevrili badem şeklindeki kehribar rengi gözleri kocaman ve işine odaklanmış hâldeydi. Bana sıvı balı hatırlatan dalgalı, koyu sarı saç telleri melek yüzünü çerçeveliyordu ve parmaklarım uzanıp onlara dokunmak için kaşınıyordu. Bu gerçekleşeceğinden değildi tabii.

Benim gibi adamları tanımlayan “elleri dirseklerine kadar kana bulanmış” diye bir söz vardı. Ancak benim durumumda, yasaların gözünde bir yetişkin olarak görülmeden çok önce bu tanımı hak etmiştim. Şimdi mi? Şimdi kan ve ölüme öyle bir batmıştım ki kokusu burun deliklerime kalıcı olarak yerleşmişti. Kirli ellerimi onun kadar saf ve masum bir şeye sürmeye cesaret bile edemezdim, sadece saçlarını hissetmek için bile olsa. Benim için o müzedeki değerli bir tablo gibiydi, izlemeye uygun ama üzerinde “Dokunmayın” yazan pirinçten bir tabela vardı.

Tekrar dudaklarına baktığımda bir şeyler mırıldandığını fark ettim.

“Bayılma. Bayılma. Siktir, eldiven takmayı unuttum.” Sesi zar zor duyulur cinstendi ama yine de o hafif histerik tonu algılayabiliyordum. “Bayılma. Sakın bayılayım deme.”

“Bunu daha önce yapmadın mı?”

“Hayır. Sadece Leticia’yı birkaç defa yaparken izledim.” İpi bağladı ve başını kaldırıp benimle göz göze geldi. “Köpeklere ve

kedilere. İnsanlara değil. Neden hastaneye gitmek yerine buraya geldin?”

“Burası daha yakındı.”

Başını iki yana sallayıp yaptığı işe devam etti. “Ne oldu?”

“Evsiz bir adam bana saldırdı.”

Bana bir bakış daha attı, bu defa tek kaşını da havaya kaldırmıştı. Bana inanmıyordu. Gerçekti aslında. New York’taki dairemin yanı sıra, ABD’nin çeşitli yerlerine dağılmış, işler arasında kaldığım birkaç yer daha vardı. Ama hiçbirisi “ev” gibi hissettirmiyordu. Hiçbir yer öyle olmamıştı. Sanırım bu da beni bir nevi “evsiz” yapardı.

Yavru Kaplanım sonraki dikişe geçti, deriyi parmaklarıyla dikkatlice bir arada tutuyordu. Kasları kasıldı, derimi deldiği anda kollarındaki tendonları öne çıkardı. Yaranın mide bulandırıcı görüntüsü yüzünden miydi?

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadı. “Bunda berbatım. Çok acı-tıyor olmalı.”

Vücudum hareketsiz kaldı. Acı ve ben, hayatımın çoğunda yakın dost olmuştuk. Onu engellemeyi öğrenmiştim. Bir iğnenin batması yüzünden nasıl hissedeceğimi önemsemesi çok tuhaftı.

Kesiği kapatmak için sadece yirmi iki dikiş gerekti. Düzensiz ve dağınıklardı ama umurumda değildi. Her şey on dakika kadar sürdü. Daha uzun kesmem gerekirdi.

Yavru Kaplanım iğneyi kaldırıp nefesini bıraktı. “İçkiye ihtiyacım var.”

“İçki içecek kadar büyük müsün?”

Bakışlarına karşılık verdi ve hafifçe öne eğildi. “Seni dikmem için ısrar ettiğinde yaşıımı sorduğunu hatırlamıyorum ah-bap.”

“Onun için bir yaş sınırı olmadığına eminim.”

“Ukala.” Dudakları küçük bir gülümsemeyle genişledi. “Sanırım elimizde yara bakım talimatları içeren bazı çıktılar var. Hayvanlarla ilgili olabilirler ama yine de mutlaka oku. Sana e-tasma da önerirdim ama senin bedeninde bir tane olduğunu sanmıyorum.”

“E-tasma ne?”

“Veteriner kliniğindeki hastalara verilen bir şey.” Gülümsemesi genişledi ve yüzündeki ışıltıyı izlerken sanki yeniden o parlayan yıldızlardan birine bakıyormuşum gibi hissettim.

Sağ elini tuttum ve yavaşça ağzıma doğru kaldırdım. Hızla nefes aldı ama elini geri çekmedi. Dudaklarım parmaklarının ucuna dokundu, kanın tadını aldım. Çok masum ve saf görünüyordu. Ne halt ediyordum ben böyle? Planım sadece onu kontrol etmek ve her şeyin yolunda olduğunu anladığım anda geri dönmekti. Sırf onunla tekrar konuşabilmek için kolumu kesmeyi içermiyordu. Ya da bunu yarın tekrar yapmayı düşünmeyi. Ve ondan sonraki gün.

O sadece iyi bir kızdı, muhtemelen iyi bir aileden geliyordu, iğrenç toplumun gölgesinde neler olduğuna dair hiçbir farkındalığı yoktu. Kasvetli varlığıma geri dönmeden önce birkaç dakika çalmak için onu aramaya, sıcaklığını ve ışığını sömürmeye hiç hakkım yoktu.

“Artık gitmeliyim,” dedim ama elini bırakamadım.

Yabancımin nefesi alt dudağının hâlâ değdiği parmaklarımin ucuna çarpıyordu. O otururken yüzlerimiz aynı yükseklikteydi ve aramızda sadece birkaç santim vardı. Bir kez daha gözlerinin esiri oldum. Açık gri derinliklerinde boğulmaya mecbur kal-

dığım o sarsılmaz bakışların manyetik çekiminden kaçamıyordum. Gözlerinden neden bu kadar etkilendiğimi bilmiyordum. Belki onunla ilgili diğer her şey siyah olduğu içindi; kıyafetleri, saçları, hatta etrafındaki hava bile nasıl oluyorsa daha karanlıktı. Kasvetli atmosferindeki tek aydınlık şey gözleriydi.

“Hep siyah mı giyersin?” diye fısıldadım.

Başını yana eğdi, belki de sorum onu şaşırtmıştı. “Çoğu zaman.”

“Neden?”

“Koyu renk kumaşta kan lekelerini görmek daha zor oluyor.”

Bakışlarımı hâlâ tuttuğu kanlı elime indirdim. “Çok fazla yaralanıyor gibisin.”

“Son zamanlarda, kesinlikle normalden daha sık.”

“Belki bir dahaki sefere hastaneye gitmelisin.”

“Neden?” Parmaklarımı bıraktı. “Bana tekrar yardım etmek istemez misin?”

Gözlerine baktım ve nefesim göğsümde sıkışıp kaldı. Gözlerinde farklı bir şeyler vardı. Artık boş kabuklar gibi görünmüyorlardı. O taşan derinlikleri delip geçen bir parça acı var gibiydi.

“Elbette isterim,” dedim.

“O zaman neden?”

“Çünkü neredeyse bayılıyordum. Ve benim ‘yardımımından’ sonra keşiğin çok daha kötü görünüyor.”

Sol koluna baktı. Beceriksizce diktiğim açık, büzülmüş etin düzensiz dikişleri çirkin, göz alan kırmızılıktaydı. “Bence iyi görünüyor.”

Başımı iki yana salladım. “Her an enfeksiyon kapacak gibi.”

“Antibiyotikler onun icabına bakacaktır, Yavru Kaplan.”

Bana bu lakapla her seslendiğinde olduğu gibi kalbim pır pır etti. Daha önce bana kimse Nera dışında bir şeyle seslenmemişti. “Neden bana Yavru Kaplan diyorsun?”

“Çünkü sana uyuyor.” Uzanıp parmağının ucunu elimin üzerinde gezdirdi. “Gelirsem bana yine yardım edecek misin?”

Alt dudağımı ısırıp hafifçe öne doğru eğildim. Delice ve aptalca olabilirdi ama onu tekrar görmek isterdim. Yakında. “Evet.”

“Neden? Beni tanımıyorsun. Daha öncesinde bana neden yardım ettin?”

“Hiçbir şey yapmadan kan kaybından ölmene izin veremedim. Ben böyle biri değilim.”

“Bazı insanlar kan kaybından ölmeyi hak edebilir.”

“Sen hak ediyor musun?” diye sordum.

Elimdeki dokunuşu kayboldu ve birkaç saniye boyunca sadece beni izledi. Dudaklarına baktığımda kenarında birkaç kırmızı leke vardı. Muhtemelen parmaklarımı öptüğünde bulaşmıştı.

“Evet,” diye mırıldandı.

“Kimse o şekilde ölmeyi hak etmez.”

“Eğer buna inanıyorsan çok safsındır.”

“Olabilir.” Temiz bir gazlı bez parçası aldım ve dudaklarındaki kanı silmek için uzandım. Bakışları, sanki uçan bir yumruk beliyormuşçasına elime odaklı kaldı. Dudaklarından sadece bir santim ötede durdum. “Şey... Yüzünde kan var. Ben sadece...”

Gazlı bezi yavaşça alt dudağına bastırdım, sonra da dudaklarının kenarına doğru ilerletip kumaşın kırmızılığı emmesine izin verdim. Gözleri benimkilerden ayrılmadı, sanki iki mıknatısınmışçasına bakışlarımı kaçırmama müsaade etmiyordu.

“Kız kardeşime bir yabancıyı iş yerime getirip kalçasından kurşun çıkardığımı anlattım,” diye fısıldadım. “Bana deli dedi çünkü sen seri katil falan çıkabilirmişsin.”

“Seri katiller kurbanlarını içlerindeki acı verme dürtüsünü tatmin etmek için öldürürler. Benim öyle takıntılarım yok. Ama kız kardeşin ilk kısımda haklı.”

“Ayrıca seni bir daha görürsem arkamı dönüp kaçmamı da söyledi.”

“Akıllıca bir tavsiye. Şarkı söylemeye gittiğin yerdeki uzun, kahverengi elbise giyen kişi o olmalı.”

Gözlerimi kırptım. Üç ay önceki karaoke gecesi. Orada mıydı? Kendimi koruma içgüdüsü devreye girdi ve geriye doğru bir adım attım.

“Sanırım bunu söylememeliydim.” Başını yana eğdi. “Benden korkma.”

“Az önce beni takip ettiğini söyledin. Bu korkmak için iyi bir sebep değil mi?”

“Ben buna takip etmek demezdim. Güvenliğin benim için önemli, o yüzden zaman zaman uğruyorum.”

“Zaman zaman mı?”

“Ayda bir ya da iki kez. Sadece iyi olduğundan emin olmak için.” Omzunu silkti.

“Neden?”

“Bana yardım ettin. Ben de karşılığını veriyorum.”

“Birine teşekkür etmenin rahatsız edici bir yolu bu.”

“Biliyorum. Ama bildiğim tek yol bu.” Sanki beni ürkütmek istemiyormuş gibi yavaşça ve ölçülü hareketlerle ayağa kalktı. “Yaptığım yanlış bir şeydi ve bunu şimdi anlıyorum. Seni korkuttuğum için özür dilerim. Beni bir daha görmeyeceksin.”

Ne? Hayır! Gitmesini istemedim. Ellerimi önümde kavuşturup gizemli adama bir adım yaklaştım.

“Tekrar gelebilirsin,” deyiverdim. “Eğer bir kurşunun çıkarılması ya da dikiş atılması gerekirse, beni nerede bulacağını biliyorsun.” Duraksadıktan sonra ekledim, “Tabii sonrasında Frankenstein’in canavarı gibi görünmek senin için sorun olmayacaksa.”

Bana dokunacakmış gibi elini kaldırdı ama sonra yavaşça geri çekti. “Gerçek canavarlar nadiren canavara benzerler.”

Ön kapıya doğru giderken geniş sırtını izledim, adımları odanın içinde yankılanıyordu. Her adımla birlikte açılan mesafeyle, öpücüğünün parmak uçlarımda yarattığı karıncalanma hissi bir sarsıntıya dönüşüyordu.

“Adımı bile sormayacak mısın?” Geri çekilen adama doğru bağırdım.

Eşikte durdu ve elini kapının çerçevesine koydu. “Eğer bana adını verirsen, o zaman karşılığında sana bir şey vermem gerekir. Konuşmalar o şekilde yürür.”

“Peki bunda yanlış olan ne?”

“Bir yanlışlığı yok. Sadece benim verecek çok fazla bir şeyim yok.”

Bunun doğru olamayacağını söyleyecektim ki o çoktan kapıyı açmaya koyuldu.

“Bana *kendi* adını söyleyebilirsin,” diye seslendim arkasından.

Orada dururken vücudunda garip bir hareketsizlik oldu. Caddede arabalar vızır vızır geçerken kapıda büyük, mermer bir heykel gibiydi.

“Sana bir isim verebilirdim.” Sesi alçaktı, bu mesafeden kelimeleri zar zor duyabiliyordum. “Ama benim adım olmazdı, Yavru Kaplan.”

Kliniğin ortasında durmuş, arkasından tıkrıdayarak kapanan kapıya bakıyor ve ne demek istediğini merak ediyordum. Onu yine göreceğimi umuyordum. Sonraki sefere aran bu kadar uzun sürmemesini ümit ediyordum.

BÖLÜM

yaşam

Günümüzden 26 yıl önce

Z.E.R.O. Üssü

(Kai 8 yaşında)

— — — — — Kai — — — — —

Tavandaki aydınlatmadan üzerime parlak bir ışık düşüyordu. Gözlerimi kısıp başımı iki yana sallayarak baş dönmemden kurtulmaya çalıştım. Hatırladığım son şey, psikiyatri koğuşundaki iki hemşirenin beni tuttuğu, üçüncüsünün de baldırına bir şırıngayı sapladığıydı. Üniformalı adam onunla gitmem gerektiğinde hayalarına tekme atmış ve kaçmaya çalışmıştım. Koridorun ortasına kadar gittiğim sırada hemşireler bana yetişip beni yere yatırmışlardı.

“Çocuğun adını değiştirmeyecek misin?” Sağımdan tanımadığım bir ses geldi. “Peki ya kayıtları?”

“Onu ortadan kaldır, Felix.” Başka bir ses konuştu, bu seferkini daha önce duymuştum. Asker adamdı.

Elimden geldiğince sessiz kalarak başımı yana çevirdim ve etrafıma bir göz attım. Burası bir tür kliniğe benziyordu. İki tekerlekli yatak ve tıbbi malzemelerin bulunduğu raflar vardı. Duvarlar gri ve bitmemiş görünüyordu, yerde elektrik kabloları uzanıyordu. Pencere yoktu.

Gözlerim odanın karşı tarafına, adamların durduğu yere kaydı. Adamlardan biri üniformalıydı. Diğeri daha yaşlıydı ve üzerinde tüvit ceket vardı. Suratında kalın çerçeveli, kahverengi gözlüğü ve kolunun altında da bilgisayar vardı.

“Ona yeni bir kimlik vermek daha kolay olmaz mıydı?”

“Hayır,” dedi üniformalı pislik. “Dosyasına göre akli dengesi yerinde değil. Adını tekrar değiştirmek onu daha da berbat edebilir.”

“Tekrar mı?”

“Altı yaşındayken terk edilmiş, bakımsız ve yarı vahşi hâlde bulunmuş. Sosyal hizmet görevlisi çocuğa adını söyletememiş, o yüzden ona yeni bir isim vermiş. Görünüşe göre, kısa süre önce izlediği bir filme göre isim seçmiş. Çocuk bulunduğu da kısmen Lehçe konuştuğu için de soyadını internetteki etnik isimler listesinden rastgele seçmiş.”

Tüvit ceketli adam dönüp gözlüğünün üzerinden bana baktı. “Yani çocuk geçmiş hakkında hiçbir şey bilmiyor mu? Gerçek adını bile?”

“Hayır. Z.E.R.O. programım için ideal bir aday ve ilk ace-misi, sence de öyle değil mi?”

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM

— ❁ Nera ❁ —

“**B**ir dakikaya aşağı geliyorum, Dania,” dedim telefona. Gardırobumu karıştırarak kırmızı topuklu ayakkabımın diğer tekini arıyordum. “Ama baştan söyleyeyim fazla kalamam. Önümüzdeki hafta vermem gereken ödevimi hâlâ bitirmedim.”

“Neyle ilgili? Keçilerde kabızlık tedavisi mi?” Kıkırdadı.

“Çok komik.”

“Gerçekten de sana domuzları nasıl doğurtacağını falan mı öğretecekler?”

Ayakkabıyı köşede buldum ve çekip çıkardım. “Muhtemelen. Nereye park ettin?”

“Tam binanın önündeyim.”

“Tamam. Hemen geliyorum.”

Ayakkabılarımı giydim ve kendime hızlıca bakmak için aynaya doğru gittim. Zara’nın benim için diktiği siyah bandaj elbise straplezdi ve dizlerime gelmeden bitiyordu. İki hafta önce

babamın ev sahipliği yaptığı bir kokteyl partisinde giymiştim ama ütülenmesi gerekmeyen tek elbisem buydu. İş görürdü. Çantamı ve paltomu aldıktan sonra ön kapıyı açtım ve olduğum yerde durdum. Kapının diğer taraftaki koluna fiyonk yapılarak bağlanmış kırmızı ipekten bir kumaş vardı. Fulara bakarken kalp atışlarım hızlandı, uzun saçlı yabancımın kanamasını durdurmak için kullandığım fulara çok benziyordu. Yanında götürdüğü fulara. Bunu o mu bırakmıştı? Uzun koridorda bir sağa bir sola baktım ama orada kimse yoktu. Gözlerim kapı koluna geri kayd ve fuları çözmek için uzandım. Cebine attığıyla aynı değildi ama yenisini bırakanın o olduğundan hiç şüphem yoktu.

Yabancı bir adamın benim nerede yaşadığımı bildiği düşünülürse muhtemelen endişelenmeliydim. Sanırım biraz endişeliydim de. Fakat başka bir şey daha hissediyordum. Heyecan.

Tüm bunları harekete geçiren şey pervasız davranışlarım olsa da tamamen kör cahil de değildim. Adam vurulmuştu! Ve tüm o insanların öldürüldüğü gece olmuştu. O muydu? Bir tanıgın, uzun saçlı bir adamın o apartmana doğru gittiğini söylemesi yeterli bir kanıt olmasaydı bile, bir şekilde onun sorumlu olduğunu *biliyordum*. Muhtemelen babamdan binamın dışına birini görevlendirmesini istemeliydim. Ya da daha iyisi, burayı satıp başka bir daire bulmalıydim.

Ama sonra... Parmaklarımı fulara gezdirdim ve saçımı ensemden topladıktan sonra kırmızı ipekle bağladım.

Dania, barın uzak tarafında iki arkadaşımızın beklediği masaya doğru ilerlerken, "Romina'nın bekârlığa veda partisine gelecek misin?" diye sordu.

“Emin değilim,” derken esnememi saklamaya çalıştım ve rezil bir şekilde başarısız oldum. Bütün gece ders çalıştığım için yorgunluktan ölüyordum. “Önümüzdeki hafta Zara’nın matematik sınavı var ve bu hafta sonu ona yardım edeceğime söz verdim. Son sınavdan kalmıştı.”

“Ah. Peki... O nasıl?”

Arkadaşıma saldırmamak için alt dudağımı ısırđım. İnsanların, kız kardeşim hakkında sanki onda bir sorun varmış gibi konuşmasından nefret ediyordum. “İyi.”

“Yani hâlâ sosyalleşmek istemiyor mu? İtiraf etmeliyim ki bizimle karaoke gecesine gelmesine oldukça şaşırdım.”

“Kız kardeşim dışarı çıkmak istemiyorsa, bu onun tercihidir. Bununla bir sorunun mu var?”

“Vay be, kızım. Öyle demek istemedim.”

“Biliyorum.” Ona özür dilercesine gülümsedim. “Özür dilerim. İlk tur benden, tamam mı?”

“Öyle olsun.”

Paltomu sandalyenin arkasına astım, ardından garsona el salladıktan sonra masanın üzerinden eğilip kız arkadaşlarımın yanağına birer öpücük kondurdum. Romina hemen bekârlığa veda partisinin planlarını anlatmaya başladı ve ben de biraz kıskançlık hissetmekten kendimi alamadım. Romina’nın babası Cosa Nostra’nın kumarhanelerinden birinde çalışıyordu ama hiyerarşide önemli biri sayılacak kadar yüksek bir mevkide değildi. Romina aşk evliliği yapıyordu, Aile için kendini feda etmesi gerekmiyordu. Hâlâ birkaç yıllık özgürlüğüm kalmış olabiliirdi ama yakında beni nelerin beklediğini bilmek, başımda Demokles’in kılıcı gibi sallanıyordu.

Siparişlerimizi almaya gelen garsona sahte kimliklerimizi gösterdik. Cosa Nostra’nın barlarından birine gitmiş olsaydık kimse bana kimlik sormaya cüret edemezdi ama oralara pek faz-

la gitmiyordum. Eğer Aile'den birisi beni bir barda korumasız görürse anında Don'un kulağına giderdi. Sonra da babam beni arayıp sorumsuzlukla ilgili bir nutuk çeker ve akşamın kalanında beni takip etmeleri için iki adamını yollardı.

Garsonun masaya bıraktığı mojitoya uzanırken garip bir his beni ele geçirdi. Ensemin çıplak derisine binlerce küçük iğne batıyormuş gibi bir histi. Aylardır zaman zaman hissettiğim hissin aynısıydı ama daha önce hiç bu kadar güçlü olmamıştı.

Ensemi sıvazlayıp hızla etrafıma bakındım. Dania ve kızlar hâlâ Romina'nın partisi hakkında gevezelik ederek kimin ne giyeceğini tartışıyorlardı. Sol tarafımızdaki masada oturan gruptan bir adam, kollarını çılgınca sallayarak anlattığı bir hikâyeye herkesi eğlendirerek gülüyordu. Farklı bir şey yoktu, insanlar sadece konuşuyor ve iyi vakit geçiriyorlardı. Yaklaşık bir düzine adam barda oturuyordu, birkaç tanesi epey sarhoş görünüyordu. Sıra dışı bir şey yok gibi görünüyordu ama yine de bir şeylerin farklı olduğuna dair hissi üzerimden atamıyordum. Sadece ne olduğunu çözemiyordum.

"Nera?" Romina beni dirseğiyle dürttü. "Bizimle gelecek misin?"

Bu histen sıyrılıp mojitomdan bir yudum aldım. "Nereye?"

"Ayakkabı alışverişine. Prova yemeği elbiseme uygun ayakkabılara ihtiyacım var. Yarın öğlen gideceğiz."

"Gelemem. Veterinerlikte düzenleyici kurumların rolü hakkındaki ödevimi bitirmem gerekiyor."

Romina bana bakarak iki defa gözlerini kırptırdı, sonra kıkırtılara boğuldu. "Kendine bunu neden yaptığını gerçekten anlamıyorum. Veteriner teknikeri mi? Gerçekten mi?"

"Hayattaki değerinin sadece Aile'ye ne katabileceğine bağlı olduğunu hayal edebiliyor musun?" diye sordum. "Eğer yeteneklerini ve deneyimlerini toplumda bir fark yaratmak için kul-

lanmak istersen bunu yapamayacağını, sadece Aile'nin refahı için kullanabileceğini? Bizim dünyamızda kimse bir kadından tavsiye istemez, o kadın alanındaki en parlak uzman bile olsa. Ve *ben* bir kadın olarak, sadece iyi bir iş ilişkisi sağlamak ya da bir erkeğin örgütteki konumunu güçlendirmek için bir aracıyım. O yüzden veteriner teknikerliğini seçtim çünkü hayvanları seviyorum ve bu bilgi birikimini kazanmak sadece *benim* yararına. Cosa Nostra'nın değil. Yalnızca benim.”

Masaya rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Bu kadar sert olmam gerektiğini biliyordum ama artık dilimi tutamıyordum.

“Gidip biraz hava alacağım,” dedim ve çantamı alarak masadan ayrıldım. Uzaklaşırken tuhaf bir his peşimden geldi, yine de hâlâ nedenini tam olarak saptayamıyordum.

Son on dakikada bar epey kalabalıklaşmıştı, o yüzden geçerken bedenlerin arasında sıkışmak zorunda kaldım. Barda, gürültülü ve tartışan bir grup adam vardı ve barmen de herkesi sakinleştirmeye çalışıyordu. Genel olarak tartışmalı atmosfer ve havadaki ağır alkol kokusu yüzünden boğulacakmışım gibi hissederek dar koridordan çıkışa doğru ilerledim.

Sokağa çıkıp derin bir nefes aldım. Sağımda, dört kişi sigara içerek takılıyordu. Uzaklaşma ihtiyacı hissederek sola döndüm ve kokudan kaçmak için bir binanın köşesine varana kadar kaldırımda ilerledim. Barın içindeki müzik ve gürültülü kahkahalar ta buraya, bu ara sokağa kadar geliyordu ama ön taraftan çok daha huzurluydu. Gözlerimi yumarak sırtımı soğuk tuğla duvara yasladım ve en sonunda temiz havayı içime çektim. Arkadaşlarımla takılmayı seviyordum ama bazen her şey çok fazla geliyordu.

“Zatürre olacaksın, Yavru Kaplan.”

Gerildim ve gözlerim hızla açıldı. Uzun saçlı yabancım karşı duvara yaslanmış, kollarını göğsünde bağlamıştı ve başını yana

eğmiş beni izliyordu. Bir kez daha ona yakın olduğum için kalp atışlarım hızlandı. Yine tamamen simsiyah giyinmişti; loş ışıktaki bile özel dikim ve pahalı olduğu belli olan bir takım elbise, üzerinde de önü açık bir palto vardı. Hiç silah görmüyordum ama içimden bir ses üzerinde birden fazla silah olduğunu söylüyordu. Etrafındaki her bir molekül çok net bir mesaj yayıyordu: *Tehlike! Tehdit! Geri çekil!* Uyarıyı görmezden gelip ona daha çok yaklaşmak istiyordum, geri çekilmek değil.

“Biraz hava almaya ihtiyacım vardı,” diye fısıldadım. O ruhaf his şimdi içimde uğulduyordu, âdeta görünmez eller tenimi hafifçe okşuyordu. Hissettiğim oydu.

“Görüyorum ki fuları bulmuşsun.” Bakışlarını saç aksesuarıma çevirdi.

“Şey, ön kapımın koluna bağlıydı. Gözden kaçırmak zor.”

Sadece başını salladı. Nerede yaşadığımı nasıl bildiğine ya da neden orada bıraktığına dair bir açıklamada bulunmadı.

“İyi görünüyorsun,” diye ekledim. “Bu gece kanaman yok mu?”

“Maalesef hayır.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Maalesef mi?”

“Küçük doktor-hasta maceralarımızdan oldukça keyif alıyorum. Belki bir dahaki sefere vurulduğumda ya da bıçaklandığımda yine seni ararım.”

Onun tekrar yaralanması fikri göğsümün daralmasına neden oldu. Onu tekrar görmemi sağlayacak olsa bile. Ona tekrar dokunmamı. Hatta belki önceki iki karşılaşmamızda olduğu gibi tekrar parmaklarımı öpecekti. Tahminimce bu onun bana teşekkür etme biçimiydi. Yine de canının yanmasını istemiyordum.

“Lütfen yapma.”

Aniden kasıldı, gözleri parlıyordu.

“Lütfen tekrar vurulma ya da bıçaklanma,” diye açıkladım.

“Burada ne yapıyorsun?”

“Burası pek güvenli bir muhit değil. İyi olduğundan emin olmak istedim.”

“Gerekirse kendimi savunabilirim.”

“Evet, içimde yapabileceğine dair bir his var.” Duvarдан uzaklaşarak birkaç uzun adımda aramızdaki mesafeyi kapattıktan sonra kol mesafesinde durdu. “Arkanı dön.”

Güzel, karanlık bir hayalet gibi tepemde durduğunda gözlerinin içine baktım. Bu durumun normallikle alakası yoktu. İssız bir sokakta, yabancı bir adamla sanki beklenmedik şekilde karşılaşan komşularmışız gibi rahatça sohbet ediyorduk. Beni takip ettiği bariz olan *tehlikeli* bir adamla. Aklı başında kim bunu yapardı? Aptallığın ötesindeydi.

Ve yine de... Yavaşça ona sırtımı döndüm.

Ağır kumaş omuzlarıma indi. Paltosu hâlâ vücut ısıısıyla sıcaktı ve parfümünün hafif kokusu duyularımı işgal etti. Cosa Nostra erkeklerinin çoğunun tercih ettiği gibi kendi kokusunu ayırt etmeyi zorlaştıran boğucu, keskin bir koku değildi. Belirli bir aromadan ziyade ince bir rahatlık veriyordu. Tıpkı dağ rüzgârı gibi taze ve vahşi bir şeydi.

“Teşekkürler,” diyerek ona doğru döndüm.

“Bu akşam şarkı söylemek yok mu?”

“O türden bir yer değil.”

“Hımm... Müzik hakkında pek bir şey bilmiyorum ama sen epey kötüydün.”

“Biliyorum.” Dudaklarım yukarı kıvrıldı. Tanıdığım erkeklerin hiçbiri bana böyle bir şey söylemezdi. Beni sahte iltifatlarla yağlayıp ballar, sesimin ne kadar güzel olduğunu söylerlerdi çünkü duymak istediğimi düşündükleri şey bu olurdu.

“O zaman neden yaptın?”

“Eğlenceliydi. Ayrıca kız kardeşimin yüzüne gülümseme kondurdu.”

Alnı kırıştı. “Kız kardeşinin sana gülmesini mi istedin?”

“*Bana* gülmüyordu. Benim yüzümden gülüyordu.”

“Aynı şey değil mi?”

“Şey, hayır. Gerçek dosdarın ve ailen, yaptıkların ne kadar aptalca olursa olsun sana asla gülmez.”

“Hımm... Bunu hiç o şekilde düşünmemiştim.” Geri çekilip tekrar duvara yaslandı, kollarını önceki gibi göğsünde kavuşturdu. Duruşu, gömleğinin siyah kumaşını kaslı kollarında ve geniş omuzlarında gerdi.

Klinikteki o gün önümde üstsüz şekilde oturduğunu hatırlayınca yanaklarımı ateş bastı. Sanırım onun gibi bir adam tarafından her kadın baştan çıkardı. Onu çıplak hayal etmediğimi söyleyemezdim. Ancak yabancıma olan ilgim fiziksel çekimin ötesindeydi. Bir yandan, durup dururken ortaya çıkıp sonra çok geçmeden geri gitmesi, beni şifreli cevaplarla bırakması ve birlikte geçirdiğimiz kısa zamanı daha fazla sorunun takip etmesi vardı. Tam bir muamma olarak kalıyordu. Öte yandan, beni takip ettiğini açık açık itiraf etmişti. Benim yerimde akıllı başında olan bir kadın olsa uzaklara doğru kaçardı. Ben mi? Sadece onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” Hırıltılı sesi sessizliği bozdu, yemin ederim titreşimleri tenimde hissedebiliyordum.

“Tabii,” dedim.

“Otlarla olayın ne?”

“Neyle?”

“Pencerelerinin kenarına dizdiğin yeşil şeyler?”

Tek kaşımı kaldırdım. “Bitkilerimi nereden biliyorsun?”

“Binanın karşısındaki çatı evini çok iyi görüyor. Seni kontrol etmeye geldiğimde onlara su fişkırttığını gördüm.”

“Onlar bitki. Kekik. Nane. Maydanoz. Biberiye. Kokularım seviyorum. Gerçi korkarım maydanozu öldürmüş olabilirim.

Neredeyse tamamen kurumuş.” İç çektim. “Boş zamanım olunca yenisini almam gerekecek.”

“Kadınların çiçekleri sevdiğini sanıyordum. Çimeni değil.”

“Bitki,” dedim tekrar. “Çiçekleri de seviyorum ama çoğu çeşidine ne zaman yaklaşısam hapşırık krizine giriyorum.”

“Hımm.” Başını salladı. “Yani bu şey kendi kendine büyüye-biliyor, değil mi? Çimen gibi?”

Alayla güldüm. “Beni takip eden adamlar ev bitkileri hakkında konuştuğuma inanamıyorum.”

“Neden? Bence şu âna kadar hoş, ilginç bir sohbet oluyor.”

Kaşlarım saç çizgime kadar çıktı. “Daha çok dışarı çıkmalı-sın ahbap.”

Dudaklarında minicik bir gülümseme belirdi ve bir kelebek sürüsü midemi istila etti.

“Neden arkadaşlarının yanında değil de buradasın?”

“Konuşmamızın gidişatı hoşuma gitmedi ve bir molaya ihtiyaç duydum.” Esneyişimi kapatmak için elimle ağzımı kapattım. “Üzgünüm. Dün gece fazla uyumadım.”

“Neden eve gitmiyorsun?”

“Giderdim. Ama beni buraya arkadaşım getirdi.” Gözlerine baktım. “Eğer yapabiliyorsam taksiye binmemeyi tercih ederim.”

Başını yana eğdi. “Üstü kapalı şekilde seni bırakmamı mı istiyorsun?”

“Olabilir.” Alt dudağımı ısırdım.

“Peki kardeşinin tavsiyesi ne olacak?”

“Seninle birkaç kez yalnız kaldık ve hâlâ hayattayım, namusum da zarar görmedi. Tahminimce karşılaşabileceğim psikopat bir taksi şoföründen daha güvenli bir seçeneksindir.”

“Pervasızlığının sınırı yok, Yavru Kaplan.” Çenesiyle cadde-nin karşısındaki binayı gösterdi. “O tarafa park ettim.”

Büyük paltoya daha sıkı sarınıp bizi siyah bir Dodge Charger'a doğru götüren yabancımın yanında yürüdüm. Onun attığı her adıma karşılık ona ayak uydurmak için benim iki adım atmam gerekiyordu. Yürürken kollarımız hafifçe birbirine sürtünüyordu. Paltosunun kalın kumaşı yüzünden sadece ara ara minik sürtünmeler oluyordu. Yine de benim için her temas sistemime ufak elektrik şoku gibi geliyordu.

Arabasına ulaştığımızda yolcu kapısını benim için açtı, sonra kaputun etrafından dolaşıp direksiyona geçti. O arabayı çalıştırırken Dania'ya eve gittiğimi belirten bir mesaj attım, sonra deri koltukta arkama yaslandım.

"Sanırım sana adresimi vermeme gerek yok," dedim.

Takipçimin ağzının kenarları hafifçe yukarı kalktı. Eğer ona açıkça bakmıyor olsaydım, bunu kaçırabilirdim. "Hayır."

Dudaklarımı birbirine bastırarak sırtıttığımı gizledim. "Peki nerede yaşadığımı biliyor olman beni endişelendirmeli mi?"

Bakışları benimkileri yakaladı ve öyle kaldı. "Hayır."

Yüzüme karşı defalarca kez yalan söylenmiş ve bunu fark etmemiştim ama bu adamın gözlerinde doğruyu söylediğinden emin olmamı sağlayan bir şey vardı.

"Tamam." Başımı sallayarak onayladım ve ön camın ötesindeki sokak manzarasına odaklandım.

Ondan sonra sessizlik içinde yolculuk ettik ama sessizlik rahatlatıcıydı. Genelde iyi tanımadığım insanlarla birlikte olmaktan, o tuhaf sessizliğin hüküm sürmesinden nefret ederdim. O sessizliği boş sohbetlerle doldurma ihtiyacı ağır basardı ama aptal gibi görünme korkusu da öyleydi. Yabancım, aramızdaki sükûneti bozmak için baskı hissediyor gibi görünmüyordu. Ben de öyle. Biriyle birlikte ve huzur içinde olmak güzeldi.

Yağmur yağmaya başladı, yol boyunca hızla su birikintileri oluşuyor ve etrafımızdaki arabaların beyaz ile kırmızı ışıklarını

yansıtıyorlardı. Silecekler sağanak yağmura ayak uydurmaya çalışarak hızla bir o yana bir bu yana kayıyorlardı.

Sol-sağ.

Sol-sağ.

Sol...

“Yavru Kaplan.” Boğuk ses, aklımın pusunu zor bela delip geçti. “Geldik.”

“Tamam.” Gözlerimi açmak yerine yüzümü sert yüne daha çok gömdüm. Belli belirsiz bir orman kokusu vardı; narenciye, çam ve toprağımsı bir aroma.

Bir yerde bir araba kapısı kapandı. Bir tıkırtı daha geldikten sonra taze yağmur kokusu duyularımı işgal etti. Eller etrafımdaki toprağımsı sıcaklığı düzeltti ve sonra, süzülüyordum. Birinin kollarındaydım. Birinin değil. *Onun*. Tanrım, çok iyi hissettiriyordu.

Uzaktan arabaların sesleri geliyor, rüzgâr yüzüme vuruyordu. Başımı çevirip yüzümü karanlık yabancımın boynuna gömererek nefes aldım. Sakinleştim.

Etrafıma sıcaklık yayıldı. Göğsünde hafifçe zıplattı. Ayak seslerinin yankısıyla sükûnet bularak uykulu kalmaya devam ettim. Bir sürü ayak sesi vardı. Beni merdivenlerden yukarı taşıyordu.

“Anahtarın nerede?”

“Bilmiyorum. Uyumama izin ver.”

Hareketsizlik. Sessizlik. Ardından bir gümbürtü.

“Kapın berbat.”

Daha fazla adım sesi. Ahşap döşeme tahtalarının yumuşak gıcırtiları. Yanağım yastığıma değdiğinde en sevdiğim yumuşatıcının kokusu. Orman kokusu geri çekilmeye başladığında kokuyu özledim.

Hayal dünyasına doğru... Hayır.

Huysuz, kısık bir ses hızla konuşuyordu. “Hemen!” Bu bir emir gibi geldi. İtaat etmek istememe sebep oldu.

Gözlerimi aralayarak yatağımın yanında duran yabancıma baktım, telefonunu kulağına dayamıştı.

“Uyu. Birisi kapını tamir etmek için burada olacak.”

“Tamam,” diye mırıldanıp gözlerimi yumdum.

Uykuya dalarken, sert bir elin bileğimi sardığını ve ardından parmak uçlarımda ılık dudakların bir tüy gibi dolaştığını hissettim. Ya da belki sadece bir rüyaydı.

“Çok üzgünüm efendim ama maydanozumuz yok.”

Çiçekçiye gözlerimi kıstım ve bir adım daha yaklaştım. Adam hızla geri çekildi, sırtı arkasındaki duvara çarptı. Burası kontrol ettiğim, yedi yirmi dört açık olan dördüncü çiçekçiydi ve hiçbirinde o lanet bitki yoktu. Ve ben sabrımı kaybediyordum.

“Maydanoza ihtiyacım var.” Yüzüne doğru hırlayana kadar öne eğildim. “Şimdi.”

“Gerçekten çok ü-üzgünüm. B-ben,” diye kekeledi. “Komşumda biraz olabilir. Yerel bir sera işletiyor, sebze ve bitki yetiştiriyor. Henüz tüm mahsulü toplamadılar. Yarın gelerseniz sizin için biraz getiririm.”

“Yarın programımda çifte hedefim var.”

Adam şaşkınlıkla bana gözlerini kırptı. “Hedef mi?”

“Öldürme işi,” diye açıkladım. “Şu yerin adresini ver.”

Adam yutkundu, yüzü yeşilimsi bir renk alıyordu, sonra bir sokak adı ve numarası söyledi. Başımı salladım ve çiçekçiden çıktım.

Bana verdiği yer banliyödeydi. Yan tarafında birkaç uzun, camla çevrili serası ve arka tarafında yarım dönümlük bir arazi olan tek katlı, şirin bir binanın önündeki çakıllı yola ulaşmam neredeyse bir saatimi aldı. Gökyüzü karanlıktı ve sokak lambasının ışığı ana yapının arkasına ulaşmıyordu, o yüzden dağınık yeşillikler arasında dolaşırken telefonumu el feneri olarak kullanmak zorunda kaldım ve sabahın üçünde lanet maydanoz avına çıkmama neyin sebep olduğunu merak etmekten geri duramadım. Ama cevabı biliyordum, bu akşam için Yavru Kaplanıma bunu borçluydum.

Kimse benimle normal bir adammışım gibi konuşmazdı. Açıkçası, Kruger ve destek ekibiyle yaptığım işle ilgili konuşmalar dışında, insanlar benimle nadiren konuşurdu. Ve benim bununla hiçbir derdim yoktu.

Ya da eskiden öyleydi.

Bu akşam, o ara sokakta, kızım benimle sanki gölgelerde saklanan korkunç bir ucube değilmişim gibi konuşmuştu. Garipti. İyi anlamda garip. Kısa bir süreliğine kendimi gerçek bir insan gibi hissetmiştim. Çok uzun zamandır hissetmediğim bir şeydi. Ve sonra, gardım indirip arabamda uyuyakalmıştı. Yanında ben varken. O en savunmasız hâlindeyken ona zarar verecek bir şey yapmayacağıma güvenmesi pervasızlığın da ötesindeydi.

Beni derinden sarsmıştı.

Daha önce hiç kimse bana herhangi bir konuda, özellikle de kendi hayatı konusunda güvenmemişti. Z.E.R.O.'nun görevlerinin çoğu suikastlar ya da diğer pis şeylerdi ancak birimimizin birkaç defa kurtarma görevi için yollandığı olmuştu. Genellikle Az ve nadiren de olsa Sergei Belov bu görevleri yerine getirmekle görevlendirilirdi. Ben hiç gönderilmemişim. Benim gerçekten iyi olduğum tek şey hayatları sona erdirmektir. Asla onları kurtarmak değildi.

İlk başta, Kruger'ın görev sırasında çılgına dönmenden ve istemedi de olsa hedefimin ölümüne sebep olmamdan endişelenmiş olabileceğini düşünmüştüm. Ama sonra kafama dank etmişti; beni kurtarma görevi için düşünmek aklının ucundan bile geçmemişti. Lennox Kruger ajanların görevlerini niteliklerine ve becerilerine göre seçerdi. Ve ben uygun görülmemiştim çünkü görünüşe göre birinin benim korumama ihtiyaç duyabileceği fikri, bende olduğunu düşündüğü bir yetenek değildi. Belki de haklıydı.

Yine de kızım güvenliği konusunda bana güvenmişti. Hatta istediğimde korunmasız sırtım bana dönmüş, sonra da bir canavarla yalnızken uykuya dalmıştı. Onu içeri taşımama izin vermişti. Evine. Güvenli alanına.

Aşağı baktığımda fenerimin söndüğünü fark ettim. Siktiğimin telefonu şarjının bitmesi için kusursuz bir zaman seçmişti. Bulutların arasından bir parça ay ışığı sızıyor, mavimsi ışığı etrafımdaki yeşillikleri aydınlatıyordu ama farklı otları birbirinden ayırmaya yetecek kadar değildi. En yakındaki maydanoza benzeyen yeşilliği yerden çektim. Üçüncü çekişimden sonra çıktım. Gözlerime doğru kaldırıp bir sağa bir sola çevirerek yapraklarını kontrol ettim. Sonra uzun ve turuncu olan kökünü gördüm.

“Sikik havuç,” diye homurdanıp omzumun üzerinden fırlattıktan sonra biraz sağa kaydım. Daha fazla yeşil bok. Loş ışıkta, yapraklı üst kısımların hepsi gelmeden önce internette araştırdığım maydanoz fotoğraflarına benziyordu. Bahçede dolaşırken birkaç bitkiyi daha rastgele çekip tepedeki ışığa doğru kaldırdım. Hepsinin sikik yaprakları aynı görünüyordu. Peki... Neredeyse aynı; kökleri farklıydı. Bazılarının kökleri uzun ve siskaydı, şüphesiz kök sebzelerdi. Ama maydanozun bitki olduğunu söylemişti. Lanet olası fark neydi ki?

Bir tane daha çektim ve elimde kalan şey... Albino havuç muydu bu? Bir tane daha, bu da normal görünümlü bir kök yerine yamru yumru bir top gibi yuvarlak bir şeydi. Telefonum da kapandığından ne olduğunu kontrol edemiyordum ve maydanozun aslında neye benzediğini hatırlayamıyordum. Marangozun Yavru Kaplanımın evine gidip çıkarken yarım yamalak onararak kapattığım kapıyı değiştirmesine kadar muhtemelen bir saatim daha vardı ve adam işini hallederken orada olma niyetindeydim. Birincisi, ben orada yokken hiçbir adamın onun dairesine girmesine izin vermeme imkân yoktu. İkincisi, talimat verdiğim gibi, onu uyandırmamak için sessizce çalıştığından emin olmak istiyordum.

Hay sikeyim. Çektiğim her yeşilliği burnuma doğru kaldırarak yapraklarını kokladım. Yüce Tanrım. Eğer Kruger şu anda sebze çalılarının ortasına çömelmiş hâlimi görebilseydi, en sonunda tırlattığımı düşünürdü. Bir silahın sadece sesine dayanarak kaç kalibre olduğunu belirlememi isteselerdi onundan dokuzuna doğru cevap verirdim. Ama bu? Bunun hakkında hiçbir halt bilmiyordum. Saçma şeyleri koklayıp durdum ama her şey sadece ıslak toprak gibi kokuyordu.

“Sikerim böyle işi.” Doğrulup bir demet bitkiyi avuçlayarak arabama geri döndüm.

BÖLÜM

doğru

“**B**akıyorum da yeni bir kapın var.”
Pizzamdan bir ısırık daha aldım ve Zara’nın girişe doğru bakan bakışlarını takip ettim. “Kilit kırılmıştı. Kapıyı birkaç hafta önce değiştirdim.”

“Sadece kilidi değiştiremez miydin?”

“Şey... Önemli boyutta bir kırıntı, etrafındaki tahtanın bir kısmı da çatlamıştı.”

Yabancımin beni eve getirmesinin sabahında, her şeyin bir rüya olduğunu düşünerek uyanmışım. Parlak, yeni, güçlendirilmiş çelikten yapılmış ön kapı yanıldığını kanıtlamıştı. Mutfak tezgâhının üzerinde duran iki anahtar da öyle. Balkondan aşağı baktığımda, tulumlu iki adamın eski kapımı bir pikabın arkasına yüklediklerini fark etmişim. Kilidin etrafındaki tahta parçalanmıştı.

“Dün Salvo’nun annesi beni aradı,” dedi Zara suya uzanırken. “Önümüzdeki ay bir hayır etkinliğine katılacakmış ve onun için bir elbise tasarlamamı istiyor.”

“Ne?” diye ciyakladım. “Bu harika.”

Kız kardeşim sadece omzunu silktilti. “Evet. Ona düşüneneceğimi söyledim.”

“Düşünecek misin?” Masanın üzerinden uzanıp elini tuttum. “Düşünecek ne var ki?”

“Sana ve arkadaşlarımıza elbise yapmakla aynı şey değil, Nera.”

“Emin ol değil. Evet diyeceksin, onun için muhteşem bir elbise tasarlayacaksın ve herkes elbiseye çıldıracak. Aile’deki her kadın da bir tane isteyecek.”

Salvo, Massimo ve Elmo ile çocukluktan beri arkadaştı. Ailesi Boston Cosa Nostra’sının en köklü üyeleri idi. Birkaç yıl önce babasından Capo’luk görevini devralmıştı ve o zamandan beri de ortaklarımızla çeşitli işlemler için müzakereler yürütüyordu. Eğer annesi kız kardeşimin tasarladığı bir elbiseyle bir partiye giderse, ertesi gün evimizin önünde kadınlardan bir sıra olurdu.

“Evet. Babam buna bayılır,” dedi buruk bir gülümsemeye. “Nuncio Veronese’nin kızı, kendi sosyal statüsünün altındaki kadınlar için terzi olarak çalışıyor.”

“Ama...”

“Aması yok. Ona okul ödevleriyle meşgul olduğumu ve yapamayacağımı söyleyeceğim.”

Omuzlarım çöktü. “En büyük hayalinin bir gün kendi moda markanı yaratmak olduğunu söylemiştin.”

“Hayal işte. Hepsi o.” Ayağa kalkıp kirli tabakları toplamaya başladı ve bu konu hakkındaki tartışmayı resmen noktaladı. “Derslerin nasıl gidiyor? Pazar günü öğle yemeğini kaçırdın.”

“Dersler iyi. Veteriner kliniğinde daha fazla mesai yapıyorum, o yüzden gelemedim.”

“O adamı bir daha görmedin, değil mi?”

İrkildim ve boğazıma pizza parçası kaçtı. “Adam mı?” Öksürdüm. “Ne adamı?”

Zara’nın eli boş pizza kutusuna giden yolda duraksadı. Gözlerini hızla bana çevirdi ve dik bakışları kafamda delikler açıyormuş gibi hissettim. “Nera!”

İrkildim. Zara her zaman blöflerimin ötesini görebiliyordu. Benden iki yaş küçük olsa bile, bazen ablam gibi davranıyordu.

“Olabilir?” Mahcup bir şekilde gülümsedim. “Dinle, düşündüğün gibi değil. Kliniğe uğradı, yardıma ihtiyacı vardı.”

“Yardım mı? Nasıl bir yardım?”

“Birkaç dikiş ihtiyacı vardı.”

“Leticia’ya pansuman mı yaptırdı?” Başını iki yana salladı. “Tanrı aşkına, o bir veteriner.”

Ellerime bir peçete alıp katlamaya başladım. “Şey... Leticia değildi. Ben yaptım.”

“Sen mi?”

“Biraz dağınık oldu ama aldırmadı. Ayrıca Dania ve kızlarla dışarı çıktığımda ona rastladım. Beni... Eve getirdi.”

“Tanımadığın bir adamla arabaya mı bindin? Senin sorunun ne? Sana yapabilecekleri—”

“Hiçbir şey yapmadı,” diyerek araya girdim. “Beni bırakmasını istedim. Beni eve getirdi ve sonra gitti. O kadar.”

Pekâlâ, bu tam olarak doğru değildi. Kapı vardı. Bir de benim için bıraktığı “hediye” vardı.

“Neden sırtıyorsun? Bu ciddi, Nera! Kim o adam? Adını bile biliyor musun?”

“Adım bilmiyorum. Aslında, onun hakkında pek fazla şey bilmiyorum.” Balkon kapılarının yanına yerleştirdiğim yeni gri saksılara göz attım. “Bana kereviz getirdi.” Zara’nın yüzündeki boş ifadeyi fark ederek detaylandırımdı, “Kereviz kökü. Biraz da yaban havucu.”

“Ne?”

“Sanırım maydanoz olduğunu düşündü.”

O gün ödevim için gereken kitabı almaya kütüphaneye gittiğimde, yeni kapımın kolundan sarkan bir demet sebze bulmuştum. Bazıları yaban havucuydu ama çoğunlukla kereviz kökü bitkileriydi. Orada ne halt ettiklerini merak ederek ağzım beş karış açık hâlde bakmıştım, tabii jetonum düşene kadar. Maydanoz olmaları gerekiyordu. Eşikte durup birkaç dakika boyunca “hediyelerime” bakarken göğsümde sıcak bir his kabarmıştı.

“Vücudundan kurşun çıkarılması ve yaralarının dikilmesi gereken adamlar etrafta dolaşıp kızlara maydanoz getirmez, Nera.”

“Bu getiriyor. Köklerinde hâlâ toprak vardı. Onları bir yerden çaldığına eminim.” Gözlerimi yeni “bitkilerimden” ayırıp kız kardeşimin gözlerine baktım. “Lotario’nun bana getirdiği tüm o hediyeleri hatırlıyor musun?”

“Bu konuyla ne ilgisi var?”

“Çiçekler,” dedim. “Ona defalarca alerjim olduğunu söylememe rağmen bana çiçek getirmeye devam etti. Kulaklarım delik olmadığı için hiç takmadığım elmas küpeler. Asla gerçek deri kullanmadığım için başkasına verdiğim o çılgınca pahalı yılan derisi çanta.”

“Lotario malın tekiydi. Onu referans olarak kullanmamalıydın.”

“Peki ya arkadaşlarımız?” diye sordum. “Beni iyi tanıdıklarını düşündüğüm arkadaşlarım, aslında neyi sevdiğimi öğrenmeye zahmet etmek yerine doğum günümde en pahalı hediye almak için birbirleriyle yarışıyor gibiler.”

“Öyle değil.”

“Öyle. Ve bunu sen de biliyorsun. Kendin de yaşadın. Geçen yıl Dania doğum günün için sana bir saat aldı. Cildin çok has-

sas olduğu ve pek çok şeyi tolere edemediği için asla mücevher takmadığını biliyor. O saati seçti çünkü herkesin günlerce o saat hakkında konuşacağını biliyordu. Senin hoşuna gideceği için değil.”

Zara başka tarafa baktı ama gözlerindeki yaşları yakaladım. “O saati seviyorum.”

“Biliyorum,” diye fısıldadım ve elini tuttum. “Babamın sana alıp durduğu mücevherleri sevdiğini de biliyorum. Her ne kadar onları sadece makyaj masanın üzerindeki kadife kutuda saklıyor olsan da.”

“Muhtemelen unutmuştur.” Bir damla gözyaşını sildi ve gülümsedi. “Demek...Maydanoz?”

“Şey... Kereviz kökü.” Kıs kıs güldüm.

Zara birkaç saniye bana baktı, sonra bir kahkaha patlattı. “Erkekler konusunda bu kadar tuhaf bir zevkin olduğunu bilmiyordum, abla.”

“Ben de öyle.” Sırıttım.

“Ama dikkatli ol, Nera. Ve kutsal olan her şey aşkına, bir dahaki sefere ona adını sor.”

Asansörün kapıları açıldı.

Dışarı çıkıp sola, Kruger'ın koridorun sonundaki ofisine doğru ilerledim. Gözetimle ilgilenen iki teknisyen koridorun yarısında takılıyor, kahve bardaklarından içeceklerini yudumlarken sohbet ediyorlardı ama beni fark ettikleri anda sohbetleri kesildi. Kendilerini duvara yapıştırdıktan sonra kocaman gözlerle yaklaşmamı izlediler, dikkatleri yüzüm ve omzumda taşıdığım bilinci kapalı adam arasında gidip geliyordu. Yanlarından

geçerken onlara baktım. İçlerinden biri ciyaklayarak yüksek sesle yutkundu ve kahve bardağı elinden kayıp yankılanan bir gü-rültüyle beton zemine düştü. Yanlarından geçtiğim anda iki çift koşan ayak ters yöne doğru ilerledi. Baygın adamı tutuşumu düzelttim ve Kruger'ın ofisine girdim.

Gözlerini dizüstü bilgisayardan ayırmadan, "Seni cuma günü bekliyordum," dedi ve masasının kenarında duran defterine not karaladı.

"Bir işim çıktı." Gevşek bedeni kapının yanına atıp odadaki tek ziyaretçi koltuğuna oturdum.

Kruger bana bakmadı bile, sadece yazmaya ve düzenli aralıklarla notlar almaya devam etti. Her zaman varlığımdan rahatsız olmuyormuş gibi davranması gerekiyordu ama durumun öyle olmadığını ikimiz de biliyorduk. Beni "sorunlu gençler programı" adı altında aldıktan sonra, bu adam beni hayallerindeki kusursuz ölüm makinesine dönüştürmek için üzerimde en kötü yöntemleri kullanarak yıllar geçirmişti. İlk acemisi bendim. Ya da bu çılgın projesindeki "başlangıç hastası" idim, sekiz yaşından beri acımasız bir katil olmak için şekillendirilmiştim. Deneyimlerime bakılırsa, beklentileri aştığım söylenebilirdi.

"Peki çıkan şu 'işin' neydi, Mazur?" diye sordu ve kâğıdın üzerindeki son satırı daire içine aldıktan sonra en sonunda bana baktı.

"Seni hiç ilgilendirmez."

Elindeki kalem ikiye bölündü.

Arkama yaslanıp kollarımı göğsümde bağladım. Çocukken "kurtarıcımdan" ödüm kopardı ama sonra, rollerimizin değiştiği an gelip çattı. Bu olduğunda yüzündeki bakışı hâlâ canlı bir şekilde hatırlıyordum.

Bir görevden dönmüştüm ve masasına kesik bir kafa fırlatmıştım. Kafa, ordunun yıllardır öldürmeye çalıştığı tanınmış bir teröriste aitti. Kruger neredeyse bir dakika boyunca kanlı şeye bakmış, sonra bana doğru bakacak kadar kendini toparlamayı başarmıştı. Sanırım o an, ne yarattığının farkına vardığı andı.

Lennox Kruger'ın gözlerinde korkuyu ilk kez o zaman görmüştüm. Benden korkuyordu. Daha on yedi yaşındaydım. Ama gözlerinde başka bir şey daha vardı. Gurur. O güne kadar hiç kimse benimle gurur duymamıştı. Bu iyi hissettirdi. Yine de o anda şakağına bir silah dayayıp onu öldürmek istemiştım. Ama aynı zamanda gözlerindeki o gurur ifadesini bir kez daha görmek istiyordum. Tüm bu olanlarla ilgili duygularım kafamı allak bullak etmişti.

Neden piç kurusunu öldürmeyi hiç denemediğimden emin değildim. Tanrı biliyordu ya, sayısız fırsatım vardı. Mesela şu anda olduğu gibi. Masasının altında tuttuğu silahına uzanmadan kafasına rahatça sıkabilirdim. Yine de onu harcamak istemiyordum. Belki gözlerindeki korkuyu görmekten çok hoşlandığım içindi. Ya da belki de berbat psikolojim bu pisliği bir ebeveyne en yakın şey olarak görüyordu. Durumu daha da berbat hâle getirircesine, kendi dengesiz tarzında beni çocuğu olarak gördüğünden oldukça emindim.

“Özel meselelerinin benim işimi bozmasını istemiyorum,” diye bağırdı.

“Ne zaman senin ‘işini’ etkilemişim? Lanet olası iş tamamlama oranımı biliyorsun, değil mi?”

Bir şeyler homurdanıp bakışlarım kaçırdı.

“Seni duyamadım, Kruger. Benim sikik oranım ne?”

“Yüzde yüz.”

“Aynen öyle. O yüzden kendi boktan işlerinle uğraş.” Başım la yerdeki adamı gösterdim. Kıpırdanıyor gibiydi. “Onunla ne yapmak istiyorsun?”

“Müşteri fikrini değiştirdi. Artık ona ihtiyacı yok. Onu bulduğun yere geri götürebilirsin.”

“Dönüş yolculuğu sözleşmeye dahil değildi. Ekstra iş için ödeme yapacak mı?”

“Hayır.”

“Peki, eğer durum buysa...” Silahımı çıkardım ve rehineyi vurdum.

Kruger yerde yatan cesede bakarak, “Cesetle ilgilen,” dedi. Sonra notlarına geri döndü.

Emrini görmezden geldim ve doğruca kapıya yöneldim. Yavru Kaplanım bugün geç saate kadar çalışacaktı. Eğer gazı köklersem, Boston’a tam zamanında varıp onu evine kadar takip edebilirdim. Ve belki de onu biraz daha uzun süre izleyebilirdim.

Onu son kontrol ettiğimden bu yana bir haftadan fazla zaman geçmişti. Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Maydanozu sevmişti. Birbiriyle uyumlu üç gri saksıya ekilmiş, diğer yabani otların bulunduğu pencere kenarına değil, ders çalışmayı sevdiği balkon kapısının hemen yanına yerleştirilmişti. Maydanozum en iyi yerde yaşıyordu.

“Mazur!” Yüzbaşı bağırdı. “Ceset!”

“Sikimi yala, Kruger,” dedim omzumun üzerinden ve ofisin kapısını çarpıp kapattım.

BÖLÜM

on

— Kai —

Başımı yana eğip, binasının yan tarafındaki yangın merdiveninden çatıya çıkan kızımı izledim. Sol kolunun altında battaniyeye benzeyen bir şey taşıyordu ve aynı elinde bir şişe vardı, diğer eliyle de korkulukları tutuyordu. Koyu sarı saçları başının tepesinde dağınık bir topuz hâline getirilerek kırmızı kumaşla toplanmıştı. Onun için bıraktığım fularla.

Gözetleme kulesi olarak kullandığım apartman, onun apartmanından bir kat daha yüksekti, o yüzden onun düz, karla kaplı asfalt zeminde ilerleyerek birinin oraya kurduğu derme çatma banka doğru yürümesini izledim. Görünüşe göre o da çatıda takılmayı seviyordu. Rahatına bakarak battaniyeyi omuzlarına sardı ve sonra öylece boşluğa doğru baktı.

Bir şey olmuştu. Onu sarsan bir şey.

Son sekiz aydaki rastgele ziyaretlerim sırasında onu daha da iyi tanımıştım. Kahve içmiyordu ama limonatayı seviyordu. Evinin tertemiz olmasına bakılırsa takıntı derecesinde dü-

zenliydi. Sağlıksız uyku düzenleri vardı. Bütün gece uyumadan oturup dizüstü bilgisayarında çalışabiliyordu, sonra da gün ortasında resmen kendinden geçiyordu. Geçen hafta şarj kablosu bacağına dolanmış hâlde kanepede sızıp kalmıştı. Taktırdığım yeni kapının anahtarını saklamam iyi olmuştu. Kan dolaşımı kesilmesin diye lanet şeyi çözmek için içeri zorla girmek zorunda kalmamıştım.

Her cuma akşamı kız arkadaşlarına katılmasının dışında dışarı pek sık çıkmıyor gibiydi. İş programımı o gecelerim boş olacak ve ona göz kulak olabileceğim şekillerde ayarlıyordum. Genelde gittiği mekânlar oldukça sakindi, daha çok mahalle arası barlardı ve büyük sorunlara yol açma ihtimali yoktu ama konu o olunca işimi şansa bırakmak istemiyordum. Güvende olduğundan emin olmak istiyordum. Hayır. Bu sadece *istek* değildi. İhtiyaçtı. Güvende olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı.

Bazen gün içinde uğrayıp onu kontrol ediyordum. Ancak şu âna kadar gündüz vaktinde potansiyel bir tehdit olarak görülebilecek herhangi bir şeyle karşılaşmamıştım. Çoğu zaman evde ders çalışıyor, sadece arada bir kütüphaneye gidiyor ya da veterinerde çalışıyordu. Erkek arkadaşı yoktu. Ve evcil hayvanı da yoktu. Nedense bu beni gerçekten rahatsız ediyordu. Hayvanlar hakkında bir sürü şey öğreniyordu, o zaman neden evi kediler, köpekler ya da genellikle arkadaş olarak tutulan diğer yaratıklarla dolup taşmıyordu?

Yavru Kaplanım şişeyi açıp büyük bir yudum aldı. Üzgün görünüyordu. Bu hoşuma gitmedi.

Korkuluktan uzaklaştım, oraya gidip onu kimin mutsuz ettiğini öğrenmek istiyordum, böylece o küçük pislikleri öldürebilirdim ama iki adım sonra durdum. Kendime mesafemi koruyacağıma söz vermiştim. Onun güvende olduğundan emin olacaktım ama bunu uzaktan yapacaktım. Karanlık kuytularda

saklanmak en iyi yaptığım şeydi. Eğer insanları ortadan kaldırmayı içermiyorsa onlarla işim olmazdı.

Dişlerimi sıkarak arkamı döndüm ve tekrar kızıma baktım. Battaniyesini omuzlarına sarmış, ayaklarına bakıyordu ve bir yandan da elindeki şişeyi yavaşça sallıyordu.

Onu neyin rahatsız ettiğini öğrenme dürtüsü içimi kemi-riyordu, olduğum yerde kalma kararlılığımınla savaşıyordum. Ancak ben inatçı bir orospu çocuğuydum, o yüzden de kararlılığım kazandı.

Sadece beş dakikalığına.

Ensemdeki deride hafif karıncalanmalar oldu ve birkaç saniye sonra yaklaşan ayak sesleri geldi. Yavaştı. Bilerek o şekilde hareket ediyordu.

“Bakıyorum da sonunda tekrar ortaya çıkmaya karar vermişsin,” deyip gözlerimi şehrin silüetinden ayırmadım. “İki ay oldu.”

Yabancımların bankın diğer ucuna oturunca altımdaki ahşap gıcırdadı. “Asla uzakta değildim, Yavru Kaplan.”

“Evet, beni uzaktan izliyordun. Seni hissettim, biliyor musun?” Ve sadece onunla ilişkilendirdiğim karıncalanma hissini her hissettiğimde, konuşmaya devam edebilmemiz için ortaya çıkmasını ummuştum. Hiçbir şey hakkında. Ve her şey hakkında.

“Nasıl yani?”

“Bu, bir bakıma altıncı his.” Şarap şişemi kaldırdım. “Biraz ister misin?”

“Tanımadığın erkeklerle genellikle bu kadar rahat mısınız?”

“Hayır. Sanırım sen özelsin.” Dönüp ilk defa gözlerine baktım. Dirseklerini dizlerine dayamıştı, başını yana eğmiş beni izliyordu. Oturduğumuz bank epey uzundu ve aramızda neredeyse bir kol boyu mesafe vardı. Keşke daha yakın olsaydı da yanına sokulabilseydim. Nedense bu adama bir pervanenin ateşe çekilmesi gibi çekiliyordum ama onunlayken beni çağıran şey parlak ışık değildi. Karanlıktı. O gümüş bakışlarının ardında neler sakladığını görme dürtüsüydü.

Kasvetli varlığını özlemiştim. Garip bir şekilde, şu anda hayatımdaki birkaç tane nadir, samimi şeyden biriydi. Bu, ruhsal durumum hakkında çok fazla şey söylüyordu. Tanrım, Romina’nın düğününe gitmemeliydim. O kadar mutluydu ki. Onun mutluluğunu kıskanıyordum, onun sahip olduğu şeyleri yaşama şansına asla sahip olmayacağımı biliyordum. Bu bana kendimi bok gibi hissettiriyordu.

“Neden üzgünsün?” Gözleri benimkilere odaklandı ve bir kez daha, o gözlerde hiçbir duygu emaresi görmeyince afalladım.

“Bugün araba çarpmış bir köpek getirildi.” İç çekip ufukta görünen çatılara bakmaya döndüm. “Zavallı şey başaramadı. Öldü.”

“Her şey ölür, Yavru Kaplan. Köpekler. Kediler. İnsanlar. Doğduğumuz andan itibaren hepimiz aynı yöne doğru gidiyoruz. Ölümümüze doğru. Hayat böyle.”

“Evet...” Şarabımdan bir yudum daha aldım. Yarım şişeden az kalmıştı ve biraz başım dönüyordu. “Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyordu?”

“Bilmem. Olabilir.”

Alaycı bir ses çıkardım. “Sana bir tavsiye. Eğer bir gün motivasyon konuşması yapmaya davet edilirsen, kabul etme.”

Esen rüzgâr birkaç tutam saçımı yüzüme savurdu. Kulaklarımın arkasına sıkıştırıp battaniyeyi kendime daha sıkı sardım.

“Üşüyor musun?”

“Hayır, sadece uykum var. Şarap genelde üzerimde böyle bir etki yapar.” Bir elimle şişeyi tutarken diğer elimle battaniyenin kenarlarını kavradım ve onun tam yanına sokulana kadar kıcı-mı tahta bankın üzerinde kaydıldım. Yine orman gibi kokuyordu. “Görüyorum ki kendine yeni bir palto almışsın. O zaman geride bıraktığın bende kalabilir mi?”

“Eğer istersen.” Sesi bu kadar yakından daha boğuk geliyordu.

Gözlerimi yumup başımı omzuna yasladım. “Çatımda ne yapıyorsun, takipçi?”

“Emin değilim.”

Aşağıdan gelen trafik sesi beni uykulu bir hâle sürüklüyordu. Burnumu paltosunun koluna bastırarak şekilde başımı çevirdim ve kokusunu içime çektim. Gerilse de geri çekilmedi.

“Kereviz için teşekkürler.”

Tekrar konuşmadan önce aramızda birkaç sessiz saniye geçti. “Maydanoz olmalıydı.”

“Anlamıştım. Çaldın mı?”

“Ben çalmam.” Battaniyenin kenarını kaldırıp bacaklarımı örtmek için hareket ettirdi. “Para bıraktım.”

“O zaman sorun yok sanırım.” Ona biraz daha yaslandım. Bu sefer yakınlığım konusunda daha da rahat gibiydi. Bir dakika geçti, sonra kolunu sırtıma sardı. Vücudunun benimkine dokunmasının verdiği heyecan damarlarıma yayıldı. Evet, battaniye ve paltosunun yanı sıra diğer kıyafetlerimiz de bir bariyer oluşturuyordu ama yine de ona sokulmak çok iyi hissettirdi. Burnum paltosunu dürtünceye kadar başımı eğdim, tam o sırada aklıma başıboş bir düşünce geliverdi. “Evli misin?”

“Hayır.”

Rahatlamayla dudaklarımdan küçük bir iç çekiş kaçtı. “Arkadaşlarımdan biri geçen hafta evlendi. Hayaumda gördü-

güm en güzel gelinliği giymişti. Kar beyazı, narin dantelden yapılmış ve eteğinin ucunda da küçük, ıslıl ıslıl kristaller vardı. Ve damat... Beyaz bir takım elbise giymişti. Çok mutlu görünüyordular. Belki de gerçek bir düğün olduğu içindi.”

“Sahte düğünler de mi var?”

“Ailemizdeki düğünlerin çoğu sahtedir çünkü çiftler aşk için değil, mecburiyetten evlenirler. Bu berbat.” Esneyip şişeyi dudaklarına doğru kaldırdım ama bir yudum daha alma fırsatını bulamadan şişeyi elimden aldı.

“Sanırım yeterince içtin.”

“Parti bozan.” Elimi uzatıp şarabımı almaya çalıştım. “Şişemi geri alabilir miyim, lütfen?”

“Hayır.” Başımın üstünde sert bir yanıt geldi ve bir saniye sonra arkamızda bir şey kırıldı. Muhtemelen benim şarabımdı. “Sen gelinden daha güzel görünüyordun.”

“Peki bunu nereden biliyorsun?”

Cevap yoktu, sadece nefesinin sabit sesi vardı. Tek gözümü açtığımda beni izlediğini gördüm. Başı eğikti, yüzlerimiz arasında birkaç santim vardı.

“Sen de oradaydın, değil mi?”

“Evet.” Gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. Tepkimi bekliyordu.

“Neden?”

“Çok fazla insan vardı. Çok fazla potansiyel tehdit. Güvende olduğunu bilmem gerekiyordu.”

“Koruyucu meleğe ihtiyacım yok,” diye fısıldadım ve elimi kaldırıp parmaklarımın tersiyle çenesinin çizgisini takip ettim. Hafifçe dokunuşuma doğru eğildiğinde nefesi elimi okşadı.

“Güzel. Çünkü koruyucu melek değilim.”

“Peki, nesin o zaman?”

Burunlarımız neredeyse birbirine değene kadar başını eğdi. “Bir iblis, Yavru Kaplan.”

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Aşağıdaki caddeden geçen arabaların gürültüsünü hâlâ duyabiliyordum ama trafik azalmıştı. Şimdiye kadar gecenin bir yarısı olmuş olmalıydı. Karanlık koruyucum gözlerini kaçırıp gece göğüne bakmaya başladı.

Huzur çöktü ve göz kapaklarım ağırlaştı. Yarın işe yarar bir hâlde olmak için muhtemelen içeri, yatağıma dönmeliydim ama kendimi ayrılmaya ikna edemiyordum. Gözlerimi kapatarak kokusunun ve yakınlığının beni sarmasına izin verdim.

“Uyuyor musun?”

“Uyumaya çalışıyorum,” diye mırıldandım.

“Tanımadığın biriyle birlikteyken gardım düşürmek akıllıca değil.”

“Bana zarar vermeyi planlıyor musun?”

“Asla.”

“O zaman sorun yok.” Battaniyemi düzelttim ve gözlerimi tekrar kapattım. “Bilgin olsun diye söylüyorum, senden harika bir yastık olur, İblis.”

“Bu bir... İltifat mı?”

“Kesinlikle.”

Öyle sıcaktı ki ona sokulmak, bir ısıtıcıya yaslanıyordum gibi hissettiriyordu. Ancak vücut sıcaklığının yarattığı kozanın dışındayken bile, bana kendimi rahat hissettiriyordu. Korunduğumu. Sadece fiziksel anlamda da değildi. Aklımdakileri söyleme konusunda da güvendedim. Sadece... Kendim olma konusunda da.

Huşu veren bir pusun içine doğru sürüklenirken dönmeye devam eden sıradan dünyanın da biraz farkındaydım. Boş ol-

mayan sokaklar. Uzaktan gelen, trafiğin gürültüsünü bölen bir siren sesi. Gecenin hareketliliği.

O kısık sesiyle, "Evcil hayvanın yok," dedi.

"Hayır, yok."

"Neden?"

"Çünkü bir hayvanı kapalı bir yerde tutmak, onu sınırlamak anlamına geliyor. Âdeta hapisane gibi. Hayatının bir kutuya hapsedildiğini bilmekten daha kötü bir şey yok, kutu ne kadar güzel olursa olsun yine de bir kafes. Belki bir gün, eğer şehir dışında bir yerde bir evim ve özgürce koşabilecekleri büyük bir bahçem olursa. Hatta belki o zaman at bile alırım." Uykulu uykulu güldüm, babamın adarın döllenmesiyle ilgili yorumu aklıma geldi. "Peki ya sen?"

"Hayvanlar hakkında pek bir fikrim yok."

"Fikrin mi yok?" Alaycı bir ses çıkardım.

"Hayır. Hayvanlar sadece baş belaları. Zaman zaman yoluma çıkan şeyler. Beni ilgilendirmiyorlar, o yüzden onları görmezden geliyorum." Çenesini başımın üzerine koydu ve omurgamdan aşağı bir ürperti indi. "Ama kedigillere karşı biraz taraflı olmaya başladığımı düşünüyorum, Yavru Kaplan."

"Bana pek kedici erkek gibi görünmedin."

"Genel olarak hayvanları sevmem."

"Köpekleri bile mi?" diye sordum. Onunla ilgili her ufak detayı öğrenmek istiyordum.

"Özellikle köpekleri."

"Şu sözü biliyor musun: 'Hayvanları sevmeyen insanlar, insanları da sevmezler?'"

"Sanırım söz doğru. İnsanları da sevmiyorum."

"Ama işte buradasın, bir çatıda oturmuş onlardan biriyle konuşuyorsun. Hem de omzunda uyukladığını da eklemem lazım."

“Evet. Aynı zamanda o insan donuyor. Seni eve götürüyorum.” Diğer kolunu dizlerimin altına kaydırıp beni üstümde battaniyemle kucağına aldı ve ardından ayağa kalktı.

Kolumu boynuna dolayıp açık gri gözlerine baktım.

“İnsanlardan hoşlanmayan birine göre, iyiliğim için oldukça endişeli görünüyorsun,” diye fısıldadım.

“Öyle görünüyor.”

Beni çatının çıkışına doğru taşıırken uzun adımları mesafeyi hızla kat ediyordu, elimi başının arkasına kaydırdım ve avucumu saç örgüsünden aşağı indirdim. Öyle aniden durdu ki irkildim.

“Üzgünüm.” Elimi hızla çektim. “Bunu yapmamalıydım.”

Gözleri, önündeki binaya giriş kapısına odaklanmış bir hâlde, bir an için hiç hareket etmeden durdu, sonra bana bakmak için döndü. Nefes almayı bıraktım, gözlerimi delip geçen gözleriyle ve kollarında olmanın hissiyle büyülenmişim.

“Birinin saçıma dokunmasından hoşlanmam,” dedi.

Hızla nefes aldım. Dikiş atarken yaptığım tüm o çimdikleme-ler, dürtmeler ve sıkımlar düşünüldüğünde, saçına dokunmamı umursayacağını düşünmemiştim. “Bir daha yapmayacağım.”

Gözleri dudaklarıma indi, bir an orada oyalandı. Sonra hızla bakışlarını kaçırdı. “Sen yaptığında aldırıyorum, Yavru Kaplan.”

O beni merdivenlerden aşağı, sonra da koridordan dairemin kapısına doğru taşıırken saçını okşamayı sürdürdüm. Az önceki alkol sersemliği ve uyuşukluk kaybolmuştu. Tekrar onun tarafından kucaklanmanın, dokunuşumun altında onun sıcaklığını hissetmenin heyecanı tarafından ortadan kaybolmuştu. Gözleri önündeki yolda kalmaya devam etti ama benimkiler onun yüzüne yapışmıştı, her keskin çizgiyi takip ediyor, görüntüsünü yalayıp yutuyordu. Onu öpmeye çalışsam ne yapardı? Beni geri

öper miydi? Yoksa çekip gider ve bir daha ortaya çıkmaz mıydı? Aramızdaki bu...Şeyi nasıl tanımlayacağımı hiç bilmiyordum.

Kapıma vardığımızda önünde durdu ama beni yere bırakmadı. Bir an geçti. Önüne, sorumlusu olduğu yeni kapıya bakıp duruyordu. Ve ben de ona bakıp duruyordum.

İkimiz de kendi hayallerimizde kaybolmuşken birden bir tıkırtı geldi ve hareketle çalışan koridor ışıkları kapanarak bizi tamamen karanlıkta bıraktı. Onu daha fazla fark edemeyeceğimi düşünmüştüm ama şimdi, karanlığın içinde, varlığı muazzamdı. Parmaklarımın altındaki saçlarının yumuşaklığı. Göğsünün yükselip alçalması. Yüzümün derisini karıncalandıran sıcak nefesi. Kulağımın hemen yanındaki kalbinin atışı. Saat gece yarısını çoktan geçmişti ve nefes alıp verişlerimiz dışında, dünyamızda tek bir ses bile yoktu.

“Birinin saçına dokunmasından neden hoşlanmıyorsun?” diye fısıldadım.

“Bana ait olan tek şey o.”

Kırık dökük sesinin tınısı yüzünden içimden bir ürperti geçti. Sanki bizzat karanlığın kendisi benimle konuşuyor gibiydi.

“Nasıl yani?” diye sorduğumda sözlerim zar zor duyulabildi.

“Sahip olduğum her şey başkasına ait, Yavru Kaplan. Geçmişim. Bilgi ve becerilerim. Adım bile. Bunu laf olsun diye de söylemiyorum. Bunların hiçbirisi benim değil.”

“Anlamıyorum.”

Başını yana eğmiş olmalıydı çünkü çenesinin yanağıma değdiğini hissettim. “Biliyorum.”

“Açıklayabilir misin? Bir insanın ismi nasıl başka birine ait olabilir?”

“Bazı şeyleri bilmemen daha iyi.” Eğilip bacaklarımı yavaşça yere indirdi.

Koridorun ışıkları hareketle tetiklenip yandı ve aniden gelen parlaklığa alışmak için gözlerimi kırpıştırmam gerekti. Yabancım elimi tutup dudaklarına doğru kaldırdı, parmaklarımı sadece hafifçe ağzına değdirdi. Geriye doğru bir adım attığında hâlâ nefes almaya çalışıyordum, gözlerimin içine baktı. “İyi uykular, Yavru Kaplan.”

Koridordan aşağı ilerlemesini gözlerimle takip ettim, devasa bedeni koridoru olduğundan daha dar gibi gösteriyordu. Kısa bir an için koridorun sonunda durdu, bana baktı ve sonra köşeden dönüp kayboldu.

BÖLÜM

on bir

Günümüzden 22 yıl öncesi

Z.E.R.O. Üssü

(Kai 12 yaşında)

**Tetikleyici uyarı: Bu bölümde hayvan istismarı bulunmaktadır.*

— — — — — Kai — — — — —

“Arka bacağına nişan al ve ateş et. Hemen evlat, bu bir emir.”

Yerde yatan büyük kahverengi köpeğe baktım, dili ağzından sarkıyor ve mutlu bir şekilde bana kuyruğunu sallıyordu. Altı ay önce, Yüzbaşı Kruger’ın o köpeği getirdiği günden beri bir şeylerin doğru olmadığını biliyordum. İlk başta köpeğin başıboş bir sokak köpeği olabileceğini, hayvan bana saldırırsa kendimi nasıl koruyacağımı görmek istediğini düşünmüştüm.

Yüzbaşı, içgüdülerimle hareket etmek zorunda kalacağım durumları yaratmaktan ve gözlemlemekten hoşlanıyordu. İçeceğime duyarlılığımı azaltan ve başımı döndüren bir şey kattıktan sonra

pratik yapmam için beni atış poligonuna gönderiyordu, bunları benzer ilaçların etkisi altındayken ne kadar iyi ateş edebildiğimi görmek için yapıyordu. Odamdaki tepe lambalarının parlaklığını artırarak ve hoparlörlerden yüksek sesler çalarak uykusuz ne kadar dayanabileceğimi ve yoksunluk içindeyken ne kadar işlevsel olduğumu tespit ediyordu. Gardiyanlara zaman zaman bana saldırmalarını emrederek bu tür durumlarda reflekslerimin ne kadar hızlı olduğunu ölçmeye çalışıyordu.

Ama bir köpeğin amacını anlamamıştım.

Şimdi anlıyordum.

Aylardır o köpeğe bakıyordum. Onu besliyordum. Onu her sabah zorunlu eğitim koşusuna yanımda götürüyordum. Hatta yatağımın ayakucunda uyuyordu. Yüzbaşı bunu görmüş ve köpeğe bakmayı bırakmamı hiç istememişti. Her şeye rağmen bunun bir hediye olduğunu düşünmüştüm.

“Ne bekliyorsun evlat?”

“Hayır,” dedim bakışlarına karşılık vererek.

“Doğrudan bir emre itaatsizlik mi ediyorsun?”

Dudaklarımı sıkıca bastırarak elimdeki silahı bırakıp beton zemine düşmesine izin verdim. Ceza alacağım anlamına gelse bile köpeğime zarar vermeyecektim.

“Görev başarısız oldu, evlat,” diye yüzüme doğru böğürdü Yüzbaşı. “Ve bir görevde başarısız olduğunda, sonuçlarıyla yüzleşirsin.”

Karnıma bir tekme ya da kafama bir yumruk bekleyerek kendimi hazırladım. Ama hiç gelmedi. Onun yerine Kruger arkasını dönüp silahını köpeğe doğrulttu ve ateş etti.

BÖLÜM

on iki

— Kai —

Ön kapı açıldığında otuzlu yaşlarının başında, siyah saçlı bir adam ortaya çıktı. “Yardımcı olabilir miyim?”

“Evet.” Başımı salladım. Sonra da suratının ortasına bir yumruk attım.

Adam geriye doğru düştü ve koridorun ortasına yığıldı. Belki de ona o kadar sert vurmamalıydım. İçeri girdim, sonra kapıyı arkamdan kapattım ve adamın gömleğini avuçladım. Onu oturma odasından sürükleyerek geçirip küçük, dağınık mutfığa götürdüm ve sandalyelerden birinin üzerine bıraktım. Hâlâ baygın bir şekilde öne doğru yığıldığında kafası masaya çarptı ve büyük bir gürültü çıktı. Karşısına oturup arkama yaslanarak bekledim.

Bu göreve atanan ajan bir trafik ihlali yüzünden kenara çekilmiş ve durdurulduğu sırada arabadaki ruhsatsız silahlar tespit edilmişti. Aptal herif anında gözaltına alınmıştı. Bu akşamlik görev yapamayacaktı ya da en azından Kruger’ın adamları çok

gizli evraklarını karakola götürerek salıverilmesini sağlayıncaya kadar. Bu operasyonun bugün yapılması gerektiğinden, konuma yakınlığımı gözetilerek işi benim üstüme yıkmışlardı.

Adam kıpırdanarak inledi. Yavaşça doğrulup kafa karışıklığıyla gözlerini kırptırdı.

Telefonumu çıkarıp mutfak masasında kaydurdım, ekran yukarı bakıyordu. Adam telefondaki USB belleğin görüntüsüne baktı ve başını hızla iki yana salladı.

“Bende değil. Yemin ederim.” Ağız dolusu kanı mutfak zeminine tükürüp konuşmaya devam etti. “Kimin aldığını bilmiyorum ama ben değilim. İçinde ne olduğunu bile bilmiyorum. Yanlış kişiyi yakaladın.”

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup iç geçirdim. Bilgi alma benim uzmanlık alanım değildi. Hedefi canlı ve akli başında tutmak gerekirdi. Ben onun üzerinde çalışırken, onu yaşam tercihlerini düşünmesine yetecek kadar uzun süre hayatta tutmak sorun değildi. Sorun, şakıma zamanı geldiğinde ne kadar akli başında olacağından emin olmamamdı. İkilemimi düşünürken, masanın ortasındaki kâsedan lezzetli görünen elmalardan birini aldım. Bir ısırık aldım ama görüldüğü kadar tatlı değildi.

Adam oturduğu yerde kıpırdanmayı bırakıp bana aval aval baktı. Sanırım rahat duruşumu kayıtsızlık olarak düşünüyordu. Gözleri önce kapıya, sonra tekrar bana kayarak elmada takılı kaldı. Bir sonraki saniyede sandalyeden sıçrayıp kapıya doğru koştu. Bir ısırık daha aldım, sonra ceketime uzanıp silahımı çıkardım. Aptal herif kapının tokmağını manyak gibi çekerek açmaya çalışıyordu. Acele etmeden silahın susturucusunu taktım, eline nişan alıp ateş ettim. Acı dolu bir çığlık sesi odayı doldurdu.

“Buraya geri gel,” diye emrettim.

Elini göğsüne bastırarak masaya doğru yürürken sızlanmaya devam etti.

“Kapa çeneni ve otur.” Silahı kaldırıp sandalyesini gösterdim. Sesini kesmeyi başarıp yerine kaydı.

“Şimdi beni iyi dinle çünkü tekrar etmeyeceğim. Bu boktan görev için emirlerim oldukça açık: Ne olursa olsun flaş belleği geri al ama yaşamasına izin ver.” Başımla elini gösterdim. “Sakatlamak için ateş etmek benlik değil. Görünüşe göre orada bir atardamarı vurmuşum. Eğer yirmi dakika içinde yardım almazsan boku yersin.”

“Şeker kavanozu,” dedi.

“Ne?”

“Flaş bellek şeker kavanozunun içinde.”

Ayağa kalkıp tezgâhın üzerindeki beyaz, seramik kavanozu aldım. İnce, beyaz kristallerin hemen yüzeyinin altına gömülmüş hâlde, ele geçirilmesi zor flaş bellek duruyordu. Tam almaya davrandığım sırada, arkamdaki muşamba zeminde hafif bir ahşap gıcırdaması sesi geldi.

“Siktir, aptalın tekisin,” dedim. Arkamı döndüğümde sağlam elinde bir mutfak bıçağıyla bana doğru atıldığını gördüm.

Herifin bileğini kavrayıp sıktım. Sessiz bir kemik çıtırtısı geldi. Bıçak elinden kaydı. Havada yakalayıp bıçağı gerzek herifin kafasının yanına, tam kulağından içeri sapladım.

“Sana söyledim,” dedim cam gibi bakışlarına doğru ve cesedin yere düşmesine izin verdim. “Mesleki alışkanlık, pislik herif.”

Şeker kavanozundan flaş belleği aldım, sonra başımı kaldırıp tezgâhın üzerinde asılı duran duvar saatine baktım. Öğleden sonra iki buçuk. Eğer şimdi yola çıkarsam, yedide Boston’da olabilirdim. Yavru Kaplanım bugün öğleden sonra vardiyasında çalışacaktı. Genelde perşembe günleri çalışıyordu.

Yirmi yedi gün. On saat. Ve yirmi beş dakika. Onunla konuşmayalı bu kadar zaman olmuştu. Onu düzenli aralıklarla kontrol ediyordum ama mesafemi korumuştum.

Nera.

Adını öğrenmeye hiç niyetim yoktu, öğrenmenin beni bu saplantının içine daha fazla sürükleyeceğinden endişeliydim ama ben duyabilecek kadar yakinken arkadaşlarından biri ona seslenmişti.

Nera.

Yüksek sesle söylesem kulağa nasıl gelirdi merak ediyordum. Onunla tekrar konuşmak istiyordum.

Bıçaklıktan bir fileto bıçağı aldıktan sonra parmağımın ucuyla keskinliğini kontrol ettim, sonra da koridordaki uzun aynaya doğru ilerledim.

Kapının üzerindeki çan çınlayarak ufak veteriner kliniğindeki sessizliği böldü.

Ceketime uzanırken, “Kapalıyız,” dedim.

“Biliyorum.”

Başımı hızla sesin geldiği yöne çevirdim. Simsiyah tasarım takım elbisesi üzerine oturuyor, geniş omuzlarını sarıyordu, siyah gömleğin üstten iki düğmesi açıktı. Yakası tamamen kurumuş kanla kaplıydı. Yanağında çaprazlamasına, uzun, kötü görünümlü bir kesik vardı.

“Ciddi misin sen?” Nefesim kesildi ve ceketimi askıya geri attım.

İblisim ofise şöyle bir göz gezdirdikten sonra rahat bir tavırla muayene odalarından birine girip oturdu. “Hayat nasıl, Yavru Kaplan?”

“İnanılmaz,” dedim nefes nefese, koşturup dezenfektan ve gazlı bez aldım. “Sadece... İnanılmaz.”

İhtiyacım olacak diğer şeyleri bulmak için çekmeceleri karıştırdığım ve masada yanına yerleştirdiğim süre boyunca gözlerimin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Ellerimi yıkadıktan sonra, midemde minik kelekler kanat çırparken ona doğru yürüdüm, bu his onu yaralı görmenin dehşetiyle çarpıyordu.

“Sanırım yine dikiş ihtiyacım var.”

Gözlerimi kırıştıtırıp bakışlarımı yanağındaki kesiğe çevirdim. “Bu sefer dikiş bandı yeterli olacaktır. Kanama durmuş bile, o yüzden sadece yarayı kapalı tutacak bir şeye ihtiyacın var.”

“Ya...Yazık oldu.”

“Yazık mı? Bir tür mazoşist falan mısın?” Kesikteki ve etrafındaki kurumuş kanı temizlerken sordum.

“Hayır.”

O bu kadar yakındayken görevime odaklanmak gerçekten zordu. Bacağım uyluğuna dayalıydı ve göğüslerim kolunun üst kısmına değiyordu. “Şey, başını biraz eğebilir misin?”

Çenesini kaldırdı.

“Demek istediğim o değildi. Şöyle...” Avucumu diğer yanağına koyup başını nazikçe diğer tarafa yatırdım. “Böyle.”

Başparmağımın ucu dudaklarının köşesini sıyırdı ve nefesi elimin üzerine çarptı. Odadaki sessizlik öyle mutlaktı ki kalbimin en yüksek tempoya ayarlanmış bir metronom gibi attığını duyabildiğinden emindim.

“Bu temiz bir kesiğe benziyor, âdeta cerrahi,” dedim ve dikiş bantlarının olduğu kutuya uzandım.

Ne yazık ki bunları uygulamak için iki elimi de kullanmam gerekiyordu, tenini hissetmeyi gerçekten seviyordum.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan elimi yanağından çekerken parmaklarımı “yanlışlıkla” dudaklarına değdirdim. “Bana sağladığın tüm bu deneyim sayesinde bölümümü hemşirelik olarak değiştirmeyi düşünmeliyim.”

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. “İşe yaradığıma sevindim.”

“Yine evsiz bir adam mıydı?”

“Evet, öncekiyle aynı.”

“Buralarda takılan evsizler olduğunu bilmiyordum.”

“Şey, karanlık köşelerde neyin saklandığını asla bilemezsin.”

“Evet, sanırım haklısın.” İkinci bandı da kesiğe yapıştırdım. “Oralarda sık bulunuyor gibisin. Senin de gölgelerde gizlendiğini fark ettim.”

Çatımdaki son görüşmemizden bu yana bir ay olmuştu. Başta gittiğini ve onu bir daha görmeyeceğimi düşünmüştüm. Ama sonra, arada sırada, yine o iğne gibi batan hissi hissetmiştim, genelde arkadaşlarımla dışarı çıktığımda oluyordu. O yüzden etrafımdaki her şeye daha fazla dikkat etmeye başlamıştım. Sadece bir anlık bakış, gölgelerdeki bir hareket ya da karanlıktaki dikkatli gözlerin parıltısı oluyordu. Aslında yüzünü hiç görmemiştim ama orada olduğunu biliyordum.

“Arkadaşımın doğum günü partisine sızmayı nasıl başardın?” diye sordum başka bir bandı daha yapıştırırken. “Sadece davetle girilen bir partiydi.”

“Vestiyerdeki pencereden.”

Ellerim hareketsiz kaldı. “Jaya’nın partisi özel bir kulübün üçüncü katındaydı.”

“Binanın su boruları oldukça sağlamdı,” diye kestirip attı. “Güvenlikleri de tam bir şakaydı.”

Son bandı da yapıştırdıktan sonra gözlerimi vücudunda gezdirdim. Boyu bir seksenden epey fazlaydı ve son derece kaslıydı.

Tekrar gözlerine baktığımda, “Borular çelikten miydi?” diye sordum.

“Hı-hım.” Gözlerini benimkilerden ayırmadan elime uzandı. Daha dokunuşunu bile hissetmeden kalbim göğsümden fırladı.

layacakmış gibi attı çünkü ne olacağını biliyordum. Kocaman elinde bileğim çok ufak ve kırılğan görünüyordu, bunu o da fark etmiş gibiydi çünkü tutuşu cam bir heykeli tutuyormuşçasına nazikti.

“Teşekkür ederim.” Sesi sertti ve dudaklarını parmak uçları-mın üzerinde gezdirdi.

“İnsanlara teşekkür etmediğini sanıyordum.”

“Teşekkür etmek için hiç sebebim olmadı. Yakın zamana kadar.”

“Arkadaşların sana yardım ettiğinde onlara teşekkür etmez misin?”

“Benim arkadaşım yok, Yavru Kaplan.”

“Herkesin arkadaşı vardır.”

“Bir tane vardı. Yani sayılır. İş arkadaşımdı ama gitti.”

“Senin için iyi bir şey yaptığında ona teşekkür ettin mi?”

Elimi indirdi ama bileğimi tutmaya devam etti ve gözleri sanki anılarında kaybolmuş, belirli bir tanesini arıyormuş gibi uzaklara daldı. “Beni, neredeyse başka bir birim üyemizle birlikte havaya uçuruyordu. Yaptığı bombanın tetiği çalışmıyordu ama tam zamanında onarmayı başardı. Suratına yumruk atıp burnunu kırdım.”

“Bu bana ‘teşekkür’ gibi gelmedi.”

“Onu sağ bıraktım.”

Bunu öyle rahat bir tavırla söyledi ki gülmekten kendimi alamadım. “O zaman iyi atlattı.”

“Öyle düşünüyorum, evet. Peki ya senin arkadaşların? Yardıma ihtiyacın olduğunda onlara güvenebilir misin?”

“Arkadaşlar bunun için değil mi?”

“Sanırım. Ama sorumu yanıtlamadın.”

“Benim dünyamda... Arkadaşlar karmaşıktır.”

“Peki hangi dünya bu?”

“Statüye ve sosyal konuma her şeyden çok değer veren bir dünya,” dedim. “Babam çok önemli bir adam. İnsanlar her zaman onu memnun etmeye çalışır. O yüzden biri benim için iyi bir şey yaptığında, samimi mi yoksa sadece babamdan dolayı mı yapıyor asla bilemiyorum.”

Başparmağı bileğimin iç kısmında, nabız noktamın hemen üzerinde gezinirken, “Evet. Aktif ya da pasif, ebeveynler çocuklarının hayatlarını etkiler,” diye yanıtladı.

“Peki ya seninkiler?” diye sordum.

“Benim üzerimde kayda değer bir etki yaratamadan öldüler.”

“Çok üzüldüm.”

“Üzülme. Ben üzülmiyorum. Bazı insanlar çocuk sahibi olmak için yaratılmamışlar.”

“Ne yaptılar?”

“Tek bir şey bile yapmadılar.” Bakışlarım muayene odasının hemen dışındaki askıya çevirdi. “Fuları yine takıyorsun.”

“Evet. Epey bağlandım diyebilirim.” Elimini avuçlarımız birbirine değecek şekilde çevirdim. “Anlatırken ‘birim üyesi’ dedin. Orduda mısın?”

“Bir bakıma,” diye mırıldandı, gözlerini aşağıya dikip birleşen ellerimize baktı.

“‘Bir bakıma’ ne demek?”

“Hiçbir şey siyah ve beyaz değildir demek, Yavru Kaplan. Grinin tonları da var.” Başını kaldırdı ve göz göze geldik. “Sen hariç.”

O bana bu şekilde bakarken nefes alıp verişimi kontrol altında tutmak imkânsızlaşıyordu. Sanki dünyadaki tek insan benmişim gibi. “Peki ben neyim?”

“Sen, Yavru Kaplanım, hayatımın çok uzun zamandır içinde bulunduğu mutlak karanlıktaki bir ışık huzmesisin.”

Sözleriyle sarsılarak hızla nefes aldım. Daha önce kimse bana böyle bir şey söylememişti.

“Eğer adımı sormuş olsaydın bu söylediğin şeyle ne kadar zıt olduğunu anlardın,” diye fısıldadım. İtalyancada Nera “siyah” demekti. Fakat ona adımı hiç söylemediğim için bunu bilmesi mümkün değildi.

İblisim başını yana eğdi, gözleri dudaklarıma kaydı. “Evet. Ama öte yandan, *ışık* anlamına da geliyor. Işığın yayılması. Ya da parlaklık.”

“Peki bunu nereden biliyorsun?” Sesim artık zar zor duyuluyordu.

“Arkadaşlarından birinin senin adını söylediğini duydum.”

Bir adım daha atıp bacaklarının arasında durdum, gözlerimiz neredeyse aynı hizadaydı ve çenesinin yanını sıvazlayıp yanağındaki kesiğe dokunmamaya dikkat ettim. “Ne zaman?”

“Birkaç hafta önce. Şehir merkezindeki bir butikten çıkıyordun.”

Evet, o günü hatırlıyordum. Dania kendine yeni çizme alırken ona eşlik ediyordum. İblisimle ilişkilendirdiğim o hoş ürpertiye tüm süre boyunca hissetmiştim ve omzumun üzerinden bakıp durmuştum. “Seni görmedim.”

“Sadece istediğimde görülüyorum.”

“Peki ya seni fark ettiğim o diğer zamanlar?”

“Belki de o zamanlarda beni görmeni istemişimdir.”

“Neden?”

“Endişe etmeden arkadaşlarıyla eğlenebil diye. Ayrıca seni izlediğim için hiçbir şey olmayacağını bil diye, Yavru Kaplan.”

“Yavru Kaplan mı? Adımı biliyorsun. Neden kullanmıyorsun?”

“Yanlışlıkla duydum. Bana bunu sen vermedin. Bana verilmeyen şeyleri kullanmayı sevmiyorum. Bu çalmak oluyor.”

“Takipçi birine göre eşsiz prensiplerin var.” Bakışlarımı dudaklarına kaydurdum. “Sana bir sır verebilir miyim?”

“Evet.”

Ağzım kulağına değene kadar eğildim ve fısıldadım, “Beni izlediğini düşünmek hoşuma gidiyor, İblis.”

Birkaç sessiz saniye boyunca inanılmaz bir şekilde hareketsiz kaldı, odadaki tek ses hızlı nefes alıp verişlerimizdi.

“Sana göz kulak olmaktan çok daha fazlasını yapmak isterdim.” Derin, hırıltılı kelimeler bir şelale gibi üzerime döküldü. Yüzümü avuçlarının arasına aldı, dokunuşu hafif olsa da teninin her bir çıkıntısını hissedebiliyordum. “Ama bazı şeyler asla gerçekleşmemeli.”

Yüzümü tutmaya devam ederek ayağa kalktı, üzerimde yükseldiğinde devasa vücudu bir gölge oluşturdu.

“Gidiyor musun?” diye sordum.

“Işığın parlaması için, karanlığın geri çekilmesi gerekir. Olması gereken bu.”

Ellerini indirdi, kapılara doğru giderken geniş omuzlarını izledim.

“Bu kadar mı?” diye seslendim arkasından. “Bir anda ortaya çıkıp seni tedavi etmemi istedin ve şimdi de öylece gidiyor musun?”

“Seninle konuşmak istedim. Görünüşe göre çalmaktan başka çarem yok.”

Gitmesini istemiyordum. Bir daha kendini göstermeye karar verene kadar ne kadar zaman geçeceğini asla bilmiyordum.

“Ben seni çalabilir miyim?” deyiverdim o eşiğe ulaştığında. “Sadece bir pazar sabahı için.”

Durdu. “Ne için?”

“Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Cevap vermeden önce başını yana eğerek birkaç saniye beni izledi. “Bir sonraki pazar. Saat sekizde. Seni binanın önünde bekleyeceğim.”

“Sana numaramı vereyim mi? Bir iş çıkar da gelemezsen diye?”

Omzunun üzerinden bana baktı, gözleri sanki benimkileri delip geçiyor gibiydi. “Kıyamet kopsa bile orada olacağım, Yavru Kaplan.”

Arkasını dönüp gecenin karanlığına karışırken uzun örgüsü arkasından savruldu.

BÖLÜM

on üç

Insanlar. Bir sürü insan unlu mamullerle, konserve ürünlerle, fidelerle ve mevsimin erken olmasına rağmen şaşırıcı sayıda sebze ve meyvelerle dolup taşan tezgâhların arasında dolaşıyor, aynı şeylerle dolu kasaların arasından geçiyor ve bitmek bilmeyen ürün kuyruklarının arkasında sıkışıp kalmış, biraz kafayı yemiş gibi görünen satıcıların tezgâhlarında oyalanıyorlardı. Yaşlısı, genci, kucaklarında çocuklarıyla standların arasından ite kaka ilerliyor, bir insan kütlesi akıntısına kapılmış gibi gidiyorlardı.

Sikik bi kâbustu.

“Ee?” Nera yanımdan sordu, dudakları kocaman bir gülümsemeyle genişledi. “Nereden başlamak istersin?”

Bugün hava sıcaktı, belinden bağladığı beyaz, keten gömleğinin üzerine ince bir ceket ve açık renkli kot pantolon giymişti. Bal rengi saçlarını ensesinde topuz yapmış, ona verdiğim fularla bağlamıştı.

“Neden buradayız?” diye sorarken gözlerimi dudaklarından ayırmadım. Gülümseme, bana nadiren yönlendirilen bir şeydi. Çoğu zaman, benim bir insana yaklaşmam icap ederse, ya ağlıyor ya da çılgılık atıyorlardı.

“Burası bir çiftçi pazarı. Sana bitkiler ve sebzeler hakkında hızlandırılmış bir kurs veriyorum.” Elimi tutup beni ileriye doğru çekti.

Birisi dirseğiyle koluma çarptı. Onu tamamen görmezden gelip birbirine geçen parmaklarımıza gözlerimi diktim, beni ileri sürüklüyor, en yakın tezgâha doğru çekiyordu. Aylardır, her karşılaştığımızda ona dokunma dürtüsüyle mücadele ediyordum. Yaralarımı saran eli öpmek, kendime izin verdiğim tek samimi temastı. Tabii yüzüne dokunmaya karşı koyamadığım o zayıf an dışında. Ancak eğer kendimi daha fazlası için salıverirsem geri dönüşü olmayacağını biliyordum.

Hayatta nadiren bir şeyler dilerdim çünkü onları ne kadar az elde ettiğimi bilirdim. Ama elde ettiğimde, onları elimde tutma dürtüm manyakça, içgüdüsel bir ihtiyaca dönüşürdü. Asla bırakmamak için.

“Önce maydanoz.” Nera, üzerinde yerel bir seranın tabelası olan bir tezgâhta durdu ve boştaki eliyle ince sapları olan, bağlı yeşillik demetlerini aldı. “Bunu görüyor musun? Düz yapraklı maydanoz. Bu bir bitki ama üst kısımları bana getirdiğin kök sebzelerinkine benziyor. Aslında maydanozun bir de kök çeşidi var. Kokusu daha keskin ve beyaz bir havuca benzer.”

Diğer elini elimden çekmeye çalıştı. Öyle bir şey olmayacaktı. Elini sıkıp parmaklarımla sıkıca tuttum.

“Şey. O ele ihtiyacım var,” diye mırıldanıp ellerimize baktı.

“Hayır, yok.”

Mükemmel kaşları bir soruyla kalktı. “Çünkü?”

“Çünkü iki elin var,” diye hırladım.

Bu el benimdi. Bana özgürce sunmuştu ve gerçekten gerekmedikçe bırakmayacaktım. Bir gün, belki elinden fazlasına dokunmama izin verirdi ama şimdilik, bunun yeterli olması gerekecekti.

“Pekâlâ.” Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. Elindeki demeti yavaşça havaya kaldırdı ve yapraklarını burnumun altına tuttu. “Maydanoz. Kokla.”

Ben yaprakları koklarken tezgâhla ilgilenen kareli gömlekli, yaşlı adam bize tip tip baktı.

“Güzel.” Yavru Kaplanım maydanozu yerine koydu ve başka bir demeti aldı ama bu seferkinin dibinde budaklı bir top vardı. “Ve bu, kereviz. Kök sebze, tıpkı bana aldığın yaban havucu gibi. Kökü büyük ve yuvarlaktır, havuca benzeyen gibi uzun ve sıska olan değil. Şimdi, kokla.”

Bir avuç yaprak daha yüzümün önünde bitiverdi. Burnumu kırıstırıp hapşırdım. “Bu kadar yeter, anladım.”

“Siz ikiniz bir şey alacak mısınız?” diye homurdandı yaşlı adam.

Bakışlarımla onu yerine sabitledim, genelde hedeflerimin omurgalarını kırmadan önce onlara ayırdığım bir bakışı attım.

“Sadece göz gezdiriyoruz, sorun olmaz değil mi?” Nera, gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmiş olan adama gülümsedi.

“Evet, evet, tabii ki. Kesinlikle.” Bir adım geri çekildi. “İstedığınız kadar oyalanın.”

Kızım sergilenen sebzeleri ve bitkileri incelemeye devam ediyor, ilginç bulduğu şeyleri kaldırıyor, bana koklatıyor ya da dürtüyordu. Rezene. Dereotu. Turp. Tüm bu süre boyunca sağ elini benimkinin içinde tuttu. Bana gösterdiği şeylere dikkat ediyormuşum gibi yapıyordum ama aslında sadece ona odaklanmış durumdaydım.

Yanımızdan daha fazla insan geçerek yanımıza sıkıştıyordu, o yüzden ben de kenara bir adım atıp Yavru Kaplanıma biraz

daha yaklaşıarak zararlıları uzak tutmak için bir bariyer oluşturdum. Bugün nereye gitmek isteyeceğini bilmiyordum, o yüzden omuz askılarımdaki iki tabanca, her zamanki gibi ayak bileğime bağlı bir bıçak ve ceketimin cebinde de bir boğma teli taşıyordum. Burada bunlara ihtiyacım olacak gibi görünmüyordu. Yine de gözümün ucuyla etrafı izliyor, onun yakınında beklenmedik bir tehdit olmadığından emin oluyordum.

Yan tarafımda sıcaklığı varken ağzından çıkan sözlere odaklanmak zordu. Çekilmek istedim, sadece elinden fazlasına dokunmaya bağımlı hâle gelmekten korkuyordum ama aynı zamanda alanını işgal etmek, kendimi ona dayamak istiyordum. Zihnim geri çekilmem için haykırıyordu. Bedenim dinlemedi. Bir adım daha atıp arkasına geçtim ve bu arada elini bıraktım. Sadece saniyelik, bir anlıktı ama onu dokunmadan saatler geçmiş gibi hissettirdi. Arkasına geçtiğim anda parmaklarımızı tekrar birbirine geçirdim ve sol elimi diğer yanından masaya koydum. Onu bedenimle çevrelediğim anda nefes almak daha kolaylaştı.

Tezgâhtaki adamla bitki gübreleri hakkında laflıyordu, adam hâlâ biraz hasta gibi görünüyordu, içimde yaşanan kargaşadan habersizdi. Soğukkanlı kalmaya çalışıyordum ama çok geçmeden savaşı kaybedip başımı eğerek şampuanının kokusunu içime çektim.

Karşımdaki satıcı konuşuyordu ve her ne saçmalıyorsa onu dinliyormuşum gibi görünmek için başımı sallıyordum. İblisimin arkama geçtiğini, vücudunun her yandan benimkini çevrelediğini hissettiğim andan itibaren, herhangi bir şeyi işlemek için zihinsel kapasitem kalmamıştı. Çenesi şakağıma hafifçe sürtün-

dü. Kocaman, nasırlı parmakları benimkileri tutuyordu. Nefesi saçımdaydı. Kokusu beni ele geçiriyordu.

“Çiçeklere alerjin olduğunu söyledin.” Kulağımın yanından boğuk bir fısıltı geldi. “Gel gör ki onlardan biri gibi kokuyorsun.”

Etrafımızda düzinelerce insan, çok fazla ses vardı ve sesler onun sözlerinden daha yüksek sesliydi, yine de tek duyduğum oydu.

“Alerjim polenlere. Kokuya değil,” dedim.

“Hımm... Bildiğim iyi oldu.”

Başparmağıyla elimin üstüne ufak, şefkatli daireler çiziyordu, her biri nefes almamı zorlaştırıyordu.

“Teşekkürler.”

“Ne için?”

“Beni buraya getirdiğin için. Daha önce hiç pazara gitmemiştim.”

“Ee, beğendin mi?”

“Berbat, yavrum.”

Güldüm. “Yalan söyleyip hoşuna gittiğini söyleyebilirdin.”

Başını eğdiğinde nefesi boynumdaki deriyi kanıncalandırdı, ağzı kulağımla aynı hizadaydı.

“Aramızda yalan istemiyorum, Yavru Kaplan.” Kısık, hırıltılı sesi duyularımı ele geçiriyor, sadece derin yankısıyla bile bütün vücudumu elektrik yüküyle dolduruyordu. “Sadece sırlar.”

“Tamam,” diyerek fısıldadım.

Solumuzdan bir kadın sıkışarak tezgâha ilerledi ve satıcıyla konuşmaya başladı. Aramızda birkaç adımdan az mesafe olsa da, sesinin tizliği ve orada olması dışında, etrafımızdaki hiçbir şey gerçek gibi görünmüyordu. Dünya çözülmüştü, hem bedenim hem de zihnim sadece arkamda duran, göğsü sırtıma yaslanmış adamla uyumluydu. Gözlerimi yumdum ve başımı yanağım onunkine değinceye kadar eğdim.

“Bir gün bana sırlarını anlatacak mısın, İblis?”

“Bir gün. Belki.”

“Ama bugün değil,” diye fısıldadım inançla. “Sadece minik bir sır? Lütfen.”

Başım yana eğip burnuyla elmacık kemiğimi hafifçe dürttü. “Rüya görmüyorum. Hiç. Çocukluğumda bile uykuya dalar ve ertesi sabah uyanırdım, arada sadece karanlık ve boşluk olurdu. Yakın zamana kadar rüyaların yalandan ibaret olduğuna inanıyordum.”

Omurgamdan bir ürperti indi. “Ama artık inanmıyor musun?”

“Artık öyle olduğuna inanmıyorum,” dedi. “Rüyamda ne gördüğümü tahmin edebilir misin, Yavru Kaplan?”

Yanağımın içini ısırp başımı iki yana salladım. Yakındaki bir telefonun çalma sesi içinde bulunduğum pusu delip geçti. İblisim bileğimi tutup elimi kaldırdı.

“Seni görüyorum, Yavru Kaplan.” Fısıldanan kelimelerin ardından parmak uçlarıma bir öpücük kondurdu. “Ancak her rüyam alarm sesiyle bölünüyor.”

Elimi bıraktı ve sonra arkamdaki sıcaklığı kaybordu. Arkamı döndüğümde onu iki adım uzakta dururken gördüm, telefonunu kaldırıp kulağına dayarken bile gözleri benimkilerden ayrılmadı.

“Yoldayım,” diye bağırdı telefona, sonra gözlerini bir anlığına bile benden ayırmadan telefonu kaldırdı.

İnsanlar etrafımızdan ve aramızdan geçiyor, diğer satıcıları kontrol etmek için acele ediyorlardı, renkli kıyafetleri gözlerimin önünde belirip yok oluyordu ve birkaç saniyede bir iblisimin siyah giyimli formunu görüşümü engelliyorlardı. Kırmızı. Sarı. Siyah. Beyaz. Yine siyah.

“Seni bir daha ne zaman göreceğim?” diye sordum.

Mavi. Siyah.

“Yakında,” diye cevapladı.

Pembe. Turuncu. Siyah.

“Cuma akşamı birkaç arkadaşım ile bir kulübe gideceğim. Şehirdeki en güvenli yer değil.”

Beyaz. Sarı.

Kalabalık bir anlığına dağıldı ve onu tekrar net bir şekilde görebilmemi sağladı.

Ağız küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Orada olacağım.”

Dört kişilik bir aile aramızda durarak iblisimi bir kez daha gizledi. Sola doğru bir adım atıp etrafa baktım. Yeşil. Kırmızı. Mor. Kahverengi. Ama siyah yoktu. Siyah görünürde yoktu.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM

on dört

Günümüzden 19 yıl öncesi

Z.E.R.O. Üssü

(Kai 16 yaşında)

— Kai —

Elimdeki kâğıtları evirip çevirdim, dağınık el yazısını inceledim. Kruger dün beni değerlendirme için birimin psikiyatristine göndermişti. İyi olup olmamamla ilgisi yoktu. Sadece beni sahaya sürmesinden önce, baskıyla başa çıkıp çıkmayacağımı ve beklenmedik bir şey olduğunda uyum sağlayacak kadar zeki olup olmadığımı öğrenmek istiyordu. Görünüşe göre, epey başarılı şekilde geçmiştim.

Bu akşam erken saatlerde psikiyatristin ofisine girip dosyamı almıştım ama tek bir lanet şey bile okuyamadığımdan işime yaramıyordu. Kâğıtları taktik pantolonumun cebine tıktırdım ve cephaneliğe yöneldim. Orada adamlardan biri daima nöbet tutardı.

Adamı sandalyesine yığılmış, horlarken buldum. Yüzüne bir tokat attım, sonra bıçağımın ucunu âdemelmasının hemen altına bastırdım.

“Bana bunu oku.” Katlı kâğıtlarını kucağına attım.

Adam kafa karışıklığıyla gözlerini kırptırdı, sonra okumaya başladı. Çoğunlukla aynı deli doktoru safsatalarıydı: Terk edilme de dahil olmak üzere, travmatik çocukluk olaylarının bir sonucu olarak derin bir zihinsel uyuşma var, bu da kendini koruma konusundaki mücadelelerini de içeren çok sayıda şiddet olayıyla ilişkili aşırı öfke tezahürlerine yol açıyor diyordu.

“Empatiden ya da başkalarını önemsemekten tamamen yoksun. Etrafındaki herhangi biriyle bağlantı kurma becerisi yok. Bunun tek istisnası denneğin üst subayı, Lennox Kruger. Bununla birlikte, iş birliği yapma konusundaki devam eden isteksizliği nedeniyle denneğin duygusal bağlılık derecesi yetersizdir,” dedi nöbetçi. “Genel olarak, denneğin geçmişi ve devam eden program stresörleri göz önüne alındığında, değerlendirme bulguları beklendiği gibidir.”

“Devam et,” diye kükredim.

“Zihinsel ve fiziksel kapasiteleri ortalamanın oldukça üzerinde. Denneğin göreve uygun olduğu ve görevin zorluklarının üstesinden gelebileceği düşünülmekte. Kendisinden istenen görevleri aksatmadan yerine getirmesi bekleniyor.”

Adam okumayı bıraktı ve bana baktı.

Bıçağıma daha fazla güç uyguladım. “Başka bir şey var mı?”

“Sadece bir not daha,” diye boğuk bir sesle konuştu.

“Oku.”

Nöbetçi devam etmeden önce yutkundu. *“Sonuç olarak, denneğin herhangi şekilde köklü kişisel ilişkiler kurabilecek kadar ilerleme kaydetmesi olası değildir. Ancak böyle bir durum gerçekleşmesi hâlinde, gözlemlenen davranışsal yelpazenin geçmişi, tamamen sakinlikten kontrollü öfkeye kadar, göz ardı edilemez. Denek, bü-*

yük bir sorumluluk riski taşımaktadır ve öngörüilemezliği, potansiyel olarak İzinsiz Kaçma vakalarına varan sakıncalı durumlara yol açabilir. Normal disiplin cezalarının hiçbir etkisi olmayabilir. Görevini kötüye kullandığından şüphelenilmesi hâlinde, derhal ortadan kaldırılması tavsiye edilir.”

Kâğıtları nöbetçinin elinden alıp yatakhaneye geri döndüm.

Bu bok çuvalının içinde yeni bir şey yoktu. Kıcımın değerlendirmesi.

BÖLÜM

on beş

“**T**anrı aşkına, Nera. Neden bütün akşam kıpırdanıp durdun?”
Hızlıca arkadaşlarıma döndüm ve masadaki içkimi aldım. “Sebebi yok.”

“Bize katılacak başka birini mi bekliyoruz?” Jaya üsteledi. “Çünkü kulübe adım attığımız andan beri durmadan etrafına baktın.”

“Hayır,” diye mırıldandım bardağıma doğru, bir yandan da mekânın tam karşısındaki girişe kaçamak bir bakış daha attım.

O gelmiyor. Geçen cuma dışarı çıkmamız gerekiyordu ama Dania’nın midesi bozulmuştu ve kulüp gecemizi bir hafta sonraya ertelemiştik. İblisimle birbirimize numaralarımızı vermediğimiz için plan değişikliğini ona haber verememiştim. Yine de bu akşam burada olmasını umuyordum.

“Babamın dün gece bir şeyler içmeye gelen bazı arkadaşlarıyla konuştuğunu duydum.” Dania masaya doğru eğilip fısıldadı: “Anlaşılan Alvino, kız arkadaşını Camorra askerlerinden

birine oral seks yaparken yakalamış. İkisini de öldürmüş ve çıplak bedenlerini bir alışveriş merkezinin önüne atmış. Cinsel organları kesilmiş.”

Ürperdim. “Bu dediğin kesinlikle Alvino’nun yapacağı bir şeye benziyor.”

“Kız kardeşimin arkadaşlarından biri henüz lisedeyken onunla çıkıyordu,” dedi Jaya. “Sadece iki hafta sonra kız ondan ayrıldı ve kısa bir süre sonra ailesiyle birlikte ülkeyi terk etti. Sanırım Alvino’nun kıza bir şey yapacağından korktular. Görünüşe göre reddedilmeyi pek iyi karşılamıyor.”

İçimden yine bir ürperti geçti ama geçen seferkinin aksine bu his azalmadı. Ensemde hafif bir karıncalanma olarak kaldı. Yavaşça bardağımı masanın üzerine bıraktım. Sohbet eski sevgililere kaydı ve sonra Dania internette tanıştığı son aşkı hakkında gevezelik etmeye başladı, ben de onu dinlemeyi bıraktım. Gözlerim kulüpte geziniyor, etrafımızdaki adamların üstünden hızla geçerek tanıdık uzun figürü arıyordu. Hiçbir şey bulamadım. Daha dikkatli bakmaya, iblisimin gözlerindeki parıltıyı bulabilme umuduyla karanlık boşlukları incelemeye devam ettim. Hâlâ bir şey yoktu. Ama burada olduğunu biliyordum.

“Hemen döneceğim,” dedim Dania’ya ve kalabalığa yöneldim.

Bu kulüpte yüzlerce insan vardı, bir araya sıkışmışlardı ve devam etmek, araştırmak için onları iterek vücutlarının arasından geçmek zorunda kaldım. Karıncalanma hissi artık daha güçlüydü ama bu kalabalıkta önümde birkaç adımdan fazlasını görmüyordum. İleride ufak, yükseltilmiş bir platform fark ettim, üzerinde kocaman hoparlörlerden biri vardı ve herkesi dirseğimle iterek oraya doğru hızla ilerledim.

Kürsü birkaç santim yüksekliğindeydi, yukarı tırmandığımda gözlerimle kulüpteki kalabalığı tarayabildim. İnceliyordum. Neredeydi bu adam? İki hafta geçmiş olabilirdi ama elimi tutu-

şunun hissi zihnime mühürlenmişti. Saçımdaki nefesi. Yanağımı onunkine bastırduğimde yanağımı gıdıklayan sakalı. Onu tekrar görme, vücudunun benimkine dayandığını hissetme ihtiyacım, günlerdir düşündüğüm tek şeydi. *Neredeydi?*

Açıktaki kalan sırtımda nazik bir okşama ve ardından ensemde sıcak bir nefes hissettim. “Birini mi arıyorsun, Yavru Kaplan?”

Gülümseyip gözlerimi yumdum, hafif dokunuşunun tadını çıkardım. “Artık aramıyorum.”

“Elbiseyi beğendim.” Boğuk sözleri hemen kulağımın yanından söyledi. Sonra ensemden belime kadar bir kez daha parmaklarını indirdi. “Yine hırsızlığa başvurmak zorunda kaldım.”

“Buna sevindim.”

Avucunu kalça kemiğimin üzerinden karnıma doğru gezdirip beni daha yakına çekti, sırtımı göğsüne yapıştırdı.

“Beni daha erken ziyaret etmeni ummuştum,” diye fısıldadım.

“İki defa uğradım.”

“Seni görmedim.”

“Biliyorum.” Diğer elini elime sarıp parmaklarımızı birbirine geçirdi. “Kendime sana çok sık gelme izni veremem.”

“Neden?”

“Çünkü yanından ayrılamam.”

Yavaşça arkamı döndüm ve onun kalpleri durduran gözlerine baktım. Topuklu ayakkabılarım ve yüksek platform boyumu biraz daha uzatmış olmasına rağmen başımın üzeri hâlâ onun burnuna kadar anca geliyordu.

“Belki de gidip durmanı istemiyorumdur.” Alt dudağına dokundum.

“Aydınlık ve karanlık birbirine karışmaz, Yavru Kaplan. Birbirlerini yok ederler.” Başını eğip parmağımın ucunu öprü. “Ve senin parıltını gölgelemeye asla cüret etmem.”

Gömleğini avuçladım, sanki onu burada tutacakmışım gibi sımsıkı kavradım. Benimle birlikte. Daha fazlasını istedim. Bu çalıntı anlardan fazlasını. Bedenim ona yakın olmak için can atıyordu, aynı şekilde zihnim de onun hakkında daha fazla şey bilmek için ölüp bitiyordu. Neden bana adını söylemiyordu? Ayrıldığında nereye gidiyordu? Ne yapıyordu? Neden sürekli uzaklaşıyordu? Sormaya korkuyordum. Ve cevaplardan da korkuyordum.

Bana geçen hafta kliniğe getirilen ve ciddi şekilde işkence gördüğü bariz olmasına rağmen zar zor hayatta kalan yavru sokak kedisini hatırlatıyordu. Ona kim yaklaşırsa tırmalayıp ısırması, hatta zavallı şeye yiyecek vermek için gidenleri bile. Bir akşam, klinikte yalnızken kafesinin kapısını açık bıraktım ve gece işlerimi yapmaya koyuldum. Hiçbir şey olmadı. Sonra bunu üç gün tekrarladım, gecenin sonunda hep aynı sonucu gördüm. Yavru kedi parmaklıkların arkasında kaldı. Dördüncü gün, küçük yaramaz nihayet kafesinden çıktı, tezgâhın üzerine atladı ve çalışmamı izledi. Sonraki gün, onu beslememe izin verdi.

Yabancımla da benzer bir durumda olduğumuza dair içimde bir his vardı. Geçmişine dair sakladığı korkunç bir şey vardı. Şu anın da pek farklı olduğunu sanmıyordum. Ne olabileceğine dair bazı şüphelerim vardı. Eğer çok üstelersem bana zarar vermezdi, o kadarından emindim. Sadece... Ortadan kaybolurdu.

Ama eğer kapıyı açık bırakıp o adımı atması için onu bırakırsam...

“Karanlığını paylaşmak benim için sorun değil. Sadece içeri girmeme izin vermen gerek.” Göğsüne yaslanıp kokusunu içime çektim. “Karanlıktan asla korkmadım İblis, çünkü er ya da geç, peşinden hep aydınlık gelir.”

“Her zaman değil, benim güzel parlayan yıldızım.” Başımın tepesine bir öpücük kondurdu. “Arkadaşların geliyor.”

O uzaklaşırken gözlerinin derinliklerine baktım. “Gitme.”
“Gitmeyeceğim. Sen güvenli bir şekilde evine gidene kadar.”
Bir adım daha. Sonra iki adım daha atıp kalabalıkta kayboldu.
“Nera!” Dania kolumu tuttu. “Sana bir şey oldu sandık!
Burada ne yapıyorsun?”

“Konuştuğun o adam kimdi?” deyiverdi Jaya.

“Hiç kimse,” diye fısıldadım, “Sadece karanlık.”

Cebimdeki telefon tekrar titremeye başladı. Son on dakikada bu dördüncüydü. Görmezden geldim ve kulübün diğer tarafındaki uzun bir masanın etrafında arkadaşlarıyla duran Yavru Kaplanımdan gözlerimi ayırmadım. Arayan kişi ısrarcıydı, o yüzden bok herife sessizce sövüp telefonu açtım ve kulağıma dayadım.

“Hedefin hâlâ hayatta,” Hattan Yüzbaşı Kruger’ın sesi böğürdü. “Açıkla.”

“Sözleşmede altı günlük bir aralık olduğu belirtiliyordu.”

“Hedefi ortadan kaldırman için önerilen en uygun zaman bugündü, o spadayken.”

Önümdeki adam hareket edip sola doğru adım attı ve grubu görmemi engelledi. Herifin kafasının arkasındaki saçları avuçlayıp onu eski yerine ittim. Kükreyerek, yumruğu havada bana doğru döndü.

“Önerin reddedildi, Kruger,” dedim ve yaklaşan mankafaya elimin tersiyle vurdum. Yere serildi. “Hedef yarın akşam etkisiz hâle getirilecek. Ödememin hazır olduğundan emin ol.”

Hatta kısa bir sessizlik oldu ama hâlâ nefes alışım duyabiliyordum. Kızgın olduğunu biliyordum. Neredeyse on yıldır,

her öldürme için ücretin yarısını talep ettiğimden ve üstlenmek istediğim sözleşmeyi seçmekte ısrar ettiğimden beri kızgındı. O küçük, baş başa görüşmeden sonra, zehirli bir çamur gibi buharlar çıkarıyor, beni dize getirmeye çalışıyordu ancak bana veya yöntemlerime açıkça karşı çıkmayı göze alamıyordu. Kruger'ın ortadan kaldırılmasını istediği adamın, nereye giderse gitsin onu takip eden küçük bir güvenlik ordusu vardı. Eğer işi reddedersem, Kruger'ın düzenli ekiplerinden birini göndermesi gerekecekti. Onların görev başarı oranı sadece yüzde altmış üçtü.

“Neredesin? GPS sinyalin kapalı,” diye homurdandı.

“Şu anda ölme ihtimalim yok. Eğer bu durum değişirse, görevim başarısız olursa cesedimin yerini tespit edebil diye geri açacağımdan emin olurum.”

Kruger Tanrı bilir ne hakkında gevezelik etmeye devam etti ama telefonu kapatıp duvar boyunca ilerleyerek Nera ve arkadaşlarına yaklaştım. Köşede bir yer seçtim ve kızımı izleyebilmek için omzumu duvara dayadım.

Giydiği uzun, mor elbise kıvrımlarını ikinci bir deri gibi sarıyordu. Kız kardeşinin birkaç ay önce getirdiği elbiseydi, onu bu elbisenin içinde görünce neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Sonra da elbiseyi çıkardığında. Elbisenin arkası yoktu, sadece ince boynunun etrafından bağlanıyor ve muhteşem tenini açıkta bırakıyordu. Daha önce kendime engel olamamıştım, onun pürüzsüz tenini hissetmeliydim. Elimi omurgasında gezdirmekten, o sarhoş edici kokusunu içime çekmekten kendimi alamamıştım. Onu tekrar bırakmak işkence gibiydi. Tek teselim, o eğlenirken onu izlemeye devam etmektir.

Nera'nın masasındaki kızlardan biri bir şey söyledi ve grubun geri kalanı kahkaha krizlerine girdi. Yavru Kaplanım da gülüyordu, gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar belirdi ve kendimi

sanki görünmez bir ip tarafından ona doğru çekiliyormuşum gibi öne doğru eğilirken buldum. Yayıdığı o sıcak ışığın bir kısmını hissetmek istiyordum. Onu içime çekmek ve sefil ruhumu aydınlatmak istiyordum. İçkisine uzanıp genişçe gülümsedi ama aniden başını kaldırdı, bakışları tam da durduğum noktada kısıldı. Hemen bir adım geri çekildim. Ait olduğum yere, onu izleyebileceğim gölgelere çekildim.

Kendime ona yaklaşma izni vermek bir hataydı. Şimdi arkadaşlarıyla gülüşüne bakmak her şeyi daha fazla netleştiriyordu. Ondan uzak durmalıyım. Onun iyiliği için.

Müzik yavaş bir melodiye dönüştü ve tepedeki ışıklar loşlaştı. Birkaç erkek Nera'nın arkadaşlarının masasına yaklaştı, kızlarla konuşup onları güldürdüler. Yeni gelenlerden biri; yirmili yaşların başında, beyaz gömlek ve hâki pantolon giyen bir adam Nera'ya elini uzattı. Nera başını iki yana salladı ama sağındaki kadın, kızımın kulağına bir şeyler fısıldayarak onu gitmesi için cesaretlendiriyor gibi görünüyordu. Adamın eli Nera'nın narin parmaklarını sarmaladı ve sonra onu dans pistine doğru çekti.

Kolunu Nera'nın sırtına dolayarak onu kendine yaklaştırmasını izlerken göğsümde hiddet tutuştu.

Benim! Kafamın arkasındaki ses kükrüyor, ona dokunmaya cüret eden orospu çocuğunun işini bitirmemi istiyordu.

Hareket ettiğimin farkına bile varamadan dans pistinde onlara doğru yolu yarılamıştım bile. Onları bu kadar yakından görünce aniden duruverdim. Birbirlerine nasıl da uyduklarını görmezden geledim. İkisi de genç. Sarışın. Adamın giysileri kaliteli ve pahalı görünüyordu. Onun gibi öğrenci, hayatta büyük bir şey olma yolunda ilerliyor olabilirdi. Bir avukat. Ya da belki bir doktor.

Yapmayı bildiği tek şey adam öldürmek olduğu için para karşılığı insanları öldüren biri değil.

Benim gibi.

Geriye doğru bir adım atarken gözlerim onlardan ayrılmadı.
Uymuyordum. Benden olmazdı.

Zar zor ilkokul seviyesinde okuyabilen aşağılık bir pislikten
olmazdı.

Bir adım, sonra birkaç adım daha, ta ki köşedeki yerime dönüp Yavru Kaplanımı başka bir adamın kollarında izleyene kadar. İçimdeki ateş hâlâ yanıyordu, tam göğsümün ortasındaydı, önüne çıkan her şeyi yakıp yıkıyordu. Ve ben buna izin verdim. Orada kök salan, yavrumu görmeye her geldiğimde büyüyen, hayatımda iyi bir şeyler olabileceğine dair yalanlarla beni besleyen aptalca umudu yakmasına izin verdim. Sanırım umudun benim gibi lanetlenmiş ruhların hakkı olmayan bir lüks olduğunu unutmuştum.

Müzik devam etti ve ben kendimi sarışın adamın yerinde hayal ederek, onları izlemeye devam ettim.

Şarkı bittiğinde adam, “Bir dansa daha ne dersin?” diye sordu.

İyi birine benziyordu ve yakışıklıydı da. Muhtemelen ona karşı çekim hissederdim. Önceden. Şimdi? Kendini tanıtırken söylediği ismi bile hatırlayamıyordum. “Teşekkürler ama sanırım arkadaşlarımin yanına dönsem iyi olacak.”

“Neden? Başka biri mi var?”

Evet. Hayır. İç çektim. Keşke bu sorunun cevabını bilseydim. “Olabilir.”

“Burada değil ama değil mi?” Elini belime doğru indirip aşağıya kaydırıldı.

“Elini kıcımdan çek, lütfen.”

“Ya çekmezsem?”

“Eğer çekmezsen suratına yumruğu indiririm. Arkadaşlarının bunu eğlenceli bulacağından eminim.”

“İyi.” Dudaklarında şeytani bir gülümsemeyle beni serbest bıraktı. “Kibirli sürtük.”

Arkamı dönüp kızların çalgınca kıkırdadıkları masaya geri döndüm.

“Ne? Sadece bir dans mı?” diye sordu Dania.

“Evet. Bir bile fazlaydı,” diyerek çantamı aldım. “Tuvalete gideceğim.”

Masamızın arkasındaki kalabalığın içinden geçip uzun yolu kullanarak iblisimi aradım. Tüm bu süre boyunca karanlığın içinden beni izliyordu ama yüzünü tekrar göstermemişti. O salakla dans etmek son çabamdı, karanlık koruyucumu ortaya çıkarmak için yaptığım umutsuz bir girişimdi. Dans pistinde bana ve eli ayağı düzgün durmayan pislige doğru atılacağını, adamı tutup çekeceğini ve onun yerini alacağını hayal etmiştim. Yabancıyı dansçı olarak hayal etmesi zordu ama içimden bir ses iyi olacağını söylüyordu.

Kısa koridorda köşeyi döndüğümde, tek kişilik üniseks tuvaletin önünde bekleyen bir kız vardı. Kulübün ön tarafındaki tuvaletler çok daha yoğunlu ama daha fazla kabin vardı, o yüzden insanlar oraya gitme eğilimindeydi.

Kapı açıldı ve içerideki kişi çıkınca benden önceki kız sendeleyerek içeri girdi. İlerledim, saate bakmak için telefonumu çantamdan çıkarırken arkamdan biri beni tuttu. Telefonum elimden kayıp yere düştü, saldırgan beni yüzüstü duvara yapıştırdı. Boğazımda bir çığlık birikti ama çığlığı atamadan büyük bir el ağzımı kavradı.

“Şimdi o kadar kibirli değilsin, değil mi?” Dans partnerimin sesi arkamdan mırıldandı.

Bir o yana bir bu yana savrulup elinden kurtulmaya çalıştım ama ağırlığını göğsümü duvara yaslı tutmak için kullanıyordu ve onu itecek gücüm yoktu.

“Sana iyi bir kızın bir erkeğe nasıl davranması gerektiğini göstereceğim.” Eli bedenlerimizin arasına girdi ve pantolonunun fermuarını açtı. Sert aletini kıcıma bastırdığını hissettiğimde boğazıma safra yükseldi. Eteğimi avuçladı, elbisemin eteğini yukarı doğru çekti, sonra külotumu çekti. Arkama uzanarak testislerini kavradım ve tüm gücümle çevirdim.

Arkamdan yırtıcı bir uluma sesi çıktı ama bir saniyeden kısa sürdü. Ağzımın üstündeki el çekildi ve aniden omurgamdaki baskı kayboldu. Kulüpteki müziğin sessiz vuruşlarına şimdi garip, yeni bir fokurtu sesi katılıyordu. Arkamı döndüğümde kalp atışlarım hızlandı. Geniş bir erkek sırtı görüş alanımı doldurdu, kürek kemiklerinin arasında uzun, kalın bir örgü hafifçe sallanıyordu. Gözlerimi yukarı doğru kaldırıp saldırganın kırmızı yüzünde durdum. İblisim kocaman elini adamın boynuna dolamıştı, onu karşı duvara dayamış tutuyordu.

Yana doğru bir adım atıp sabit bakışlarımı saldırganıma diktim. Boğazını sıkan parmakları tırmalıyordu, ağzından kelimeleri çıkarmaya çalışıyordu ama dudaklarından çıkan tek ses boğuk bir hırıltıydı. Ayakları yerden neredeyse bir karış yukarıda sallanıyordu.

İblisim gözlerini piçten ayırmadan sordu: “Canını yaktı mı yavrum?”

Bir an için sesinin tonuyla afalladım. Her zamanki gibi dingindi ancak öylesine bir kuvvetle dolmuştu ki kulağa ölümün vücut bulmuş hâli gibi geliyordu.

“Hayır,” dedim boğuk sesle. “Ama denedi.”

“Arkadaşlarının yanına dön.”

Bacaklarımı hareket ettiremedim.

“Dediğimi yap,” diye hırladı ve bana doğru döndü. “Hemen.”

Bütün hava ciğerlerimi terk etti. Bir zamanlar gözlerinin boş göründüğünü düşündüğüme inanamıyordum. Şimdi onlara baktığımda, sanki iki yanardağın magma bölmelerine bakıyormuşum gibi hissettiriyordu; saf öfke, patlamayı bekliyordu.

“Neden?” diye sordum.

“Çünkü bundan sonra olacakları izlemeni istemiyorum.”

Saldırganıma tekrar bir bakış attım. Bana tecavüz edecekti. O başaramadan onu üstümden atabilirdim ve kaçabilirdim ama tam olarak emin değildim. Benim yerimde başka bir kız olsaydı donup kalabilirdi ve o zaman da piç herif yapacağını yapardı.

Cosa Nostra ile paylaştığım çok fazla inanç yoktu ama bir tanesini tüm kalbimle onaylıyordum. Hiçbir erkeğin bir kadını zorlamasına izin verilmezdi. Yani, eğer iblisim o herifin kıcını tekmelemek istiyorsa, bunu yaparken onu izlemekte bir sorun görmüyordum.

“Kalıyorum,” dedim.

Karanlık koruyucum saldırganımla yüzleşmek için döndü. İblisimin çıplak kolundaki tendonlar belirginleşti, tutuşunu sıkılaştırırken gömleğini kıvırdığı kollarından kol kaslarının şişmesi ve gerilmesi görünüyordu. İblisim tutuşunu gevşetip tecavüzcü bozmasının cesedinin yere düşmesine izin verdi. Adamı sadece tek elini kullanarak beş saniyeden kısa sürede öldürmüştü.

Benim için. Onu benim için öldürmüştü.

“Neden?” diye sordum.

Parmağıyla çeneme hafifçe dokunarak başımı yukarı kaldırdı. “Senin saçının teline dokunmaya cüret eden herkesi yok ederim.” Derin sesi büyük bir tehditle dolup taşıyordu. “Kimse. Hiçbir şey sana zarar veremez. Bunu anladığını sanıyordum.”

Hayır. Pek sayılmazdı. Ama artık anlıyordum.

Bunu fark edişimle birlikte kabaran duygularım, az önce bir adamın ölümüne tanık olmanın dehşetini tamamen bastırıyordu.

Cana karşılık can mı? Bu adil miydi? Bizim gerçeğimiz miydi?

Geleceğimi her düşündüğümde, kendimi hep bir tür yan karakter olarak görürdüm. Rüzgârın hangi yönden estiğine bağlı olarak bir o yana bir bu yana savrulan biri. Anlatılanın akıp gitmesini sağlayan bir araçtan başka bir şey değildim. Her zaman bir nesneydim, birinin uygun gördüğü şekilde kullanılmayı bekleyen bir nesne. Asla hikâyenin öznesi değil. Kendiminkinin bile. Ama doğumumun tesadüf ve koşullara dayalı “üstünlüğünden”, hızla rütbe kazanmak için kullanılan yollardan, sadece bir maldan daha değerli olmam mümkün müydü? Birisinin... *Onun*... Sırf bana zarar vermekle tehdit etti diye bir adamın hayatına son vermesi mümkün müydü?

“Yavru Kaplan.” İblisim yanağımı avucunun içine aldı. “Cesetten kurtulmam gerek.”

Başımı salladım. O kız hâlâ tuvaletteydi ama her an dışarı çıkabilirdi. Çıktığında ölü adamı görecekti. Algım açıldı ve kapı kolunu deli gibi kavrayarak kapıyı kapalı tutmaya devam ettim.

“Koridorun sonunda bir arka oda var sanırım.” Boştaki elimle yan taraftaki ışıksız geçidi işaret ettim. “Eğer onu oraya götürürsen saatlerce kimse bulamaz.”

Bana gözlerini kısarak baktı, kafa karışıklığı yaşadığından emindim. Adını bilmiyor olabilirdim ama onu oldukça iyi okumaya başlamıştım. Birlikte geçirdiğimiz zaman içinde, onunla başka hiç kimseyle paylaşmadığım şeyleri paylaşmıştım. Tepkileri ufak olsa bile artık tanıdık geliyordu.

Bakışları kolum boyunca devam edip kapı kolunu sımsıkı tutuşumda durdu. “Orada biri mi var?”

“Evet. Sen gidene kadar dışarı çıkmadığından emin olacağım.”

Soluk gri gözleri tekrar benimkilerle buluştu. Öne doğru bir adım attı, o kadar yaklaştı ki bakışlarımızı ayırmamak için başımı tamamen geriye eğmek zorunda kaldım.

“Beni şaşırtıyorsun, Yavru Kaplan.”

“Rollerimizin bir kez olsun tersine dönmesine sevindim.”

Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. Onu her zaman yakışıklı buluyordum ama o küçücük gülümseme onu ölümcül bir güzelliğe dönüştürdü.

“Arkadaşlarının yanına dön ve gecenin geri kalanının tadını çıkar.”

“Yani bu gece seni bir daha görmeyecek miyim?”

“Hayır.”

Ölü adamı gömleğinin arkasından tutup koridorda sürüklemesini izlerken hayal kırıklığımı bastırmaya çalıştım. Ondan alabileceğim tek şey bu muydu? Tekrar ortadan kaybolmasından önce kısa, ani ziyaretleri mi?

“Ya bu gece başka biri beni rahatsız ederse ve sen orada olmazsan?” Arkasından seslendim. Kalmasını sağlamak için acınası bir çabaydı ama elimdeki tek şeyle idare etmeye çalışıyordum.

“Beni görmeyeceksin dedim. Orada olmayacağım dedim,” dedi köşeyi dönmeden hemen önce. “Benim gözetimimde kimse sana dokunmayacak, Yavru Kaplan.”

BÖLÜM

on altı

— ❁ Nera ❁ —

Pencereye vuran yağmur damlalarının hafif tıkırtısı, telefonumdan çalan şarkının kısık sesine karışıyordu. Ravioliyi karıştırmaya devam ettim ve bitki saksılarımı dizdiğim balkona doğru bir bakış attım. Asıl bitkilerim istikrarlı bir şekilde büyümeye devam ediyor ve bana yemeklerimde kullanmam için bol miktarda tazelik sağlıyordu. Ama kereviz kökü ve yaban havucunun bu kadar iyi durumda olmaları da beni şaşırtıyordu. Onları yerleştirdiğim ufak saksıların içinde, kışı dairemin içinde atlatmakla kalmamışlardı, yerlerini gerçekten sevmişe benziyorlardı çünkü iblisim onları getirdiğinden beri boyutları neredeyse ikiye katlanmıştı.

Tanışmamızın üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti ve biz hâlâ bu garip saklambaç oyununu oynuyorduk. Bazen balkonda dururdum ve aşağı baktığımda o sokağın karşısında, arabasının kaputuna yaslanmış olurdu. Birkaç dakika birbirimizi izlerdik ve sonra direksiyona geçip uzaklaşırdı. Ya da ben onun sokağın karşısındaki çatıda gizlendiğini, pencerelerime baktığı-

nı fark ederdim. Her zamanki bakışma yarışmamızı yapardık ve sonra beni binlerce soruyla baş başa bırakarak tekrar ortadan kaybolurdu.

Uzun bir süre bu sorular beni çıldırttı ama zamanla içinde bulunduğumuz bu çılgın durumu kabullendim.

Ne zaman ziyaretiyle bana sürpriz yapsa, onun hakkında yeni bir şey öğrendim. Mesela geçen hafta onu kapımda bulduğumda gömleğinin kolu kan içindeydi. Başka bir bıçak yarasıydı, bu sefer kol kasındaydı. Dirseğinin hemen üstünden neredeyse omzuna kadar uzanan düz ve temiz bir kesikti. Onu yemek masamda diktim. Otuz altı dikiş. Sonra ona Zara'nın bir gün önce yaptığı pastadan bir dilim ikram ettim, hayır diyeceğinden emindim. Evet dedi. Ve ben de onun gizemine uyacak bir bulmaca parçası daha buldum. İblisimin tatlıya düşkünlüğü vardı. Ben daha pastanın geri kalanını buzdolabına koymadan adam tatlı dilimini bitirmişti bile.

Onu görmeme her izin verdiğinde, her gelişinde, ona biraz daha âşık oluyordum. Ve her gidişinde kalbim acıyordu. Yavaş yavaş, bilinçli bir düşünce ya da onun bir çabası olmadan, benim için hâlâ bir muamma olan adama âşık oldum. Aramıza koyduğu duvarlar aşılmaz bir kayadan fazlasıydı. Onlar lanet bir dağdaki kale burcuydu. Beni içeri almayacaktı. Orada burada ağzından kaçıracağı küçük şeyler, tanışmamızdan önceki hayatının bir resmini çizmeme yardımcı oluyordu ve bazı şeyleri de kendi başıma çözmüştüm. Ama elimdeki her şey bu kadardı.

Sırlar. Aramızda o kadar çok sır vardı ki bunlar bizim standardımız hâline gelmişti.

Bir ay önce kulüpte olanlardan hiç bahsetmemiştik bile. Benden ona "teşekkür" yoktu, ondan da bana bir açıklama yoktu. Sadece biz ve o konuşulmayan anlayış.

Karanlıkta.

Tencereyi ocaktan alıp ravioliyi süzdükten sonra soğuması için bir kenara koydum ve balkon kapısına doğru yürüyüp karşı binanın çatısına baktım. Sabahtan beri aralıksız yağmur yağıyordu, o yüzden iblisimin gelmeme ihtimali vardı ama yine de gözlerimi çatı boyunca gezdirdim. Orada kimse yoktu.

Arkamı dönmek üzereyken aşağıda, sokakta bir hareket dikkatimi çekti. Siyah paltolu bir figür, binanın girişindeki duvara yaslanıyordu, kollarını geniş göğsünde kavuşturmuştu. Yağmur üzerine yağıyor, kendisi orada karanlık bir hayalet gibi dururken saçını ve üstünü sıırıslıklam ediyordu. Bakışlarımız buluştu ve her zaman olduğu gibi, darbeyi göğsüme bir yumruk yemişim gibi hissettim. Onu gördüğümde hep aynısı oluyordu. Yüreğim şişiyordu ve nefes almayı unutuyordum. Sanki onu görmek ciğerlerimdeki tüm havayı alıyormuş gibiydi.

Kenetlenen bakışlarımızı bozarak arkamı döndüm ve odayı geçtim. Sadece yağmur çizmelerimi giymek için kapıda duraksadım, sonra dairemnden çıktım. Binam eskiydi ve asansör yoktu ama zemin kata varmam sadece bir dakikamı aldı.

Dışarı adım atıp kaldırıma çıktığım anda gözleri beni buldu, caddeden karşıya geçmemi ve tam önünde durmamı gözleriyle takip etti. Onun üzerimden ayrılmayan bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırdığımda durmak bilmeyen yağmur yüzüme vurdu.

“Hava soğuk,” dedi. “İçeri geri dön.”

“Peki ya sen?”

“Ben zorlu koşullara alışkınım. Yağmur altında biraz vakit geçirmek benim için hiç problem olmadı.”

“Bugünkü kontrolünü es geçebilirdin. Sırıslıklamsın.”

“Birkaç günlüğüne uzakta olacağım. Bugün olması gerekti.”

Tombul yağmur damlaları yüzünden aşağı süzülüp ayaklarının dibindeki su birikintisine düştü. Etrafında her zaman

tehditkâr bir hava vardı ama şimdi ona baktığımda o kadar da tehlikeli görünmüyordu. Sadece... Yalnızdı.

Elini elime alıp biraz sıktım. “Hadi gel. Birlikte yemek yiyelim.”

Onu binama kadar, sonra da dört kat merdiven çıkarak evime götürmeme izin verdi. Daireye girdiğimizde eşikte durdu ve sanki burayı ilk kez görüyormuş gibi etrafa bakındı.

“Sen iyi misin?” diye sordum.

Başını eğip benimle göz göze geldi. “Beni evine davet ettin.”

Sesinde tuhaf bir ton, sözlerinde gizli bir anlam vardı ama ne olabileceğinden emin değildim.

“Evet. Niye ki? Demek istediğim, daha önce de buraya geldin. Birkaç defa. Yoksa geçen hafta yemek masamda sana dikiş attığımı unuttun mu?”

“Hayır. Ama o zaman ben sana gelmiştim. Bu farklı.”

“Nasıl yani?”

“Öyle işte.” Yere baktı. “Halını mahvedeceğim.”

“Takma kafanı. Şey... Sana bir havlu getireceğim.”

“Havlu mu?”

“Saçın için. Sırılsıklam olmuş.”

Elini bıraktım ve çamaşır dolabına koştum. Onun durumunda el havlusu bir işe yaramayacağı için sarı banyo havlularından birini alıverdim. Mutfığa girdiğimde iblisimi buzdolabının önünde durmuş, oraya astığım renkli magnetlere bakarken buldum.

“Onları bana kız kardeşim hediye etti,” dedim. “Okuldan bir arkadaşı ve ailesiyle birlikte Avrupa’ya tatile gitti ve bana gittikleri her şehirden bir tane aldı. Hep denizaşırı ülkeleri ziyaret etmek istemiştir.”

“Sen neden onunla gitmedin?”

Alt dudağımı ısırdım. Cosa Nostra’da yazılı olmayan çok önemli bir kural vardı: Asla zayıflığını belli etme. İnsanlar değişir.

Sadakatler değişir. Bir gün dostun olan ertesini gün düşmanın olur. Ne zaman biri Zara'ya neden katılmadığını sorsa, hep çok meşgul olduğumu ve programıma sığdıramadığını söylüyordum.

“Umaktan korkuyorum,” diye fısıldadım.

Başını yana eğip beni inceledi. “Bir şeyden korkmakta yanlış bir şey yok.”

“Bu asil bir düşünce ve belki de senin için doğrudur.”

Bakışlarını kaçırdı, gözleri buzdolabındaki magnetlere geri döndü. “ocuklardan korkuyorum.”

“ocuklardan mı? Neden?”

“Eğer biri tehdit oluşturuyorsa, onu bana ulaşamadan yakaladığımdan emin olurum. Ve benim önleyici saldırım, onların yapabileceği her şeyin on katıdır. Ama bir çocuğa asla zarar veremem.” Daha fazla ayrıntıya girmeden ona uzattığım havluyu aldı.

Sa örgüsünü açmasını ummuştum ama havluyu sadece örgüsünün üzerinden geçirerek ıslaklığını aldı.

“Peynirli ravioli yaptım. Yer misin?” Tabakları çıkarmak için mutfak dolabına doğru giderken ellerim hafifçe titriyordu. Geçen hafta ona diķiř atarken bu kadar gergin değildim ama şu anda yleydim. Aramızda bir şeyler değişmişti. Ne olduğundan emin değildim ama hissedebiliyordum. Belki haklıydı. Bu defa, sadece bir hafta öncekinden daha farklı hissettiriyordu.

“Yiyecek tercihim yok. Sadece besin sağlıyor. Ama pasta hoşuma gitmişti.”

“En sevdiğin çikolatalı mı?”

“Emin değilim. Olabilir.” Bir an sustu. “Daha önce hiç pasta denememiştim.”

Tabak anaklara uzanan elim duraksadı. “Hiç pasta yemedin mi?”

“Hayır. Yediğimi sanmıyorum.”

Bunu, sanki sıradan bir beyanmış gibi, öyle gelişigüzelce söylüyordu ki. Aklım almıyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

“Peki ya doğum gününde?”

“Doğum günü kutlamaları, geldiğim yerde yapılan bir şey değil. Tam olarak tarihi bilmiyorum ama kış aylarında doğduğumu sanıyorum.”

Tabakları masaya koyarken karnıma keder çöktü. Kendi doğum tarihin gibi temel bir şeyi bile bilmemek kim bilir ne kadar korkunçtu? Kollarım, sıcaklığı ve asla tecrübe etmediği belli olan sevgiyi ona sunmak için, onu kendime doğru çekip sarılmak için sızladı.

“Sanırım bir tane seçmelisin.” dedim.

“Bir ne?”

“Tarih.” Ravioli kâsesini masanın ortasına koyduktan sonra karşısındaki yere oturdum.

“Doğum günlerinin o şekilde işlemediğinden eminim, Yavru Kaplan. Ama eğer bir tarih seçebilecek olsaydım 2 Haziran’ı seçerdim.”

Hızla nefes aldım. İblisim masanın diğer tarafından gözleriyle beni olduğum yerde tutarken kalbim kabardı.

Tanıştığımız gündü.

“Neden?” dedim boğulur gibi.

Bakışlarını önündeki tabağa çevirdi. Ve bir anda duvarları tekrar yükseldi.

Beni incitmeye çalışan bir adamı öldürmüştü ama yine de hayatına girmeme izin vermiyordu. Neredeyse bir yıldan sonra bile bana doğru düzgün dokunmuyordu. Parmaklarımı öpüyordu. Elimi tutuyordu. Birkaç nadir olayda yüzüme dokunmuştu. Hepsi bu kadardı. Bu yeterli değildi.

Artık yetmiyordu.

Tenini benimde hissetmeliydim. Dudaklarının tadını bilmek istiyordum. Vücudunun ağırlığını üzerimde hissetmek istiyordum. Her şeyi istiyordum ama aramıza çektiği bariyere çok sert vurursam onu kaybedebileceğimden korkuyordum. Temelli olarak.

Mutfakta dolaşıp kalanları kaplara kaldıran ve kirli bulaşıkları makineye dizen Nera'yı gözlerimle takip ettim. Muhtemelen beni davet etmesinin özel bir şey olmadığını düşünüyordu, yaptıklarının sonuçlarından tamamen bihaberdi. Evine davet edilmiştim. Başka bir parçasına daha erişmeme izin vermişti. Artık geri dönüş yoktu. Bunu geri alamazdı. Benimdi.

“Karşılığında ne istiyorsun?” diye sordum.

“Neyin karşılığında?”

“Yemeğin.”

Arkasını döndü, yüzünün her yanında incinmiş bir ifade vardı. “Bana geri ödemeni istemiyorum. Bu bir... Hediye idi.”

Ona doğru bir adım attım ve ellerimi tezgâhın üzerine koyarak onu kollarımın arasına hapsettim. Ona bu kadar yakın olmak, bedenlerimizin neredeyse birbirine değmesi gibi bir his daha yoktu.

“Bedava hediye yoktur yavrum,” dedim boğuk sesle. “Benim için yok. Bedelini söyle.”

Nera'nın nefes alıp veriş hızlandı. Gözleri aşağı kayarak ağızımda durdu. “Bir öpücük istiyorum.”

Donup kaldım. Bir an için onu yanlış duyduğumu düşündüm. Aylardır dudaklarını dudaklarımda hayal ediyordum. Bu bir fanteziydi, ulaşılamaz bir dilekti ama şimdi bunu gerçeğe dönüştürmeyi teklif ediyordu.

Ellerimi kaldırıp yüzünü nazikçe avuçlarımın arasına alırken parmaklarımda hafif bir titreme oldu. Başparmaklarımla gözlerinin altındaki deriyi okşadım, sonra kaşlarında ve burnunda gezdirdim. Çalışıyordum. Bana sunulmayan dokunuşları çalışıyordum. Parmaklarımdan tersiyle yanaklarını okşadım, kusursuz teninin narin dokusunu hissettim. Çok yumuşaktı. Bu zamana kadar dokunduğum her şeyden daha yumuşaktı. Ve şimdi, bir katilin elleriyle onu lekeliyordum. Onu öpmeyi öyle çok istiyordum ki. Ve daha fazlasını. Onu benim yapmak istiyordum, beden ve ruhen. Benim Yavru Kaplanım. Benim parlayan yıldızım. Onu kendi karanlığıma sürükleyecek kadar bencil miydim gerçekten? Yapamazdım. Asla yapamazdım. Asla.

Fakat bana teklif ettiği öpücüğü alıyordum. Benim gibi birisi için, hak ettiğimden çok daha fazlaydı.

Kalçasının altından kavrayıp onu tezgâhın üzerine kaldırdığımda dudaklarından küçük bir çığlık kaçtı. Çenesini tutup başını eğdim ve gözlerinin içine baktım, kocaman ve ısl ıslardı.

“Artık senden bir parça daha benim,” diye hırladım. “Geri alamazsın.”

Ağzımı onunkine yapıştırdım. Sertçe. Alıyordum. Dudaklarının ve ağzının her santimini aynı anda sahipleniyordum. *Benim!* Nefesi, ciğerlerimdeki havayla karıştı. İçime çektim, kendime çekiyordum. *Benim!* Küçük dişleri alt dudağımı ısırды. Ben de onu ısırdım. Üst kollarımı sıktığında, avuçlarının sıcaklığı hâlâ nemli olan gömleğimin kumaşından içeri sızdı. Sanki tenimi dağlıyormuş gibi hissediyordum. Bir ısırık daha, bu sefer daha vahşiydi. Karşılık verdim. Daha fazlasını istiyordum. Çok, çok daha fazlasını. Her şeyini istiyordum. İstemek değil, ihtiyaç duyuyordum. Hava gibi. Damarlarımda akan kan gibi. Kalbimin her atışı onundu. Neredeyse bir yıldız, varlığımın her hücresi onundu.

Sadece dudaklarımız birbirine değiyor olabilirdi ama o kendini ruhuma kazıyordu. Onu tekrar öptüm. Nefesini çaldım. Sanki boğuluyormuşum gibi hissediyordum ve bana hayat veren tek şey bu öpücüktü. Tekrar. Daha fazla. Asla yeterli değildi.

Cebimdeki telefon titremeye başladı. Dudaklarım onun kilerde hareketsizleşti. Kısacık bir an için bana ne olduğumu unutturmuştu. Beni öpmeyi sürdürüyordu ama telefon çalmaya devam etti. Sanki günahlarım beni arıyor, kendilerini hatırlatmak istiyorlardı.

“İblis?” diye fısıldadı dudaklarıma. “Her şey yolunda mı?”

Kendimi onun merhametine bırakmak, insan enkazı olma ma rağmen beni alması için yalvarmak istiyordum. Belki yapardı ama bu doğru olmazdı. Çünkü *onun her şeyine* ihtiyacım vardı ama bunu elde etmek için, karşılığında *her şeyimi* sunmam gerekecekti. Her günahımı. Her karanlık eylemimi. Adil bir takasla.

Gözlerimi yumup kokusunu içime çektim. Masum. Lekesiz. Eğer gerçeği bilseydi beni asla kabul etmezdi.

“Gitmem lazım, Yavru Kaplan.”

Gözleri benimkileri araştırırken kafası karışmıştı ama güveniyordu. “Nereye?”

“Sana söyleyemem.”

“Niye?”

Parmaklarımla ipeksi tenini okşayıp yine çaldım, sonra bir adım uzaklaştım. “Çünkü aramızda yalanlara yer yok. Sadece sırlar.”

Ön kapıya doğru giderken sırtımdaki gözlerini hissedebiliyordum. Tüm bu süre boyunca da telefonum çalmaya devam ediyordu. Günahlarım temas kurmak için hevesliydi. Geçmiş. Gelecek. En çok da şu an.

Yağmur ön camıma vuruyor, üçüncü kattaki soldan ikinci pencereyi görüşümü engelliyordu. Budapeşte uçağım saat dokuzda kalkıyordu, yani birkaç saatim daha vardı.

Telefonumu çıkarıp görev parametrelerini bir kez daha gözden geçirdim ve Macaristan'da geçirmem gereken süreyi kısaltmamı sağlayacak bir yol bulmaya çalıştım. Hiçbir şey yoktu.

İlk plana göre oraya uçacak, hedefi ortadan kaldıracak ve hemen geri dönecektim. Maksimum üç gün. Ama Nera'nın yanından ayrıldıktan sonra Kruger'ın telefonunu açtığımda, Budapeşte'deki gözetleme ekibinin ortadan kaldırıldığını söylemişti. Raporlarını verme fırsatlarını bulamadan. Bu da hedefimi öldürmeden önce takip etmem, günlük programını ve düzenini öğrenmem için en az bir, muhtemelen iki haftaya ihtiyacım olacağını gösteriyordu.

On dört gün. Kızımı görmeden geçecek iki hafta. Ondan bu kadar uzun süre ayrı kalmaya nasıl dayanacağımı bilmiyordum. Artık sadece kısa sürelerde, sadece günlerce ayrı kalmayı bile zorlukla başarabiliyordum. Ama ondan daha fazlası? Haftalar? Kafayı yiyebilirdim. Bazen, zaten ölmüşüm gibi hissediyordum ama sonra onu görmeye gidiyordum ve yaşam tekrar ruhuma akıyormuş gibi geliyordu. Onunla yaşadığım çalıntı anlar için yaşıyordum, devam etmemi sağlayan tek şeydi.

Paneldeki saat gecenin ikisini gösteriyordu. Burada oturup kendimi gitmeye ikna etmeye çalışarak dört saat geçirmiştım. Yapamamıştım. Gitmeden ona bir kez daha bakmalıydım. Akıl sağlığını koruyacağını umduğum bir bakış daha. O yüzden gecenin içindeki bir hırsız gibi arabamdan çıktım ve aceleyle caddenin karşısına geçtim.

Pencereden sızan soluk ışık uyuyan Nera'mn bedenini yıkıyordu. Kendi içine doğru kıvrılmış, yatağın yanında uzanıyordu. Saçları başının tepesinde toplanmıştı, dağınık topuzundan çıkan teller her yöne doğru uzanıyordu.

Yatak odası büyük değildi, oturma odasının yarısı kadardı herhâlde ama benzer şekilde beyaz ve soluk kahverengi tonlarında dekore edilmişti. Şurada burada birkaç kırmızı parçayla vurgu yapılmıştı; makyaj masasının üzerinde bir vazı, odanın köşesindeki yatar koltuğun üzerinde duran düzgünce katlanmış, örme bir yatak örtüsü ve birkaç tane gelincik çiçekleri işlenmiş bej kırlent odayı benzersiz bir şekilde onun yapıyordu. Ve orada, makyaj masasının üzerindeki aynada asılı duran kırmızı ipek fulardan başkası değildi.

Odayı boydan boya geçerken adımlarım kalın, beyaz halı tarafından yutuldu ve yatağın yanına çömelip birkaç saat önce tadına baktığım dudaklara baktım. Ses çıkarmadığımdan emindim ama yine de Nera kıpırdandı, sanki bir şekilde varlığını hissetmiş gibiydi. Gözleri çırpınarak açıldı ve birkaç saniye için sadece beni izledi. Bakışında endişe ya da şaşkınlık bile yoktu, sanki gecenin bir yarısı beni yatağının yanında bulması son derece normaldi.

“Gittiğini sanıyordum. Ne oldu?”

“Bir şey olmadı.” Yatak örtüsünün kenarını tutup yukarı çekerek açıktaki omzunu da kapattım.

“Aramızda yalanlar olmayacağına söz verdin, İblis. Sadece sırlar.”

Bazen, hakkımda tek bir şey bile bilmemesine rağmen beni bu kadar iyi tanıması beni şaşırtıyordu. “Çıkacağım yolculuk... Beklediğimden daha uzun sürecek.”

Alt dudağını ısırđı. *Nedenini* sormasını bekledim ama bana bakmaya devam edip başını salladı.

“Ne kadarlığına gidiyorsun?”

“On gün. Belki biraz daha fazla.”

Bir kez daha başını salladı. “Hemen mi gidiyorsun?”

“Birkaç saat içinde.”

Elini uzatıp yanağımı okşadı. “O zaman bu gece burada kal.”

“Yavrum...”

“Lütfen.”

Bir an için gözlerimi kapattım, gitmem gerektiği konusunda kendimle tartışıyordum. Kaybettim. Yine.

“Pekâlâ.”

Nera’nın avuç içi şefkatle çenemden başımın arkasına doğru kaydı, saç örgümü omzumun arkasından çekip göğüs kafesimin üzerine bıraktı. Nera’nın nazik eli dışında, en son yirmi yıldan uzun bir süre önce biri saçıma dokunmuştu ve o orospu çocuğu eyleminin ardından hayatta kalamamıştı. Ama Nera’nın dokunuşu farklıydı. O dokunuşu arzuluyordum. Karmaşık tutamların arasından ilerleyip her şeyi bir arada tutan elastik banda ulaşana kadar hareket eden narin parmaklarını hissetmek hoşuma gitti.

“Çıkarabilir miyim?” diye sordu.

“Evet.”

Saç tokamı çıkarıp örgümü açmaya koyulurken dudaklarında ufak, uykulu bir gülümseme belirdi. Hareketleri yavaş ve dikkatliydi, parmaklarım tellerin arasından geçiriyordu. Tamamen giyinik olmamıza rağmen, nedense her katmanı sıyrıp beni gözlerinin önünde çıplak bırakıyormuş gibi hissettim.

“Gecenin geri kalanını yatağımın yanında çömelerek mi geçireceksin, İblis?”

“Planım bu.”

Parmaklarını bir kez daha saçlarımin arasından geçirdi, sonra duvara dayanıncaya kadar yatakta geriye kaydı. Onunla uzanmam için bir davetti. Nereye gittiğimi sormadığı gibi, yatağına girmemi de istemeyecekti. Oynadığımız bu oyunun kurallarını ben belirlemiştim ve aradan bunca ay geçmiş olmasına rağmen hâlâ bu kurallara uyuyordu. Fakat sorun şuydu ki, bu artık bir oyun değildi. Benim için değildi. Hem de uzun bir süredir.

Her sabah aklımda onun yüzüyle uyanıyordum ve her gece uykuya dalmadan önce dudaklarımda onun adı vardı. Yanlıştı. Bununla ilgili her şey yanlıştı. O çok gençti ve sadece yıl bazında değildi. Ben de otuzuma yeni basmıştım ama ona kıyasla kendimi antika hissediyordum. Bu dünyadaki otuz yılım şiddet ve ölümle doluydu.

Gözlerim komodinin üzerinde duran kalın ders kitabına kaydı. O şeyin bir bölümünü okumak günlerimi alırdı. Kendini benim gibi birine bağlayamayacak kadar akıllı, nazik ve şefkatliydi. Bu hafta başında, veteriner arkadaşının kanadı kırık küçük bir kuşun hayatını kurtarmasına yardım edişini izlemiştim. O aptal şeyle uğraşmak için iki saat harcamışlardı. Öte yandan ben, hiç düşünmeden can alıyordum. Hem de zerre kadar pişmanlık duymadan.

Bu garip ilişkimizin devam etmesine neden izin verdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ailesi vardı. Arkadaşları. Onu her görmeye gelişimde benden gitmemi ve geri dönmememi istemesini bekliyordum. Eninde sonunda yapacaktı. Bir santim bile yaklaşmasına izin vermek büyük bir hata olurdu. Benim içimde zerre kadar değeri olan bir şey kalmadığını fark edecekti. Belki hiç olmamıştı. Gittiği her yerde ardında cesetler, sefalet ve dehşet bırakarak hayatın içinde yürüyen bir adamın boş kabuğu. Eğer bir gram ahlakım olsaydı kendimi öldürtürdüm. Yıllar önce. Dünya bensiz daha iyi bir yer olurdu.

“Sorun değil.” Nera’nın yumuşak fısıltısı sessizliği doldurdu. “Eğer istersen olduğun yerde kalabilirsin.”

Gözlerim ders kitabından uzaklaşıp yavrumun amansız bakışlarıyla buluştu. Bu bir hataydı. Çünkü bunu yaptığım anda, garip bir güç beni ileri doğru itip daha da yaklaştırdı. Onun sıcaklığı beni cezbediyor, güneş ışığı beni baştan çıkarıyordu. Giderken yanımda götürmeliydim.

Doğrulup paltomu çıkardım ve birkaç adım ötedeki koltuğun üzerine attım. Sırada takım elbise ceketim vardı. Nera baş ucundaki lambayı yaktı ve ben içinde iki silahımın bulunduğu omuz kılıfımın kayışlarını çözmeye başlayınca beni izledi. Gözünü bile kırpmıyordu. Silahsız bir şekilde yatağının kenarına oturdum, gözlerim komodinin üzerindeki kalın kitaba doğru döndü.

“Sen gittikten sonra uyuyamadım, o yüzden biraz çalıştım.” Yatakta doğrulup oturdu ve başlığa yaslandı. “Bir insanı uykuya daldırmak için bundan daha iyi bir yol olamaz.”

“İlginç mi?”

“Bazı bölümleri, evet. Ama bu oldukça sıkıcı.” Eli yine saçlarımdaydı, okşuyordu. “İstersen kendin bak.”

“Yapamam.” Dişlerimi sıktım. “Ben okuyamıyorum, Yavru Kaplan.”

Eli bir an duraksadı ama sonra parmaklarını saçlarımdan geçirmeye devam etti.

“Disleksi mi?” diye sordu.

“Hayır. Sadece birinci sınıfı bitirdim.”

“Bu nasıl mümkün olabilir? Bu yasalara aykırı değil mi?”

“Herkesin bildiği kadarıyla, on altı yaşına kadar evde eğitim aldım. Ama geldiğim yerde okumak ve yazmak öncelikler listesinde üst sıralarda değildi.”

“Peki,” çenemin yan tarafını okşadı, “Ne kadar kötü?”

“Kısa cümlelerle ve zaten bildiğim kelimelerle başa çıkabiliyorum,” dedim ona bakmadan. “Yarım sayfayı okumak için birkaç saate ihtiyacım var.”

“Tamam.” Çenemi parmaklarının arasına alıp başımı ona doğru çevirdi. “Sen gittikten sonra ne hakkında okuduğumu bilmek ister misin?”

“Evet.”

“Gel yanıma otur. Ve kitabı bana uzat.”

Yatağa çıkıp ağır kitabı ellerine bıraktım. Nera başını omzuma koydu ve kitabı açıp kucağıma yerleştirdi.

“Bu gece yetişkin bir ineğin sindirim sistemini öğreniyoruz,” dedi ve parmağının ucuyla sayfanın üst kısmındaki başlığın altını işaret etti. “Yavaş gideceğim. Tekrar etmemi istediğin bir kelime olursa söylemen yeterli.”

“Tamam.”

“Mide bölmeleri.” Okurken parmağı sayfanın üzerinde kaydı.

“İşkembe, en büyük mide bölümüdür ve birkaç keseden oluşur. İneğin büyüklüğüne bağlı olarak doksan beş litre veya daha fazla malzeme tutabilir. Büyüklüğü nedeniyle işkembe, yem için bir depolama veya bekletme kabı görevi görür. Depolamanın yanı sıra...”

Kolumu sırtına doladım ve sesinin, cama vuran yağmur damlalarıyla karışmasını dinledim. Arada bir esniyor olsa da okumaya devam etti, güneş ufukta yükselene ve sonunda göğsümde uykuya dalana kadar parmakları kelimelerin altında gezindi. Kitabı kucağımdan aldım ve kızımı bir süre daha vücuduma bastırarak tutmaya devam ettim. Sonra onu dikkatlice yatırıp yataktan kalktım.

Gitmeden önce ışığı kapattım ve uyuyan yavruma doğru eğilip elini elime aldım.

“Teşekkür ederim,” diyerek parmaklarını öptüm.

BÖLÜM

on yedi

İki hafta sonra

“İyi akşamlar. Nasıl yardımcı— Ah, yine siz, efendim.”
Çiçekçiye çelik gibi sert bir bakış attım, sonra dikkatimi gül buketleriyle bezenmiş rafın önünde duran adama çevirdim.

“Dışarı,” diye emrettim.

“Pardon?” Bana bıkkın bir bakış attı.

Ceketimin içine uzanıp silahımı çıkardım ve namluyu sersemmin alnına bastırdım. “Hemen.”

Adam tuttuğu çiçekleri yere düşürdü, sonra da dükkândan çıkıp gitti. Silahımı yerine geri koyarken dükkânın kapısına yaklaştım, tabelanın *kapalı* yazısını dışarı çevirdim. Arkamı döndüğümde çiçekçi pörtleyen gözlerle bana bakıyordu.

“Poleni olmayan çiçek lazım. Kızımın alerjisi var.”

“Şey...” Yakasını çekiştirdi. “Belki biraz gül?”

“Onların poleni yok mu?”

“Şey, var ama şey... Polen partikülleri çok büyük olduğu için hipoalerjenik sayılırlar, havaya karışıp alerjisi olanlar için sorun yaratmazlar.”

Çeşitli renklerde güllerin bulunduğu rafa bir göz attım. Birkaç yıl önce, özel bir istekle gelen bir işim vardı. Müşteri, kurbanın kopan dilinin gül yapraklarından oluşan bir yatağa yerleştirilmesini ve hediye paketi yapılmış bir kutu içinde kendisine teslim edilmesini istemişti.

“Gül olmaz. Başka ne olabilir?”

“Belki bir kaktüs?”

Tek kaşımı kaldırdım.

“Kaktüs yok. Pekâlâ. Tamam, o zaman...” Çiçekçi arkasını dönüp aranjmanlara baktı, sonra köşedeki başka bir rafa doğru koşturdu. Alnı terle parlıyordu ve damlacıklar yüzünün kenarından aşağı kaymaya başlamıştı. “Laleler harika bir seçim.”

Kırmızı renkli çiçeklerle dolu bir vazo getirip önümde kaldırdı. Bir dalı çekip çiçeğin içini incelemeye başladım.

“Şu küçük, siyah dart benzeri şeyler ne?”

“Şey, onlar stamen ama üzerlerinde çok az polen var. Anlıyorsunuzdur, her bitki üreme—”

“Bana biyoloji dersi verme, babalık.” Ambalaj kâğıdının yanında, duvarda asılı duran makası aldım, sonra çiçeği baş aşağı çevirip üzerinde siyah toz bulunan sallantılı şeyleri dikkatlice kestim. “Bu onu polensiz yapar mı?”

Adam elimdeki çiçeğe baktı. “Sanırım.”

“Mükemmel.” Makası ona attım. Yakalamaya çalışırken neredeyse kendini karnından bıçaklıyordu. “Her birindeki küçük piçleri kesmeni istiyorum. Beş dakikan var.”

“Ama efendim. En az yetmiş lale var. Ben—”

Ona doğru bir adım attım.

“Tabii. Beş dakika.”

Çiçekçi yakındaki bir tezgâhta laleleri polenlerinden ayırmaya çalışırken ben de tezgâhının arkasına oturup çekmeceleri karıştırmaya ve kırmızı bir kalem aramaya koyuldum. Ataçlarla dolu bir kutuda bir kalem buldum, sonra da vitrindeki süslü kartlardan birini aldım.

Çiçekçi işini bitirene kadar bir düzineden fazla kartı mahvetmiştim ve ayaklarımın dibindeki zemin buruşuk, parlak kâğıtlarla kaplanmıştı. Son denememe dik dik baktım, yazdığım iki kelimeye gözlerimi kısıtım. El yazım berbat görünüyor olsa da yapabildiğimin en iyisi buydu.

“Bir dahaki sefere kadar, babalık.” Tezgâhın üzerine birkaç yüzlük attım ve buketi çiçekçinin ellerinden aldım. Notumu cebime tıktırıp dükkândan çıktım.

Süt yoktu. Harika.

Buzdolabının kapısını çarparak kapattım ve müsli kâsemi oturma odasına taşıdım. Minderlerin üzerine yığılıp kuru kahvaltılık gevreğimi ağzıma tıktırmaya başladığımda haberlerin yayınlandığı televizyonun sesi kısıktı.

Babamın evinde kahvaltı, tıpkı öğle ve akşam yemeklerinde olduğu gibi her zaman lüks bir olaydı. Yumurta, sosis, hamur işi, peynir, meyveler ve daha neler neler. Her zaman tam sekiz buçukta büyük yemek salonunda servis edilirdi. Atlama ihtimaliniz neredeyse hiç yoktu. Babam, her zaman tüm ailenin en azından bir öğünü birlikte yemesi konusunda ısrar ederdi. Bunu hep iç karartıcı bulmuşumdur. Annem ve Elmo gitmişken ve Massimo kilit altındayken, o korkunç kahvaltılar bana

her zaman ailemizin aslında ne kadar parçalanmış olduğunu hatırlatırdı. Bununla birlikte, yemek odası dışında bir yerde yemek yemek düşünülemezdi ve ancak taşındıktan sonra istediğin zaman ve istediğin yerde yemek yemenin ne kadar özgürleştirici olduğunu anlamıştım.

Haber sunucusu uluslararası bir haber sunarken, sol omzunun üzerindeki ekranda birkaç kişinin görüntüsü gösteriliyordu. Uzaktan kumandayı aldım ve sesi açtım. Budapeşte’de bir petrol kralına düzenlenen suikastla ilgili bir şeydi. Adam ve tüm güvenlik ekibi, başkentin hemen dışındaki özel mülkünde infaz tarzında vurularak öldürülmüştü. Şu anda yerel yetkililerin elinde katliamdan sorumlu kişilerle ilgili herhangi bir ipucu ya da cinayetin muhtemel nedeni hakkında bilgi yoktu.

Haber ne kadar korkunç olsa da profesyonel bir suikastsa polisin hiçbir şey bulamayacağını düşünmeden edemedim.

Kiralık katil kullanmak mafya dünyasında tipik bir şeydi. Gülünç derecede pahalıydılar ancak birinin size dönebilecek bir iz bırakmadan ortadan kalkmasını istiyorsanız, tek garantili yol buydu. Camorra’nın, özellikle de Klan’ın yoluna çıkan biri olduğunda, bu suikastçıları sık sık kullandıkları sır değildi. ABD’deki diğer suç örgütlerinin yüksek rütbeli üyelerinin öldüğü ve ölümlerinin yıllarca çözülemediği en az beş olay biliyordum.

Sanırım biz biraz şanslıydık. Babam Boston Ailesi’nin başına geçtiğinden beri hem diğer Cosa Nostra gruplarıyla hem de rakiplerimizle iyi ilişkiler sürdürmeye çalışıyordu. Kendi bildiğini yapıyor ve kimsenin ayağına basmıyordu. Bazı Capo’ların bu stratejiyi desteklemediğini biliyordum ama iş yatırımcılarımız destekliyordu. Çatışmalar ve iç savaşlar kârımıza çok fazla zarar verirdi.

Televizyonu kapatıp boş kâsemi mutfağa götürdüm. Lavaboya doğru ilerlerken gözümün ucuyla kırmızı bir parıltı yakaladım. Durup balkon kapısının yanına kurduğum “çalışma

köşeme” doğru döndüm. Dizüstü bilgisayarımın hemen yanında, iki büyük boy yer yastığının arasına sıkıştırılmış, makarna yaparken kullandığıma benzer büyük, mavi bir tencere vardı. İçinde de bir demet kırmızı lale. Yaklaşıp çiçeklerin önüne çömelirken kelebekler midemi işgal etti. Tencerenin yanında, yerde, güzel bir gümüş kart duruyordu. Kartın parlak, saten gibi zarafeti, kırmızı mürekkeple yazılmış, zorlukla okunabilen bir notla tam bir tezat oluşturunuyordu.

Polen yok

Elimle ağzımı kapatıp lalelere bakakaldım. Şimdi, tencerenin gerçekten benim tencerem olduğunu görebiliyordum. İki hafta önce iblisim buradayken ravioli hazırlamak için kullanmışım.

“Geri döndü,” diye mırıldandım avucumun içine.

Telefonum yatak odasında bir yerde çalmaya başladı ama yerimden kıpırdamadım. Muhtemelen bugün öğle yemeğinde babamlarda beklendiğimi söylemek için arayan Zara’ydı. Sanki unutabilirmişim gibi. Dün arayıp gelmemi ve bu konuda sorgusuz sualsiz itaat göstermemi talep etmişti.

Dikkatlice çiçeklerden birini tencereden aldım. Laleler söz konusu olduğunda, daha çok hapşırma krizlerine giriyordum. Benim için her zaman bir kumar olmuştu. Ama bu sefer, olup olmaması umurumda değildi. Burnumu çan şeklindeki tomurcuğa gömüp bir kez içime çektim. Sonra bir kez daha.

Hapşırma yoktu.

Tencereyi alıp yemek masasına götürdüm ve ortaya yerleştirdim. Lekesiz, cam yüzeyde tamamen yersiz görünüyordu ama onu daha uygun bir vazoyla değiştirmeyi düşünmüyordum bile. Hazırlanmak için yatak odama gitmeden önce epeydir unuttuğum boş mısır gevreği kâsemi mutfığa geri götürdüm ve o sırada buzdolabında yeni bir magnet gördüm. Zara’nın benim için getirdiklerinin altına, alçak bir yere yerleştirilmişti. Resimde bir

köprü ve arka planda eski görünümlü bir bina vardı. Köprünün altındaki yazıda *Macaristan* yazıyordu.

Ne diyeceğimi şaşırmış bir hâlde babama bakakaldım.

“Söz vermiştin.” Buna inanamıyordum. “Derslerimi bitirmeme izin vereceğine söz vermiştin! Bu kadarı çok mu? Cosa Nostra’ya hizmet etmek ve biriyle evlendirilmek için teslim olmadan önce hayatımı sanki bana aitmiş gibi yaşamak için sadece birkaç yıl daha?”

Nuncio Veronese viski bardağına uzandı ve çalışma odasının ortasındaki büyük, tekli koltuğa oturdu. “İşler değişir, Nera. O zamanlar durum farklıydı.”

Çıglık atmamak için dilimi ısırđım. “Peki, ne kadar zamanım kaldı?”

Bardağına bakıp içkisini döndürdü, buz küpleri bardağın içinde tıkırdadı ve şingırdadı. Her çatırtı sesi bana sanki idam mahkûmu gibi geri sayım saatine bakıyormuşum, cezamnın yerine getirilmesini bekliyormuşum gibi hissettiriyordu. Kaçınılmaz olanı bekliyordum. Umutsuzca.

Babamın beni sevdiğini biliyordum. Benim için hiç düşünmeden bir kurşun bile yerdı. Yüzme bilmemesine rağmen peşimden akıntılı sulara atlardı.

Babam beni seviyordu.

Ama Aile’yi daha çok seviyordu.

“Bu yıl okulunu bitirebilirsin,” dedi ve içkisinden büyük bir yudum aldı. “Ağustos’ta nişanı duyurabiliriz ve sonbaharda düğünü düşünürüz.”

“Baba...”

“Güvenebileceğim tek kişi sensin. Massimo hapiste. Elmo gitti. Zara... Şey, biliyorsun. Sadece sen varsın. Ve ben... Ben bazı kötü seçimler yaptım. Eğer Aile öğrenirse uğruna çalıştığım her şey tuzla buz olur.”

Ona bakakaldım. Babam Aile’nin refahına uygun olmayan bir şeyi asla yapmazdı. Cosa Nostra onun hayatıydı. “Ne kötü seçimi?”

“Camorra’nın kumarhane işimize yatırım yapmasına izin verdim.”

Dudaklarımdan şokla bir nefes döküldü. Sadece Aile’den olanlar Cosa Nostra’da iş sahibi olabilirdi. Dışarıdan birine, hele de başka bir suç örgütünden birine izin vermek kâfirlik gibiydi.

“Kayıplarımız oldu,” diye devam etti. “Son birkaç aydır raporlarda sahtecilik yapıyordum. Bazı kredilerin geri ödenmesi gerekiyordu. Hızla paraya ihtiyacımız vardı, ben de evet dedim. Batista ve ben, aralık ayındaki yıllık Aile toplantısından önce Camorra’ya geri ödemeyi planlıyorduk.”

“Patron yardımcısı biliyor muydu? Neden seni buna karşı uyarmadı?”

“Aslında bu onun fikriydi. Başka seçeneğimiz yoktu ve güya geçici olacaktı. Ama Alvino fikrini değiştirdi. Karşılığında bir şey teklif etmediğimiz sürece ödemeyi kabul etmeyeceğini söyledi. Seni istiyor.”

Oda dönmeye başladı. Kız arkadaşını acil servise yatan ve aynı zamanda insanların cinsel organlarını kesen bir adamla evlenmeyecektim. Peki ya iblisim? Onu bir daha görememe düşüncesi bile beni tam anlamıyla paniğe sürüklüyordu.

Korkum yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü babam ayağa kalkıp omuzlarımı kavradı.

“Sana zarar vermeyecek,” dedi. “Onunla ciddi bir konuşma yaptım ve küçük kızıma elini sürmeye cüret ederse neler olacağının farkında olduğundan emin oldum.”

“Lütfen baba... Yapamam...”

“Aile’nin sana ihtiyacı var, Nera. Benim sana ihtiyacım var.”

Babamın yüzüne bakarken sahneler ileri sarılmış bir film gibi zihnimden geçiyordu. Gelinlik giymiş bir hâlde, mihrapta tanımadığım bir adama doğru yürüyordum. Masanın başında onunla birlikte oturuyordum, tamamen sessizlik için yemek yiyorduk çünkü konuşacak hiçbir şeyimiz yoktu. Şık giyimli insanlarla dolu bir odada, yüzümde kocaman, sahte bir gülümseme ve ağırlığımın yarısına denk mücevherlerle dolaşıyordum. Gözyaşlarımı saklamaya ve bir gösteri eşine dönüştürülmenin çaresizliğini gizlemeye çalışarak iltifatlarını kabul ediyordum. Yatakta çırlıçıplak uzanıyor, kocamın beni becermesine izin veriyordum çünkü bu onun hakkıydı.

Artık hayatımdan bekleyebileceğim tek şey bu muydu?

Bir yıl önce babam bu haberi vermiş olsaydı, ağlardım ama kaderime boyun eğdim. Aile’nin yararı uğruna evlenmek sadece beklenen bir şey değildi, aynı zamanda yaygın bir durumdu. Beni zerre umursamayan bir adama bağlanmak bana normal görünürdü. Artık öyle değildi. Artık bir insan olarak, olduğum kişiyi gerçekten önemseyen birine sahip olmanın nasıl hissettirdiğini biliyordum. Beni gerçekten görüyormuş gibi bana bakan. Don’un kızına değil. Stratejik bir hamle olarak değil. Sadece... Ben olduğum için.

“Üzgünüm baba,” diye fısıldadım. “Ben... Yapamam.”

“Yapamaz mısın?” Bana doğru eğildi, çok soğuk görünen gözlerini bana dikti. Yüzü öfke ve çaresizliğin tuhaf bir karışımına büründü. Babamı daha önce öfkeli gördüğüm seferler bir elin parmaklarını geçmezdi.

Kendimi yerimde kalmaya zorladım ve öfkeli bakışlarına karşılık verdim. “Yapmayacağım.”

“Ben senin Don’unum. Sana emrettiğim şeyi yapacaksın, soru sormadan.” Sesinde uyarı ile tehdit arasında bir yerde kalan tehlikeli bir ton vardı.

“Sen her şeyden önce benim babamsın.” Sesim titredi. “Çocuğunun mutluluğunun işinden önce gelmesi gerekmez mi? Baba?”

“Bu iş değil. Miras, Nera.”

“Evet. Sahte parıltılardan, sahte arkadaşlardan ve güç oyunlarında piyondan başka bir şey olarak görülmek için her şeyini verebilecek kızlarının gözyaşlarından oluşan ışıltılı bir miras.” Uzandım ve elini tuttum. “Zara ve benim için her zaman güvenli bir liman olmalısın. Bizim bir babaya ihtiyacımız var. Don’a değil.”

Kaşları birbirine yaklaştı ve gözlerine kaygılı bir bakış yerleşti. “Elimden geleni yaptım, Nera. İstedğin her şeye sahip olduğundan emin oldum. Kız kardeşinle sen ne zaman bir şeyi beğenseniz, onu sizin için satın aldım.”

“Zara’ya on sekizinci yaş gününde altın bir kolye verdin.”

“Alışveriş merkezinde gördüğü elmaslı olan. Vitrinin önünde durup o şeye on dakika boyunca baktı. Fiyatı umurumda değildi.”

“Onu takamaz, baba.” Elini sıktım. “Zara çoğu mücevheri takınca kurdeşen döküyor. Kolye, babasının onun hayatıyla ilgili bu küçük ayrıntıyı bir şekilde unuttuğunu hatırlatan ışıltılı bir hatıra gibi makyaj masasının üzerindeki bir kutuda duruyor.”

Babamın yüzünün rengi attı ve ona vurmuşum gibi geri çekildi.

“Unuttum,” dedi boğulurcasına. “Böyle bir şeyi nasıl unuttabildim?”

“Çünkü yıllarını ne yaparsan yap sırtını sıvazlayıp seni tebrik eden insanlarla çevrelenmiş biçimde geçirdin. O yüzden

eylemlerinin diğerlerinin üzerinde nasıl bir etki bıraktığını düşünmeyi bıraktın.”

Babam bakışlarını kaçırdı, pencerenin ötesindeki bir şeye bakarken gözleri boştu.

“Sevdiğin birini kaybettiğinde, içinde bir şeyler ölüyor, biliyor musun?” İç çekti. “Annemi kaybettim. Elmo’yu. Ve sonra Laura’yı. Hepsi... Çok fazlaydı.”

“Biliyorum. Onları biz de kaybettik.”

Başını eğip bana baktı, evdeyken beni ve kız kardeşimi sırtında gezdirmeye bayılan adamı neredeyse görebiliyordum.

“Seni de kaybetmek istemiyorum.” Elini kaldırıp yanağını okşadı. “Alvino’ya kızımın artık tartışmaya açık bir seçenek olmadığını söyleyeceğim.”

“Sana sorun yaratacak mı?”

“Sen endişe etme. Kendi dağıttığımla başa çıkacağım.” Eğilip başıma bir öpücük kondurdu. “Önümüzdeki hafta sonu seni partimde göreceğ miyim?”

“Tabii ki baba.”

“Güzel. Şimdi yemek odasına git. Zara bizi bekliyordur.”

“Teşekkür ederim.”

Odanın yarısını geçtiğim sırada arkamdan gelen sesini duydum. “Asla benim yerimde olmak zorunda kalmayacağına memnunum.”

“Ben de.”

“Hâlâ şu takipçinle görüşüyor musun Nera?”

Zara’nın yatağında uzanıp başımı çapraz yaptığım kollarıma dayamıştım. Kız kardeşim ve ben birbirimizden asla bir şeyler saklamazdık ama konu iblisim olunca, bilgi vermeyi sevmiyordum. Belki de anlayacağını düşünmediğimdendi. Ya da belki de bencillik ediyordum.

“Ee?” diye üsteledi.

“İki hafta önce benim evimde yemek yedik.”

Dudaklarının arasında tuttuğu iğnelerin arasından, “Hımm. Bu büyük bir gelişme,” diye mırıldandı, sonra bana imalı bir bakış attı. “Hâlâ adamın adım bilmediğini düşünürsek.”

Omzumu silktim. O benim iblisimdi. Ben onun Yavru Kaplanıydım. İsmine ihtiyacım yoktu.

“Ne pişirdin?”

“Peynirli ravioli.” Dudağımı ısırdım. “Aslında planlı bir şey değildi, yoksa daha güzel bir şey pişirirdim. Kendim için akşam yemeği hazırlamıştım ama pencereden baktığımda yolun karşısında olduğunu fark ettim.”

Zara kumaşa iğnelediği desen kâğıdını indirdi. “Sen ve takipçinin ilişkisi bu zamana kadar duyduğum en garip ilişki. İkinizin arasındaki bu tuhaf şey ne kadar zamandır devam ediyor? Altı ay mı?”

“Bir yıl.”

“Tanrı aşkına.” Başını iki yana salladı. “Peki artık birbirinizi hangi sıklıkla görüyorsunuz?”

“Değişiyor. Son aylarda haftada iki kez veteriner kliniğine uğruyor ve beni eve kadar takip ediyor. Ama çatıda takılıp konuştuğumuz da oluyor. Ya da sessizce oturup gökyüzünü izliyoruz. Çoğu zaman onu sokağın karşısında ya da köşede gizlenirken görüyorum ama görür görmez ortadan kayboluyor.” Sırıttım. “Sanırım o zamanlar onu görmeme bilerek izin veriyor. Gerçek şu ki, çoğu zaman onun orada olduğunu bile bilmediğimden oldukça eminim.”

“Bu çok... Tuhaf.”

“Biliyorum. Bu aynı zamanda kendimi bildim bileli biriyle yaşadığım en sağlıklı ilişki. Sen hariç tabii ki.”

“Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Bu nasıl sağlıklı bir ilişki olabilir?”

Yüzüstü döndüm ve ellerimi çenemin altına yerleştirdim. “Başka insanlarla lafını bile edemeyeceğin şeyleri konuşabileceğin biriyle tanıştın mı hiç? O kişi hakkında fazla bir şey bilmesen bile?”

Zara’nın vücudu aniden hareketsizleşti. “Olabilir.”

Yataktan fırladım. “Ne? Kim?”

“Hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun Zara.”

“Bu konuyu değil.” Dikişine geri döndü. “Ee, şu yemek nasıldı?”

Ona gözlerimi kıstım. Konudan kaçtığı barızdı. Belki de bir şeyler hissetmemesi gereken birine karşı hisleri vardı. Aile’den olmayan bir adam ya da yaşça ondan çok daha büyük biri miydi? Daha az önce paylaşmak istemediğim şeyler olduğunu düşündüğümünden, sırrını saklamasına izin vermeye karar verdim. Şimdilik.

“Güzeldi,” dedim. “Ama yemeği bitirdiğimizde karşılığında ne istediğimi sordu.”

Zara’nın kaşları soruyla havaya kalktı.

“Hiçbir şeyin bedava olmadığına dair tuhaf bir düşüncesi var. O yüzden öpücük istedim.”

“İyi miydi?”

“Sanki bir balonun içinde yaşıyormuşum da sonunda dudakları dudaklarıma değdiğinde hayatımda ilk kez temiz hava solumuşum gibi hissettim.” Gözlerimi kapatıp iç çektim. “Bir seyahate çıkması gerekti, nereye gittiğini bana söyleyemedi ama bu sabah döndü. Ya da dün gece de olabilir.”

“Nereden biliyorsun?”

“Bana çiçek bırakmış.”

Zara homurdandı. “Erkekler. Çiçeklerle aranın pek iyi olmadığını ona söylemeliydin.”

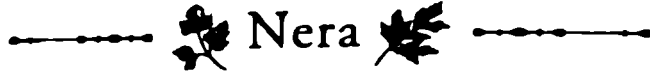
“Söyledim. Çiçeklerin polen taşıyan stamenlerini kesmiş, Zara.”

Kız kardeşim başını diktiği şeyden kaldırdı, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

“Bana bir magnet getirmiş,” diye fısıldadım. “Budapeşte’den.”

BÖLÜM

on sekiz

Dania, “Bir şey mi oluyor?” diye sorarken, sinemadan çıkıp babamın kullanmam için ısrar ettiği arabaya ve şoföre doğru ilerledim. Kendi arabam yakıt pompasındaki bir arıza yüzünden tamirhanedeydi ve iki gün daha geri alamayacaktım. Geçen pazar Alvino’yla evlenmeyi reddettiğimden beri babam iyice paranoyaklaşmıştı, o yüzden taksiyle ya da birinin aracıyla bir yere gitmemdense adamlarından birini almamı talep etmişti.

“Hayır. Sadece Don’un korumacı tavrı.” Omzumu silktim.

Yaklaştığımızda şoför bizim için arka kapıyı açtı, teşekkür etmek için başımı kaldırdığımda beni buraya getiren adam olmadığını fark ettim.

“Pio nerede?” diye sordum.

“Ailevi bir meselesi çıktı,” diye cevap verdi. “Babanız sizi almam için beni yolladı, Bayan Veronese. Ben Gerodi.”

“Umarım ciddi bir şey değildir.”

“Kesinlikle değil.” Gülümseyip kapıyı arkamdan kapattı.

Dania'nın evi daha yakın olduğu için önce onu bıraktık. Ancak evime giden yolu yarıladığımızda şoför bir dönüşü kaçırdı.

“Gerodi, sağdan dönmeliydin.”

“Ah, özür dilerim, Bayan Veronese.” Dikiz aynasından bana baktı. “Endişe etmeyin, U dönüşü yapmak için bir yer bulacağım.”

Arkama yaslandım ama gözlerimi aynadan ayırmadım. Gerodi birkaç dakikada bir aynaya bakıyor, sonra gözlerini kaçırıyordu. Çantam, koltuğun üzerinde hemen yanımda duruyordu ve mümkün olduğunca dikkat çekmeden elimi ona doğru kaydırdım.

“Ee, uzun zamandır mı babam için çalışıyorsun?” diye sordum.

“Birkaç aydır.” Bir gülümseme daha.

Kolayca geri dönebileceği bir kavşağa vardık ama o düz gitmeye devam etti. Elim yarıya kadar çantamın içine kaydı ve parmak uçlarımla telefonu hissedebildim.

“Zor bir durum. Yeni bir işe başlamak,” dedim rahat bir tavırla. “Hiç arkadaş edindin mi? Teobaldo'dan sana işleri göstermesini istedin mi? On yıldan uzun bir süredir bizim için çalışıyor.”

“Evet, bana temel bilgileri vermeye çok hevesliydi.”

“Bu harika.” Nabzım fırladı. Babam için çalışan Teobaldo diye biri yoktu.

Başka bir kavşak, başka bir kaçırılan dönüş daha. Görünüşe göre şehrin dışına çıkıyorduk. Telefonu elime alıp yavaşça çantamdan çıkardım, sadece ekranı görebileceğim kadar. Hızlı arama Zara vardı ve tek yapmam gereken tuşa basmaktı. Hem ellerim hem de bacaklarım titremeye başladı.

“Yerinizde olsam bunu yapmazdım, Bayan Veronese.”

Başımı kaldırdım. Ben bakışlarımı aynada tutarken, şoför kılıfından bir silah çıkarıp kucağına yerleştirdi.

“Ne demek istiyorsun?” Yakalandığımı bildiğim hâlde aptalı oynamaya çalışıyordum.

“Alvino’nun emirleri oldukça açıktı, hanımefendi. Bir şey denemediğiniz sürece size zarar gelmeyecek,” dedi. “Lütfen beni sizi incitmek zorunda bırakmayın.”

Midem bulandı ve bir an için nefes alamaz hâle geldim. Camorra’nın liderinin beni yakalaması için birine emir vermesinin tek bir nedeni olabilirdi. Babam ona evliliğin gerçekleşmeyeceğini çoktan söylemiş olmalıydı.

Telefonu bırakıp ellerimi kucağımda birleştirdim. Hareket hâlindeki arabada olduğum müddetçe seçeneklerim sınırlıydı. Hareket etmeye başlamamızdan kısa bir süre sonra kapılar otomatik olarak kilidenmişti ve direksiyonun arkasındaki pisliğin etkinleştirdiğinden emindim, o yüzden kapıyı içeriden açamazdım. Ayrıca, saatte seksen kilometre hızla giden araçtan atlayamazdım.

“Beni nereye götürüyorsun?” Nereye gittiğimize dair bir fikir olursa, kaçmanın bir yolunu düşünebilirdim.

“Göreceksiniz.” Otoyola çıkarken dudakları son derece rahatsız edici bir sırtıyla genişledi.

İki saatten uzun bir süre sessizlik içinde yol aldık. Bu süre boyunca, Alvino’nun bunu yapması için tüm olası nedenleri düşündüm. Beni öldürmeye cüret edeceğini sanmıyordum ama yapabileceği başka pek çok iğrenç şey vardı. Ve onun hakkında bildiklerime dayanarak, iğrençlik en sevdiği eğlenceydi.

Şoför dar ve ıssız bir yola saptı. Burada doğru düzgün trafik yoktu, gösterge panelindeki saatin gecenin birini gösterdiği düşünülürse bu şaşırtıcı değildi. Birkaç kilometre daha devam ettik ve sonra bir dönüşün ardından bir binanın önünde dur-

duk ancak etrafında hiç ışık olmadığı için bundan fazlasını bilmiyordum.

Şoför elinde silahıyla bana kapıyı açtı. Arabadan çıkarken çantamı aldım ama adam elimden çekip aldı.

“Şimdilik buna ihtiyacınız olmayacak,” deyip çantamı geri yolcu koltuğuna attı.

Boş olan otoparka bir sıra cip park edilmişti ve onları görünce içimde umut kıvılcımları çaktı. Belki de burada bana yardım edebilecek birileri vardı.

Şoför arkamdan iterek beni büyük ahşap kapıya doğru sendeletti. Ancak o zaman bu binanın ne olduğunu anladım.

Bir kiliseydi.

“Haydi, Bayan Veronese. Damadınız bekliyor.”

Yıllar süren en yoğun fiziksel ve zihinsel eğitimler. On buçuk yıllık aktif görev. Mutlak bir sakinlik ve tarafsızlıkla yerine getirilmiş yüzden fazla yüksek riskli ve psikolojik açıdan zorlu görev. İlk cinayetimi işlediğimden beri ellerim bir kez bile titrememişti. Kendimi dengesiz hissetmeme ya da biraz bile tedirgin olmama neden olacak bir durum asla olmamıştı.

“O ŞEREFSİZ YAVRU KAPLANIMI ALDI!” diye kükreterek bütün gücümle direksiyona vurdum.

İki saatten fazladır lacivert sedanı takip ediyordum. Arkadaşını bıraktıktan sonra Nera'nın evine giden dönüşü yapmadıkları andan itibaren bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştım. Araç şehir dışına çıkmaya başladığında, kızımın kaçırıldığı aşikârdı. Kim tarafından ya da neden olduğu sikimde değildi. Ölüm fermanları imzalanmıştı.

Sedanı kullanan beyinsiz bir sonraki çıkıştan girerek ot-yoldan çıktı ve sonra bir kasaba yoluna doğru ilerledi. Şüphesuyandırmamak için mesafemi koruyarak onları takip ettim. Bir dönüş daha yapıp hiçliğin ortasındaki bir kilisenin otoparkına girdiklerinde ben devam ettim. Yeterince uzaklaştıktan sonra arabayı yoldan çıkarıp çalılıkların arasına girdim. Ben daha derine dalıp gözden uzaklaştıkça dallar aracımın kaputunu ve yanlarını çiziyordu. Dışarı fırladığımda kapıyı bile kapatmadım ve silah kuşanmak için bagaja koştum.

Kilisenin otoparkının kenarına ulaşmam dört dakikamı aldı. Yan tarafa bir sıra siyah araba park edilmişti ve sonuncusunun direksiyonunda bir adam sigara içiyordu. Yavrumu buraya getiren lacivert sedan kilise girişinin önünde park hâlinde duruyordu ama şu anda boştu. Otomatik tüfekli iki adam ön kapıları koruyor, bir diğeri de binanın dışını turluyordu.

Kilisenin içinde ışıklar kesinlikle yanıyordu ancak vitray camlar içeride neler olup bittiğini anlamayı imkânsız hâle getiriyordu. Yukarı bakıp üst katı değerlendirdim. Koronun çatı katına çıkan ikinci kat girişi olmalıydı.

Karanlığı siper olarak kullanarak son cipin arkasına gizlice yaklaştım. Aracın içindeki adam bir sigara daha yakıyordu, dumanı açık pencereden dışarı üfledi. Atlayıp bıçağımı boynunun yan tarafına, kulağının hemen altına gömdüm. Vücudu sarsıldı, boğazından bir fokurtu sesi çıktı. Sesi boğmak için boştaki elimi ağzının üzerine bastırıp bıçağı döndürdüm. Ne yazık ki oldukça hızlı bir ölüm oldu.

Sırada turlayan nöbetçi vardı. Ona arkadan saldırıp kollarımı arkasından boynuna doladım ve kışının üzerine devirdim. O sırada da boynunu bir dal gibi kırdım. Öldüğünden emin olduktan sonra kilisenin dışına doğru süründüm ve diğer tarafa hızlıca bir bakış attım. İki nöbetçi hâlâ ön kapıda, üç metreden

biraz daha uzakta duruyorlardı. Bu mesafeden ikisini de tabancamla haklayabilirdim ama bu, binada saklı olan bilmem kaç kişiyi dışarı çekebilirdi. Henüz neyle uğraştığımı bilmediğim için, sessizce öldürmek en iyi seçeneğimdi.

Her elime birer tane fırlatma bıçağı aldım ve yerimden çıktım. Nöbetçiler bana doğru dönerken bıçakların ikisini de fırlattım. Bir tanesi ilk hedefimin gözüne, diğeri de öbürünün alnına saplandı. Ben aramızdaki mesafeyi kapatıp akıcı bir hareketle Bowie bıçağımı gırtlaklarından geçirene kadar neler olduğunu fark ettiklerinden şüpheliydim.

Cesetlerini kapıların önüne yığılmış bir şekilde bırakıp çalının altına bıraktığım tüfeğimi almak için geri döndüm, sonra da kilisenin arka tarafına doğru yöneldim.

Karşımda oturan adama bakarken korku içimi pençeliyor, benimde dolaşıyordu. En öndeki sırada kollarını iki yana açmıştı, sanki yeni malını değerlendiriyormuş gibi gözlerini vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyordu. Camorra Klanı'nın lideriyle daha önce hiç tanışmamıştım ama sosyal medyadan birkaç fotoğrafını görmüştüm. Fotoğraflarından daha uzun boyluydu, yanakları çukurdu ve derisinin grimsi tonu şahsen daha belirgindi.

“Babanın çok zeki olmadığını biliyordum ama anlamamızdan cayacak kadar aptal olacağını hiç düşünmemiştim.” Gülümseyerek nikotin lekeli iki sıra dişi ortaya çıkardı. Gözlerinden biri doğru hizada değildi, içe doğru bakıyor gibi görünüyordu, bu da yüzünü daha grotesk hâle getiriyordu. “Daha güzel olmanı beklerdim.”

Ayağa kalkıp çenemi tuttu, başımı önce sola sonra sağa yatırıırken parmakları tenimi morartıyordu. Nefesi leş gibi soğan ve sigara kokuyordu, kusasım geldi. Yükselen safrayı yuttum ve kıpırdamadan onun incelemesine katlandım.

Alvino ve bana buraya kadar eşlik eden şoförle birlikte, kilisenin içinde iki düzineden fazla adam vardı. Hepsi silahlı Camorra askerleriydi, koridorun sağ tarafındaki sıralarda oturuyorlardı. Ve rahip tören cübbesiyle mihrapta duruyordu. Kaçabilmemin hiçbir yolu yoktu.

“Yazık. Seni gözlerim kapalı becermem gerekebilir,” diye alay etti Alvino. “Hadi şu işi bitirelim.”

Üst kolumdan tutup beni kürsüye doğru sürükledi. Sol topuğum bir şeye takıldı ve tökezleyerek bileğimi burktum. Acı bacağımdan yukarı fırladı ve kendimi tutamayıp haykırdım.

“Kapa şu siktiğimin çeneni.” Alvino yüzüme tokat attı.

Rahibin önüne sürüklenirken bir çığlık daha atmamak için kendimi zor tuttum. Ağırlığımı sol bacağımdan uzak tuttum, beni boğmakla tehdit eden bulantıya rağmen, onun özenle süslenmiş cüppesine dehşet içinde baktım. Arabadan indiğim ve bir kilisede olduğumuzu anladığım andan itibaren başıma gelecekleri biliyordum ama yine de sanki başka birinin başına geliyormuş gibi hissediyordum. Belediye töreni olsaydı, babam nikâhı iptal ettirmek için bir şeyler yapabilirdi. Kilise nikâhında bunu yapmak neredeyse imkânsızdı.

Rahip konuşmaya başladı ve gözlerimi sımsıkı yumdum. Ağlamayacaktım. Yanımda duran piçin acımla böbürlenmesine izin vermeyecektim. Onun yerine aklım güzel iblisime kaydı. Muhtemelen onu bir daha asla göremeyecektim. Camorra, Cosa Nostra gibi değildi. Geleneklerine bağlılardı. Nikâhtan sonra kadının evde kalması beklenirdi. Eğer Alvino’nun evinden ayrılmama izin verilen bir zaman gelirse, o da her zaman sıkı bir koruma altında olacaktı.

Titrek bir nefes alıp gözlerimi açtım, bir kaçış yolu bulmayı umarak etrafımı taradım ama bunun nafile olduğunu biliyordum. Çok fazla silahlı adam vardı ve incinen ayak bileğim ağırlığımı zor taşıyordu. Kaçabilmemin hiçbir yolu yoktu.

Rahip konuşmaya devam ediyordu. Alvino bana doğru döndü, o korkunç şeytani gülümsemesi yüzüne yapışmış hâldeydi. “Kabul ediyorum” demek için ağzını açtığı esnada tek, keskin bir patlama sesi duyuldu. Alvino’nun kafası geriye doğru sarsıldı. Bacakları altında kıvrıldı ve beni de beraberinde çekerek geriye doğru düşmeye başladı. Silah sesleri patladığında kendimi yerde onun üzerine düşmüş hâlde buldum, yüzüm sefil yüzüne sadece birkaç santim uzaklıktaydı, alnının ortasındaki büyük deliğe ağzım açık hâlde bakıyordum.

Belki adrenalinden belki de sadece kendimi koruma içgüdüsündendi ama etrafımda neler olduğunu görmek için bile başımı kaldırmadım. Mümkün olduğunca alçakta kalarak en yakındaki duvara doğru süründüm. Kalın bir taş sütunun arkasındaki nispeten güvenli bir yere ulaştığımda, kilisenin ortasına doğru hızlı bir bakış attım. Rahip ölmüştü, Alvino’dan birkaç adım ötede yerde yatıyordu. Yakınlara dağılmış başka cesetler de vardı. Sıraların arasındaki boşluklardan ancak bir kısmını görebiliyordum. Fakat bana dönük olanların kafalarında aynı kırmızı delikler vardı.

Hâlâ hayatta olan Camorra askerleri tahta koltukların arasında siper almışlardı. Rastgele ateş ederken bağıışları geniş alanı dolduruyordu. Kime ateş ettiklerini göremiyordum. Cesetlerin sayısını düşününce, babamın bir şekilde olanları öğrenip beni kurtarmaları için adamlarımızı göndermiş olması gerektiğini düşündüm. Ama Camorra askerleri dışında kimseyi görmüyordum.

Ateş kesildi ve bir an için sessizlik oldu. İlk sıranın arkasında saklanan iki Camorra askeri ayağa kalkıp silahlarını çektiler.

Bam. Bam.

Yine o keskin ses geldi. Normal bir tabancanın çıkaracağı sestten farklıydı. Yankılı mekân akustiğiyle, atışların nereden geldiğini tespit etmek zordu. İki adam da düşüp öldü. Camorra askerlerinin her yöne ateş etmeye başlamasıyla bir seri atış daha patlak verdi, sonrasında bir kez daha sessizlik çöktü.

Hafif bir karıncalanma hissi ensemden yukarı çıktı. Mihraba doğru bakınca arkasındaki gölgelerde bir hareket fark ettim. Siyah bir figür ışığa adım attı ve ciğerlerimdeki soluğum sıkıştı. İki elinde birer silahla Camorra askerlerine ateş ederken bana doğru yürüyordu. Yürüyordu. Sanki güneşli bir öğleden sonra, uzaklarda kuşlar şakırken parkta yürüyordu. Sanki orada Tann bilir kaç tane serseri onu vurmaya çalışmıyordu. Hiç duraksamadan üstlerine kurşun yağdırdı. Ölüm meleğim. Kurtuluşum.

“Yavrum?” dedi yanıma gelince.

“Ben iyiyim,” dedim.

Başını sallayıp sığınağım olan sütunun arkasına geçti. Ateş etmeyi bıraktığı anda bir mermi sağanağı yanıımızdaki duvara yağdı.

“Sana söylediğimde koşacaksın.” İki boş şarjör yere düştü. “Arkada, sunağın arkasında bir kapı var. Geldiğin araba hemen dışarıda park hâlinde, anahtarı kontakta.” Silahlarına şarjörleri taktı. “Seni buradan koruyacağım.”

“Yapamam,” derken yavaşça doğruldum. “Bileğimi burktum. Herhâlde yürüyebilirim ama koşamam.”

Gözleri hızla benimkileri buldu. Seçeneklerimizi gözden geçirirken gözlerinin derinliklerinde kopan fırtınaları görebiliyordum. Burası ile sunak arasında en az on metre vardı. Alvino’nun çok sayıda adamı hâlâ yaşıyordu. Ben sürüne sürüne oraya gitmeyi başaramadan cephanesi tükenirdi.

“Tamam.” Camorra adamlarına doğru birkaç kurşun daha sıktı, sonra silahlarını kılıflarına soktu. Yavaşça baldırlarımın

altından kavrayıp beni göğsüne kaldırdı. “Sıkı tutun. Hızlı olmamız gerekecek.”

Ona ağzım açık bakakaldım. Eğer beni taşırsa ateşlerine karşılık veremezdi. Ayrıca sırtı onlara açık olacaktı. *Sikseler olmaz!* Sıcaklığını hissederek elimi vücutlarımızın arasına kaydurdum ve silahını kılıfından çektim.

“Dikkat et, İblis. Hedefim yakınımda değilse berbat bir nişancıyımdır.” Ayak bileklerimi belinden kenetleyerek kendimi sabitledim. Sonra sol kolumu boynuna doladım ve sağ kolumu da silahım hazır bir hâlde omzuna koydum.

İblisim gülümsedi. “Onlara cehennemi yaşat, Yavru Kaplan.” Koştı.

Tetiğe tekrar tekrar basarken silah ve orman kokusu burun deliklerimi doldurdu. Geri tepme ve elimdeki çok büyük silahın ağırlığı yüzünden tüm kolum titriyordu. Nişan alacak zamanım yoktu, o yüzden sıraların olduğu yöne doğru ateş ettim. Bir taş parçası ya da belki başka bir şey açıktaki bacağıma isabet etti. Gözlerim yaşardı. Ama iblisimin boynuna daha sıkı sarıldım ve tutuşumu zar zor hissediyor olsam da ateş etmeye devam ettim.

Temiz hava ciğerlerime doldu, kan ve barut kokusunun yerini tatlı yaz kokuları aldı. Dışarı çıkmıştık. Daha bu gerçeği yeni fark ediyordum ki kendimi bir arabanın direksiyonunda buldum.

İblisim silahı elimden kaptığı gibi, “Gaza bas,” diye bağırdı ve kapıyı kapattı. “Doğruca eve git.”

“Seni bırakmayacağım,” diye haykırdım açık pencereden.

“Burada temizlik yapmam lazım ve senin için endişelenirken bunu yapamam.”

Dönüp kilisenin arka tarafına doğru ateş etti. Bir saniye sonra bir kurşun sedanın kaputuna isabet etti. Alvino’nun adamları belli ki bizi takip etmişti ama çıktığımız kapıyı göremiyordum

Çünkü karanlık koruyucum önümde duruyor ve görüşümü engelliyordu.

Daha fazla mermi yağdı.

İblisim aniden geriye doğru çekilip arabaya çarptı. Benden aldığı silahı fırlattı ve kılıfından başka bir silah çekti, bu sırada boğuk bir ses çıkardı. Homurtusu, arka camın patlamasıyla kesildi, bir mermi camı parçalayıp dolgulu koltuğa saplandı.

“Nera, git! Odaklanamıyorum!” diye bağırıp avucunu arabanın tavanına vurdu.

Gaza bastım.

BÖLÜM

on dokuz

Dokuz buçuk.

Kırk sekiz saatten fazla.

Büyük duvar saatimin kolları fazla hızlı hareket ediyor gibiydi ama aynı zamanda hareket etmesi gerekenden çok daha yavaştı. Bazen bir dakika bir saat gibi gelirdi. Ama sonraki göz açıp kapayıncaya kadar geçirdi. Neredeydi?!

Alvino'yla yaşadığım o felaketten kaçıp eve geldiğimde kanepeye çökmüş ve gözlerimi ön kapıya sabitleyerek iblisimi beklemiştim. Ve bekledim. Panik pençeleriyle beni kavrayıp sıktı. Nefes almak zorlaştı. Gözlerimi saatlerce kapıdan ayırmadım.

Sabah oldu. Panik yerini deliliğe bıraktı. Telefonumu elime alıp haber sitelerinde en ufak bilgi kırıntısı aradım. Hiçbir şey yoktu. Topallayarak dışarı çıktım ve karanlık bir köşede gizlendiğini görme umuduyla kirli kıyafetlerimle sokakta dolaştım. Orada değildi. Çatımda da yoktu. Caddenin karşısındaki çatıda da yoktu. Hiçbir yerde yoktu.

Daireme geri dönerek kanepedeki nöbetime devam ettim. İşe gitmedim, sadece ön kapıma baktım. O akşam, Zara neden telefonlarına cevap vermediğimi kontrol etmeye geldiğinde beni orada bulmuştu. Ön kapı açılınca neredeyse kendimi kaybediyordum ama sonra gelenin o değil de kız kardeşim olduğunu fark etmiştim.

“Neredesin İblis?” diye boş oturma odasına fısıldadım.

Bir yıl geçmişti ve birbirimize numaralarımızı vermeyi başaramamıştık. Enerjim olsaydı gülerdim. Onun iyi olup olmadığını nasıl bilebilirdim ki? Yaşayıp... Yaşamadığını?

Yavaşça koltuktan kalktım ve bir bardak su almak için mutfaka doğru yürüdüm. Daha önce hızlı bir duş almıştım ve birkaç saat uyuyakalmış olmalıydım. Huzursuz bir uykudan sıçrayarak uyandıktan sonra, genelde uyurken giydiğim tişörtü üzerime geçirmiştim. Nasıl olsa o gelene kadar hiçbir yere gitmeyecektim.

Tezgâhın üzerindeki telefonum çalmaya başladı. Arayan babamdı. Şu anda onunla konuşmak için uygun ruh hâlinde değildim ama telefona cevap vermem gerekiyordu. Ona iki gece önce kilisede olanları anlatamazdım. Eğer anlatırsam, iblisimle ilgili her şeyi de anlatmak zorunda kalırdım. Ve babam onun öldürülmesi için emir verebilirdi. Aile dışından hiç kimsenin Don'un kızına bu kadar yaklaşmasına izin verilmezdi.

“Efendim?” Telefona mırıldandım.

“Nera, sesin berbat geliyor. Zara hasta olduğunu söyledi.”

“Evet.” Suyumu geri döküp alnımı mutfak dolabının kapağına yasladım. “Yarınki doğum günü partine gelebileceğimi sanmıyorum.”

“Zaten ertelememiz gerekebilir. Camorra'nın başına büyük bir felaket geldi ve bunun bizi nasıl etkileyeceğinden hâlâ emin değilim. Alvino öldü.”

Kafamı kaldırdım. “Ne oldu?”

“Kimse bilmiyor. Dün sabah şehir sınırları dışındaki bir kilisede ölü bulundu. Ekibinin yaklaşık yarısıyla birlikte. Duyduğuma göre olay yeri kan gölü gibiymiş. Her yerde cesetler varmış, otuzdan fazla ölü.”

“Ve... Ve sadece Alvino’nun adamları mı?” Gözlerimi kapattım, telefonu elimi acıtacak kadar sert sıktım. “Cesetler?”

“Bildiğim kadarıyla evet. Neden sordun?”

Rahat bir nefes aldım. “Bir nedeni yok. Sadece garip geldi.”

“Bunun bir iç çatışma olduğuna dair spekülasyonlar var. Ne olursa olsun umurumda değil, o piçin yakamdan düşmesine sevindim. Bu öğleden sonra Efisio ile görüştükten sonra daha fazla bilgi alacağım. Yönetimi o devralıyor.”

“Bu iyi.” Efisio’nun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve umurumda da değildi. “Kapatmam lazım baba. Başım ağrıyor.”

Telefonu tezgâha geri attım ve nöbetime devam etmek için kanepedeki yerime geçtim. Gözlerim yorgundu ve göz kapaklarım kendi kendine kapanıyor gibiydi. Çalışma minderlerinden birini yerden alıp kucağıma ve çenemin altına yerleştirerek öne doğru çöktüm, böylece daire kapısını doğrudan görebiliyordum.

Neredesin İblis?

Elmacık kemiğim boyunca tüy gibi bir dokunuş. Saçımlı yüzümden çeken parmaklar. Bana dağ esintisini anımsatan bir koku.

Gözlerim hızla açıldı.

“Ayak bileğin nasıl, Yavru Kaplan?”

İniltimi bastırdım. İblisim kanepenin yanında duruyor, tepemden bana bakıyordu. Yüzü solgundu ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

“Hâlâ canın yanıyor mu?” Çenesiyle bacağıma işaret etti.

“İki gündür yoktun ve bacağı mı soruyorsun?” diye fısıldadım titrek sesle. “Saatlerce kapıma bakarak senin gelmeni bekledim. Koridordan geçen ayak seslerini her duyuşumda içimde bir parçam öldü. Sesler durmadı, yaklaştılar. Sen değildin. İki gün. Sen yoktun.”

“Buraya gelmeden önce bazı şeyleri halletmem gerekti.”

Kanepeden fırlayıp elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. Ne zaman ağlamaya başlamıştım? “Sana bir şey olduğunu sandım! Öldüğünü sandım! Ve senin bir şeyle ‘ilgilenmen’ mi gerekti?”

“Evet.”

“Ödüm patladı! Bunu yapamazsın!” Parmağımla göğsünü dürttüm. “Asla. Duyuyor musun beni?”

Eğilip kolunu belime doladı, beni kendine yaslayarak kaldırdı. “Özür dilerim.”

“Tanrım, İblis.” Kollarımı ve bacaklarımı ona doladım, sonra da dudaklarımı onunkine yapıştırdım.

Hayat. Dudaklarını dudaklarımda hissetmek hayatın ta kendisi gibiydi. Dilinin her darbesi. Her ısırtığı. Bana verdiği her şeyin tadını çıkarıyordum. Koca bir yıl geçmişti ve bu paylaştığımız sadece ikinci öpücüktü. Bana izin verdiği ikinci öpücük. Artık öyle bir şey yoktu. Alt dudağını ısırdım ve bacaklarımı beline daha sıkı sararak göbeğimi kasığına sürttüm. Sertleşmişti, aleti üstüme baskı yapıyordu.

“Yavrum.” Dudaklarımı bir kez daha dudaklarıyla sıyırdı, sonra beni aşağı indirdi. “Sanırım gitmeliyim.”

Ayaklarım yere değdi ve tekrar ağlamak istedim. Gidiyordu. Yine. Bu yeni bir şey değildi. Ama her gidişinde, bir parçamı da yanında götürüyordu. Bu gece olmazdı. Takım elbise ceketinin yakalarını tutup bakışlarıyla buluştum.

“Hayır. Bu gece başka bir parçamı almayacaksın İblis. Bu gece takas yapacağız.”

Nefeslerini yanağımda hissedebiliyordum, derin ama hızlıydı. “Takas mı?”

“Evet. Senin bir parçana karşılık benim bir parçam.”

Kasıldı. “Lütfen, Nera. Kendimi daha fazla tutamıyorum.”

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Adımı daha önce sadece bir kez kullanmıştı. “Kalıyorsun.”

“Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.” Başını eğdi, gözleri aşağı bakıyor, gözlerimle buluşmaktan kaçınıyordu.

Ceketini çıkarmaya başladım. Siyahtı, tıpkı altına giydiği gömlek gibi. Her zaman siyahtı. Ceket kollarından aşağı sıyrırken sanki acı çekiyormuş gibi tısladı.

Anında durdum. “Sorun ne?”

“Hiç.”

Ceketini çıkarıp gömleğinin düğmelerini açmaya koyuldum, bu sırada o kıpırdamadan duruyor, sadece yere bakıyordu. Gömleğini çıkardıktan sonra sol pazusunun etrafına sarılmış bandajı fark ettim.

“Halletmem gereken şey buydu. Hemen gelememe sebebim,” diye mırıldandı. “O kadar kötü değil. Düşük kalibreli bir mermi ama onu çıkaracak ve beni iyileştirecek birini bulmam gerekti.”

Elimi ağzıma bastırdım. Ben arabadayken, eve gitmem için bana bağırmasından hemen önce sendelemişti. Vücuyla bana siper olurken vurulmuştu. Ve ben yaralandığını bile bilmeden onu geride bırakmıştım.

Boştaki elimle kolunu okşamak için uzandım. “Çok ama çok üzgünüm.”

“Ben üzgün değilim. Başka bir seçenek yoktu. Yaşadığım süreç sana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

“Ama sana bir öpücükten daha fazla yaklaşmama da izin ver-meyeceksin, öyle mi?”

“Eğer izin verirsem, bizim için geri dönüş olmaz.” Sesi boş geliyordu. “Ben iyi bir adam değilim, yavrum. Yaptığım şeylerin en ufak zerresini bile bilseydin... Hâlâ yaptığım şeyi. Benimle hiçbir şey yapmak istemezdin.”

Yüzünü avuçlarımla arasına aldım, gözlerime baksın diye başını kaldırdım. “Tetikçi olduğun gerçeğini mi diyorsun?”

Kelimeler ağzımdan çıktığında bir insanın onun kadar ha-reketsiz kalabileceğini düşünmezdim. Hareket eden tek yeri gözleriydi, cevaplar için yüzümü araştırıyordu. Nefes bile aldı-ğında şüpheliydim.

“Biliyorum,” diye fısıldadım. “Sandığın kadar saf değilim.”

Onunla tanıştığım ilk geceden beri bundan şüpheleniyor-dum. Özellikle de o manşeti gördüğümde. Başka ipuçları da var-dı. Askerî geçmiş. Bir birlikten bahsetmesi. Hayatı, nereye git-tiği, ne yaptığı hakkında konuşmaktaki isteksizliği. Budapeşte haberini gördüğüm gün buzdolabıma bıraktığı Macaristan magneti. Ve tabii ki kilisede otuzdan fazla adamı tek başına alt etmesi. Etkili. Ölümcül. Katil.

Başparmaklarımla yanaklarını okşarken, “Bu hislerimi de-ğiştirmiyor,” dedim.

Gözleri parladı ve sonraki saniyede kendimi duvara yaslan-mış, eli çenemi kavramış hâlde buldum.

“Peki hissettiğin şey ne?” Eğilip alnını benimkine dayadı. “Söyle bana.”

“Gelişini beklerken heyecan. En sonunda gelmeye karar ver-diğinde mutluluk. Her gidişinde üzüntü. Benim için bıraktığın küçük hediyelere rastladığımda, onları evde buldukça sevinç ya-şıyorum.” Arkasına uzanıp saç örgüsünü açarken devam ettim. “Çatımda yan yana oturup hiçbir şey yapmadan geceye baktığı-

mız zaman sıcaklık ve huzur. Beni olduğum gibi gördüğün için hoşnutluk ve kabullenme hissi.” Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip yavaşça uzun tellerin arasında gezdirdim. “Sen. Seni hissediyorum. Varlığımın her zerresiyle, İblis.”

Dudaklarından uzun bir nefes çıktı, sanki itirafım sırasında nefesini tutmuş gibiydi. Kolu tekrar belime dolandı, beni kaldırıp odanın diğer ucuna taşıdı.

“Sana bir kâse borçluyum,” diye homurdanarak beni mutfak adasına bıraktı ve kolunu sol tarafımdaki yüzeyde gezdirdi. Limon kâsem yere düşüp kırıldığında camlar etrafa saçıldı.

Yüzünü ellerimin arasına alıp burunlarımız birbirine değene kadar kendime doğru çektim. “Bana bir kâsedен çok daha fazlasını borçlusun, İblis.”

Burun delikleri genişledi, sonra dudaklarımı tekrar ele geçirdi. Saçımı avuçlayıp çektiğinde dudaklarımdan ufak bir nefes kaçtı ve bacaklarımın arasında ıslaklık birikti. Diğer eli yavaşça boynumdan ve göğsümden kaydı, beni mutfak adasına uzanana kadar itti. Bacaklarımı beline sardım, öne doğru eğildiğinde sert aleti tam merkezime dayandı. Uzun saçları ipeksi, siyah bir duvak gibi iki yanımdan döküldü ve yüzü hariç her şeyi gözümün önünden sildi.

“İblislerin kurbanlarına ne yaptığını biliyor musun?” Sesinin sert tınısı sessizliği delip geçerek beni titretti.

Gülümsedim ve etrafındaki bacaklarımı daha da sıktım. “Ne yaparlar?”

“Onları tüketirler, Yavru Kaplan.”

Tek bir hareketle tişörtümü yakasından kenarına kadar yırttı. Ellerini tekrar boğazımdan kaydırды, sonra kollarım boyunca indirip parmaklarını kelepçe gibi bileklerime sardı. Ellerimi yüzünden ayırıp tezgâhın kenarına indirdi.

“Tutun,” dedi.

Alt dudağımı ısırdım ve parmak uçlarımı kalçamın iki yanından kuvarsa bastırarak sert kenarları kavradım.

“Güzel.” Kulağıma fısıldamak için başını eğdi. “Bu ânın hayalini o kadar uzun zamandır kuruyordum ki.”

Boynuma bir öpücük kondurdu. Sonra köprücük kemiğıme bir tane daha. Bir tane daha, biraz daha aşağıya, sol göğsümün hemen üstüne. Bunlar hafif, kelebek kanadı gibi öpücükler değildi, daha ziyade sert ve sahipleniciydi, sanki tenimin her santimini ağzıyla damgalıyormuş gibiydi.

Çok uzun. Bunun için çok uzun süre beklemiştim. Ellerini ve dudaklarını bedenimde düşleyip nasıl hissettireceğini hayal etmiştim. Bu, çaresiz zihnimin hayal ettiği her şeyi aşıyordu. Tenim elektriklenmiş gibiydi, dokunduğı her yere dikenler ve iğneler batıyordu. Tıpkı beni izlediğı zamanlarda olduğı gibiydi ama bir milyar kat daha yoğundu. Göğsümün içi sıcaklıkla doluyor, ruhumdaki çatlakları dolduruyordu. Şu âna kadar o çatlakların orada olduklarını bile bilmiyordum. Eksik parçalarım olduğunu bilmiyordum ama şimdi aniden oradaydılar. Kendimi tamamlanmış hissediyordum. Sadece iblisimin kollarındayken böyle hissediyordum.

Dudaklarını göğsümün ve karnımın vadisinde gezdirdiğinde karnım kasıldı ve bacaklarım titredi. Sırılsıklam külotuma ulaşp nefesini içine çektiğinde, neredeyse sadece bu hisle bile boşalacaktım.

“Seni her düşündüğümde kokun aklımda olacak, yavrum.” Bir derin nefes daha aldı, sonra külotumu yırtıp çıkardı.

Sert avuçları uyluklarım boyunca kaydı ve dizlerimin arkasından kavradıktan sonra bacaklarımı omuzlarına aldı.

“Benim Nera’m. Çok güzelsin,” diye mırıldanıp ellerini altımdan kaydırđı.

Hava ciğerlerimden kesik kesik çıkıyor, vücudum sanki ateşim varmış gibi şiddetle titriyordu. Sıcak dili, yavaş ve işken-

ce veren şekilde kıvrımlarımı yaladı. O usta kasın ucu içime kaydı. Daha derine inerek Fransız öpücüğü kondurdu. Sırtımı kamburlaştırıp inerken titremeler omurgamdan aşağı indi. İstiyordum. Hangisinin beni daha çok etkilediğinden emin değildim; dili mi, yoksa adımı söylemesi mi? Her sert, amansız darbeyle titremelerim arttı. Bütün varlığım parçalara ayrılıyor-muş gibiydi; bedenim, zihnim, kalbim, her hücrem mükemmel bir birleşmeyle patlamaya hazırды.

Yavaş ama kasıtlı bir şekilde dil attıktan sonra dudaklarını klitorisime bastırıp emerek ağzını doldurdu. Gözlerimin önünde beyaz ışıklar parladı ve zirvenin eşiğinde durduğum sırada inilti ile çığlık arasında bir ses dudaklarımdan döküldü.

Ancak sonra, ansızın, dudakları yok oldu. Gözlerim açıldı ve iblisimi bacaklarımdan arasından dudaklarında ufak, tatmin dolu bir gülümsemeyle beni izlerken buldum.

“Acaba seni ağzımla mı bitirsem,” kıcımı yavaşça tezgâha indirdi “Yoksa aletimle mi?”

O gemi uzun zaman önce kalkmıştı. O karanlık sokakta onunla tanıştığım andan beri ona çekiliyordum. Derimin altında yer etmişti, kelimenin tam anlamıyla onu hissetmemi sağlıyordu. Onun varlığını. Üzerimdeki hâkimiyetini. Ben zaten “bitmişim”, başka bir erkek için geri dönülmez bir şekilde mahvolmuştum.

Onu izlerken hızlı, kısa nefesler alıyordum. Pantolonunun düğmesine uzanırken fırtınalı gözleri benimkilere kilitlendi, diğer eli bacaklarımdan arasına indi. Becerikli parmakları hassaslığımı okşuyor, her şehvetli okşayışı sinir sistemimi harap ediyordu.

“Lütfen,” diye inleyerek sırtımı kamburlaştırdım, ihtiyaçtan çıldırıyordum. Eğer bu işkenceye daha fazla katlanmak zorunda kalırsam, çıldırabilirdim.

Başparmağıyla klitorisimi okşarken pantolonunun fermuarını açtı. “Lütfen ne?”

Bakışlarım yontulmuş gibi görünen göğsünden, muhteşem şekilde biçimli karın kaslarına indi ve kocaman aletinde kaldı. Onun içimde olmasının düşüncesi bile içimdeki kasları gerdi. “Lütfen, becer beni.”

“Seni becermek mi? Hayır, bu terim hoşuma gitmedi.” Dizlerimi arkasından kavrayıp beni daha yakına çekti. “Seni alacağım, Nera.”

“Ne farkı var ki?” Aletinin başını girişime sürttüğünde nefes nefese kaldım.

“Ben aldığım şeyi sonsuza dek saklarım,” dedi ahlaksız bir gülümsemeyle. Sonra kendini dibine kadar içime gömdü.

Haz dolu çılgılığım odayı doldurdu ama o içime acımasızca girip çıkarken çılgınlıklarım inlemelere dönüştü. Nefes alıp verişleri keskin ve hızlıydı, düzenli bir ritimle çıkıyordu. Aleti içime girerken vücudundaki her kası gergindi, gözleri gözlerimi delip geçerken her hamlesiyle daha derine giriyordu. Gözleri artık boş değildi, o çalkantılı ruh hâlinin içinde kükreyerek can bulan fırtınayı görebiliyordum. Azgın arzusunun haykırışını âdeta dile getirmişçesine duyuyordum. “*Benim*,” diyordu gözleri.

Kendime umut etme, aramızdaki ilişkinin nasıl olacağını düşleme izni verdiğimde, hep böyle oluyordu. Sert. Dizginlenmemiş. Vahşi. Apaçık. Onun gibi. Her zamanki mesafeli ve karanlık tavrının ardında bir çılgın olduğunu biliyordum. Ve bunun gün ışığına çıktığını görmek hoşuma gidiyordu.

İç duvarlarım onun uzunluğunun etrafında kasılırken, kavuran bir ateş vücudumu dağlıyor ve serbest kalmanın bir yolunu arıyordu. Tutunduğum tezgâhı bırakıp onun yerine kollarını kavradım. Ona bakarken tırnaklarım derisine saplandı. İçime girdiği andan beri gözlerini yüzümden ayırmamıştı.

Sağ eli kalçamdan karnıma doğru ilerleyip göğsümde dururken delici bakışları beni esir tuttu. Koruyucu iblisim, sahibim, avucunu kalbimin üzerine bastırdı.

“Şimdi benim için boşal, Yavru Kaplan,” diye hırlayıp dibe vurana kadar itti.

Çığlık attım. Aydınliğa adım atan karanlık iblisim tarafından tüketilirken, kendimi o güzel kurtuluşun kollarına bıraktığımda gözlerimin önünde yıldızlar parladı.

BÖLÜM

yirni

A çık camdan gelen sabah esintisi çıplak tenimi okşuyordu. Uzanıp yüzüne düşen siyah tutamları ittim. Neredeyse bir saattir yatağında uzanmış, birbirimizi izliyorduk.

“Şimdi ne olacak?” diye fısıldadım.

Güneş ufuktan doğduğundan ve ikinci kez seviştikten sonra çarşafların üzerine yığıldığımızdan beri bunu sormak istiyordum, cevabı duymaktan çok korkuyordum. Ama artık kendimi daha fazla tutamamıştım.

“Bilmiyorum, yavrum.” Elini yüzüme doğru kaldırıp parmağının ucunu sol kaşımda gezdirdi, sonra burnumdan aşağı indirip temkinli, nazik hareketlerle dudaklarımı okşadı. “Ne olmasını istiyorsun?”

Konuşmak için cesaretimi toplarken kalp atışlarım hızlandı. “Kalmanı istiyorum. Sadece bugün de değil.”

“Nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Eve git. Toplan. Sonra buraya geri gel.” Gülümsedim. “O kadar zor değil.”

“Demek istediğim o değil.” Yanağımı avuçladı, başparmağıyla gözümün altındaki deriyi okşadı. “Seninki gibi bir hayatı nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. Hakkımda bildiğin şeyler... Varlığımın karanlık gölünde sadece bulanık bir yüzey. Ben normal insanların arasında yaşayamayacak kadar boku yemiş durumdayım, yavrum.”

“O zaman seni boku yememiş hâle getireceğiz.”

Dudakları hüznünlü bir gülümsemeyle genişledi. “Ben senin hayvanlarından biri değilim, Nera. Bazı şeyler tekrar birleştiremez.”

“Deneyebiliriz.”

“Kendin için istediğin hayat bu mu?” Çenesi kasıldı. “Hak ettiğin gibi iyi, eğitilmiş bir adamla olmak istemez misin?”

“Düşündüğün bu mu?” Öne doğru eğilip yüzüne yaklaştım. “Yani eğer evet dersem, tekrar beni terk mi edeceksin?”

“Seni asla terk etmeyeceğim,” dedi. “İstesem de yapamayacağımı biliyorum. Öldüğüm güne kadar seni gözetiyor olacağım, Yavru Kaplanım. Yaşadığım müddetçe kimse senin o güzel başındaki saçların bir teline bile dokunmayacak.”

“Mihraba doğru yürüyüp kendimi *iyi ve eğitilmiş* bir adama adadığımda da beni izleyecek misin?” diye hırlayıp göğsünden ittim.

Yüzü tamamen bomboş kaldı, hiç duygu göstermiyordu ama gözümün altını okşayan parmağı hareketsizleşti.

“Kendimi sana verdiğim gibi ona verirken bir köşede saklanacak mısın?” diye devam ettim. “O mutfak adasında beni *alırken*, ben zevkle çığlıklar atarken izleyecek misin?”

Bütün vücudu kaskatı kesildi, sadece kalbi çalışıyor gibi görünüyordu. Elimin altındaki gürültülü atışını hissedebiliyor-

dum. Gözlerime bakan gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı ama yine de tek kelime etmedi.

Dudaklarım onunkilere değene kadar öne eğildim. “Başka birine ait olmama izin verecek misin, İblis?”

Mihraba doğru yürüyüp kendimi iyi ve eğitilmiş bir adama adadığımda da beni izleyecek misin?

Kulaklarımın içinde sürekli tiz bir ses çınlıyor, Nera'nın sesiyle karışıyordu. Kendimi ona başka biriyle birlikte olması gerektiğini söylemeye zorladığımda hafif bir uğultu olarak başlamıştı ama şimdi frekans yükselmişti ve kafatasımın içinde intikamcı bir matkap gibi zıplıyordu.

Kendimi sana verdiğim gibi ona verirken bir köşede saklanacak mısın?

Görüntüler zihnimi doldurdu, yüzü olmayan bir adamın onu duvara yapıştırıp öptüğü görüntüler. Sonra görüntü değişti ve mutfak adasına yayılmış, yüzü kıpkırmızı ve ter içinde Nera'ya dönüştü. Acı tatlı bir hatıra değildi, daha çok musallat olan bir şeydi çünkü içine giren ben değildim. Kafamdaki o çınlama sesi yükseldi ve gözlerimin önünde beyaz noktalar belirdi.

Başka birine ait olmama izin verecek misin, İblis?

“Cesedimi çiğnemeleri gerek,” diye hırladım.

Belini kavrayıp üstünde yatana kadar yuvarlandım. “O sıkışığının herifinin benden daha iyi olması ya da sana daha layık olup olmaması umurumda değil. Benim olana yarım metreden fazla yaklaşan her adamı deşerim.”

“Güzel.” Ağzını yukarı doğru kaldırıp dudaklarıma yapıştı. “Çünkü senden daha iyisi yok. Benim için yok.”

Yüzünü ellerimin arasına alıp dudaklarına, burnuna, gözlerine öpücükler kondurdum... Öpmeyi hayal ettiğim ama cesaret edemediğim her yerine öpücükler yağdırdım. Benim gibi canavarların rüya görmesine izin yoktu ve hiç görmüyordum. Onunla tanışana kadar. Hayatımda ilk defa, kendime ait bir şeye sahip olma ihtimalini görüyordum. Ona. Yavru Kaplanıma.

“Bize bir ev alacağım,” diye mırıldanarak dudaklarımı boynunda gezdirdim. “On, on beş hektarlık bir arazi olacak, böylece hayvanları besleyebileceksin. Yakında hiç insan olmayacak. Komşulardan nefret ederim ve hiç istemiyorum.”

“Bu pahalı olur gibi.”

Kulak memesini öptüğümde kıkırdadı.

“Param var.”

“Belki de hepsini bir ev için harcamamalısın.”

“Bütün eyaleti satın almamı istemediğin sürece sıkıntım yok.” Boynuna geri döndüm. Sanırım kulağının altındaki noktada en sevdiğim yeri.

Yine kıkırtılara boğuldu. “Nasıl sıkıntın yok?”

“Beş yüz. Belki altı. Geçen yıldan beri hesabımı kontrol etmedim.”

“Buralarda beş yüz bin dolara çok güzel evler var ama korkarım araziyi küçültmen gerekecek.”

“Milyon, yavrum. Bin değil.” Köprücük kemiğini ısırdım. “İnsanları öldürmek iyi para kazandırıyor. Öldürülmesi zor insanları öldürmek daha da iyi kazandırıyor.”

Nera altımda donakaldı. Kahretsin, bunu söylememeliydim. Başımı kaldırdım ve onun sıcak kehribar gözlerine baktım.

“Bunu yapmaktan keyif alıyor musun?” diye fısıldadı.

“Çamaşır yıkamaktan keyif alıyor musun?”

Elini yüzüme doğru kaldırıp çenemi okşadı. “Onlar insan. Bazılarının hak ettiğinden eminim ama hepsi hak etmemiştir.

Bir insanın hayatına son verdiğinde bir şeyler hissediyor olmalısın. Aileleri var. Dostları. Onları seven ve öldüklerinde yıkılacak insanlar.”

Ve işte buradaydık. Korktuğum an gelmişti. Bunun beni rahatsız ettiğini ya da öldürdüğüm insanları düşündüğümü söyleyebilirdim ama bu doğru değildi. Arkadaşlık. Aile. Bunlar benim için hiçbir anlam taşımayan kelimelerdi, duyabildiğim ama anlayamadığım yabancı bir dil gibiydi.

“Bilmiyorum yavrum,” dedim, sonra her şeyi riske atmaya ve dürüst olmaya karar verdim. Sonrasında benimle hiçbir şey yapmak istemeyeceği anlamına gelse bile. “Ve umurumda değil.”

Birkaç dakika sessizce beni izledi ama beklediğimin aksine gözlerinde tiksinti yoktu. Sadece üzüntü vardı.

Zar zor duyulabilen bir sesle, “Bunu sana kim yaptı?” diye sordu.

“Beni duygusuz bir ölüm makinesine dönüştüren mi? Sadece hayat, Nera. Suçlanacak kimse yok.”

“Bir ölüm makinesi olabilirsin, İblis,” komodinin çekmece-sine uzanırken dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. “Ama hissetmeyen biri değilsin. Aslında, bence çok fazla ve çok güçlü hissediyorsun ve bu yüzden duygularını bastırmanın bir yolunu buldun.”

“Korkarım yanıyorsun, yavrum.” Gözlerimi kısarak, neden küçük manikür makasını çıkardığını anlamaya çalıştım.

“Yanılıyor muyum?” diye sordu. Sonra makasın sivri ucunu sol avucunun ortasına batırdı.

“Hay sikeyim!” Yataktan fırladım, kan sızan eline bakakaldım. Elime geçirebildiğim en yakın şeyi kaptım, beyaz yastık kılıfını çıkardım ve olabildiğince dikkatli bir şekilde yaralı elini elime aldım. “Bunu neden yaptın? Siktir! Bırak şu lanet makası.”

Makasın tüm ucu etinin içine gömülmüştü ve makası çekip çıkardığı anda, delinen yerden kan daha da hızlı fişkırmaya başladı. Tortop yaptığım kumaşı avucuna bastırdım ve ensesinden kavrayarak bakışlarımla onu olduğu yere sabitledim.

“Ne sikim oluyor Yavru Kaplan?!” Ona bağırarak niyetinde değildim ama burada kendimi kaybediyordum. Onun incindiğini görmek beni derinden sarsmıştı. Afallamıştım, lanet beynim bunun olma ihtimalini kabul etmek istemiyordu.

“Diğer insanların incinmesini umursamadığını söyledin.”

“Sen diğer insanlar değilsin!” Avucuna göz atmak için kumaşı kaldırdım. Hâlâ biraz kanaması vardı ama kesik korktuğum kadar derin değildi. “Acıyor mu?”

“Biraz.” Başını yana eğdi. “Senin canını yakıyor mu?”

“Sanki göğsüme lanet bir bıçak saplamışsın gibi.”

“Yine de bir şey hissetmediğini söyledin.” Dudaklarını benimkilere bastırdı.

“Artık bunun gibi gösteriler yok,” dedim ağzına doğru. “Beni duyuyor musun?”

“Son derece net. Şimdi, lütfen şuna cevap verir misin? Beş dakikadır çalışıyor.”

Dairenin içinde bir yerlerde çalan telefonumun sesini nihayet duydum. Ayağa kalkıp kollarımı Nera’nın vücudunun altına kaydurdım ve onu odadan dışarı taşıdım.

“Telefonuna cevap vermek için ikimize birden mi ihtiyaç var?” diye sorarken parmaklarını saçlarımin arasından geçirdi. Birinin saçıma dokunmasını hâlâ garip buluyordum. Ama hoşuma gidiyordu.

“Senin çılgın deneyinin sonuçlarıyla başa çıkmak için ikimize de ihtiyaç var.” Onu mutfak tezgâhına oturttum ve sol taraftaki çekmeceyi açtım. “İlk yardım çantasının yerini değiştirmişsin.”

“Lavabonun altındaki dolapta. Daha fazla malzeme ekledim, o yüzden kutu için daha fazla yere ihtiyacım vardı. Mahallemdeki insanlarla kavga edip buraya en tuhaf yaralarla gelmeye meyilli olduğun için daha hazırlıklı olmak istedim.”

Plastik kutuyu yanına koyduktan sonra, adanın etrafında dolaşarak ceketimin cebinden lanet telefonu aldım. Kahrolası şey hâlâ çalışıyordu, ekranda Kruger’ın adı vardı.

“Ne var?” diye sordum. Ellerimi serbest bırakmak için telefonu kulağımla omzumun arasına sıkıştırdım.

“Yirmi dakikadır seni arıyorum.”

“Fark ettim. Acil olan ne?”

“Planda bir değişiklik oldu. Neredesin?”

“Seni ilgilendirmez. Yarım saat içinde seni ararım.”

Telefonu tezgâhın üzerine atıp yaptığım işi inceledim. “Çok mu sıkı oldu?”

“Gayet iyi. Elin benden daha yatkın gibi.” Parmaklarının ucunu çıplak göğsümde gezdirdi. “Bir dahaki sefere beni böyle giyinerek tedavi etmen konusunda ısrar ediyorum.”

“Bir dahaki sefer olmasa iyi olur.” Ellerimi uyluklarından yukarı çıkarıp narin göğüs kafesinde gezdirdim, sonunda benim olduğuna hâlâ inanmakta zorlanıyordum.

“Gitmek zorunda mısın?”

“Evet.” Derin bir nefes aldım. Sahip olduğum her içgüdüye ters düşmesine rağmen bu defa ona her şeyi anlatacaktım. “İş için. Meksika’ya gitmem gerekiyor.”

“Yaralısın.”

“Bu bir şeyi değiştirmez. Yine de gitmem lazım.”

“Ne zaman geri döneceksin?”

“Emin değilim. Bir haftadan uzun sürmemeli.”

“Lütfen kendine dikkat et.” Yanağımlı avuçladı. “Ve bana geri dön.”

Çocukken bile kimsenin benden kendime dikkat etmemi istediğini hatırlamıyordum. Çocukluğumun ilk yıllarını pek hatırlamıyordum ama böyle bir şeyi unutmuş olabileceğimi sanmıyordum. Nera'nın gözlerinde açıkça görülen endişe ve kaygı içimi yiyip bitirdi. Benim diyebileceğim birinin olması böyle bir his miydi? Ölümümün bir malın kaybı anlamına geleceği gerçeğinin ötesinde, yaşamamı ya da ölmemi gerçekten önemseyen birinin olması? Hayatımda ilk kez kendimi insana benzemek için şekillendirilmiş bir hurda gibi değil de gerçek bir insan gibi hissediyordum.

"Bu dünyadaki hiçbir şey beni sana geri dönmekten alıko-
yamaz, Yavru Kaplanım." Dudaklarımı onunkine yapıştırdım.
"Söz veriyorum."

Telefonu kulağıma dayayıp Nera'nın binasından çıktım.
"Dinliyorum."

"Yarım saat içinde arayacağını söylemiştin!" diye böğürdü
Kruger. "Neredeyse iki saat oldu."

Sırıttım. "Yapacak daha önemli işlerim vardı. Ne istiyorsun?"

"Meksika işini ileri bir tarihe alıyoruz. Başka bir sözleşme
geldi ve bu gece halledilmesi gerekiyor."

"Ayrıntıları?"

"Uzun menzilli silah gerekiyor. Detayları sana gönderiyo-
rum. Bu işte sapmaya yer yok, Kai."

"Anlaşıldı. Ah, bir şey daha var. Meksika işini başka birine
vermelisin."

"Neden?"

"Çünkü bu geceki iş benim son işim olacak. İşi bırakıyorum."

Hattı kesip direksiyonun başına geçtim sonra Kruger'dan gelen ve işin detaylarını içeren e-postayı açtım. Genelde dosyalar hem hedefin kimlik belgelerindeki vesikalık fotoğraflarını hem de Kruger'ın gözetim ekibinin topladığı fotoğrafları içerirdi. Bu işin kısa sürede ortaya çıktığı düşünülüyordu, e-postada gözetim görüntüleri veya hedefin günlük rutinleri belirtilmemişti. Verilen tek bilgi, işin halledileceği iki saatlik zaman aralığı ve kimlik fotoğraflarıyla birlikte kısa bir biyografiydi.

Hedefin isim ve meslek gibi özelliklerini atladım, beni hiç ilgilendirmiyordu ve ekteki vesikalık fotoğraflarda durdum. Ellili yaşlarının ortalarında bir adamdı; arkaya doğru taranmış, açık kahverengi saçlarının şakaklarına kır düşmüştü. Her resimde takım elbise giymiş, kravat takmıştı ve ciddi bir havası vardı. Muhtemelen yanlış kişilerin ayağına dolanmayı başaran bir iş adamıydı. Sözleşmenin üç milyonluk ödemesi ve infazın alınma tek bir kurşunla tamamlanması hâlinde yarım milyonluk ikramiyeyi göz önünde bulundurursak bu olası görünüyordu.

Konumu belirten detaylara geçtim, hedefin özel bir mülkte düzenlenecek, sadece davetlilerin katılacağı bir etkinlikte konuşma yapacağı belirtilmişti. Sızma olasılığı yoktu. Suikastın gerçekleştirilebileceği en yakın nokta, arazinin bir buçuk kilometre kadar kuzeyindeki bir binaydı.

Kruger'ın beni bu göreve verebilmek için Meksika görevini ertelemesine şaşmamalıydı. Emrinde çoğu eski askerî personelden oluşan iki ekip olmasına rağmen, o ekipler genel olarak sadece saf kuvvet gerektiren durumlarda kullanılıyordu. Neredeyse bir kilometre öteden tek bir kurşunla hedefi ortadan kaldırmak muazzam bir beceri ve netlik gerektirirdi. Ve hiçbir şey on altı yaşından beri uzun menzilli silahlarla hedefleri ortadan kaldıran birinin deneyiminin yerini tutamazdı.

Dosyadaki koordinatları telefonumdaki harita uygulamasına girdim. Konum, Boston'ın elli kilometre kuzeyinde görünüyordu. Bu bölgede iş yaptığım son seferde, Nera ile tanışmıştım. Saat sabah dokuzu gösteriyordu. Bu da New York'a dönmek, silahlanmak ve görev yerine ulaşmak için on iki saatim olduğu anlamına geliyordu.

Nera'nın penceresine son bir kez baktıktan sonra caddeye çıktım ve gazı kökledim. Pazar sabahı olmasına rağmen trafik yoğunluğunda ama bu beni normalde olduğu gibi rahatsız etmedi. Yavrumla vakit geçirmenin üzerimde garip bir sakinleştirici etkisi vardı ve bu bazen günlerce sürüyordu. Genelde beni rahatsız eden ya da deliye çeviren şeyler beni o kadar etkilemiyordu, sanki dünya artık o kadar da berbat bir yer değilmiş gibi. Lanet evrene karşı sadece ben varmışım gibi hissetmiyordum. Ve hayatın bir çöplük yangını gibi değil de aslında iyi bir şey olabileceğini düşünüyordum. Ancak zaman geçtikçe ve onun varlığının üzerimdeki sakinleştirici etkisi dağıldıkça, dünyamın gerçekliği yeniden eski hâline, düşman bölgesine dönüştü. Ve ben artık o çorak topraklarda yaşamak istemiyordum.

Hayatım boyunca bir kez bile işimi değiştirmeyi düşünmemiştim. Tek bildiğim şey öldürmektir. İyi olduğum tek şey buydu. Sahip olduğum tek gelecek. Ama şimdi, önümde başka bir yol şekillenmişti. Bana açık olacağım hiç hayal etmediğim bir yoldu çünkü benimki gibi ruhların ikinci bir şansı olmazdı.

Kurtarılabilir olduğuma inandığımdan değildi. Hayır, günahlarım için kefaret yoktu. İnsanlar hakkındaki genel durum değişmemişti, yaşayıp yaşamamaları hâlâ umurumda değildi. Fakat Nera'nın umurundaydı. Ve ona layık olabilmek için her şeyi yapardım. Asla iyi bir adam olmayacaktım ama daha iyi olabilirdim. Onun için.

Bir gece okulu ya da özel öğretmen, sonunda düzgün okumayı öğrenmemi sağlayacak bir şey bulacaktım. Hatta öfkemi dizginleyecektim ve basit kelimelerden fazlasını okuyamadığım için bana aptal derse öğretmeni öldürmeyecektim. Ve paraya ihtiyacım olmasa da aptal bir düzenli iş bulacaktım. Normal insanların işleri olurdu. Hedefleri ortadan kaldırmak dışında özel bir becerim yoktu, o yüzden basit bir şey olmalıydı. İnsanlarla çalışmak söz konusu bile olamazdı. Muhtemelen ilk günüm bitmeden üstlerimi ve iş arkadaşlarımı boğarak öldürürdüm. Belki bir depo işçisi? Hayır, orada da insanlar olurdu. Birlikte çalışabileceğim tek insan türü, ölü olanlardı. Belki de bir cenaze evinde iş bulmalıyım.

Kruger emekliliğimi iyi karşılamayacak ve beni durdurmaya çalışacaktı. Tüm bu meseleyi temelli halletmem gerekecekti. Yirmi yılın ardından, onun saçmalıklarından bıkmıştım. Bu işlevsiz ailemizi dağıtmanın zamanı gelmiş de geçiyordu. Aile... Lanet olsun. Onu böyle düşünmek bile ne kadar berbat hâlde olduğumu gösteriyordu. Ne olursa olsun, yoluma çıkmakta ısrarcı olursa, tüm bunlara rağmen onu öldürecektim. Yavrumla aramıza girmeye cüret eden bu dünyadaki herkesi öldürürdüm.

Bu son işi de bitirdikten sonra, en sonunda Felix Allen'a cevap verecektim. O çatlak moruğun hiçbir yerde kayıtlı olmayan telefon numaramı nasıl ele geçirdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama birkaç ayda bir bana mesaj atıyor ve Kruger'dan ebediyen kurtulmama yardım etmesini isteyip istemediğimi soruyordu. Şimdiye kadar her mesajı görmezden gelmiştim ama yine de göndermeye devam ediyordu. Kıcımlı kurtarmasına ihtiyacım yoktu, bunu kendi başıma halledebilirdim ama ondan bana yeni bir kimlik bulmasını isteyecektim. İsim yine bana ait olmayacaktı ama neredeyse tüm hayatım boyunca kullandığım isim de benim değildi. Belki Nera'dan benim için bir isim seç-

mesini isteyebilirdim. O beğendiği sürece ne olduğu umurumda değildi. Evet, bunu yapacaktım.

Son bir iş.

Ve sonra, belki yeni bir hayata başlayabilirdim. Yavrumla birlikte.

BÖLÜM

Yirmi Bir

Özel mülk, Boston'ın elli kilometre kuzeyi

“**B**u bana annemin ev sahipliği yapmayı sevdiği partileri hatırlatıyor.” Zara’ya içkisini uzatıp başımla önümüzdeki kalabalığı işaret ettim.

Bahçenin etrafına demir desteklerden sarkan ip ışıklar yerleştirilmişti, sallanan, küre şeklindeki yüzlerce ampul alana sıcak, sarı bir ışıltı yayıyordu. Beyaz, saten masa örtüleriyle kaplanmış, birbirine yakın duran masalar ve etrafına büyük fiyonklar bağlanan kaideler, aynı şekilde süslenmiş sandalyeler çimenlerin üzerine yayılmıştı. Beyaz çiçek aranjmanları ve minik, fener şeklindeki tepe ışıkları her masada güzel orta süsleri oluşturuyordu. Zarif giyimli adamlar ve kadınlar ortalıkta dolaşüyor, kristal kadehlerden pahalı şampanyalarını yudumlarken ağır kokular temiz akşam havasına karışıyordu.

Don'un doğum günü kutlamasına elbette tüm Aile katılmıştı. Babam bu sabah arayıp "parti olacak" dediğinde, ona "kendimi çok daha iyi hissettiğim için" geleceğimi söylemiştim.

"Bu partileri sevmeme nedenlerimden biri de bana annemi hatırlatmaları," diye fısıldadı Zara.

"Ben de öyle." Kadehime bakıp üstünde yüzen buz küplerini izledim. "Okulu bitirdiğin için mutlu musun?"

"Evet." Omuz silkti ve meyve suyundan bir yudum aldı.

"Elbisen çok güzel." Dar, yere kadar uzanan koyu gri elbisesini işaret ettim. Dantelden yapılmış uzun kolları ve yüksek yakasıyla çok güzeldi ama yaşma göre biraz fazla ağırdı. "Çok güzel görünüyorsun."

Kendini gülümsemeye zorladı ve bakışlarını kaçırdı.

"Zara." Elini tutup bana bakması için onu zorladım. "Bana inanmadığını biliyorum ama bu partideki en güzel kadın sensin."

"Tabii." Elini çekmeye çalıştı ama sıkıca tuttum.

"Öylesin. Ve sen bunu o kalın kafana sokuncaya kadar bunu söylemeye devam edeceğim. Anladın mı?"

İç çekip başını salladı.

Zara bebekken bile çok güzel bir çocuktü ama şimdi uzun, kestane rengi saçları ve peri gibi yüzüyle nefes kesiciydi. İnsanların ona güzel olduğu için baktıklarını açıklamaya çalıştığımda beni dinlemezdi.

"Bu gece gelmen için babam mı zorladı?" diye sordum. Aile toplantılarından nefret ettiğini ve babamız ona başka bir seçenek bırakmadığı sürece elinden geldiğince katılmadığını biliyordum.

"Evet. Sonuçta onun doğum günü kutlaması." Bunu öyle yumuşak bir sesle söylemişti ki zar zor duyuldu.

"Onunla konuşacağım. Eğer istemiyorsan seni Aile toplantılarına gelmeye zorlamamalı. Yani, gerçek doğum günü gelecek

hafta olsa da bu akşam seni burada istemesini anlayabiliyorum ama yine de,” dedim. Babamın beni dinlemeyeceğini biliyordum çünkü evlenme çağına gelen kızları ‘teşhir etmek’ Cosa Nostra’da olağan bir şeydi.

“Demek takipçin geri döndü ha. Umarım seni bu kadar endişelendirdiği için üzgündür. Onunla her şey yolunda mı?” Zara sorusunu sorduktan sonra içkisinden bir yudum aldı.

“Evet.” Kulağına fısıldamak için ona doğru eğildim. “Dün gece birlikte uyuduk.”

Meyve suyuyla boğuluyordu.

“Ne diyeceğini biliyorum, onu tanımıyorum. Ama yanıyorsun.” Kadehimi çimlerin diğer tarafında kurulan sahnenin önünde toplanan insanlara doğru kaldırdım. “Şunlara bak. Aile’nin kaymak tabakası. Çoğunu çocukluğumuzdan beri tanıyorum. Çoğu evimize geliyor, bizimle aynı masada yemek yiyor. Ne iş yaptıklarını, hangi okullara gittiklerini, çocuklarının ve evcil hayvanlarının isimlerini ve eşlerini kimlerle aldattıklarını biliyorum. Tüm bu bilgi birikimi, onları tanıdığım onca yıl ve içlerinden herhangi birinin beni gerçekten sevip sevmediğinden emin değilim. Ya da işlerine gelirse sırtıma bıçak saplayıp saplayamayacaklarından. Peki, tüm bunları bilmenin bana ne faydası var?”

“Adamın adını bile bilmiyorsun, Nera.”

“Bilmiyorum. Bilmeme de gerek yok.” Ona döndüm. “Alvino ve adamlarının yok edildiğini duydun mu?”

“Evet.”

“Ben de oradaydım. Alvino adamlarından birine beni yakalattı ve hiçliğin ortasındaki bir kiliseye götürdü.”

Kız kardeşimin yüzünün rengi attı.

“İblisim benim için geldi. Onlar üzerimize kurşun yağdırırken beni kollarında dışarı taşıdı. Cuma gecesi o yüzden perişan hâldeydim. Beni kurtardı ama kendisi kurtuldu mu hiç bilmi-

yordum. O benim için kurşun yedi, Zara.” Bakışlarına karşılık verdim. “Ona âşığım. Ve bu partiden sonra babama beni biriyle evlendirmesine izin vermeyeceğimi söyleyeceğim. Asla.”

Zara elimi tutup sıktı, yüzünün her yanında korku ve şok ifadesi vardı. Ben de onunkini sıkıp gülümsedim.

“Biliyorum. Bir gün anlayacaksın. Kalbini iki kat daha hızlı attıran bir adam bulacaksın. O yanında olmadığında dünyanın dönmediğini hissettirecek birini. Bu aynı anda hem korkutucu hem de güzel.” Yanağına hafif bir öpücük kondurdum “Eve gitmelisin. Babamla konuşup seni bir daha böyle şeylere sürüklememesini isteyeceğim. Sonra da ona Aile yerine başka birini seçtiğimi söyleyeceğim.”

Kız kardeşimin evin içine koşturmasını izledim, muhtemelen onu eve götürecek bir koruma bulacaktı, sonra arkamı dönüp sahnenin yanında bir grup arkadaşımızla birlikte duran Dania’ya doğru gittim. Masaların üzerinden sallananlara benzeyen ama daha küçük ampullü tel ışıklar platformun hemen arkasındaki ağacı süslüyordu, tüm alan bir düğün törenini andırıyordu. Babamın yapacağı duyuruyu düşünecek olursak, bir bakıma öyleydi. Camorra’nın yeni lideri Efisio ile bir anlaşma yapmıştı. Bu akşam onu duyuracaktı.

Ancak Camorra ile ortaklık kurma haberimizi Aile’nin klanının nasıl karşılayacağından endişeleniyordum ve babamı şimdilik bunu gizli tutmaya, yıllık toplantıdan önce paralarını vermeye ikna etmeye çalışmıştım ama dinlemeyecekti.

Babam yüzünde geniş bir gülümseme ve elinde şampanya kadehiyle sahnenin basamaklarından çıktı. Herkes alkışlamaya başladı. Nuncio Veronese’nin daima doğal bir karizması vardı, bu da ona insanlara tehditle yaptırılacak şeyleri yapmaları için ikna etme yeteneği veriyordu. Tüm bunları bir iç savaşa dönüştürmeden yapmayı başaracak biri varsa o da babamdı.

Konuşmasını merakla bekleyen Don'un yakın çevresi sahnenin etrafında toplandı. Batista Leone hariç tüm Capo'lar Batista içkilerin olduğu masanın yanında, kenarda durmaya devam etti. Bu onun karakterine oldukça aykırıydı. Genelde babama olabildiğince yakın olmaya çalışırdı. Patron yardımcısının keyfi yerinde görünüyorsa da elindeki kadehle oynayıp toplanan konuklara bakıp duruyordu.

Kalabalıktan biri bayağı bir espri yaptı ve babam da gülerek ona karşılık verdi. Evet, hâlâ gülümsemeyi biliyordu ama gülümsemeleri artık sadece Aile'ye mahsustu. Konuşmasına gençliğinden komik bir hikâye anlatarak başladı ve insanlar kocaman gözlerle onu dinledi. Atkuyruğuma bağladığım kırmızı fuların ucuyla oynarken babamın kalabalığı eğlendirmesini izledim.

Bu sabah iblisim gittikten sonra, her ayrılışıyla birlikte gelen o tanıdık hüznü hissetmiştim. Ancak bu kez kalbim o kadar acımamıştı çünkü yapması gereken şey her neyse, onu yapmayı bitirdiğinde bana geri döneceğini biliyordum. Bana geri döneceğine söz vermişti ve döndüğünde yeniden başlayabilecektik.

İçkimi kaldırıp gülümsememi bardağımın kenarıyla sakladım. Belki de bir dahaki sefere kapımdan içeri girdiğinde ona elimi uzatır, kendimi düzgünce tanıttırdım. Ve en sonunda bana adını söylerdi. Ama o daima benim iblisim olarak kalacaktı.

Kasvetli tavan arasına adım attığımda küf kokusu burun deliklerimi işgal etti. Ürken kuş sürüsü havalanarak çatıdaki bir delikten dışarı çıktı. Çatı, çok sayıda eksik kiremit ve dış cephesindeki göçüklerle felaket hâldeydi, o yüzden kuşlar çılgınca dışarı uçarken açıklıktan daha fazla moloz ve kiremit parçaları

yağdığını görünce şaşırmadım. Kırık pencereye doğru yürürken ahşap döşemeler ayaklarımın altında gıcırıyor, birkaç yıllık toz ve kirin içinde ayak izlerim kalıyordu. Bütün ev resmen harabeydi ve bahçe yabani otlarla öyle bir kaplanmıştı ki arka kapıyı bulmam on dakikamı almıştı. Pencerenin yanında çömeldim ve büyük, dikdörtgen çantamı çürümüş zemine koyduğumda etrafımda başka bir toz bulutunun yükselmesine neden oldum.

Keskin nişancı tüfeğini ateşlerken atış hassasiyetini artırmak için yerde sabit bir pozisyona geçmek ve kaldıraç için çatal ayak kullanmak en iyisiydi. Ne yazık ki burada öyle bir seçeneğim yoktu, o yüzden doğaçlama yapmam gerekiyordu. Sol çatal ayağı indirdim, sonra tüfeğin dipçliğini pencerenin çerçevesine dayadım. Silahı desteklemek için hem ayağı hem de çerçeveyi sol elimle kavradım, yaralı kolumdaki delici acıyı görmezden gelip atış pozisyonuma geçtim.

Bahçede asılı duran bir ton ışık pek fazla aydınlatma sağlamıyordu ama sahnenin arkasındaki ağaç hedefimi mükemmel şekilde görmemi sağlayan harika bir ışık sağlıyordu. Göğsünün ortasına, tuttuğu şampanya kadehinin hemen yanına nişan aldım. Sonra dürbünü yavaşça kaldırmaya başlayıp artı işaretinin yukarı kaymasına izin verdim ve burnunun kemerinde durdum. Nefesimi tutmadım, nefesimi normal seyrinde devam ettirdim. Nefes al. Ver. Dur.

Al.

Hedefim kadehini kaldırdı.

Ver.

Tetiği çektim.

Bu mesafeden, kurşunun hedefine ulaşması bir saniyeden biraz fazla sürdü.

Bir saniye. Nefes almaktan daha kısa bir süre. Tek bir kalp atışı.

Ancak kırılgan bir rüyayı paramparça etmeye yeterdi.

Küçücük bir umudun alevini söndürmeye yeterdi.

Kalabalığın içindeki, atkuyruğuna kırmızı, ipek fular bağlamış sarışın kadını fark etmek için bir saniye geç kalmıştım.

Sahnedeki adam sarsıldı, alnının ortasındaki kırmızı delikten çizgi hâlinde kan akıyordu. Geriye doğru yığılıp ahşap platforma devrildi. Kalabalıktaki insanlardan bazıları neler olduğunu anladıkları an kendilerini yere attılar, diğerleri de çıldırmış gibi kaçışmaya başladı. Adamlardan birkaçı silahlarını çekip masaların arkasına siper aldı.

İnsan türünün tipik bir özelliği olarak, kendini kurtarma dürtüsü başkalarına yardım etme ihtiyacından daha güçlü olurdu. Bunu daha önce sayısız kez görmüştüm ve izlemeyi oldukça ilginç bulurdum. Ama şimdi, akılsız bir kalabalık hâlinde koşan insanlara bakmıyordum. Dürbünüm sahneye tırmanan sarışın kadına sabitlenmiş durumdaydı. Yavru Kaplanımın orada ne işi vardı? Kırmızı fularını düşürmüştü ve hedefimin yanında dizlerinin üzerine çökerken saçları sırtına ve omuzlarına dökülüyordu.

Ölü adamın ceketinin önünü kavrayışını ve onu çılgınca sallayışını izlerken midem çalkalandı. Yüzüne yakınlaştırmak için dürbünü ayarladım. Çığlık atarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu, acı ve keder yüz hatlarına yerleşmişti. Tekrar yakınlaştıırıp ağzına odaklandım ve tüfek neredeyse elimden kayıyordu. Onun ızdırap dolu çığlıklarını duyamayacak kadar uzaktaydım ama yine de kulaklarımda yankılandığını ve göğsümden sekerek içimi parçaladığını hissedebiliyordum. Cığerlerim kasıldı; soluk soluğa kaldım ama içime çekecek hava yoktu. Ne söylediğini anladığım anda bir vakumun içine çekilmiş, aniden saniyenin bir kısmında donup kalmıştım.

Baba!

BÖLÜM

girmiş iki

Nedense babamın cenazesinin olduğu gün yağmur yağmasını beklemiştim. Elmo'yu gömdüğümüz gün olduğu gibi. Ve annemi. Mezarlıkta durup da güzel, güneşli bir günde tabutun toprağa indirilişini izlemek tuhaftı.

Yanımda duran Zara elimi öyle sıkı tutuyordu ki parmaklarımı kıracak diye korktum. Babamla araları hiç iyi olmamıştı ama ölümü onu hiç beklemediğim şekilde sarsmıştı. Tanrı'ya şükürler olsun ki olay olmadan önce onu eve göndermiştim.

Gözlerimi tabuttan kaldırdığımda, bakışlarım mezarın diğer tarafında karşımda duran hapishane üniformalı adama takıldı. Elleri önde kelepçeli olmasına rağmen iki gardiyan yanında duruyordu. Üvey ağabeyimizi on yılı aşkın bir süredir görmemişim ve sokakta yanından geçsem onu tanıyacağımı sanmıyordum.

Hatırladığım Massimo'nun dalgali siyah saçları ensesine değiyordu, birkaç asi tutam her zaman tıraşlı olan yüzüne doğru düşerdi. Uzun boylu ve atletikti ama aşırı kaslı değildi. Annem

bir keresinde bana onun etrafında takılan kızların sık sık Cosa Nostra'yı bırakıp manken olması, reklam panolarını ve moda dergilerinin kapaklarını süslemesi gerektiği konusunda şaka yaptıklarını söylemişti.

Bakışlarıma karşılık veren adâmin hatırladığım genç adamla hiçbir ortak yanı yoktu. Kısa kollu kıyafeti kollarını, ellerini ve hatta parmaklarını kaplayan çok sayıda koyu renkli dövmeyi ortaya seriyordu. Gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı ve boynuna ek olarak göğsünün de dövmeli olduğunu görebiliyordum. Saçları tıraş edilmişti ama çenesinin alt kısmını kirli sakal kaplıyordu. Ve onu son gördüğümde bu yana vücut ağırlığını neredeyse iki katına çıkarmıştı; hepsi saf kastı. Tıpkı hatırladığım gibi siyah ve hesapçı gözleri olmasaydı yanlış mahkûmu getirdiklerini düşünürdüm.

Bugün burada olmasını beklemiyordum. Annem öldüğünde cenazesine katılmasına izin verilmemişti, bu yüzden babamınkine de gelmeyeceğini düşünmüştüm. Laura'yı hep annemiz olarak düşünüp asla üvey anne olarak düşünmemiş olmam garipti. Ama Massimo'ya dair çok fazla anım yoktu ve o benim için her zaman bir "üvey kardeş" olarak kalmıştı.

Mezarlık görevlileri tabutun üzerine toprak atmaya başladığında, Massimo gözlerini benden ayırmadan yaklaştı. Gardiyanları da onu yakından takip ediyordu.

Önümde dururken, "Ufaklık," dedi. Sesi bile farklıydı, daha derin, boğuktu.

Alt dudağımı ısırdım, ona sarılmak mı, yoksa bir adım geri çekilmek mi istediğimden emin değildim. Onu en son gördüğümde beş yaşındaydım ve o zamanlar bile yasak ve bir şekilde uzak görünüyordu. O kadar uzun zaman olmuştu ki artık onun kim olduğunu bilip bilmediğimden emin değildim. Başını yana eğdi ve dudaklarının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı, tıpkı ço-

cukken beni mutfağa gizlice girerken yakaladığında yaptığı gibi. Bu, ona dair hatırladığım birkaç net anıdan biriydi.

Zorlukla yutkundum, soğukkanlılığımı korumaya çalışıyordum, sonra bir adım atıp kollarımı ona doladım. “Merhaba, Massimo.”

Gardiyanlardan biri, Massimo’nun kolunu çekiştirerek, “Gidelim Spada,” diye bağırdı.

Üvey ağabeyimiz kollarımdan kurtularak geriye doğru bir adım attı. “Konuşmamız gerek.”

Başımı salladım. “Yarın geleceğiz.”

“Sadece sen, Nera,” dedi Massimo, sonra bakışları Zara’ya kaydı.

Kız kardeşim tüm bu süre boyunca hareketsiz durmuştu, gözlerini yere dikmiş, üvey ağabeyimize bakmaktan kaçınıyordu. Massimo’yu ilk kez gördüğü için tedirgin olmalıydı. O hapse gönderildiğinde Zara dört yaşında bile değildi, o yüzden bir yabancıyla tanışıyormuş gibi hissediyordu herhâlde.

Massimo kelepçeli ellerini kaldırıp parmaklarının tersiyle Zara’nın yanağını hafifçe okşadı.

“Merhaba, Zahara.” Bunu söylerken sesi bir tuhaftı. Daha yumuşak. Neredeyse eskisi gibi.

Kız kardeşim yere bakmaya devam etti, vücudu kaskatıydı. Bluzunun kenarlarını kavrarken parmak eklemleri neredeyse bembeyaz görünüyorlardı. Massimo’nun elleri Zara’nın yüzünden düştü ve sonra peşinden gardiyanlarla uzaklaştı.

“Zahara?” Tek kaşımı kaldırdım.

Kimse kız kardeşime tam adıyla hitap etmezdi. Küçükken adını telaffuz edemediği için kendisine Zara derdi ve bu bir şekilde üzerine yapışıp kalmıştı. Aile’den kimsenin onun gerçek adını hatırladığından bile şüpheliydim.

Derin bir nefes alıp başını kaldırdı, bakışlarını cezaevi nakil aracına binen mahkûm üniformalı iri yarı figüre odakladı.

“Neler oluyor?” Bildiğim kadarıyla neredeyse on beş yıldır Massimo’yla hiçbir teması olmamıştı ama ikisinin davranışları da aksini söylüyordu.

“Hiçbir şey,” dedi boğuk bir sesle ve hızlı adımlarla ters yöne doğru ilerledi.

Kız kardeşimin peşinden giderken omurgamdan aşağı hafif karıncalanma hissi indi. Durup otoparka ilerleyen kalabalığı gözlerimle taradım ama iblisimi onların arasında görmedim. Bir hafta içinde dönmüş olacağını söylemişti ama gittiğinden beri sadece dört gün olmuştu. Etrafa bir kez daha baktıktan sonra Zara’nın peşinden aceleyle gittim. Muhtemelen onu hissettiğimi hayal etmişim. Tanrı biliyordu ya keşke benimle birlikte burada olsaydı.

Balkon korkuluğunu kavrayıp önümdeki şehrin parıltısına baktım. Babamız öldürüldüğünden beri Zara yanımda kalıyordu. Ben oturma odasındaki kanepede uyurken o yatak odamı ele geçirmişti. Cenaze törenine katıldıktan sonra eve döner dönmeyi kendini içeri kapatmıştı. Onu sarsan cenaze miydi, yoksa Massimo’yu görmek miydi çözemiyordum.

Yıllar sonra üvey ağabeyimle yüz yüze gelmek beni kesinlikle sarsmıştı. Ayrıca benimle ne hakkında konuşmak istediğini merak etmekten kendimi alamıyordum, özellikle de bunca zamandır kendisini ziyaret etmemizi reddettikten ve şimdi bu görüşmeyi benimle yalnız yapmak istediğini açıkça belirttikten sonra. Ancak, yarın yapacağım ziyareti ayarlamak için cezaevini aradığımda, Massimo’nun bugün geri döndüğünde kavga

çıkardığını ve bir hafta hücre hapsine alındığını öğrenmiştim, bunu da iki aylık ziyaretçi yasağı takip edecekti.

Şiddetli rüzgâr perdeyi üzerime doğru uçurdu, pürüzsüz kumaş koluma değdiğinde o ince karıncalanma hissi derime yayılarak kendini gözeneklerime yerleştirdi. Tıpkı iblisim beni izlediğinde olduğu gibi. İç çekip ellerimi kollarımda gezdirdim. Şu anda uzakta olduğunu, Meksika'da kim bilir neler yaptığını, biliyor olsam da onun gölgelerde dolaştığını görme umuduyla aşağı baktım.

Fakat orada kimse yoktu.

Caddenin karşısındaki balkona baktım, gözlerim Yavru Kaplanıma odaklıydı, rüzgâr güzel ama kederle kaplı yüzüne doğru esiyordu. Göğsümün ortasında oluşan kara delik beni içine çekiyor, âdeta bütün olarak yutmaya çalışıyor, beni çaresizlik ve umutsuzluk içinde boğuyordu. Artık zamanı geri almak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu, zaten yaptığım şeyi silemezdim. En karanlık günahımı telafi etmemin hiçbir yolu yoktu. Yaptıklarım için bağışlanma yoktu.

Şakaklarımdaki bıçak gibi ağrı daha da kötüleşti, büyük ihtimalle uykusuzluk yüzündendi. Geçen gece tam da bu çatıda daldığımı birkaç saatlik uyku dışında günlerdir uyumamıştım. Ayaklarımın dibindeki su şişesine uzanıp büyük bir yudum aldım, sonra boş yiyecek kabının yanına koydum. Besin aklımdaki son şeydi, o yüzden bulduğum ilk yemeği almıştım. Ne halt yediğimi bile bilmiyordum.

Hissettiğim her şeyi görmezden gelerek nöbetime devam ettim. Yavrum korkuluktan uzaklaşıp içeri yöneldi, balkon

kapısını arkasından kapattı. Açık perdelerden uyumak için hazırlanmasını izledim. On dakikalığına kayboldu ama sonra pijamalarını giymiş hâlde geri dönüp kanepede hazırladığı yere uzandı.

Birkaç dakika boyunca yer lambasından gelen ışıkla yıkandı, sonra onu kapattı. Karanlık çöktü ve Nera'nın evini görmemi engelledi. Artık onu görmesem de izlemeye devam ettim.

BÖLÜM

yerini aç

İki ay sonra

“**K**im olacağına hâlâ karar vermedim ama önceden bilgilendirileceksin,” dedi Batista Leone oturduğu büyük ofis koltuğundan.

“Bilgilendirilecek miyim?” Sersemlemiş bir hâlde ona baka-kaldım. Babamı gömeli daha iki ay olmuştu. Leone Don pozis-yonunu alalı ise bir ay bile olmamıştı.

“Evet. Gelinliğini seçmek ve isteğine uygun dekorasyonların yapılması için yeterli zamanın olacak.”

“Beni kimseyle evlendirmeyeceksin, Batista.”

“Don Leone diyeceksin.” Elini masaya vurdu, kalın, beyaz kaşlarının altındaki gözleri pörtledi. “Eski ayrıcalıklarını unut, kızım. Artık bir maldan fazlası değilsin. İyi kullanmayı planladığım bir mal.”

Bütün bedenim kasıldı. Daha önce kimse benimle böyle konuşmaya cesaret edemezdi, hatta kendisi patron yardımcısıyken

bile. Fakat artık Don'du ve işin aslı, canı ne istiyorsa onu yapabiliyordu. Eğer hayır dersem beni Aile'ye ihanet eden biri ilan eder ve ortadan kaldırılmamı emrederdi. Safra boğazıma çıktı. Midem bulandı.

"Arnavutluk örgütünden birini düşünüyorum," diye ekledi. "Ya da belki Salvo."

Tek kaşımı kaldırdım. Salvo hiçbir zaman Leone hayranı olmamıştı ve bunu saklamaya da çalışmamıştı. Leone'nin Salvo'yu sağkolu olarak atadığını duyduğumda oldukça şaşırmıştım ama şimdi her şey daha mantıklı gelmeye başlıyordu. Dostlarını yakın, düşmanlarını daha yakın tut. Leone, yeni patron yardımcısıyla evlenmemi sağlayarak Salvo'yu kazanmaya çalışacaktı.

"Hepsi bu kadar mı?" Dişlerimi sıkarak sordum.

"Evet." Masasının üzerindeki gazeteye uzandı. "Çıkabilirsin."

Ayağa fırladığımda sandalye yerde gıcırtilı bir ses çıkardı. Kapıya doğru yürürken içimde hem öfke hem de çaresizlik alevlendi. Neredeyse kapıya ulaşmıştım ki Leone'nin sesi beni durdurdu.

"Sanırım bir şeyi unuttun, Nera."

Kendimi toplamak için bir anlığına gözlerimi yumdum, sonra ona bakmak için döndüm. Tuğlaya dönen bacaklarla masasına yaklaştım, eğildim ve uzattığı elindeki yüzüğünü öptüm. "İyi günler," yutkundum "Don Leone."

Dudakları kendini beğenmişçe genişledi, sonra da gazetesini okumaya geri döndü.

Alabama binene kadar kendime dağılma izni vermedim. Alnımı direksiyona dayayıp keder, çaresizlik ve endişe karışımı bir duyguyla hıçkırıklara boğuldum. Babamın artık burada olmamasının verdiği keder. Ne yapacağımı bilmemenin çaresizliği. Ancak endişemin hepsi onun içindi, iblisim için. Bu, başına bir şey gelmiş olabileceği korkusundan doğuyordu çünkü iki ay olmuştu ve ondan hiç haber almamıştım.

Söz verdiği gibi geri dönmeyeceği ihtimaliyle karanlık bir uçuruma yuvarlanıyordum. Ama daha önce hiç sözünden dönmemişti, o yüzden döneceğini söylediye, o günün geleceğine ve ne olursa olsun orada olacağına inanmak zorundaydım. Son on haftadır her gece çatımda onu bekliyordum, güneş ufukta yükselene kadar soğuk karanlıkta duruyordum ama hiç gelmemişti. İliklerime kadar üşümüştüm, hatta tenimde o tanıdık dikenleri hissettiğimi sandım. Bana her zaman onun yakınlarda olduğunu söyleyen hisleri.

O kadar endişeliydim ki kendimi hasta etmişim ve tüylerimi diken diken eden o his hep oradaydı. Mesela dün kendime daha fazla kraker almak için markete gittiğimde olduğu gibi. Gece gündüz iblisimle ilgili stres yaşadığım için son zamanlarda yiyebildiğim tek şey tuzlu kraker gibi görünüyordu. İki gün önce Zara ile kumaş mağazasına gittiğimde de bunu hissetmişim. Cumartesi günü arabamı yıkatmaya götürüp sırada beklerken de karıncalanmayı tüm bedenimde hissetmişim. Sanırım deliriyordum.

Kafamı kaldırdım ve direksiyonu tüm gücümle sıktım. Belki bugün dönerdi. Bu akşam bana gelirdi. Eğer tüm kalbimle inanırsam, bu gerçekleşebilirdi. Ortaya çıkacak ve bir şekilde her şeyi yoluna koyacaktı.

Evet.

Gözyaşlarımı sildim ve motoru çalıştırdım.

“Nereye gidiyorsun?” Zara banyodan çıkıp ceketimi giydiğimi görünce sordu.

“Çatıya. Biraz temiz havaya ihtiyacım var.”

“Neredeyse gece yarısı oldu.”

“Biliyorum.” Kapı kolunu tuttum. “Birazdan dönerim.”

Yukarı çıkınca derme çatma bankıma oturup gözlerimi geceye diktim. Ensemdeki o karıncalanma hissi beni çıldırtıyordu. Hiç azalmıyordu. Hiç kesilmiyordu.

Ay, tıpkı iblisimle tanıştığımız gece olduğu gibi dolunaydı ama bu gece, gümüşü parlaklığı bulutlarla kapanmıştı. Herhâlde yağmur yağacaktı. Havadaki değişimi şimdiden hissedebiliyordum. Fırtına kopmak üzereydi.

Gözlerim önümdeki dar yolun ötesindeki binaların üzerinde gezindi, hâlâ ışıkları yanan birkaç pencereyi fark ettim. Rüzgâr şiddetini artırıp ceketimi biraz daha sıkı tutmama neden olurken, yolun karşısındaki çatıya baktım. Sadece kasvetli karanlığı görüyordum. Dakikalar geçti. Rüzgâr esmeye devam etti. İçeriye dönmeye hazırlanarak banktan kalktığım sırada, ay ışığı bulutları kısa süreliğine aralayarak sokağın karşı tarafındaki karanlık ufku ve korkuluklara doğru eğilmiş figürü aydınlattı.

Gözlerimi kısıtım. Bu... Oydu.

Midem takla attı.

Orada ne işi vardı? Neden bana gelmemiştii? Belki o değildi de başkasıydı? Hayır. Bu kısıtlı ışıktaki bile onu her yerde tanırdım.

Kafam karışmış bir şekilde bir adım yaklaştım. Figür hızla geri çekilip görüş alanımdan yok oldu. Bekledim. İblisim olamazdı. Geri döner dönmez bana geleceğine söz vermişti. Bekleyeceğimi biliyordu.

Acı göğsümü delip geçti, neredeyse elle tutulur bir acıydı.

Bu oydu.

Onu hissettiğimi düşündüğüm ama umutsuz ümitlerim olarak değerlendirdiğim tüm o anlar... Tüm o anlarda gerçekten o muydu? Haftalar olmuştu! Ben dağılıyordum, olanlar yüzünden dehşete düşmüştüm. Onun için öyle korkmuştum ki beni fiziksel olarak hastalandırmıştı. Ve tüm o süreçte gizlice

beni takip ediyordu. İyi olduğunu bana haber bile vermemişti. Birbirimiz için yaptığımız onca şeyden sonra bile.

Sırf onunla birlikte olabilmek için ailemi terk etmeye hazırdım. Elimi ağzıma doğru kaldırıp hıçkırığımı bastırdım. Babamın cenazesindeydi! Ve yine de uzakta kalmış, bana nasıl olduğumu sormaya zahmet etmemişti. Ben düşünmüştüm ki... Beni sevdiğini sanmıştım. Ama sevdiğin kişiye teselli sunmadan tek başına acı çekmesine izin vermezdin. Bunların hepsi onun için bir oyun muydu? Ben öyle miydim? Kendisine âşık olmaya ikna ettiği, en çaresiz ânında da terk ettiği aptal bir kız mıydım? Ona en çok ihtiyaç duyduğum anda beni terk etmişti.

Yalanlar.

Yalandan başka bir şey yoktu.

“Neden?” diye haykırdım gecenin içine doğru.

Sorumun cevabı ani, amansız bir yağmur oldu. Gök yarıldı, yağmur damlaları yüzüme vuruyor ve yanaklarımdan süzülen gözyaşlarıma karışıyordu.

“Siktir git!” diye bağırdım. “Sürünerek karanlığına geri dön ve orada kal!” O kadar yüksek sesle bağırdım ki boğazım acıdı ve son kelime içimi buran bir iniltiye dönüştü.

Arkamı dönerek binaya açılan kapıya doğru ilerledim, sanki içim un ufak oluyormuş gibi hissediyordum.

Buraya bir daha asla gelmeyecektim.

Aptal herif!

Kafamı arkamdaki duvara vurdum. Beton çatı şiddetli sağanaktan sıırıslam olmuştu, sefaletimle baş başa otururken çökmüş ve kucım sıırıslam olmuş hâlde kaldım. Dirseklerimi

dizlerime dayayarak başımı ellerimin arasına alıp gözlerimi yumdum, yüzünün her yanında şokla bana bakan Yavru Kaplanımın görüntüsünü silmeye çalışıyordum. Şok, hayal kırıklığı ve çok fazla acı.

Başımı tekrar duvara vurdum. Ve tekrar.

Pervasız sersem. İki ay önce, kendimle bir anlaşma yapmıştım. Onu uzaktan izlemeye devam edecektim ama asla beni görmesine izin vermeyecektim. Geri dönmediğimde canının acıyacağını biliyordum. Ona verdiğim sözü bozduğum için beni muhtemelen bağışlamayacağını biliyordum. Bir süre sonra beni unuturdu. Öldüğümü bile düşünebilirdi.

Tüm bunlarla yaşayabilirdim.

Fakat beni bu lanet çatıda dururken fark ettiğinde yüzünde beliren hayal kırıklığı ve acıyla yaşayamazdım. Ya da kafamın içinde durmadan yankılanan, ızdırap içinde karanlığa doğru haykırışıyla.

Neden?

Ona koşma, dizlerimin üzerine çöküp beni affetmesi için yalvarma ihtiyacı beni yiyip bitiriyordu. Ama ondan beni affetmesini nasıl isteyebilirdim? Bu zamana kadar yaptığım en korkunç şeyi affetmesini? Yaptıklarımı itiraf etmem ona daha fazla kalp sızısı getirirdi. Hepsi evine girmesine izin verdiği bir adam yüzündendi. Ona dokunmasına, onu öpmesine ve onunla sevişmesine izin verdiği bir adam. Hiç düşünmeden babasını öldüren adam. Eğer bilseydi, şu anda çektiği acıdan çok daha fazlasını çekerdi. Çünkü şimdi, ben sadece onu terk eden adamdım.

Ve artık o adamın temelli gitmesi gerekiyordu, sonsuza dek.

Göğsüm ezilmiş gibi hissettim, sanki üzerine büyük bir ağırlık binmiş gibi sıkışıyordu. Başımı yukarı kaldırdım, yüzüme iri yağmur damlaları düşerken neredeyse gizlenmiş dolunaya baktım. O haince parlayan küre, karanlığın üzerindeki gücü, her

şeye rağmen yıldız ışığının benim olabileceğine inandırmıştı. Ve kısacık bir an için, o parlaklığı avucumun içinde tutmuştum. *Onu* tuttum ve huzuru tattım.

Göğsümdeki baskı arttı ve sanki içimdeki her şey kırılmaya başladı. Derin bir nefes aldım ve beni parçalayan azabın gece tarafından yutulmasını umarak canavarca bir kükremeyle bağırdım.

Ama acı gitmedi.

Kafamı bir kez daha duvara vurdum, sonra telefonumu çıkarıp numarayı körlemesine tuşladım. Kruger tek bir çalma sesinden sonra cevap verdi.

“Meksika işinin ayrıntılarını gönder,” diye mırıldanmayı başardım.

Yirmi iki saat sonra

Ufak özel jetin tekerlekleri asfalt zemine değdiğinde, neredeyse hiç sarsılmadan dar piste indi. Öte yandan ben sarsıntıyı sanki lanet bir depremmiş gibi hissettim, bütün varlığımı salladı. Artık Yavru Kaplanımla aramızda beş bin kilometre vardı.

Güzel.

Koltuğumdan kalkıp özel modifiye edilmiş bagaj bölmesinden ekipmanlarımın olduğu çantayı aldım. Keskin nişancı rüfegimin bulunduğu uzun çanta karşımdaki koltuğun üzerinde duruyordu.

Pilot omzunun üzerinden, “Seni ne zaman almamı istersin?” diye sordu.

“On gün sonra. Aynı saatte.” Kabin kapısını açtum ve merdivenin mandalını açarak dışarı açılmasını sağladım. “Araç nerede?”

“İleride, pistin solunda, çalılarının arasına gizlenmiş.” Kokpitin ön camından gösterdi. “Anahtar kontakta.”

Başımı sallayıp merdivenlerden indim.

Hava yoğun ve ağırdı, bana gösterilen yöne doğru ilerlerken nem tenime yapıştıyordu. Pisti belirten ışık dışında başka bir aydınlatma yoktu. Hiçliğin ortasında, bir futbol sahasından bile büyük olmayan bir deniz kenarı pistinde olduğumuzu düşünerssek, bu hiç de şaşırtıcı değildi. Düşman bölgesindeki araca yaklaşmadan önce etrafı kontrol etme, keşif yapma zahmetine bile girmedim. Silahım kılıfında sabit kaldı. Bu beni potansiyel bir tehdit için kolay hedef hâline getiriyordu ama gerçekten umurumda değildi.

Artık hiçbir şey sikimde değildi. Yavru Kaplanımı kaybetmiştim. Geri kalan her şey anlamsızdı, hayatım da dahil.

Hurda kamyonet tam da pilotun söylediği yerdeydi. Şoför tarafındaki arka kapıyı açtığımda, aracın ışığı yanmadı. Eşyalarımı içeri yerleştirmek üzereydim ki ensemde keskin bir sızı hissettim. Yıllar süren eğitim sonunda etkisini gösterdi. Arkamı dönerek boynuma saplanan oku çıkardım.

Elim silahıma uzandı ama parmaklarım silahı kavrama yeteneğini kaybetmiş gibiydi. Silah elimden kayıp gürültüyle yere düştü. Görüşümü ele geçiren bulanıklığı gidermek için gözlerimi kırptırdım. Yardımı olmadı. Sendeledim, sırtım kamyonetin yanına çarptı. Bir düzine kadar bulanık şekilli adam yaklaştı, onlar yaklaştıkça el fenerlerinin ışığı beni kör etti.

“Vay vay, bakın burada neyiz varmış?” dedi ağır aksanlı bir ses. “O orospu çocuğu yalan söylemiyormuş.”

Önümde bir adamın yüzü belirdi. Puslu görüşüme rağmen, Kruger’ın dün bana gönderdiği görev belgelerinden onu tanıdım. Alfonso Mendoza. Meksika kartelinin lideri. Hedefim.

“Kruger’ı gerçekten kızdırmış olmalısın,” diye güldü. “Sana bir ders vermemizi, sonra da tekrar komutla havlamayı hatırladığında seni geri göndermemizi istedi.” Eğildi. “Ama sanırım onun yerine seni tutacağız.”

Meksikalı, rüfeği omzundan indirdi ve namlunun soğuk metalini şakağıma geçirdi.

BÖLÜM

yirmi dört

— ❁ Nera ❁ —

Karşı duvardaki kapı gıcırtyla açılarak kasvetli odadaki sessizliği bozdu ve Massimo içeri girdi. Bu hapis-hane üniformalı korkunç görünümlü adamın aslında benim üvey ağabeyim olduğu gerçeğini sindirmekte zorlanıyordum. Yıllar boyunca onu düşündüğümde, burada ne yaptığını merak ettiğimde, nedense hep takım elbise içinde hayal etmiştim.

Masanın diğer tarafındaki sandalyeye doğru yürürken ayak bileklerindeki zincirler şangırdıyordu. Onu getiren gardiyan Massimo'nun bileklerini kaldırıp kelepçeleri masanın üstündeki demir halkaya taktı. Massimo başını kaldırıp baktı, gözleri köşedeki kameraya takıldı. Gardiyan başını salladıktan sonra odadan çıktı. Kameranın açık olduğunu gösteren kırmızı ışık bir saniye sonra söndü.

“Nera.” Massimo öne doğru eğilip dirseklerini metal yüze dayadı, bu hareket dövmeli kol kaslarının şişmesine neden oldu.

“Konuşmamız gerektiğini söyledin.” Bakışlarına karşılık verdim.

“Daha erken olmasını umuyordum ama bir şeyler çıktı ve maalesef planımı bozdu.”

Evet. Buraya kadar bana eşlik eden gardiyanlardan öğrendiğim kadarıyla, Massimo babamın cenazesinden döndüğünde neredeyse bir adamı boğuyormuş.

“Ama şimdi buradasın ve beni hızla bilgilendirmen gerekiyor,” diye ekledi.

“Leone devraldı.”

“Biliyorum. Ona kim oy verdi?”

“Bilmiyorum. Aile toplantılarına davet edilmiyorum.”

“Salvo’ya sor.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Sanki bana öyle bir şey söyleyecek de.”

“Söyleyecek.”

“Neden ona kendin sormuyorsun? Seni görmeye gelebilir ve bilmek istediğin her şeyi sana anlatabilir.”

“Salvo’yu tam olarak şu anda olduğu yerde istiyorum, benimle hiçbir bağı olmayan bir patron yardımcısı olarak.”

“Leone’nin onu terfi ettirdiğini nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Kaynaklarım var. Leone, Camorra konusunda herhangi bir hamle yaptı mı?”

“Bildiğim kadarıyla hayır. Tahminimce onları parayla satın almaya çalışacak.”

“Satın mı alacak?” Gerildi ve gözlerinde tehlikeli bir şey parladı. “Ne için?”

“Bu yılın başlarında kumarhanelerimize yaptıkları yatırım için.”

Massimo’nun çenesi kasıldı. “Bana danışmadan işimize girmelerine kim izin verdi?”

Demek şüphelendiğim gibiydi. Üvey ağabeyim başından beri Aile'nin işlerine dahildi.

"Babam," dedim. "Ama bu fikri ortaya atan Leone'ydi. Planları, yıllık toplantıdan önce Camorra'ya paralarını vermektir, böylece Aile'nin haberi olmayacaktı. Yaz başında her şey rayından çıktı ama Alvino'nun ölümünden sonra babam Efsio ile yeni bir anlaşma yaptı. Yaptıkları ortaklığı partide duyuracaktı ama buna fırsat bulamadan öldürüldü."

"Hımm. Peki Nuncio'nun bu duyuruyu yapacağını kim biliyordu?"

"Bana söyledi. Sanırım Leone de biliyordu."

"Peki Camorra'yı işin içine katma fikrinin arkasında Leone'nin olduğundan kesinlikle emin misin?"

"Babam öyle söyledi."

Massimo sandalyesinde arkasına yaslandı ve elindeki kelepçeleri metal masaya vurmaya başladı, yavaş ritim odanın içinde yankılanıyordu. "Bana partiyi tarif etmeni istiyorum. Orada kimlerin olduğunu, oraya vardığın andan, ateş edildiği âna kadar olan her şeyi."

Derin bir nefes aldım ve konuşmaya başladım, o geceye dair hatırladığım her şeyi ona anlattım. Fazla bir şey yoktu. Bir gece önce olanlardan dolayı hâlâ mutlulukla dolu olduğum için hiçbir şeye dikkatimi veremiyordum. Ama ona hatırlayabildiğim her şeyi anlattım. Massimo sözümü kesmeden dinledi, her kelime yüzü daha da kararıyordu.

"Peki Leone, Nuncio ile birlikte sahnede değil miydi?" diye sordu ben bitirdikten sonra.

"Hayır. Yan tarafta, içki masasının yanında duruyordu."

Aramıza sessizlik çöktü, odadaki tek ses metalin metale vuruydu.

“Leone beni evlendirmek istiyor. Arnavutluk örgütünden biri mi, yoksa Salvo mu olacağına hâlâ karar vermedi.”

“Güzel. Salvo’yu seçtiğinden emin olacağım.”

“Onunla evlenmeyeceğim, Massimo. Ya da başka biriyle.” Gözlerimi ellerinden kaldırıp bakışlarına karşılık verdim. “Ben hamileyim.”

Gözleri büyüdü. “Babası kim?”

“Fark etmez.”

Massimo öyle ani ileri atıldı ki sandalyemde geriye doğru sıçradım. “Piçin teki kız kardeşimi hamile bıraktı ve bunun bir önemi yok mu?” diye kükreyerek zincirleri çekiştirdi.

“Hayır. O Aile’den değil.”

“Seninle evlenecek mi?”

“Hayır. O...” *O ne sikimdi?* Merak ediyordum. “O gitti.”

Massimo gözlerini dikip baktı, burun delikleri genişledi, sonra kendini yavaşça sandalyesine geri bıraktı. “Kurtul ondan.”

“Çocuğumdan ‘kurtulmayacağım.’”

“Aile’den hiçbir erkek, başkasının çocuğuna hamile bir kadınla evlenmez, Nera. Özellikle de bu kadın bir Don’un kızıysa. Eğer çocuk erkekse ve senin oğlun olarak liderlik pozisyonuna göz dikerse, dizginleri ele geçirecek desteğe sahip olacaktır. Elleriindeki gücü yitirmemek için çırpınanlar tarafından sonsuza dek bir tehdit olarak görülecektir.”

“Don pozisyonu babadan oğula geçen bir şey değil.”

“Hayır ama bir önceki Don’la akrabalık bağının olmasının bile gerekli desteği alman için yeterli olduğunu gayet iyi biliyorsun.”

“Ayrılacağım.”

“Cosa Nostra’dan ayrılmak diye bir şey yok, Nera. Bunu sen de biliyorsun.”

“Deneyebilirim.”

“Ve daha çocuğun doğmaya fırsat bulamadan ölmüş olursun. Leone seni öldürtecek. Tıpkı babanı öldürdüğü gibi.”

“Ne?”

“Ciddi misin? Şimdiye kadar ikiyle ikiyi toplayamadın mı?” Massimo masanın üzerine eğildi, gözleri benimkileri delip geçti. “Leone asla işlerin Camorra’ya ‘ödeme yapma’ noktasına gelmesine izin vermezdi. Tüm bu anlaşılmayı sırf daha sonra Aile’ye ‘açıklamak’, babanı hain olarak yaftalamak ve onun yerini almak için düzenledi. Muhtemelen sırf bu yüzden Nuncio’yu bana bu konuda hiçbir şey söylememesi için ikna etti. Eğer ihtiyaçlarını giderecekse seni ortadan kaldırmaktan da çekinmeyecektir.”

“Aman Tanrım.” Gözlerimi ona diktim.

“Bebegi doğurma konusunda ciddi misin?”

“Evet.”

“Peki çocuğunu güvende tutmak için ne kadar ileri gitmeye hazırsın?”

“Gerekirse cehennemin dibine kadar.”

“Güzel. Çünkü tam olarak oraya gidiyorsun,” dedi. “Şimdi beni dinle ve sana söylediklerimi harfiyen yap.”

Üvey ağabeyimin planını dinlerken midem taklalar ve dik düşüşler arasında gidip geliyordu, bitirdiğinde kusacak gibiydim. Cehennemin derinliklerine gideceğimi söylerken şaka yapmıyordu.

“Ne kadar sürecek?” dedim boğulur gibi.

“Ben çıkana kadar.”

“Bu neredeyse dört yıl demek, Massimo! Bunu yapamam.”

“Özgürlüğünün ve çocuğunun güvenliğinin bedeli bu.” Ağzında bir sırıtış belirdi.

Gözlerindeki hesapçı parıltıyı izlerken bir şeyi fark ettim. “Sadece buradan bazı şeyleri yönlendirmekle kalmadın, değil mi? Bunca yıldır Aile işleriyle ilgilenen sendin.”

“Nuncio iyi bir adamdı ama gerekli kararları verecek kadar kana susamışlığı yoktu.” Yüzündeki sırıtma o kadar korkunç bir gülümsemeye dönüştü ki istemsizce geriye çekildim. “On dokuz yaşımdan beri Boston Cosa Nostra’yı yönetiyorum, kardeşim.”

Titredim. “Başka bir yolu olmalı.”

“Yok.” Başını yana eğdi, delici bakışları benimkilere odaklandı. “Bu adil bir takas. Özgürlüğün karşılığında hayatının dört yılı. Sen ve çocuğun için.”

Bir *takas*. Bu terimi duymak bile ağlamak istememe neden oldu. Görünüşe göre iblisim bu konuda haklıydı, hiçbir şey asla bedava değildi.

“Yemin et,” diye üsteledim cılız bir fısıltıyla.

“Şerefim üzerine yemin ederim.”

Başımı salladım. “Yapacağım.”

Yavaşça sandalyeden kalkarken olan biten her şeyi anlamlandırmaya çalışıyordum.

“Zahara’ya ne oldu?”

“Ona hiçbir şey ‘olmadı’. Vitiligosu var. Sadece bir deri hastalığı. Ziyaret etmemize izin verseydin, haberin olurdu.”

“Cezamın indirileceğine güveniyordum ama şartlı tahliye başvurularım reddedildi. Bahse girerim bunun arkasında da bir şekilde Leone vardı.” Zincirleri gererek ellerini önünde kaldırdı. “İkinizin de beni... Bu hâlde görmenizi istemedim. İster inan ister inanma, size değer veriyorum, Nera. Benim ailemsiniz. Umurumda olmasaydınız, on sekiz yaşına bastığında Nuncio’nun seni evlendirmesini yasaklamazdım.”

Gözlerim sandalyeye yayılmış kocaman bedeninden aşağıya, sonra yukarıya, dövmeli ellerine ve kollarına kaydıkdan sonra yüzünde durdu. “Ya da belki de sadece planlarına yararı dokunacak bir evlilik ayarlama fırsatı istedin.”

Dudakları sinsi bir sırtışıla genişledi. “O da var.”

“Hapishane seni dışarıdan değiştirmiş olabilir ama içerde hâlâ hatırladığım aynı kurnaz adamsın.”

“Hayatını yaşamadığın bir insanı tanıdığını sanma, Nera.”

“Evet.” Kapı kolunu tuttum. “Son zamanlarda tam da bunu fark ettim.”

BÖLÜM

girmi beş

“Gir.” Kapı koluna uzanırken bir saniyeliğine gözlerimi kapattım. Arabayı sürerken vücudum öyle çok titremişti ki kontrolü yitirip bir şeye çarpmaktan korkmuştum ama İtalyan tarzı kum taşı binanın önüne park ettiğimde alışılmadık bir sakinlikle doldum. Okyanusta fırtınadan hemen sonra, havanın hâlâ elektrikle yüklü olduğu ama suyun sıvı cama dönüştüğü zamanki sükûnete benziyordu. Ben de şimdi öyle hissediyordum. Dışarıdan bakıldığında sakin bir yüzeyde yüzen dingin bir buzdağıydım, içimde ise lanet bir akıntı beni paramparça ediyordu. Ama çocuğumun güvenliğini sağlamak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Kapıyı itip açtım ve Don Leone'nin ofisine girdim.

“Kapıdan arandığımda oldukça şaşırdım.” Batista Leone gözlerini önündeki deri defterden kaldırmadan konuştu. “Seni Salvo ile evlendirmeye karar verdim.”

Masasına yaklaşıp önündeki ziyaretçi koltuğuna otururken siyah topuklu ayakkabılarım süslü ahşap zeminde takırdadı. Çantamı kucağıma koyup katlanmış birkaç kâğıttan ilkinin çıkardım ve öne doğru eğilerek incelemekte olduğu defterin üzerine bıraktım.

“*Senin için ne yapabilirim diye sorman gerekirdi.*” Gülümседim, sonra ekledim, “Batista.”

Adını söylediğimi duyduğu anda Leone’nin kafası havaya kalktı. “Bu ne cüret!” diye bağırdı.

“Pişman olacağın bir şey söylemeden önce şu belgeye bir bak.”

Babamla birlikte Camorra’yla imzaladıkları yatırım sözleşmesinin çıktısını aldı ve okumaya başladı, yüzü her saniye daha da kızarıyordu.

“Acaba Aile bunu görse ne derdi?” Tekrar çantama uzanıp bir sonraki kâğıt destesini çıkardım. “Ya da belki de kurduğun paravan şirketle daha çok ilgilenirler, o da, çok uygun bir şekilde, kumarhanelerimizdeki tüm tadilatları tamamlamak için tutulmuş. Ve gerçek, bitmiş iş için üç katı ücret talep edilmiş. Aile’den mi çalışıyorsun, Batista?”

Leone, kendisini söz konusu şirketin sahibi olarak ifşa eden raporu ellerimden çekip aldı ve yüzünün rengi hızla attı.

“Peki ya buna ne dersin?” Bir yığın fotoğraf çıkardım. Birinde yarı yaşında bir kadını öpüyordu. Bir diğeri siyah beyaz ve biraz pikselliydi ama onu aynı kadını bir otel odasında arkadan becerirken açıkça gösteriyordu.

“En büyük yatırımcımızın karısını becermek mi? Cık cık cık... Adriano’nun bu haberi iyi karşılayacağını sanmıyorum.”

Leone’nin yüzü artık sarının hastalıklı bir tonuna bürünmüştü.

Massimo’nun tüm bunları nasıl elde ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve umurumda da değildi. Salvo belgeleri bana getirdiği anda doğruca buraya gelmiştim.

“Ama bunların hepsi küçük şeyler, değil mi? Eminim Aile bunları görmezden gelecektir.” Ona küçümseyici bir gülümseme sundum. Bunlar ortaya çıktığı anda ölü bir adam olacağını çok iyi biliyordu. “Peki, şuna ne dersin? Yönetimi devralmak için Cosa Nostra Don’una bir suikast düzenlemek.”

Yüzünde kalan azıcık renk de yok oldu ve bir ceset kadar solgun kaldı. Cosa Nostra’da sırf pozisyonunu ele geçirmek amacıyla bir Don’u öldürmekten daha büyük bir suç yoktu. Hiyerarşi yapısı üyeler için istikrar, güvenlik ve refah sağlamak üzere kurulmuştu. Eğer astların üstlerini öldürmesi yaygın bir uygulama olsaydı, bu kaosa neden olurdu. Ve kaosun Cosa Nostra’da kök salmasına asla izin verilmezdi.

Masanın çekmecesine uzanırken gözlerini benden ayırmadı. Tahminimce silahına uzanıyordu.

“Gerçekten buraya tek başıma geleceğimi ve bir tür sigorta olmadan tüm bunları sana göstereceğimi mi düşünüyorsun?” Bacak bacak üstüne atıp sandalyede arkama yaslandım. “Eğer bana bir şey olursa, bu belgelerin kopyaları sadece Capo’lara değil, en büyük yatırımcılarımızdan en alttaki askerlere kadar Aile’nin her bir üyesine gönderilecek. İbret olsun diye birkaç saat içinde seni parçalara ayırıp cezalandıracaklar.”

“Ne istiyorsun?” diye böğürdü. “Salvo’yla evlenmek istemiyor musun? İyi o zaman. Umurumda değil.”

“Ah, evlenmek istiyorum Batista. Ama senin patron yardımcınla değil.” Gülümsedim. “Seninle evleneceğim.”

Sandalyesinden yarı kalkarak, “Ne?” diye tersledi.

“İnan bana, senin gibi iğrenç, yaşlı bir domuza bağlanma fikrini mide bulandırıcı buluyorum. Ama olacak olan bu.” Bir an duraksadım, sonra devam ettim. “Pazar günü nişanımızı ilan edeceksin. Düğün bu ayın sonuna ayarlanacak.”

“Neden?”

“Çünkü senin karın olarak Aile’nin çıkarlarını koruyabileceğim.” Kollarımı göğsümde bağlayarak onu bakışlarımla olduğu yere sabitledim. “İnsanların bildiği kadarıyla Don olmaya devam edeceksin, önünde eğilip elini öpmeyi sürdürecekler. Sanki tüm güç ve saygınlık elindeymiş gibi gerine gerine etrafta gezmene izin olacak. Ancak tek yapacağın bu olacak.

“Bugünden başlayarak Aile anlaşmaları, işleri ve özel konuları ile ilgili kararların hepsini ben vereceğim. Herkes için yetki hâlâ sendeymiş gibi görünecek. Dört yıl içinde, üvey ağabeyim hapisten salındığında, sağlık nedenlerinden dolayı çekileceksin ve bir sonraki Don olarak Massimo’ya tam desteğini vereceksin.”

“Delisin sen.”

“Hayır, Batista. Deli değilim. Kararlıyım ve eğer o hain zihninde bir gram akıl varsa kararlı bir kadının deli bir kadından çok daha tehlikeli olduğunu anlarsın.” Çantamdan bir parça daha kâğıt çıkarıp önüne attım. “Düğün töreni için tercihlerimin listesi. Bunlara uyulduğundan emin ol. Ve lütfen, bu özel günümüzde son üç yemeğinin lekelerini taşımayan bir kravat taktığından emin ol.”

Ben uzaklaşırken gözlerinin sırtımı deldiğini hissedebiliyordum. Kapıya ulaştığımda durdum ve omzumun üzerinden baktım. “Ah, bir şey daha var. Çocuğum doğduğunda, bebeğin senin olduğunu iddia edeceksin. Eğer bir gün ağzından kaçırıp bunun doğru olmadığını söylersen de Tanrı yardımcın olsun.”

Kapı yumuşak bir tıkırtıyla arkamdan kapandı.

Arabama dönüp evime doğru giderken, geçtiğim her sokağın gölgelerini gözlerimle aradım. Bakıyordum. Arıyordum. Umut ediyordum.

Hâlâ iblisimin her an karanlıktan çıkıp geleceğine dair umudum vardı. Ama çıkmayacağını biliyordum. Artık ensemdede

küçük karıncalanmalar yoktu. Hareketlerimi takip eden gözlerin hissi yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Gitmesini asla istememiştim. O gece çatımdan ona bağırdığım o nefret dolu sözleri içimden gelerek söylememiştim. Bunu bilmeliydi. Aramızda olanlardan sonra, onsuz yaşayamayacağı-mı biliyor olmalıydı.

Ve yine de, beni terk etmişti.

“Önce onu aç bırakmayı denemeliyiz.”

Bileklerimi bağlayan prangaya bağlı zinciri çekiştirdim ve kırık burnundaki kanı silen Mendoza'nın adamına gözlerimi diktim. Sadece birkaç adım önümdeydi ama işini bitirmek için uzanamıyordum. Zincirin diğer ucu yere sabitlenmişti, bu da bana sadece altı metrelik bir menzil sağlıyordu.

Adam bir bıçak çıkarıp bir adım ileri atıldı. Etrafımızda geniş bir yarım daire şeklinde duran bir düzine kadar adam teza-hürat yapmaya başladı. Mendoza'nın uzun vadede benim için ne planladığından emin değildim ama şimdilik, askerlerine eğ-lence sağlamak için buradayım gibi görünüyordu. Beni buraya atıp gitmeden önce, adamlarına beni öldürmedikleri sürece benimle ne isterlerse yapmakta özgür olduklarını söylemişti.

Yakalandıktan sonraki iki haftada, bana sinsice saldırmaya çalışan adamlarından üçünü öldürmüştüm ve birkaç tanesini de yaralamıştım. Şimdi de beni ilk alt edenin kim olacağına dair bahisler dönüyordu.

Rakibim bir adım daha yaklaştı ve bıçağını bana doğru salladı. Kaçıp dizine bir tekme indirmeyi başardım, tozun üstüne kış üstü serildi. İzleyenlerden birkaçı bize doğru koşup yoldaş-

larını kaldırmaya çalıştılar. Ama çok geç kalmışlardı. En hızlısı bana doğru gelip de karnımı tekmelemeden önce bıçağı rakibimin kürek kemiklerinin arasına saplamayı başarmıştı.

Alnıma çarpan çizme başımı yana doğru savurdu. Sonraki tekme kaburgalarımın indi. Vücudumun her yerine daha fazla darbe indirilirken gözlerimi gökyüzüne çevirip acıyı memnuniyetle karşıladım. Kalbimdeki acıyı bastıracak kadar güçlü olmasını umuyordum.

Öyle olmadı.

BÖLÜM

girmi. affe

İki ay sonra

Batista'nın meşe ağacından geniş ofis masasının üzerine kağıtlar, dosyalar ve not defterleri yayılmıştı. Şey, sanırım artık benimdi. Tabii sevgili kocamın birkaç haftalığına görev aldığı sırada sebep olduğu tüm sorunlarla birlikte. Yenilemediği mekân kiralamaları. Gözden geçirilmesi ve imzalanması gereken ve artık zamanı çoktan geçmiş sözleşmeler. Ve gelecek yıl için gelir tahminleri isteyen, ensemde soluyan öfkeli yatırımcılardan oluşan bir sürü. Batista'nın zamanının çoğunu Aile'nin striptiz kulüplerinden birinde geçirebilmek için üzerime yıkmaya çok hevesli olduğu bir ton karmaşa.

Eski mobilyaların kokusuyla birlikte döşemelere ve perdelere sinmiş sigara kokusu kesinlikle mide bulandırıcıydı. Evlendiğimizden ve onun evine taşındığımdan bu yana bir aydan biraz fazla zaman geçmişti. Üzerime yıkılan onca iş yükünden bu odayı yeniden düzenleyecek vaktim olmamıştı ama yakında bunu düzeltmem gerekecekti.

Kütüphanenin kapısı sertçe tıklatıldı.

Bankanın gönderdiği kredi ekstrelerinin üzerinde gözlerimi gezdirirken, “Gir,” diye mırıldandım.

Salvo içeri adım atıp masanın diğer tarafındaki sandalyeye oturdu. “Bir sorunumuz var.”

“Aile’nin mali işlerinin yürütülme şeklinden memnun olmadıklarını söyleyen daha fazla yatırımcı mı var?” İçimi çektim. “Bugün onlarla uğraşabileceğimi sanmıyorum.”

“Bir köstebek bulduk, Nera.”

Başımı kaldırdım. “Biri yetkililerle mi konuşuyormuş?”

“Daha da kötüsü. Görünüşe göre güvenlik elemanlarımızdan biri Salvatore Ajello’nun paralı elemanlarından biriymiş.”

Belgeleri indirdim. Kredi limitlerimizle ilgili sorunlar birdenbire gözüme ufacık göründü. “Emin misin?”

“Evet. Adamlarımdan biri sabahtan beri onun üzerinde çalışıyor. Bir saat önce şakımaya başladı.”

“Tamam. Massimo’yu ziyaret edip bu işi nasıl halletmemizi istediğini soracağım.”

“Bu durumu halletmenin sadece bir yolu var ve Massimo da sana aynı şeyi söyleyecek. Zaten yarına kadar bekleyemeyiz. Birisi Brio’ya bir hain yakaladığımızı söylemiş ve o da az önce adamı tuttuğumuz yere geldi. Sanırım hepsi olmasa bile bazı Capo’lar oraya doğru yola çıkmıştır. Bu sorunun çözüldüğünü bizzat görmek isteyeceklerdir.”

Nefesim kesildi. Aile’ye ihanet edenlerin cezası ölümdü.

“Gidip Batista’yı uyandıracağım,” dedim. “Ve gidip bu işi halletmesi gerektiğini söyleyeceğim.”

Salvo gözlerini benden ayırmadı, göstermemeye çalışsa da gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. Acımayla birlikte. “Yapan sen olmalısın, Nera.”

Öyle ani geri çekildim ki ofis sandalyem yerde kayarak geriye doğru gitti. “Don olan Batista. Etrafta gerine gerine gezmeyi

ve insanlara elini, sonra da babamın Camorra'yla yarattığı karmaşayı nasıl düzelttiğiyle ilgili böbürlenerek kıcını öptürmeyi çok sevdiğine göre, insanları öldüren de o olmalı.”

“Aile’nin geri kalanı dizginlerin aslında senin elinde olduğunu bilmiyor olabilir ama Capo’lar biliyor. Camorra’nın kumarhanelerimizdeki yatırımının bir kısmını ödemeyi başardın ama bu gerçek onları sadece kısa bir süre için uzak tutacaktır. Capo’ların, Aile’nin yararı için gerekenleri yapabileceğine ikna olmaları gerekiyor.”

“Kimseyi öldürmeyeceğim, Salvo.”

Dirseklerini masanın üzerine koyup öne doğru eğildi.

“Capo’lar arasında fısıltılar döndü. Brio bir sonraki toplantıda liderlik değişikliği ile ilgili bir konuşmayı gündeme getirme ihtimalinden bahsetti. Eğer Batista’yı göreve uygun bulmazlarsa ve görevden almaya karar verirlerse sen de kısmi hasar olarak kalacaksın.” Gözleri göğsümden aşağı inip karnımda durdu. “Herkes bebeğinin babasının o olduğuna inanıyor.”

Anında, ellerim belirginleşen şişkinliği kapatmak için karnımı kavradı, sanki sadece kucaklamak çocuğumu Salvo’nun ima ettiği şeyden koruyabilirmiş gibi. Batista’nın ebeveynlik iddiasında bulunmasının çocuğumu koruyacağını düşünmüştüm ama bu sadece o Don ise mümkündü. Eğer Batista koltuğundan olursa Massimo yönetimi devralamazdı. Ben özgürlüğüme asla kavuşamazdım ve cinsiyeti ne olursa olsun, çocuğum önlemeye çalıştığım kaderle yüz yüze gelebilirdi. Eğer erkekse, er ya da geç, birisi onu öldürmeye çalışabilirdi. Eğer kızsı, kim bilir kiminle evlenmeye zorlanırdı. Ve ben ikisini de önlemek için bir şey yapamazdım.

Korku mideme çörekledi, zehri tüm bedenimi ele geçiriyordu. Kendimi bir adamın hayatını almaya nasıl ikna edebildim? Bana hiçbir şey yapmamış birini nasıl öldürebilirdim?

Sandalyenin kolunu kavrayıp öyle bir sıktım ki eklemlerim bembeyaz kesildi. O adam bana doğrudan bir şey yapmamış olabilirdi ama bebeğim için bir tehditti. Derin bir nefes alarak çantamı aldım ve odayı geçtim. “Hadi gidelim.”

“Nereye?”

“Ajello’nun casusunu nerede tutuyorsan oraya,” diye fısıldadım.

Çocuğumun güvende olmasını sağlamak için *her şeyi* yaptım. Bu, bir adamı öldürerek ruhumu şeytana satmak anlamına geliyorsa, öyle olsun.

BÖLÜM

girmi yedi

Üç yıl sonra

Boston'ın dışındaki yüksek güvenlikli hapisbane

Üç yıl boyunca yapılan haftalık ziyaretlerden sonra bile, Massimo metal masada karşımdaki yere otururken bu sessiz odanın içinde yankılanan zincir sesleri hâlâ omurgamı soğuk bir keder gibi sarıyordu. Her zamanki gibi gardiyan kelepçeleri masanın ortasındaki halkaya taktı ve gitti. Birkaç saniye sonra köşedeki kamera kapandı.

“Sana söyledim Nera,” dedi dişlerinin arasından, “haftada sadece bir ziyaret, yoksa birileri bunun sıcak bir aile buluşmasından fazlası olduğundan şüphelenir.”

“Biliyorum.”

“O zaman bugün burada ne halt ediyorsun?” diye kükredi.

Önceden, Massimo'nun patlamaları beni bir yaprak gibi titretirdi. Bu sandalyede oturup öfkesine katlanırdım, ona karşılık vermeye çok korkardım. Artık öyle değildi. Bana yaptırdığı

onca şeyden sonra, hele de bu safsataya başladığımızdan beri onun emri olmadan yaptığım şeylerden sonra, bağırmasının üzerimde kesinlikle etkisi yoktu.

İlk cinayetimin ardından, Ajello'nun casuslarından şahsen "ilgimi" gerektiren iki tane daha çıkmıştı. Her seferinde silahı adamın kafasına dayayıp parmaklarımda en ufak bir titreme bile olmadan tetiği çekmiştim. Ayrıca o piçi gözetlemeleri için birkaç adamımızı New York'a göndererek onları ölüme mahkûm etmiştim. Her birini bulmuştu. Onları özel bir kuryeyle parçalar hâlinde geri almıştım.

Dahası da vardı. Kumarhanelerden birinde hırsızlık yaparken yakalanan bir çalışan. Hesaplarda sahtecilik yapan ve parayı tırtıklayan bir muhasebeci. Benim elimle ölmemiş olabilirlerdi ama emirleri veren bendim. Onların hayatı ya da küçük kızımın güvenliği söz konusuydu. Benim gözümde bu bir seçim değildi. Çocuğumu güvende tutmak bu lanet olası dünyadaki her şeyden daha önemliydi.

"Buraya yüzünü görmek istediğim için gelmedim herhâlde, Massimo." Kollarımı göğsümün altında kavuşturdum. "Batista'nın sağlığı kötüye gidiyor."

Üvey kardeşimin yüz ifadesi öfkeden endişeye dönüştü. "Ne oldu?"

"Beyin anevrizması geçirdi. Küçük bir anevrizmaydı. Birkaç gün içinde eve gönderilecek ve bir daha olmaması için özel ilaçlar veriliyor ama doktor bir daha olmayacağına dair bize garanti veremiyor ya da olursa ne kadar ciddi olabileceğini söyleyemiyor." Dişlerimi sıktım. "O ölmeden önce dışarı çıkmalı ve yönetimi devralmalısın."

"Burayı sevdiğimi mi sanıyorsun lan? Daha erken çıkmanın bir yolu olsa kendimi bu çöplükte çürümeye bırakacağımı mı

sanıyorsun? Tahliyeme sekiz ay daha var. Umalım da yeterince uzun yaşasın.”

“Ya yaşamazsa?”

“Eğer yaşamazsa, ikimiz de boku yeriz, kardeşim.”

Alfonso Mendoza'nın yerleşkesi, Meksika

Bir patlama sesi puslu bilincimi delip geçti. Göz kapaklarımı araladım ama karanlıktan başka bir şey göremedim. Yakınlarda bir yerde birkaç patlama daha gerçekleşirken altımdaki zemin titredi, ardından bağırışlar ve çığlıklardan oluşan bir kakofoni kargaşaya katıldı. İçimdeki her şey gözlerimi açık tutmak istiyordu ama gözlerim sanki kirpiklerim kurşundan yapılmamış gibi kapanmaya devam ediyordu.

Otomatik silah sesi. Yaklaşıyordu. Daha fazla çığlıklar, bağırışlar. Sanırım Mendoza'nın rakiplerinden biri yerleşkeye saldırıyordu. Her kimse ya da her ne halt oluyorsa, şahsen umurumda değildi. Zihnim, gürültü onu uzaklaştırmadan önce gördüğüm rüyaya dönmek istiyordu.

Sebzelerle dolu bir tezgâh ve koklamam için çeşitli yeşillikleri burnuma doğru kaldıran güzel bir kadın.

O kadar gerçek görünüyordu ki, keskin toprak kokusunu neredeyse içime çekebiliyordum ama nedense kadının adını hatırlayamıyordum.

Onu tanıyordum.

Onu çok iyi tanıyordum.

Onu her gördüğümde kalbim daha hızlı atıyordu. Hep rüyalarım giriyordu. Ama son zamanlarda, son birkaç gündür,

belki de haftalardır, adı aklıma gelmiyordu. Her seferinde dilimin ucuna geliyordu ama hatırlayamıyordum.

Koşan ayak seslerinin yankısı. Daha fazla silah sesi, şimdi daha yakındı. Her şeyi bir kenara itip rüyama geri döndüm.

Bir çatıda oturuyordum, kadın yanıma sokulmuştu. Saçlarını kırmızı bir fularla tepeden toplamıştı.

Adı neydi?

“Yüce Meryem, İsa ve Yusuf aşkına,” dedi yakınlarımdan bir erkek sesi. “Doğu köşesi. Kaldır kıcını da buraya gel. Hemen, Az.”

Kısa süre sonra başka bir ses daha katıldı ama onları engellerek zihnimdeki görüntüye tutunmaya çalıştım.

Yumuşak bir kadın sesi kulağıma bir şeyler söylüyordu. Yine oydu. Bana okuyordu. İneklerle ilgili bir şeydi.

Adı... Adı neydi?

“Onu tut. Beni düşman sanıp da çılgına dönmesini istemiyorum.”

Bacaklarımı tutan eller neredeyse kavradığım rüyanın hissinin yok etti. Dönüp dikkatimi dağıtan şeye ayağımla vurdum. Rüyamı geri istiyordum!

“Hay sikeyim! Sana onu tutmanı söyledim, lanet olsun!”

Ağır bir şey üstüme çıktı. Kükreyip kıcını göğsüme dayayan orospu çocuğuna kafa attım. Baldırımda bir iğnenin batışını hissettim. Çırpınıp adamı üstümden atmaya çalıştım.

Kadının adı neydi?

Sis zihnimi işgal ediyor, adamların sesini daha da uzaklaştırıyordu.

Narin eller. Manikürlü tırnakları olan nazik parmaklar kolumdaki kesigi temizliyordu.

Kaplan. Yavru Kaplanım.

Evet, adı buydu.

BÖLÜM

Yirmi Sekiz

— Kai —

İki hafta sonra

A damın başını yana doğru çevirip boynunu kırdığımda sessiz bir çıtırtı sesi geldi. Cesedi yere bıraktıktan sonra maymuncuğumu kullanıp bodrum kapısını açtım. Korumaların hareketlerini öğrenmek için dört gün boyunca dikkatli bir gözlem yapmam gerekmişti, o yüzden altısından hızla kurtulabildim. Eğer alarm sistemini kırmak zorunda kalıyordum başka bir lokasyon seçmek zorunda kalırdım ama Felix Az'a şantaj yaparak sistemi hallettirecek kadar nazikti.

Ahşap basamaklar, zemin kattaki koridora çıkıyordu. Sağa dönüp televizyonun açık olduğu oturma odasına yöneldim, haberler yayınlanıyordu. Bir adam kanepeye çökmüştü, arkası bana dönüktü. Ona yavaşça yaklaşıp silahımın namlusunu kafasının arkasına dayadım.

“Merhaba, Yüzbaşı.”

Bir an için vücudu kaskatı oldu ama sonra rahatladı. “Bakıyorum da en sonunda özgürlüğüne kavuşmuşsun. Çok vaktini aldı, Mazur.”

Silahımı kafasına dayamaya devam ederken ikinci silahımı diğer elime aldım. “Evet, öyle görünüyor.” Sol dizine nişan alarak ateş ettim. Ben diğer diz kapağına da ateş ederken Kruger haykırdı.

Kanepenin etrafından dolanarak karşısındaki tekli koltuğa oturdum. Kruger ellerini bir zamanlar dizleri olan karmaşanın üzerine bastırıyordu, yüzüne kazınmış sefalet ve öfke karışımıyla bana dik dik bakıyordu.

“Bunun için üzgünüm,” dedim. “Kaçmaya çalışırsan fiziksel olarak seni kovalayacak durumda sayılmam.”

Alçak sesli, hafif histerik bir kıkırdama sesi çıkardı. “Yüzyılın küçümsemesi. Ne kadar berbat görüldüğüne bakılırsa Medoza’da VIP muamelesi görmüş olmalısın. Seni aç mı bıraktılar yoksa daha lüks bir şey miydi?”

“Her şey dahil bir paket aldığımı söyleyebilirim.”

Kruger yine kıs kıs güldü, sesi dengesiz çıkıyordu ama çabucak acılı bir iniltiye dönüştü. Kimsenin acı çekmesini izlemekten hoşlanmıyordum. Özellikle aksi bir durum emredildikçe, cinayetlerim her zaman hızlı ve etkili olurdu. Ama bu... Lennox Kruger’ın acı içinde kıvrandığını görmek bana büyük bir keyif veriyordu. Ve bunun beni Mendoza’ya gümüş tepside sunmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Kollarımı kavuşturdum ve onun hafif çılgın gözlerine baktım. “Bir tuzak mıydı?”

“Tabii ki tuzaktı, seni orospu çocuğu!” diye böğürdü, ağzından tükürükler saçılıyordu. “Benim verdiğim işi bırakırsın ha?” Aceleyle bir nefes aldı, öfkeden yüzü kırmızıya dönerken gözleri parlıyordu. “Bir kadın için?” Duygularının kontrolünü kaybet-

mişse benzediği için kelimeleri söylemesi giderek zorlaşıyordu. “Seni ben yarattım, piç!” diye haykırdı. “Bir derse ihtiyacın vardı. Ama o pislik Mendoza seni geri göndermek için yaptığımız anlaşmaya uymadı.”

“Meksika’dan bahsetmiyorum.” Hiddet içimi paramparça ederken sesimi düz bir tonda tutarak hırladım.

Kruger’ın dudakları uğursuz bir gülümsemeyle genişledi ve sanki yeni bir enerjiyle dolmuş, yaralarını unutmuş gibi arkasına yaslandı.

“Öyleydi, değil mi? Halletmem için gönderdiğin son hedef. İtalyan büyük patron.”

“Sen benimsin, Mazur,” dedi küçümsemeyle. “Bensiz bir hiç olurdun. Önemsiz bir bok yığınını aldım ve onu muhteşem bir sanat eserine dönüştürdüm. Kimse benim eserimi elimden alamaz!” dedi hırlayarak. “Görüştüğün kadının bir Cosa Nostra prensesi olduğunu biliyor muydun ki?”

Hayır, bilmiyordum. Daha bir hafta önce, Felix benim için onun hakkında bilgi topladığında öğrenmiştim. Silahımı kaldırdım ve Kruger’ı sol omzundan vurdum. “Devam et.”

Bana dik dik baktı, yüzü acı dolu bir maskeye dönüştü. Alnında boncuk boncuk ter birikiyordu, nefes alıp veriş hızı ve sığıdı ama sırtını dimdik tutmaya devam ediyordu. Her zaman sert bir orospu çocuğu olmuştu.

“Biliyor musun, başta sadece senin küçüğü öldürmeyi düşündüm. Ama sonra babasıyla ilgili bir suikast sözleşmesi gördüm. Sevgilisine tek ebeveynini öldürtmek mi? Kader yüzüme gülüyordu, bu mükemmel hediye es geçemezdim.” Deli gibi kahkahalar attı. “Şu anda mutlu bir evliliği olduğunu biliyor musun?”

Göğsümde bir acı patladı, tıpkı Felix bana bu detayı anlattığında olduğu gibi. Yavrum evlenmişti. Bunun bir gün olacağını biliyordum ama yine de bunu duyunca bir parçam ölmüştü.

“Sanırım sonuç olarak ona bir iyilik yaptım,” diye devam etti Kruger. “Güçlü, saygı gören bir erkeğin karısı. Seninle kal- saydı olacağından çok daha iyi bir yere geldi.”

“Biliyorum.”

“Onu görmeye gittin mi? Daha önceden yaptığın gibi, bir ucube gibi onu izledin mi?”

Koltuktan kalkarak bu zamana kadar kendim için istediğim tek şeyi, yavrumu kaybetmemi sağlamak için her şeyi düzenle- yen adama yaklaştım. Kocasını benden daha iyi bir adam olabilir- di ama hiç kimse onu benim sevdiğim gibi sevmeydi.

Ellerimi Kruger’ın boğazına sarıp suratı mora dönene kadar gırtlığını sıktım. “Cehennemde iyi vakit geçir, Yüzbaşı. Orada sana katıldığında, seni bir daha öldüreceğim.”

Kruger nefes almaya çalışarak ağzını açıp kapattı. Daha sert sıktım. Gözleri pörtledi, dudaklarından boğulma sesleri dökü- lürken dehşet içindeki suratıyla bana bakıyordu. Çıkardığı ses- ler sanki dünyadaki en güzel melodiymiş gibi tadını çıkardım ve vücudu gevşedikten sonra bile sıkmaya devam ettim.

Kruger’ın evinden çıktığımda arabama bindim ve havaa- lanına sürdüm. En sonunda Yavru Kaplanıma dönüyordum. Kruger’la ilgilenmeden önce bunu yapmayı göze alamamıştım ama artık hiçbir şey beni uzak tutamazdı. O artık benim olma- yabilirdi ama ben hâlâ ona aittim. Son nefesime kadar da onu gözetip güvende olduğundan emin olacaktım.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM

yirmi dokuz

İki ay sonra

Caddede önümde ilerleyen parlak, siyah sedan yavaşladıktan sonra kırmızı ışıktaki durdu. Güvenli mesafeyi koruyarak gaza daha az dokundum ve kavşağa yaklaşıırken aramıza bir arabanın girmesine izin verdim.

Bu gece yine geç saate kadar dışarıda kalmıştı.

Nera'nın arabasına bir GPS takip cihazı yerleştirmiştim, ne olur ne olmazdı ama onun güvenliği söz konusu olduğunda lanet bir cihaza güvenmiyordum. Son iki aydır yavrumu izliyor, evden ayrılır ayrılmaz her adımını takip ediyordum.

Lanet bir takipçi olmaya geri mi dönüyordum? Evet ama bu, onu güvende tutmaya devam edeceğim anlamına geliyordu.

Malikânenen çok sık ayrılmıyordu, genellikle haftada bir ya da iki kez. Ve her zaman yemek saatinden önce eve dönüyordu. Neredeyse gece yarısı olmuştu, beklenmedik bir şey olmuş olmalıydı. Kocasının ölümüyle bir ilgisi var mıydı?

Dün cenazede onu izlemiştim, mezarlık arazisinin yüksek kısmındaki çalıların arkasına gizlenmiştim. Bulduğum konum bana cenazeye katılan herkesi engel olmadan görebileceğim bir manzara sunmuştu. O lanet kalabalık neredeyse kendimi kaybetmeme neden oluyordu. Yüzden fazla insan bir araya toplanmıştı ve her biri yavrum için potansiyel bir tehditti.

Bir saatten fazla bir süre boyunca MK 13'ümün dürbünü bir ona bir diğerine geçip durmuştu, katılanların vücut dillerini değerlendirerek Nera'ya doğru ani bir hareket olup olmadığını araştırmıştım. Yas tutan bir sürü insan vardı, erkeklerin ceketlerinin altındaki şişkinliklerden de anlaşılacağı üzere çoğu silahlıydı. Yavrum nihayet kız kardeşiyle birlikte arabaya binip mezarlıktan ayrıldıktan sonra tekrar normal bir şekilde nefes alabilmiştim.

Oradayken yüzünü bir an bile görememiştim. Tül, siyah bir duvağın arkasına saklamıştı. Kocasını kaybettiği için mi ağlıyordu? Muhtemelen öyleydi. Nera etrafındaki insanlara her zaman çok değer verirdi. Şimdi acı çekiyor olmalıydı. Bunun farkına varmak bende o pisliğin cesedini çıkarıp onu tekrar öldürme isteği uyandırıyordu. Nera'ya daha fazla acı çektirmek için değil, istediğim şeye sahip olduğu için.

Onları birlikteyken hiç görmemiştim, bu bir bakıma lütuftu. Eğer görmüş olsaydım, adamın kafasına bir kurşun sıkmadan durabilir miydim emin değildim. O pislik öldüğü için memnundum ve bu gerçek midemi bulandırıyordu. Nera onunla evlenmişti, yani onu sevmiş olmalıydı. Ne olursa olsun, herifin yerin dibine girmesine sevinmediğimi iddia edemezdim.

Işık yeşile döndü ve Nera'nın aracı sola dönerek kuzeye yöneldi. Yarım saat kadar takip ettim, sedanı yüksek demir çitin önüne yaklaşıncaya kadar aramızda üç arabalık yer bıraktım. Yeni eviydi. Sokağın aşağısına park edip güvenlik görevlisinin

bahçe kapısını açmasını bekledim. Bir dakika sonra, Yavru Kaplanımın arabası gözden kayboldu.

Koltuğumda arkama yaslanarak demir bariyerin yerine dönmelerini izledim. İyi yağlanmıştı ve kapanırken ses çıkarmıyordu ama yine de metalin tıngırtısını kafamın içinde duydum. O kalın demir kapının ardında her kayboluşunda olduğu gibi, göğsüme bir bıçak saplanmış gibi hissettim.

Geldiğimden beri her gece, arabamla o lanet kapıya çarpıp içeri girmeyi ve benim olanı geri almayı hayal ediyordum. Çaresiz bir adamın aptalca hayaliydi. Bu gece, hayal kuracak enerjim bile yoktu. Yine de kendimde arabayı geri çevirip gitme gücünü bulamadım. Artık ona en fazla bu kadar yaklaşabilirdim ve biraz daha kalmak istiyordum.

“Biraz daha” dediğim şey bir saatten fazla sürdü. Sadece birkaç blok ötede kiraladığım daireye girdiğimde saat sabahın bir buçuğuydu. Ceketimi mutfak sandalyesinin arkasına atıp buzdolabına yöneldim ve ısıtmak için kalan yemeklerden çıkardım. Peynirli makarna kâsesi mikrodalgada dönerken telefonumu çıkardım ve darkweb’de gizlenmiş tanıdık bir siteye girerek giriş bilgilerimi yazdım. Normal insanlar kafalarını dağıtmaya ihtiyaç duyduklarında sosyal medya ve haber uygulamalarına göz atarlardı, bense suikast ilânlarına bakıyordum. Şu anda iş alacak zamanım olduğundan değildi, Amerika’ya döndüğümünden beri tek amacım Nera’ya göz kulak olmaktı ama eski alışkanlıklar zor ölürdü, o yüzden hâlâ zaman zaman yapıyordum. Belki de sadece duygusallık ediyordum.

Listeyi inceleyip yerleri ve ayrıntıları kontrol ettim, o sırada belirli kayıtlardan biri dikkatimi çekti. Hedef Boston’daydı ve kontrat bugün erken saatlerde Sicilyalılar tarafından alınmıştı, sert ve hızlı bir şekilde saldıran, hedeflerini yirmi dört saatten kısa bir sürede ortadan kaldıran acımasız tetikçilerden oluşan

bir ekipti. Teklife girdim ve bir kadının siyah-beyaz görüntüsü yüklenmeye başladı.

Lanet kalbim durdu.

Bu Nera'ydı.

Dünya ayaklarımın altından kaydı.

Tanımadığım bir ibne yavrumun başına ödül koymuştu.

Fazladan silah almak için yatak odama gitmekle bir saniye bile harcamadım, sadece daireden fırlayıp çıktım. Yaşadığım binayı Nera'nın evinin bulunduğu mahalleden ayıran birkaç sokağı bir manyak gibi geçerken midem panikle doldu. Eğer Sicilyalılar dışında başka biri olsaydı, bu tehditle başa çıkmak için daha fazla zamanım olurdu. Ama lanet olası Rafael De Santi, örgütünün üstlendiği herhangi bir kontratın yerine getirilme süresiyle gurur duyuyordu. Öldürmek için gidiyorlardı. Bu akşam.

Pekâlâ, benim gözetimim altındayken olmazdı!

Mülkün girişini engelleyen yasak demir kapının önünde frene basarken ve arabadan çıkarken ellerim titriyordu. Tanrı'ya şükür ki giriş hâlâ kapalıydı ve başına konulan ödülü gördüğümünden beri ilk kez bir ciğer dolusu nefes aldım. Ta ki kapının yan tarafındaki güvenlik kutusundan çıkan kesik kabloları fark edene kadar. Nöbetçiler de görünürde yoktu.

Tekerlekli kapının metal çubuğunu tutup iterken içim yeniden dehşetle doldu. Engel kolayca sağa doğru hareket etti. Kapının devrelerinin bir parçası olan kilitlerin ve alarmin devre dışı bırakıldığına şüphe yoktu. Lanet olası piçler çoktan içerdeydi. Açıklıktan içeri sızdım ve çitin güney tarafı boyunca koşarak malikâneye doğru ilerledim.

Doğu kanadı boyunca uzanan zemin kat pencereleri aydınlıktı. Perdeler açıktı ve geniş bir odadaki büyük bir masanın arkasında oturan kadın silüetini görebiliyordum. Burası Nera'nın

evdeki ofisi olmalıydı. Rahatlamayla dolunca ciğerlerimdeki hava büyük bir oflamayla çıktı. Hayattaydı. Yavrumun görüntüsünü sindirmek için kendime bir saniyeliğine izin verdim, sonra görevime devam ettim.

Sicilyalılar her zaman dört kişilik ekipler hâlinde çalışırlardı: Çıkış rotalarındaki iki adam gözetleme yapar ve çevredeki hareketi yönlendirirdi, bir tanesi gerek olması durumunda destek sağlar ve lider, hedefin peşinden giderdi. Tipik infaz yöntemleri, hedeflerini uykudayken boğmaktı, o yüzden suikastçı çoktan Nera'nın yatak odasında saklanmış, onun gelmesini bekliyor olabiliirdi.

Hamlelerini biliyor olmak bana avantaj sağlıyordu ama sadece göreve atanan tetikçi burada olduğumu öğrenmediği sürece. Eğer o ya da arkadaşları beni fark ederse taktiklerini değiştirirlerdi. Nera'nın hayatıyla kumar oynamama imkân yoktu. Eğer orospu çocuğu hâlihazırda yerini almışsa, Nera çalışma odasında kaldığı sürece güvendeydi. Bu da diğer üçünden kurtulduktan sonra, suikastçının icabına en son bakabileceğim anlamına geliyordu.

Gözetleme elemanlarından birini geniş bir meşe ağacının yanında, ana girişe yakın bir yerde nöbet tutarken gördüm. Gölgeleleri siper olarak kullanarak, tam arkasına gelene kadar malikânenin duvarı boyunca ilerledim, çabucak adamın üstüne atılıp kolumu boynuna doladım. Bir saniye sonra, sessiz boğuşmanın arasında küçük bir çıtırtı yankılandı ve boyun omurunu kırdığımı doğruladı. Cesedi yere indirip evin arkasına doğru ilerledim, bir kez daha yavrumun olduğumu iddia ettiği bir iblis gibi karanlığın arasında saklandım.

Bir başka Sicilyalı, evin arka kapısına yakın bir yerde, bir tür bahçe süsünün yanında çömelmiş, yukarı bakıyordu. Onun görüş açısını takip ederek üçüncü ekip üyesinin drenaj borusun-

dan çatıya tırmandığını gördüm. Tırmanan herif çatının kenarından kaybolduğu anda yerdeki adama saldırdım. Saldırımın şiddetiyle ikimiz de boş bir fiskiyenin içine düştük. Avucumu adamın ağzına kapatıp bıçağımı kabzasına kadar karnına sapladım. Adam çırpınmaya devam edip elini boğazıma uzatıyordu. Bıçağı etinin derinliklerine iyice sokup Ka-Bar'ımın sapını çevirirken sol yanımda bir acı patladı.

“Geber, seni lanet kemirgen,” diye homurdanarak bıçağı geri çekip adamın çenesinin altından kafatasına sapladım. Gövdemin yan tarafında, piç kurusunun beni kestiği yerdeki yarayı kontrol etme zahmetine girmedim, sadece çatıya çıkan adamın peşinden koştum.

Malikânenin köşesine konuşlandırılmış buz gibi metal boruyu kavrarken avuç içlerimin derisi yandı. Zirveye ulaşmam bir dakikadan kısa sürse de bana saatler sürmüş gibi geldi. Kaybedecek zamanım yoktu. Kalça kemiğimin hemen üzerindeki acı veren sızı, lanet Sicilyalı'nın beni iyi hakladığını gösteriyordu ama yaranın benim için bir anlamı yoktu. Gerekirse sürünürdüm. Bugün kimse yavruma zarar vermeyecekti. Ya da başka bir gün. Yaşadığım sürece. Kenarı tutup kendimi çatıya doğru çektim.

Ay, bulutların ardına gizlenmişti ama birkaç başıboş ışın sızarak diğer uca çömelmiş, aşağıdaki bahçeye odaklanmış siyah giysili figürü aydınlatıyordu. Az önce çatı düz diye şansına şükrederken, şimdi lanet şeye küfrediyordum. Orospu çocuğuna sinsice yaklaşmam için önümde hiçbir engel yoktu. Çok az seçeneğim olduğu için silahımı çıkarıp susturucuyu taktım. Adam muhtemelen ekibinin geri kalanıyla iletişime geçmek için elini kulaklığına götürürken, kafasının arkasına nişan alıp kurşunu ateşledim. Adam sarsılarak çatıya yüzüstü yığıldı, yarısı çatının kenarında asılı kaldı.

Nabzını kontrol etmek için cesede yaklaşırken gömleğimden sızan kanı hissettim. Aşağıdaki balkona adadığımda yan tarafımdaki ağrı daha da şiddetlendi. Çok geniş olmayan balkon, daha önce Nera'yı gördüğüm çalışma odasının hemen üzerindeydi. Tam ben balkon korkuluğundan bakarken zemin kattaki odadan sızan ışık kapandı. Zamanım dolmuştu ama Rafael'in sonuncu adamından hâlâ kurtulamamıştım. Hay sikeyim. Elimde silahla balkon kapısını açıp içeri sığıştım.

Nera'nın evine hiç girmedığım için yönümü bulmam biraz zamanımı aldı. Ancak Boston'a geri döndüğüm gece arazide keşif yapmış ve bina planlarına bakmıştım, o yüzden yerleşim planı hakkında genel bir fikrim vardı. Odaları bu kattaydı ama mülkün diğer tarafına bakıyordu. Kaybedecek zamanım olmadığı için, kumaş parçaları ve başka saçma şeylerle dolu oturma odasını koşarak geçtim ve koridora çıktım. Tam önümde sadece bir kapı daha vardı.

"Evet, bu akşamlik bitirdim, Timoteo." Nera'nın sözlerinin çınlaması alt kattaki koridordan bana gelerek sessizlikte yankılandı. "Capo'lar yarın saat onda burada olacaklar. Lütfen toplantı odasının hazır olduğundan emin olun."

İçimden bir acı hissi geçip gitti ama bu defa, sebebinin yan tarafımdaki yarayla ilgisi yoktu. Sesini duymayalı üç yıldan fazla zaman olmuştu. Ya da ona bu kadar yakın olmayalı. Aramızda birkaç adımdan fazla mesafe yoktu ama yine de her santim, bir kilometre uzakmış gibi hissettiriyordu. Kısacık bir zaman için gözlerimi yumdum, sadece melodik sesini hafızama kazımak için bir kalp atışı sürece kadar bir süreliğine, sonra silahımı hazırladım ve özel odalarına giden kapıyı açtım.

Süit karanlıktı ama Mendoza'nın leş gibi hangarının çukurlarında kapalı kaldığım onca zamandan sonra, gözlerim loş ışıkta görmeye alışmıştı, o yüzden avımın odada olmadığını doğ-

rulamam on saniyeden kısa sürdü. Etrafı esaslı şekilde kontrol etmeme gerek bile yoktu. Benim iş kolumda, avcı etrafındaki şeyleri hissetme konusunda bir içgüdü geliştirmeye meyilliydi. Odaya adım attığım andan itibaren, burada yalnız olduğumu biliyordum. Ama çok uzun sürmeyecekti.

Balkona açılan cam kapı hafif aralıktı. Bu benim kullanacağım giriş noktası olurdu. Çatıdaki adamı ortadan kaldırdığıma göre, katil adayının alt kattan yukarı tırmanmaya çalışacağını tahmin ediyordum. Halı kaplı zeminde yürüyüp kitaplığın yanında duran tekli koltuğa oturdum. Açık perdelerin arasından balkonu doğrudan görebilen bir noktaydı.

Sadece bir dakikalığına ürkütücü bir sessizlik beni sarmaladı. Sonra, biraz önce geçtiğim koridorun parke zemininden topuklu ayakkabıların boğuk sesleri yankılandı, yaklaşıyordu. İçimde fırtına koparken boştaki elimle koltuğun kolunu sık-tığımda deri gıcırdadı. Yavrumla bir kez daha yüzleşmek asla planımda yoktu. Beni burada bulduğunda Nera'nın gözlerinde belirecek nefret ve kınamaya tanık olmak, şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha kötü bir işkence olacaktı. Umurumda değildi. Onun için katlanamayacağım hiçbir şey yoktu. Gitmesine izin verdiğimde ölmemiştim. Bunu da atlatacaktım. En azından onun zarar görmediğinden ve güvende olduğundan emin olacak kadar uzun süreliğine.

Süitin kapısı açıldı ve Nera içeri girdi. Bir anlığına nefes almayı unuttum, görüntüsüyle sarsıldım. Onun yakınlığı. Benim ışıldayan yıldızım, karanlıkta bile parlayan yıldızım. Odanın ortasına doğru yürümesini ve gölgeli köşeleri görmeye çalışır gibi etrafına bakmasını izledim. Sanki daha önce defalarca kez yapmış gibiydi.

“Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Yavru Kaplan,” diye mırıldandım.

Nera tamamen hareketsizleşti.

Derin bir nefes alıp yanımdaki lambayı açtım. Tanrım, hatırladığımdan daha da güzeldi.

Boğuk sesle, “Öldüğünü sanıyordum,” dedi, yüzünün her yanına şok ve acı karışımı bir ifade yerleşti.

Ölmüştüm. Hâlâ öyleydim. Ölüydüm. Hayatımın çoğunda ölüydüm. Gerçekten yaşadığımı hissettiğim tek zaman, onunla geçirdiğim o kısa dönemdi. Ondan önceki ve sonraki tüm günler lanet bir çorak topraktı.

“Beni özledin mi?” diye sordum ve kelimeler ağzımdan çıktığı anda pişman oldum. Loş ışıktaki kaslarının gerildiğini görebiliyordum. Bunu ikimiz için de daha zor hâle getiriyordum ama görünüşe göre kendimi kontrol edemiyordum.

“Adını bile bilmediğim bir adamı özlemek zor.” Nera’nın sesi zar zor duyuluyordu ama o sesteki hafif titremeyi fark ettim. İfadesindeki acı artık açıkça görülebiliyordu. Ama başka bir şey daha fark ettim. Gözlerinin kenarlarında parıltı. Dünyanın en bencil orospu çocuğu olmalıydım çünkü onun gözyaşlarını görmek göğsümdeki ateşi tutuşturdu ve ölü varlığıma küçük bir yaşam kıvılcımının geri döndüğünü hissettim. Belki de beni özlemişti. Biraz olsun.

Bir yıldızın çekim gücüyle savaştım, gözlerimi Nera’nın yüzünden uzaklaştırıp arkasındaki harekete kilitlendim. Siyah deri eldiven giymiş bir el, balkon korkuluğuna atılan kancanın yanından korkuluğu kavradı. Rafael’in adamlarının sonuncusu da en sonunda ortaya çıkmaya karar vermişti.

“Ben de seni özledim Yavru Kaplanım,” diye fısıldadım. Silahı kaldırıp artık balkonda duran adama nişan aldım. “Kımıldama.”

PART 2
Günümüz

BÖLÜM

7

Günümüz

Leone Villası, Boston

Arkamdan kırılan camın ve iri bir şeyin yere düşmesinin sesi patladı. Kalbim göğsümden dışarı çıkacakmış gibi hızlı atıyordu ama tamamen hareketsiz kaldım. Bana hareket etmememi söylemişti ve söz konusu benim güvenliğim olduğunda... Ona tamamen güveniyordum.

“Bu sonuncusu,” dedi iblisim ve silahını yavaşça indirdi. “Güvenliği ara ve onlara etrafı tarayıp cesetleri toplamalarını söyle. Arka bahçedeki çeşmenin orada bir tane var. Bir tanesi ön kapıya yakın meşe ağacının yanında. Ve bir diğeri de çatıda.”

“Alarmlar?” diye sordum.

“Etkisiz. Yenilerini takmanız gerekecek.”

Omzumun üzerinden bir bakış attım. Siyah giysiler giymiş ve yüzüne kar maskesi takmış bir adamın cesedi balkonda yatıyordu. “Paralı askerler mi?”

“Evet. Sicilyalılar. Suikast ekiplerinden biri.” Silahı sehpadaki okuma lambasının yanına bıraktı ve bunu yaparken de inledi. “Tebrikler. Bugünlerde kellen iki milyon ediyor.”

İçimde bir yerde korku patlak verdi. Yanlış giden bir şeyler vardı. Odanın öbür ucuna koşup lambayı kaptığım gibi ona doğru çevirdim. Gömleğinin önü ve yanı kanla ıslanmıştı ve bir kısmı sandalyenin döşemesine sızıyordu.

“Kahretsin.” Bacaklarının arasına diz çöktüm ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. “Kurşun mu?”

“Bıçak.” Yanağımı okşayıp başımı yukarı kaldırdı. “Seni tekrar görmek güzel, Yavru Kaplanım.”

Titremelerini gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırdım, gözlerinin içine baktım ve aniden, birbirimizi son görüşümüzden bu yana neredeyse dört yıl geçmiş gibi hissetmedim. Aynı gözler. Hâlâ çok kederliydi. Ama derinliklerinde yeni sırlar vardı.

Hayattaydı.

Bu gerçek miydi? Tüm bunların çok zalim bir rüya olmasından korkuyordum.

Gözlerinin çekiminden sıyrılarak değişiklikleri görmek için bakışlarımı kaçırdım. Onu artık ışıktaki görebildiğim için saklayamadığı ufak değişiklikler vardı. Örgüsünden kurtulmuş ve hafiften çökmüş yüzüne düşen saç tutamı gibi. Çok fazla kilo vermişti ve saçları daha kısa gibiydi, saçlarının uçları göğüs kemiğinin yarısına kadar geliyordu.

“Bunca zamandır neredeydin?” diye sorup gömleğinin düğmelerini açmaya devam ettim.

“Önemi yok.”

Başımı iki yana sallayıp gömleğini kenara sıyrarak göğsünü ve karnını ortaya çıkardım. Dudaklarımdan şok içinde bir nefes kaçtı. Kalçasının üzerinden kaburgalarına doğru dikey şekilde

uzanan neredeyse on santimlik bir kesik vardı. Beş yıl önceki kurşun yarasıyla hemen hemen aynı bölgeydi.

“Seni yatağa yatırmamız lazım.” Ceketimi çıkarıp kesğin üzerine bastırdım. “Yürüyebilir misin?”

“Evet.”

“Tamam.” Doğrulup silahı masadan aldım, emniyetini açtım ve arkamdan kemerime soktum.

Tek kaşını kaldırdı. “Silahıma el mi koyuyorsun, yavrum?”

“Oturma odamda silah bulunduramam,” dedim ve elimi ona doğru uzattım, “Hadi.”

Nasırlı parmaklarını bileğime sararken gözlerini benimkilerden ayırmadı, başparmağını hemen nabzımın üzerine koydu. Onunla tanıştığımdan beri gözlerindeki bakış bana gerçeküstü geliyordu, sanki o buzdan griliklerin arkasında bir şeytan gizleniyordu. Hedeflerinin bu dünyadan ayrılmadan önce gördükleri son şey onun gözleri miydi? Onlar korku hissediyor olabilirdi ama onların yerinde olsam ben bu manzarayı memnuniyetle karşılardım.

“Çok fazla kan kaybediyorsun,” diye fısıldadım.

Gözlerinin kenarları kırıştı. Elim ağzına doğru kaldırıp dudaklarını parmaklarımın ucuna değdirdi. Öpücüklerin en hafifiydi ama sanki sıcak demir tenimi dağlıyormuş gibi hissettim.

Ve neredeyse dağlıyordum.

“Senin için kaybedilen kan, iyi harcanmış kandır,” dedi titreyen avucuma doğru.

Bir şey göğsümü mengene gibi sıktı. Bu adam. Nasıl cüret ederdi? Yaptıklarından sonra. Onu kaybetmemden sonra. Ve şimdi... Şimdi bana *bunu* mu söylüyordu? Kalp atışlarımı hızlandıran, uzun zamandır hayalini kurduğum şeyler için duyduğum özlemi yeniden ateşleyen sözler. Onun olmak için. Benim olması için. Aramızdaki bu uçurumu aşmak, bizi ayrı tutan gö-

r nmez engelleri yıkmak için. Benim için kurşun yemi ti ama koruma duvarlarının ardına geçmeme hiç izin vermemi ti.

Elimi elinden çektim. “Hadi gidelim.”

Tekli koltuktan yavaşça do rulup tepemde yükseldi. Ne kadar uzun olduğunu unutmu tum.

“Bu taraftan.” Kolumu beline dolayıp yatak odamı villadaki s itimin oturma odası ve mutfak bölümünden ayıran kapıyı gösterdim.

Yan tarafına bastırđı ı ceketime elinin üzerinden baskı uygulayarak orta alandan geçmesine yardım ettim. Yatak odamın e i indeyken  ne doğru sendeledi ve onu zorlukla sabit tutmayı ba ardım.

“Mahallemdeki bıçakçı seraserilerle  ansın hâlâ yaver gitmiyor sanırım.”

“Hâlâ çok güzel olduğumu düşünüyorlar,” diye geveledi.

Birkaç yavaş adımda yatağa ula tık, tam zamanında oraya varmı tuk çünkü bir sonraki anda baygın bir şekilde yatağa devrildi. Bacaklarını teker teker yorganın üzerine kaldırdım, sonra da kız karde imin benimkinin hemen karşısında yer alan, üst katın diğer tarafını kaplayan süitine doğru ko tum.

“Zara!” diyerek fısıldadım. Omzunu sarstım. “Uyan. Yardımın lazım.”

“Ne?” Yava  a gözlerini kırptı, sonra gözlerini kısarak bana baktı.

“Hadi.” Onu tekrar sarstıktan sonra diğer tarafta uyuyan kızımı kontrol etmek için yatağın etrafından dolandım.

Yatma saatinde ben yoksam, Lucia kız kardeşim yanına yatmadık a uyumuyordu. İ isi birlikte onun  ocuk yatağına sı madıkları için de kızım koridorun karşısındaki Zara’nın odasında uyuyordu. Yorganı minik bedenine göre ayarladım, sonra kız karde imin elini tutup onu kendi s itimin mutfağına doğru çektim.

“İlk yardım seti ve temiz havlulara ihtiyacım var,” derken dolaptan bir tencere çıkarıp ılık suyla doldurmak için lavaboya koydum. “Ve bana banyodan sabun getirsene. Hemen, Zara.”

Bana gözlerini kırpıştırarak baktı, sonra topuğunun üzerinde dönüp aceleyle kapıdan çıktı. Tencere yarısına kadar dolunca çekmecedan temiz mutfak örtüsü aldım ve ikisini yatak odama taşıdım.

İblisimin gömleğini çıkarmak imkânsız olacaktı, o yüzden üzerinde bırakıp karnındaki ve yan tarafındaki kanı yıkamaya odaklandım. Kumaşı duruladığımda su hızla kırmızıya dönüştü.

Arkamdan hızla alınan nefes sesi geldi. Dönünce Zara’yı kapıdan bakarken buldum, kucağında bir yığın havlu vardı.

“Bu o,” dedim. İki kelime olsa da yeterliydi.

Gözleri büyüdü, yatağımda uzanan kanla kaplı devasa bedeni süzdü, sonra yaklaştı. Yerde yanıma diz çökerek havlulardan birini aldı ve bıçak yarasının üstüne bastırdı.

Kesiği odaklanacağım kadar temizlemek üç tencere su ve on dakikamızı aldı. Kesiğin uzunluğuna bakılırsa on beş dikiş gerekecekti.

“Bundan sonrasını ben hallederim,” dedim ve yaranın etrafındaki deriyi temizlemek için antiseptik solüsyona batırılmış bir pamuk kullandım. “Sen geri dönebilirsin. Gecenin geri kalanında seninle kalabilir mi?”

Zara başını sallayıp ayağa kalkarak odadan çıktı. Kapı bir saniye sonra bir tıkırtıyla arkasından kapandı.

Kızarmış etini dezenfekte etmeyi bitirdikten sonra çantamdan bir enjektör ve anestezi için flakon çıkarıp ona ağrı kesici vermeye hazırlandım ama güçlü parmaklar bileğimi kavradı.

“Hayır.”

Dudaklarım ince bir çizgi hâlini aldı ve iblisime baktım. “Anestezi olmadan seni dikmekle işim bitti.”

Bana bakarak gözlerini kıstı, gözleri benimkileri araştırıyordu. Bakışı temkinliydi, sanki bir kandırmacanın kanıtını bulmaya çalışıyordu. Öne doğru eğilip doğruca yüzüne baktım.

“Ve sonrasında bir doz da antibiyotik iğnesi vurulacaksın,” diye bağırdım.

“Bana elinde enjektörle gelen son kişiye ne yaptığımı bilmek ister misin?” Sesi kısıktı, tehlikeli bir tınısı vardı. “O sik kafalıyı boğarak öldürdüm.”

“Çantamda at sakinleştiricisi olması iyi o zaman.” Elimı çekip kurtardıktan sonra kesğin yanına enjektörü batırdım.

Şırıngayı çıkarıp iğne ve ipliğe uzanışımı sessizlik içinde izledi. Yapmam gerekene odaklanmak için çaba harcıyordum, bunca yılın ardından ona tekrar dokunuyor olmak boğucuydu. Aklımdan çok fazla soru geçiyordu, suratına haykırıp cevapları talep etmek istediğim sorular.

Neredeydin? Neden gelmedin, en azından bir kere, hayatta olduğunu göstermek için bile olsa? Neden beni terk ettin?

Hiçbirini sormadım. Ne anlamı vardı ki?

İlk dikişe başladım. Anesteziye rağmen acıyor olmalıydı ama hiç ses çıkarmıyordu. Bu muhtemelen onu beşinci dikişimdi ve bir kez bile şikâyet etmemişti. Gerekli tüm dikişleri attığımdan emin oldum, nefesindeki hafif değişim olmasaydı hiçbir şey hissetmediğini düşünebilirdim.

“Gidip sana biraz su getireyim. Yiyecek bir şey ister misin?” Yaranın üzerine kalın bir bandaj yaparken sordum.

“Hayır.”

“Tamam. Hemen dönerim.”

Yatak odamdan çıktığımda, çantamdan telefonumu almak için mutfak tezgâhına doğru gittim.

“Bayan Leone?” Güvenlik şefim Ernesto ikinci çalışta cevap verdi. “Bir sorun mu var?”

“Kurtulmanız gereken cesetler var. Çatıda. Girişte. Ve arka kapıda.” Buzdolabını açıp su şişesine uzandım. “Ve balkonumda da bir tane var—”

Ağır ayakların altında ezilen cam çıtırtıları arkamdaki oturma odasında yankılandı. Tam zamanında arkamı dönüp iblisimin ölü tetikçiyi korkuluğun üstünden buzlanmış bahçeye atığını gördüm.

“Balkonumun altında, Ernesto,” diye düzelttim.

“Cesetler mi?”

“Evet. Kurtul onlardan. Alarm şirketini ara, sabah ilk iş buraya gelsinler.” Telefonu tezgâhın üzerine atıp mutfak dolabındaki bardağa uzandım. “Sana kıyafet bulabilecek miyim diye bakacağım.”

Bardağı suyla doldururken ona bakmaktan kaçındım. Parke zemin ayakkabılarının altında gıcırdadıktan sonra mutfağı oturma odasından ayıran ada tezgâhın etrafından dolandı ve gelip arkamda durdu.

Tezgâhın kenarını kavrayıp gözlerimi kapattım. Burada olduğu için hâlâ şaşkındım. Yokluğu göğsümde bir boşluk bırakmıştı, dünya üzerindeki hiçbir şey o boşluğu dolduramazdı.

“Beni unuttuğunu sanmıştım,” diye fısıldadım.

Sıcak nefesi enseme vurdu, omurgamdan aşağı bir ürperti indi.

“Deliliğin sınırındayken, zar zor hayattayken ve nerede ya da kim olduğumu hatırlayamadığımda bile, seni hatırladım.” Kulağımın dibindeki sesi boğuktu. “Silahım nerede? Halletmem gereken şeyler var.”

Tanıdık bir acı göğsümü delip geçti. Gidiyordu... Yine.

“Ön kapının yanındaki üst rafta.”

Dokunuşu kayboldu. Uzaklaşan adımlarını dinlerken gözlerimi su bardağında tuttum. Birkaç saniye sonra kapının açıldığını ve yürek burkan bir tıkırtıyla kapandığını duydum.

Gitmişti.

BÖLÜM

atuz bir

— ❁ Nera ❁ —

Leone Villası'ndaki, uzun zaman önce toplantı odası olarak düzenlenen resmî yemek odasına girdiğimde altı adamın gözleri beni takip etti, geçip uzun, siyah masanın başındaki yere oturdum. Bu konum bir yıl öncesine kadar Batista'nın yeri idi, sağlığı burada bulunmasına el vermeyinceye kadar. Aile için kararları benim aldığımı yakın çevre hep biliyordu, hatta kocam bu tür toplantılara başkanlık yaparken bile farkındalardı ama katılamayacak kadar hastalandığında, bu maskaralığı bırakmıştık.

Rahat deri sandalyede arkama yaslandım ve gözlerimi burada bulunan adamların yüzlerinde gezdirdim. Salvo sağımda oturuyordu, yüzündeki sert çizgiler belirgindi. Muhtemelen dün gece olanlar için kendini suçluyordu, suikast girişiminin haberi üvey ağabeyimin kulağına gittiğinde Massimo'nun da onu sorumlu tutacağından emindim. Bunun olmayacağından emin olmam gerekiyordu, yoksa Massimo cezası biter bitmez Salvo'yu öldürebilirdi. Patron yardımcısı olarak Salvo'nun

omuzlarında zaten çok fazla yük vardı ve benim güvenliğimi de bizzat denetlemesini bekleyemezdim.

Bakışlarım teker teker yüzlerinde dolaşırken adamlar sessiz kaldı, her birinin yüzünde birkaç saniye duraksıyordum. Emri veren piç kimdi? Batista öldüğü ve yerimden çekilmeyeceğimi duyduğum anda böyle bir şeyin olacağını biliyordum. Bunu kimse beklemiyordu. Bir Cosa Nostra Ailesini resmî olarak yöneten bir kadın mı? Bu duyulmamış bir şeydi. Fakat kimsenin beni kendi evimde öldürmeye çalışacak kadar cüretkâr olmasını beklemiyordum.

“Sizce Ajello muydu?” diye sorsam da New York Don’unun yapmadığından emindim. Suçlu tam burada, bu odada oturuyordu. Sadece henüz kim olduğunu bilmiyordum.

Altı çift göz bana bakıyordu ama hiçbirisi tek kelime etmedi. Ernesto’nun onları dün gece olanlarla ilgili bilgilendirdiğinden emindim, tabii evin etrafından toplamak zorunda kaldığı ceset sayısını da. Suikast emrini veren adam ya da adamlar, muhtemelen şu anda kafasını duvarlara vuruyor, birisi ağzındaki baklayı çıkarıp beni uyardı mı diye merak ediyor olmalıydı. Bütün tetikçi ekibinin etkisiz hâle getirilmesiyle sersemlemiş ve bunu kimin yapmış olabileceği konusunda afallamış olmalılardı.

Belki de benim yaptığımı düşünüyorlardı. Öfkeli olmasaydım gülerdim. Katilleri öldürdükten sonra kanlar içinde tekli koltukta oturan iblisimin görüntüsü zihnimde belirdi ve tam o anda, işaretini almış gibi göğsümün ortasına bir ağrı saplandı.

Geri döndüğüne inanamıyordum.

Gittiğine inanamıyordum.

Yine.

Bu düşünceyi bir kenara ittim ve öne doğru eğilerek ellerimi masanın üstünde birleştirdim.

“Belki de Arnavutlardır,” diye ekledim sakın bir ses tonuyla. Şimdilik, hepsinin bunun dışarıdan bir iş olduğunu düşündüğüme inanmasına izin verecektim.

“Dushku,” diye onayladı Brio. “Arnavutlarla yıllardır ortağız ve doğru düzgün bir açıklama yapmadan onlarla ipleri kopardın. Böyle bir hareketi ihanet olarak görmelerini anlayabiliyorum. Ayrıca geri kalanımıza danışmadan, kendi başına yaptığın bir hamle olduğunu da eklemeliyim.”

“Popov bize daha iyi fiyatlar verdi.” Bakışlarına karşılık verdim. “Yoksa onun teklifini reddedip Aile için gereksiz mali kayıplar anlamına gelse bile Dushku ile çalışmaya devam etmem gerektiğini mi söylüyorsun?”

Brio çenesini sıktı. “Tabii ki hayır.”

“O zaman bir sorun göremiyorum. Endişeni takdir ediyorum ama tüm dikkatini kumarhanelere vermeni istiyorum. Silah tedarikçimizle ilgili itirazları bana ve Salvo’ya bırakın.” Patron yardımcıma döndüm. “Arnavutların arasında adamımız var mı?”

“İki asker,” dedi. “Ama besin zincirinde bu türden bilgileri öğrenecek kadar yukarıda değiller. Eğer Dushku’ysa bu konuyu sadece bilmesi gerekenlerle sınırlı tutar,” dedi Salvo. “Ama New York’a yine birini göndereceğim. Ajello olma ihtimaline karşı tamamen emin olmalıyız.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Ajello sözüne sadık ve işlerimize karışmıyor. Böyle kalsın, şimdilik Arnavutlara odaklanalım. Tabii buradakilerin başka bir fikirleri yoksa?”

Bazı sessiz mırıltılar oldu ama kimse başka bir öneride bulunmadı. Beklendiği üzere.

Üç yılı aşkın süredir Massimo’nun yönlendirmesini takip ediyor, Aile’miz ve ortaklarımız ile birlikte rakiplerimizin arasındaki olası çatışmaları en aza indiriyordum. Aile’nin iş yö-

nüyle başa çıkabilirdim ama başka bir suç örgütüyle mafya savaşını yönetecek değildim. Cosa Nostra katı şekilde ataerkildi. Capo'ların bir kadının direktiflerine uymalarını sağlamak zordu ama o emirler tonla para getirdiği sürece yapılabilir şeylerdi. Fakat savaş patlak verecek olursa, Capo'lar gerekli kararları almama asla izin vermezlerdi. Massimo'nun dışarı çıktığında olası bir çatışmayla başa çıkacağını biliyordum ve ima ettiklerine bakılırsa tam bir kasırga olacaktı. Sadece o zamana kadar önümüzdeki altı ayı atlatmam gerekiyordu.

“Bunu hallettiğimize göre, bugünün iş gündemini gözden geçirelim.” Brio'ya döndüm. “Geçen haftaki kumarhane gelir detaylarına ihtiyacım var.”

En büyük kumarhanemizden başlayarak rakamları söylemeye başladı ve içim panikle çalkalanırken yüz hatlarımı sakinlikten başka bir şey göstermeyecek şekilde ayarladım. Bütün geceyi Lucia'nın yanında oturarak, kız kardeşimi ve kızımı uyurken izleyerek ve ailemi nasıl güvende tutacağımı düşünerek geçirmiştim.

Ernesto bu sabah ilk iş olarak üst kattaki oturma odamın penceresini değiştirtmişti ve alarm şirketiyle temasa geçmişti. Sistem bugün ilerleyen saatlerde halledilecekti. Dün gece nöbet tutan altı adamdan üçü öldürüldüğü için her nöbet vardiyasına en az sekiz kişi koymasını emretmiştim. Bu kadarı yeterli olacak mıydı?

Kaçma fikri bir kez daha kafamda şekilleniyordu. Riske girmeye cesaret edebilir miydim? Ben resimden çıkınca ölmemi isteyen her kimse, beni yalnız bırakarak yönetimi ele geçirebilirdi. Yoksa peşimden yine tetikçilerini mi gönderirlerdi? Yüce Tanrım, ne yapacaktım ben?

Brio, kumarhanedeki gelirler hakkında gürlemeyi bitirdi ve Tiziano lafa başlayarak striptiz kulüplerimizdeki işlerle ilgili güncellemeleri verdi. Üstüme yapışan endişe azalmadı. Derin

bir nefes alıp ellerimi yumruk yaparak rahatlamaya çalıştım. Boğazım sıkılıyormuş gibi hissediyordum, sanki birisi beni boğmaya çalışıyordu. Yıllarca olmadığım biri gibi davranmak, sırf bu adamlar bana eşitleriymişim gibi davransınlar diye sayısız korkunç şey yapmak beni ezip tüketiyordu. Sırf ne kadar dehşet içinde olduğumu fark etmelerini engellemek için diğer insanlara korku vermekten yorulmuştum. Hepsi yırtıcı hayvanlardı, korkumun kokusunu aldıkları anda öldüm demekti. Çatlamadan önce bunu daha ne kadar sürdürebilirdim. Masanın etrafında oturan adamların acımasız suratlarını izlerken göğsümde sessiz bir çığlık yükselip pençelerini içime geçiriyor, dışarı çıkmak için savaşıyordu. Artık bunu yapamazdım!

Toplantı odasının diğer tarafındaki maun kapılar açıldı ve bir adam içeri girdi.

Kalbim, göğüs kafesimdeki gök gürültüsü gibi atışlarını durdurdu.

Kısa bir an için, herkes yeni gelene bakarken bir sessizlik çöktü, sonra herkes silahına davranarak ayağa fırladı.

“Oturun,” diye emrettim. “Ve silahlarınızı kaldırın.”

Gözlerim eşikte duran iblisimi bulduğu anda zihnimde patlayan kargaşayı düşününce sesimin bu kadar güçlü ve kontrollü çıkması beni hayrete düşürdü. Üzerine mükemmel şekilde oturan siyah bir takım elbise giymişti, diğer adamlar da benzer kıyafetleri giymiş olsalar da bir şekilde o daha zarif görünüyordu. Gümüş gözler benimkilerle buluştu ve sonra yerlerinde oturan adamlara dönüp onları ölçüp biçti.

“Bu da kim lan?” Ernesto masanın sonundaki yerinden bağırdı, kapıya en yakın oydu. “Benim haberim olmadan kapıdan nasıl geçti?”

İblisim ilerleyip Ernesto’nun hemen yanında dururken bakışları tekrar bana çevrildi.

“Güvenlik şefin mi?”

“Evet,” diye cevap verdim.

“Kaybın için üzgünüm, yavrum.”

Elini savuruşu bulanıklıktan ibaretti. Masaya ve masanın etrafında oturan adamların yüzlerine büyük, kırmızı bir yay şeklinde kan sıçradı, birkaç damla benim elime de geldi. Kimse kıpırdamadı, herkes boğazı kesilmiş, göğsüne doğru kırmızı bir nehir gibi kan akarken sandalyesine yığılan Ernesto’nun görünüşüyle şoka girmişti.

Cosa Nostra’nın üst düzey yöneticilerinin özelliği, gözlerinin önünde birinin katledilmesine pek tanık olmamalarıydı. Kişisel misilleme gerektiren bir durum olmadıkça, genellikle tüm kirli işleri halledenler askerlerdi.

Kendini ilk toplayan Salvo oldu ve ceketinin içine uzanıp tekrar silahına davrandı. Patron yardımcımın bileğini kavrayıp başımı iki yana salladım.

Ernesto’nun cesedini ceketinin yakasından tutarken, “Sanırım kendimi tanıtmalıyım,” dedi iblisim. Sağa doğru fırlattığı ceset duvara çarpıp yere düştü. Artık boşalan sandalyeye geçip rahat bir tavırla otururken ve kollarını göğsünde kavuştururken gözleri bir saniye bile benden ayrılmadı. “Ben Kai Mazur. Bayan Leone’nin yeni güvenlik şefiyim.”

Öfkeli mırıltılar hızla bağırışlara dönüştü, sağır edici bir gürültü vardı çünkü erkeklerin hepsi aynı anda konuşuyor, değişiklikten neden haberdar edilmediklerini ya da Aile dışından birinin Ernesto’nun görevini devralmasına nasıl izin verildiğini öğrenmek istiyorlardı. Seslerini duymazdan geldim, sesleri gürültüden başka bir şey değildi ve uzun masanın diğer ucunda, tam karşımda oturan adama odaklandım. O da bana bakıyordu, çenesi sıkıca kenetlenmiş ve gözleri hafifçe kısılmıştı. Bu bana yıllar önce, ilk tanıştığımız geceki bakışlarını hatırlattı.

Bu toplantının başından beri içinde bulunduğum çalkantılı durum, şu anda içimde kopan fırtınaya kıyasla küçük bir rahatsızlık gibi kalıyordu. Aynı anda birden fazla şeyin darbesine maruz kalıyordum. En sonunda adını öğrenmiştim. Ve görünüşe göre, kalmayı planlıyordu.

Onu öpmek istiyordum. Ve ona vurmak. Ve onu cehenneme göndermek. Hepsini aynı anda yapmak istiyordum.

Derin bir nefes aldıktan sonra, “Herkes çenesini kapasın!” diye bağırdım.

Sessizlik sadece birkaç saniye sürdü, sonra bağırış çağırış yeniden başladı.

“Bu rezillik!” diye kükredi Brio.

“Önce Capo'lara danışmadan birini işe almaya nasıl cüret edersin?” Armando.

“Bir yabancıyı hoş göreceğim değilim!” Bu Tiziano'ydu.

“Hiç kimse sonuçlarına katlanmadan Aile'nin bir üyesini öldüremez!” Yine Brio.

Dikkatim sadece onun üzerindeydi: Kai. Ceketinin içine uzanışını izledim. Hava elektriklendi ve gözlerim bulanık bir hareket yakaladı. Bir sonraki anda, büyükçe, siyah bir bıçak masanın ortasına, en çok gürültü çıkaran Brio'nun tam önüne saplandı. Bir kez daha sessizlik çöktü ve bu defa odayı etkisine aldı.

“İstediğim kişiyi işe alabilirim,” dedim. “Kendi güvenlik görevlimi seçmek için de sizin onayınıza ihtiyacım yok.”

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. İblisimin burada kalma konusunda ciddi olup olmadığından ya da ne kadar süre kalacağından tam olarak emin değildim ama odadaki kimsenin bu sonuca varmasına izin veremezdim. Birkaç mırıldanma olsa da kimse bana karşı çıkmadı.

“Ve Ernesto'ya gelince—” diye devam ettim ama Kai'in masanın karşısından gelen derin sesi araya girdi.

“Ernesto,” dedi o çok sevdiğim boğuk sesiyle, “Bayan Leone’nin güvenliğinden sorumlu olan ama işini düzgün yapmayan herkesin başına geleceklerin bir örneği.”

Capo’ların gözleri masanın ortasına saplanmış bıçakla Kai arasında gidip geldi.

“Nera,” Salvo bana doğru eğildi, “Bence bu—”

“Bugünlük işimiz bitti,” diye sözünü kestim. “Dağlabilirsiniz.”

Adamlar ayağa kalkarken sandalyeler cilalı ahşap zemine sürtündü, teker teker dışarı çıktılar. Bu işin peşini böyle kolay bırakmayacaklarını biliyordum ama o sorunun başka bir günü beklemesi gerekecekti. Masadan son kalkan Salvo oldu ve kapıya ulaştığında durup bana imalı bir bakış attı.

Bakışı, *Massimo bundan hoşlanmayacak*, diyordu.

Çıkarken kapıyı kapattı ve beni kalbimi kıran adamla baş başa bıraktı. Öyle bir kırmıştı ki, bir daha asla bir araya getiremeyeceğimden oldukça emindim.

“Gittiğini sanıyordum.”

Nera’nın dudaklarından dökülen her kelime göğsüme bir hançer gibi saplanıyordu. Dün gecedен bahsettiğini biliyordum ama yine de beni çatıda, yaklaşan fırtınaya doğru çılgılık attığı o âna geri götürdü.

“Gitmedim,” dedim.

“Yani öylece içeri dalmaya, toplantımı bölmeye ve güvenlik şefimi öldürmeye mi karar verdin?”

“Doğru. Senin için tehlike arz eden herkese de aynısını yapacağım. İster doğrudan, ister beceriksizlikleri yüzünden olsun.”

“Seni burada istemiyorum... Kai.”

Göğsüme bir darbe daha, bu defaki bir öncekinden daha derin kesti. Adımdan nefret ediyor olsam da onun söyleme şekline bayıldım. “Fark etmez, Yavru Kaplan. Güvende olduğuna emin olana kadar kalacağım.”

“Beni güvende tutmak senin işin değil.”

“Belki değil. Yine de yapacağım.”

“Ve sonra, temelli mi gideceksin?”

“Evet,” diye yalan söyledim. Yaşadığım sürece onu bir daha asla terk etmeyecektim. “Değişmişsin. Ne oldu?”

“Hayat.” Ellerini saçlarının arasına gömdü ve önündeki siyah ahşap yüzeye baktı. “Hayat oldu.”

“Suikast emrini kimin vermiş olabileceğine dair bir tahminin var mı?”

“Muhtemelen Capo’lardan biri.”

“Bu gece onlardan kurtulacağım.”

Nera hızla başını kaldırdı, gözleri benimkileri buldu. “Benim iznim olmadan başka kimseyi öldüremezsın.”

“Senin için potansiyel bir tehdit olabilecek birinin gerekenden fazla nefes almasına izin vermeyeceğim!” diye kükredim. “Üzerinde senin fotoğrafın olan bir suikast kontratıyla karşılaştığımda yaşadığım şoku hayal edebiliyor musun? Ya da Sicilyalıların işi çoktan aldığını gördüğümde? Güvenliğin için öyle endişelendim ki evinde koşturup o piçlerden biri sana ulaşmadan önce onları haklamaya çalışırken nefes alamadım!”

“Bana sesini yükseltme. Hayatımı kurtardın ve bunun için minnettarım. Ama bu bana bağırabileceğin anlamına gelmiyor.”

“Ölebilirdin,” diye hırladım. “Kafana konan ödül kaldırıldı ve bir daha da olmayacak. Ama bu, emri verenin başka yollara başvurmayaacağı anlamına gelmez.”

Bu sabah Sicilyalıların başındaki Rafael’i arayıp işi bıraktıklarından emin olmuştum. Sonra bir telefon daha açıp tüm

üst düzey suikast işlerinde arabuluculuk yapan bir adamı aramıştım. Nera'nın adını suikast listesinden kaldırmazsa, onunla işim bittikten sonra iç organlarına ne olacağını acı veren ayarlarıyla anlatmıştım. Ve bu tehdidi, yavrumu öldürme işini üstlenmeyi düşünen herkese kadar genişletmiştim. Sosyal biri olmayabilirdim ama benim iş kolumdaki çoğu insanı tanıyordum. Ve daha da önemlisi, onlar da beni tanıyordu.

Nera gözlerini kapatıp sandalyesinin kollarım kavrayarak yutkundu. Öyle sıkı tutuyordu ki parmakları bembeyaz oldu ama sergilediği kabadayılığın ardını görebildiğimin farkında değil gibiydi. Odaya girdiğimden beri gösterdiği ilk rahatsızlık belirtisiydi bu. Hatta güvenlik şefinin boğazını kestiğimde bile gözünü kırpmamıştı. İki ay önce Boston'a döndüğümde, farklı görüldüğünü hemen fark etmiştim ama o değişimin ne kadar belirgin olduğunu bugün daha net anlamıştım.

"Pekâlâ," diye fısıldayıp bana baktı. "Güvenliğimi sağlayabilirsin ve hizmetlerinin karşılığında ücret alacaksın. Altı ay süreli bir anlaşma imzalayacağız."

Vücudum gerildi, her kelimesi ruhumu dağlıyordu. Onu güvende tutmam karşılığında bana para mı vermek istiyordu?

"Seninle lanet bir anlaşma imzalamayacağım Yavru Kaplan," diye hırladım. "Ayrıca niye altı aylığına?"

"Üvey ağabeyim o zaman hapisten çıkacak. O andan sonra bu boktan işi o devralacak." Ayağa kalkıp yanımda durana kadar odayı geçti. "Ev halkını ve personeli güvenlik departmanındaki değişiklik hakkında bilgilendireceğim. Birisi sana kalacağın yere kadar eşlik edecek. Diğer binadalar."

Bu sözlerle birlikte kan gölünün içinde yatan cesedin üzerinden atlayıp odadan çıktı.

Dişlerimi sıkıp masanın üzerine saplanmış bıçağıma baktım, yavrumun peşinden gitme dürtümü bastırmaya çalışıyordum.

Dün gece yapmak istediğim gibi onu kollarıma alıp göğsüme bastırmak istiyordum. O lanet yerleşkede çürüdüğüm üç yıl boyunca her gün ve son birkaç ayda onu gizlice gözlerken yapmayı hayal ettiğim gibi.

Ama yapmayacaktım. Babasını öldüren ellerin ona bir kez daha dokunmasına izin vermeyecektim. Eğer yaparsam onu asla bırakamayabilirdim. Soğukluğuyla baş edebilirdim. Ona verdiğim sözü bozmuştum ve bunun sonucunu kabul edecektim. Hatta eğer onun için işleri daha kolay hâle getirecekse o lanet anlaşılmayı da imzalayacaktım.

Öne doğru eğilip parmaklarımı bıçağın kabzasına sardım ve çekip çıkardım.

Ama diğer binada falan kalmayacaktım.

BÖLÜM

İki

“**E**vet, güvenlikle ilgili konularda Bay Mazur’un emirlerine uyacaksınız,” dedim telefona.

“Fakat Donna Leone...Bu gözetleme ekipmanını üç ay önce kurdurduk,” dedi kâhya hattın diğer ucundan. “Son teknoloji ürünü.”

“Ekipmanın neden değiştirilmesini istediğini ayrıntılı olarak açıkladı mı?”

“Sormaya çalıştım ama o vahşi boğazıma bir bıçak dayadı ya ekipmanı kendi istediği şeyle değiştirmemi ya da kafamın yerini değiştireceği konusunda beni uyardı. Bunu hiç komik bulmadım.”

“Şaka yapmıyordu, Timoteo. Sadece dediğini yap.” Telefonu kapattım ve pencerenin kenarında durup bahçeye bakan Zara’ya yaklaşıp, “Hâlâ ‘görüşme’ mi yapıyor?” diye sordum.

“Evet.”

Kai tüm güvenlik personelini, üç vardiyayı da çağırmıştı. Onları personel lojmanlarının yanında, idam mangasının kar-

şısındaki mahkûmlar gibi uzun bir sıraya dizmişti. İlk başta her adama kimliklerini, özel yeteneklerini ya da buna benzer bir şey soracağını sanmıştım ama onlara sadece kıpırdamadan durmalarını söylemişti. Yirmi altı adam ve tek yaptıkları yirmi dakikadan fazladır sırtları duvara dönük bir şekilde orada dikilmekte.

“Ne halt ediyor bu?” diye fısıldayıp bahçenin ortasında elleri ceplerinde, güvenlik görevlilerini inceleyen iblisimi izledim.

“Bunun akıllıca bir karar olduğundan emin değilim,” diye fısıldadı Zara.

“Evet.” Alnımı pencere çerçevesine dayadım. “Ama bu bizi güvende tutmanın tek yolu. Senin dışında, tamamen güvendiğim tek kişi o.”

“Seni terk etti, Nera. Sen onun çocuğuna hamileydin ve o ortadan kayboldu.”

“Bilmiyordu.”

“Eğer seni bir kez bile arasaydı, bilirdi.”

“Başka şekilde ifade edeyim.” İç çektim. “Hayatlarımız konusunda güvendiğim tek kişi o.”

“Ona Lucia’dan bahsedecek misin?”

“Hayır.”

“Bilmeye hakkı var.”

“Dediğin gibi, zahmet edip arasaydı öğrenirdi.”

Onun da diğer herkesin inandığı şeye inanmasına izin verecektim, Lucia’nın Batista’nın kızı olduğuna. Açık kahverengi saçları ve sarkık dudaklarıyla benim minik versiyonuma benziyordu. Gözleri haricinde.

Zara kolunu omuzlarıma doladı. “Neden tek kelime bile etmeden gittiğini söyledi mi?”

“Söylemedi.”

“Ve nedeninin ne olabileceği hakkında hiçbir fikrin yok mu?”

Gözlerimi kapatıp yanağımı ısırdım, kanın metalik tadını anında aldım.

“Hayır,” diye yalan söyledim.

Dışarıda birkaç el silah sesi duyuldu. İrkilip hızla gözlerimi açtım. Aşağıda, çimenlikte, Kai silahını kaldırıyordu. Bakışlarım güvenlik görevlilerinin sırasına kaydı, üç adamın yere yığıldığını gördüm, kafaları eskisi kadar sağlam değildi. Pencerenin kolunu tutup iterek açtım, tam o sırada Kai adamlara doğru adım atıyordu.

“Dün gece arazi ele geçirilirken bu üçü nöbetçiydi.” Kai’ın derin sesi kulağıma ulaştı. “Şu andan itibaren, eğer lanet bir sincap bile sınırları ihlâl eder de etkisiz hâle getirilmezse, o vardiyada çalışan her adamı öldüreceğim. Anlaşıldı mı?”

Güvenlik ekibi afallamış bir hâlde ona baktı, sonra aynı anda başlarını salladılar.

“Dağılabilirsiniz.” Kai arkasını dönüp araç yoluna yöneldi. Birkaç araba oraya dizilmişti ve bir adam onların arasında yürüyüp tuhaf görünen bir aletle her aracın altını araştırıyordu. Patlayıcı mı arıyordu?

Kai’ın aleti adamdan alıp arabaları kendisinin incelemeye devam etmesini, her aracı acele etmeden kontrol edişini izledim. Onu “iblisim” dışında başka bir şey olarak düşünmek garip geliyor olsa da adını sevmiştim.

Son arabayı da kontrol etmeyi bitirdiğinde, aynalı sopayı adama geri attı ve yeni gözedeme ekipmanının kurulmakta olduğu kapıya doğru ilerledi.

“Ben Lucia’yı kontrol edeceğim.” Kız kardeşimi pencereden gözedeme işinde tek başına bırakıp geniş oturma odasında ilerledim.

Don’un karısı olarak kocamla yaşamam bekleniyordu ama Batista’nın evine geldiğimde yaşam alanımı onunla paylaşmaya

hiç niyetimin olmadığını açıkça belirtmiştim. O sırada merdiven çıkmakla zaten sorunlar yaşıyordu, o yüzden genelde ofisinin ve diğer iş odalarının bulunduğu zemin katı kullanıyordu. O nedenle üst katı sahiplenip biri bana, diğeri Zara'ya olmak üzere iki süite el koymuştum. O daha küçük olanı almıştı, odası arka bahçeye bakıyordu ve ben de kendi zevkime göre yeniden dekore ettiğim üç yatak odalı geniş süiti almıştım.

Lucia'nın öğlen uykusuna yattığı yatak odama doğru ilerledim. Genelde kendi odasında uyurdu ama öğle yemeğinin ardından benim yatağında uyuyunca onu uyandırma riskine girmek istememiştim.

Sol tarafımdaki açık konseptli mutfağın yanından geçerken gözlerim buzdolabının üzerindeki renkli magnetlere takıldı. Lucia onlarla oynamayı seviyordu, o yüzden bazılarının kenarı kırılmıştı ya da tekrar yapıştırılmaları gerekmişti. Yolumu değiştirip hediyelik eşyalar mozağının önünde durdum. Onlar dışında bembeyaz olan mutfakta tamamen yersiz görünüyordlardı. Parmaklarım üzerinde bir köprü resmi olan magnetin üzerinde gezindi, tam ortasından uzun, çapraz bir çatlak geçerek onu bozuyordu, dudaklarımda hüznünlü bir gülümseme belirdi. Bunu bana o getirmişti. O korkunç partinin olduğu gece, magneti orta noktaya taşımak istemiş ama elimden düşürmüştüm. O âna dönüp baktığımda, şimdi bu bir tür kehanet gibi görünüyordu.

Duvardaki ana alarm kutusunu kurcalayan güvenlik uzmanına, "Güvenlik kamerası görüntülerinin nöbetçi kulübesine, zemin kattaki ofisteki ana bilgisayara ve benim dizüstü bilgisayarına aktarılmasını istiyorum," dedim. "Gecikmeli olmadığından emin ol."

“Şey... Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum efendim. Tüm görüntüler merkezimize iletilecek ve bunları yedi-yirmi dört izleyecek bir ekibimiz var.”

Ona doğru tehditkâr bir adım attım ve bakışlarımla olduğu yere kısırdım.

“Elbette.” Adam iki adım geri çekildi. “Hiç sorun değil.”

Başımı sallayıp arabama yöneldim, garaj yolunda diğer araçlardan biraz uzağa park etmişim. Keskin nişancı tüfeğimin bulunduğu çanta arka koltuktaydı, o yüzden önce onu çıkardım, sonra bagajı açtım. İçinde fazladan silahlarımın bulunduğu iki büyük spor çanta bagajın sağ tarafında duruyordu ama şimdilik onları bırakıp sadece kıyafetlerimin olduğu spor çantayı almaya karar verdim.

Kısa süre önce penguene benzeyen, kısa boylu bir adam yanıma yaklaşarak odamın hazır olduğunu ve personel binasının birinci katında bulabileceğimi söylemişti. Omzumun üzerinden söz konusu yapıya baktım. Ana binadan yaklaşık altmış metre uzaktaydı. Oluru yoktu. Elimde başka bir tür “savaş” olduğunu bilerek tüfek çantamı bagajda bıraktım ve Leone Villası’nın ön kapısına yöneldim.

Giriş holünde bir hizmetçi ofise açılan cam kapıları temizlemekle meşguldü. Beni fark ettiğinde elindeki toz bezini yere atıp oradan hızla uzaklaştı. Herhâlde toplantı odasındaki kanı temizlemek zorunda kalan şanslı kişiydi.

Merdivenden ikinci kata çıkarken etrafımı inceleyip bu sabah evi keşfe çıktığımda kaçırdığım detayları değerlendirdim. Duvarlar lambri kaplıydı. Yağlı boya tablolar büyük boy, süslü çerçeveler içindeydi. Devasa, eski bir dede saati vardı. Kristal bir avize ve duvarlarda ona uygun aplikler. Burası bir müzeye benziyordu. Hatta öyle kokuyordu. Yavrumun üst kattaki odalarıyla alakası yoktu. Onun alanı tamamen moderndi, tıpkı

uzun zaman önceki dairesi gibiydi. Hatta duvarlar ve pencereler boyunca saksılar içinde dizilmiş bitkileri bile hâlâ duruyordu.

Sahanlıkta iki kapı vardı. Sağdaki ayrı bir süite açılıyordu. Dün gece çatıdaki tetikçinin icabına baktıktan sonra içeri girmek için o tarafın balkonunu kullanmıştım. Önümdeki çift kapı Nera'nın süitine açılıyordu. Kapı kolunu tutup içeri girdim.

Nera mutfağı yemek alanından ayıran kahvaltı barının yanında duruyordu, yüzüne şaşkınlık ve telaş karışımı bir ifade yayıldı. Önündeki mermer tezgâhta, portakal ve elma dilimleriyle yarısı doldurulmuş, kalp şeklinde sarı bir kâse duruyordu. Elmanın yarısı kesme tahtasının üzerindeydi.

“Burada ne yapıyorsun?”

“Senin kaldığın yerde kalıyorum.” Oturma odasının ortasındaki büyük, kahverengi kanepeye doğru başımı salladım. “Bu iş görür.”

“Böyle anlaşılmamıştık.” Sesi sakine benziyordu ama ardında hafiften bir panik tonu vardı.

Kahvaltı barına yaklaşıp karşı tarafta durdum. Tezgâhın ortasında, toprak saksıda maydanoz vardı. Bitkinin hafif aroması burun deliklerimi gıdıkladı. “Seni güvende tutacağım konusunda anlaşılmıştık. Ayrı bir binada kalarak bunu yapamam.”

Nera'nın ağzı şüphesiz sert bir cevap vermek için açılırken, bakışları hızla sola çevrildi. Silahıma davrandım ve onun görüş açısını takip etmek için başımı çevirdim. Gözlerim odanın karşısındaki açık, beyaz bir kapıya takıldı ve içimdeki her şey donakaldı. Üzerinde beyaz çiçekler olan pembe pijamalar giymiş küçük bir kız çocuğu, göğsüne oyuncak ayısını bastırarak kapının önünde duruyordu. Karmakarışık olmuş, yavrumunkine çok benzeyen koyu sarı saçları yüzünü kısmen gizliyordu.

Kız, “Susadım annecim,” diye mırıldandı ve uykulu bir şekilde elinin tersiyle gözlerini ovuşturdu.

Sanki biri beni kalbimden bıçaklamış gibi sarsıldım. Bir çığ gibi büyüyen duygular göğsümü ezerken tüm hava ciğerlerimi terk etti.

Şok.

Acı.

İhanet.

Silahımı tutuşumu gevşettim ve gözlerimi küçük kızdan ayırmadan bir adım geri çekildim.

Boston'a geri döndüğümünden bu yana, bu defa yavrumu güvende tutmak için gerekenden daha fazla yaklaşmayacağıma yemin etmiştim. Felix bana onun evlendiğini söylemişti ama o çatlak başka bir şeyden bahsetmemişti. Ve ölen kocasıyla bir çocukları olmuş olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti.

Nera kızına doğru gidip onu kucağına aldı. Kız minik çenesini Nera'nın omzuna dayayıp başım eğdi, beni ilgiyle izlerken masum gözleri ışıldıyordu.

"Bu, Lucia." Yavru Kaplanımın sesi beni ele geçiren uyuşukluğu delip geçti. "Kızım."

Tezgâhın kenarını kavrayıp tüm gücümle sıktım ve gözlerimi kapattım. Bu yürek burkan sızıyı ve eşit düzeydeki öfkeyi hissetmeye hiç hakkım yoktu ama iki duygu da içimi paramparça ediyordu.

"Üzgünüm, ben bilmiyordum." Kendimi bunu söylemeye zorladım ve can simidi gibi sarıldığım mermeri bıraktım. Elbette, benim gibi birini çocuğunun yakınlarında istemezdi. "Eşyalarımı personel binasına götüreceğim."

Çantamı alıp süitin kapısına doğru ilerledim. Zihnim dönüp duruyordu ama bunu nasıl başarabileceğimi bilmiyordum. Gün boyunca mülkün etrafında turlayıp Nera'nın görüş alanından uzak kalacaktım ama onu ve kızı geceleri evde korumasız bırakmamın imkanı yoktu. Bagajımda tuttuğum uyku tulumu-

nu alıp herkes uykuya daldıktan sonra kapılarının dışında yerimi alacaktım.

Elim kapı koluna giderken kendime engel olamadım, o yüzden onlara bir kez daha baktım. Nera arkasını dönme zahmetine girmedi. Hâlâ arkası bana dönük duruyor, kızı kendine bastırarak tutuyordu. Çocukla göz göze geldim, kıkırdayıp yüzünü annesinin saçlarına gömdü.

Kızın küçük yumruklarıyla Nera'nın buklelerini sıkmasını izlerken göğsümde garip bir his filizlendi. Acı, özlem ve kıskançlığın bir karışımıydı ama aynı zamanda mutluluk da vardı. Artık yavrumun kendine ait birisi vardı. Belki başka bir hayatta, o küçük kız benim de olabilirdi.

"Tıpkı sana benziyor, Yavru Kaplan," dedim usulca ve gitmek için döndüm.

"Evet. Gözleri hariç," diye cevap verdi Nera boğuk ve titrek bir sesle. "Babasının gözlerini almış. Soluk gri, yıldızsız bir geceyi sonlandıran ilk ışığın düşüşü gibi."

Öyle hızlı döndüm ki çantam kapının çerçevesine çarptı. Kulaklarımda hafif bir çınlama baş gösterdi, her kalp atışımla daha da yükselerek kafam patlayacakmış gibi hissetmeme sebep oldu.

Nera hâlâ aynı yerdeydi ama artık bana bakıyordu, yanaklarından yaşlar akıyordu. "Senin gözlerine, İblis," derken sesi fısıltıdan ibaretti.

Sessiz gözleri göğsüme inen başka bir darbe daha oldu, beni geriye doğru sendeletip arkamdaki kapıya çarpmama sebep olacak kadar güçlüydü. Omzuma taktığım çanta kayıp pat sesiyle yere düştü. Yavrumun ve küçük kızın tam önünde durana kadar odada yürüdüğümü fark etmedim bile. Ellerim kendi iradeleriyle kalktı; sol elim yumuşak, küçük yanağa dokunmak için, sağ

elim ise rüyalarımın çıkmayan, gözyaşlarıyla ıslanmış pürüzsüzlüğü avuçlamak için. Ve o sırada gerçeklik üzerime yığıldı.

Kanın püskürüşü.

Çığlıklar.

Ölüm.

Babasının cesedini kucaklayan yavrumun ayaklarının dibine düşen kırmızı fuları. İpeğin o canlı kırmızı tonu, adamın alının ortasındaki kırmızı delikten sızan kanla alay ediyordu.

Parmaklarım cennete bir santim kala durdu. Derin bir nefes alıp ellerimi indirdim, bir adım geri çekildim. Sonra bir tane daha. Bu zamana kadar istediğim tek şeyden uzaklaşarak odanın ta diğer ucuna gittim. Sırtımı duvara yapıştırdım ve tek yapabildiğim şey onları izlemek oldu.

BÖLÜM

12

Lucia, yatağımın yanındaki halının üzerine saçılmış oyuncak çay setine uzandı ve minyatür bardağı bana doğru kaldırdı. “Anne için çay.”

İkramını alıp içiyormuş gibi yaparken Kai’ı gözlemliyordum. Eşiğe çömelmişti ve son dört saattir bana tek kelime etmemişti. Mutfakta bizden uzaklaştığından beri kalbim çok kırılmıştı. Lucia’yı kucağına almak istememişti. Ona dokunmamıştı bile. Sadece... Geri çekilmişti.

Ben Lucia’ya meyve atıştırmalıklarını verirken ve daha sonra Lucia Zara’nın ona aldığı boya kalemleriyle resim yaparken, Kai da orada sırtını en uzak duvara yaslayarak öylece durmuştu. Lucia’nın yemek vakti geldiğinde, ben yemeği hazırlarken onu mama sandalyesine oturtmuştum. Kai yana doğru birkaç adım atmış ve onu uzaktan izlemeye devam etmişti. Tüm bu süre boyunca bakışları bir saniye bile ondan ayrılmamıştı. Sanki gözleriyle kızımızı içine çekmeye çalışıyor gibiydi.

Tıpkı şu anda yaptığı gibi.

Lucia aniden, “Erkekler için mavi,” diye bağırdı, mavi plastik bir bardakla, bir bardak altlığı aldı ve ayağa fırlayarak Kai’ın yanına gitti.

Kai gözlerini kırptırdı, rengi attı ve gözleri endişeyle büyüdü. Lucia onun önünde durdu ve oyuncak bardağı kaldırdı. Lucia’nın uzattığı kollarına bakan Kai’ın yüzündeki ifadeye bakınca, ona patlayıcı bir cihaz uzattığını zannederdiniz. Kai yavaşça bardağı ondan aldı, kocaman elinde gülünç görünüyordu, sonra da benim yaptığım gibi içiyormuş gibi yaptı.

Lucia gülümsedi, sonra elini Kai’ın başına koyup kıkırdadı. “Saçların kızlarıinki gibi.”

Kai tamamen hareketsizleşti, nefes alıp vermeyi bile tamamen bırakmış durumdaydı ama gözlerindeki duygusal karmaşa, hareketsiz bedeniyle tamamen çelişiyordu. Kızımız pelüş oyuncaklarına yaptığı gibi Kai’ın başını okşamaya devam etti, sonra da etrafından dolanarak Zara’nın kanepenin minderlerini düzeltmekte olduğu oturma odasına koşturdu.

Zara bir saat önce geldiğinden beri, dikkatli gözlerini bizden ayırmadan evdeki işlerle meşgul görünmeye çalışıyordu. Lucia’ya karşı daima korumacıydı ama ondan bir tepki gelmemesi beni şaşırtmıştı. Sorular yoktu, suçlamalar yoktu, talepler yoktu. Kai’ı burada bulması hakkında tek bir kelime etmemişti. Ayrıca bu, eskisi gibi tanımadığı insanların etrafındayken konuşmak istememesinden de değildi. Bu farklıydı. Onda fark ettiğim şeylerden biri değildi.

“Banyo yapacağız,” diyerek Lucia’yı kucığına aldı. “Sonra onu yatıracağım.”

Başımı salladım. “Tamam.”

İblisim, onlar banyo kapısında kaybolana kadar gözleriyle onları takip etti, sonra yavaşça kalkıp gelip yatakta yanıma oturdu.

“Bilen...” Karşısındaki beyaz duvara bakarken yutkundu. “Bilen var mı?”

“Hayır. Kız kardeşim ve üvey ağabeyim Massimo dışındaki herkes Batista’dan olduğuna inanıyor.”

“Neden?”

“Çünkü öylesi daha güvenliydi.”

Başını eğip genişçe açılmış dizlerinin arasında kenetlediği ellerine baktı.

“Yararı kontrol etmem lazım,” dedim.

“Bir şeyi yok.”

“Yine de kontrol etmem lazım.” Ayağa kalkarken omzum koluna sürtündü ve kazayla yaşanan dokunuşla içimi bir ürperti kapladı. “Gidip ilk yardım çantamı getireyim.”

İlk yardım çantası mutfaktaydı, onu almak için kahvaltı barının etrafından dolandığımda banyodan kahkaha sesleri geldi. Kalbime dokundu ve beni gülümsetti. Zara’nın Lucia’ya banyo yaptırırken sırlıklam olduğunu gözümde canlandırabiliyordum.

Yatak odama geri döndüğümde Kai komodinin yanında durmuş, üstüne dizilmiş fotoğraflara bakıyordu.

“Gömleğini çıkar,” diye fısıldadım.

Çenesi kasıldı. “Bunun akıllıca olduğunu düşünmüyorum yavrum.”

“Daha önce görmediğim şey değil.” Ona doğru bir adım atıp ilk düğmesini açmaya koyuldum.

Nasıl kayıtsız görüneceğime dair bir fikrim vardı. Yan tarafındaki kesiği kontrol edecek ve sanki sıradan bir işmiş gibi bunu halledecektim. Ne de olsa aramızdaki bu mesafeyi yaratan kendisiydi. Kendime bunu yapabileceğimi söyledim. Artık aramızda hiçbir şey kalmamış gibi davranabilirdim.

Yanlış. Onun yakınlığı, kokusu, dokunmamamıza rağmen benimkine sızıyormuş gibi hissettiren sıcaklığı ve tüm bunlar-

la birlikte, duygularım serbest kalmakla tehdit ediyordu. Ona doğru eğilip burnumu tenine gömmek, yeniden güvende ve sevildiğimi hissetmek için duyduğum ihtiyaç boğucuydu.

İlk düğmeyi açmayı zar zor başardım. Parmaklarım titriyor ve dökülmemiş gözyaşlarımla görüşüm bulanıklaşıyordu. Derin bir nefes alıp sonrakine, sonra bir sonrakine geçtim, görüşüme güvenmek yerine sadece dokunarak çalışıyordum. Son düğme de çözülünce gömleğini bıraktım ve gözlerimi sabit şekilde göğsünde tuttum, göz göze gelmeye cesaret edemedim.

Kesiğin üzerindeki gazlı bez kurumuş kanla kaplıydı. Dikkatli bir şekilde çekip aldım, sonra kalın bir tabaka hâlinde antibiyotik krem sürdüm. Yarası enfekte olmuşa benzemiyordu.

“İlaç alıyor musun?”

“Evet.”

Yeni sargı bezini sarmaya başladım. “En az beş gün daha almaya devam et. Ne olur ne olmaz.”

Bütün varlığım ona sokulmak için sızlarken bu kadar yakın olmak öyle zordu ki. Sıcaklığının beni sarmaladığımı hissetmek için. Onun kollarındayken hep hiçbir şey bana dokunamazmış gibi hissetmiştim. Beni nasıl terk edebilmişti?

“Beni sevdiğini sanıyordum,” diye fısıldadım. “Sanırım yanılmışım.”

Kai’in kolu uzanıp belime dolandı ve beni kendi vücuduna yapıştırdı. Göğsünün şişip inişini hissedebiliyordum. Nefesinin hızlı ve yüzeysel oluşunu. Diğer elini başımın arkasına koyup parmaklarını saçlarımla arasına geçirdi. Başını eğip de ağzım kulağımla yanına getirirken sıcak nefesi tenimi gıdıkladı.

“Yanıldın.” Sesinin boğuk tınısı iliklerime kadar yankılandı. “Ama sadece geçmiş zaman kullanma konusunda. Seni *hâlâ* sevdiğim konusunda haklısın. Senin için yaşıyorum, Yavru Kaplanım.”

Nefesim kesildi. Kollarımı ona dolayarak sıkıca sarıldım.

“Her nefesim,” diye devam etti. “Her kalp atışım. Kanımın her damlası senin. Yıllar önce tanıştığımız o andan itibaren hepsi senin oldu. Eğer istersen, lanet kalbimi oyup ayaklarının dibine sererim. O senin ve her zaman senin olacak.”

Artık sadece ellerim titremiyordu, tüm vücudum sarsıntılarla sarsılıyordu. Tüm gücümle tırnaklarımı sırtına geçirirken gözyaşlarım utanmadan yanaklarımdan aşağı akıyordu.

“Peki beni neden terk ettin?” Bir çığlık olması gerekiyordu ama acı dolu bir inilti hâlinde çıktı. “Neden?”

Sarılışı daha da güçlendi, sanki bedenimi kendi bedeniyle birleştirmeye çalışıyormuş gibi sıkıyordu. Sonraki anda beni kaldırdı ve şifonyerin üstüne oturttu. Ellerini kollarımdan yukarı çıkarıp sanki dokunuşun tadını çıkarırcasına yavaşça ilerletti, sonra omuzlarımin üzerinden geçip yüzümü kavradı.

“Bana bundan başka bir şey sor.” Gözleri benimkilerle buluştuğunda bakışları azap ve keder doluydu. “Eğer sana söylersem benden sonsuza dek nefret edeceksin yavrum. Tek kelime söyle ve sana her karanlık günahımı itiraf edeyim. Sadece...O olmaz.”

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve alnımı onunkine bastırdım.

Babam öldürüldüğünde, hiçbir şey düşünemeyecek kadar sarsılmıştım. Ama bir süre sonra, yatağımda uyanık hâlde yattarken, iblisimin geri dönmesini boşuna beklerken, yapabildiğim tek şey düşünmektir. Son kez birlikte olduğumuzda aldığı o telefon. Babamın öldürölme şekli, kafasına sıkılan tek kurşun. Sonra iblisimin öylece ortadan kayboluşu. Biraz zamanımı almıştı ama en sonunda noktaları birleştirmiştim.

“Zaten biliyorum,” diye fısıldadım. “Sen olduğunu biliyorum.”

Kai sarsıldı ve çekilmeye başladı ama bacaklarımı ortasına dolayarak onu yerinde tuttum.

“Sen olduğunu anladığımda çok kızmış ve incinmişim,” diye devam ettim. “Bir süre için senden nefret bile ettim. Tamamen güvendiğim tek adam. Bana asla zarar vermeyeceğini söyleyen adam. Hayatımın aşkı...”

“Lütfen,” dedi boğulur gibi, “Söyleme.”

“Babamı öldüren adam.” Titrek bir nefesle bitirdim.

Ürpertilerle sarsıldı, başta hafifti ama sonra bütün vücudu titremeye başladı.

“Bilmiyordum, yavrum.” Yanağından bir damla yaş düştü. “Yemin ederim bilmiyordum. Seni orada, ona doğru koşarken gördüğümde ve ne yaptığımı fark ettiğimde... Ölmek istedim, Nera. Sana zerre kadar keder yaşatmaktansa kendimi bin defa öldürmeyi tercih ederdim. Ama bilmiyordum. Okuryazar olmayan bir piç olduğum için hedefimin biyografisini okumaya zahmet bile etmedim. Lütfen, inan bana. Bilmiyordum. Gerçekten bilmiyordum.”

Gözlerimi kapatıp başımı eğdim ve burnumu boynunun kıvrımına gömdüm.

“Silahımı al, yavrum. Önünde diz çökeceğim, böylece beni kafamdan vurabilirsin.” Sesi o kadar kırık geliyordu ki, içinde duyabildiğim acının ağırlığından canım yanıyordu.

Elimi saç örgüsünde gezdirirken, “Bazen kader hayatlarımızla acımasız bir oyun oynamayı sever,” dedim boynuna doğru. “Asla kasıdı olarak beni incitecek bir şey yapmayacağını biliyorum.”

“Çok üzgünüm yavrum.” Eli şimdi sırtımdaydı, beni hâlâ titreyen bedenine bastırıyordu.

Babamı seviyordum. Onu öldürenin iblisim olduğunu fark etmek beni neredeyse mahvediyordu. Neredeyse. Ama onu bağıışlamıştım. Neredeyse gerçeği fark ettiğim anda. Onu o kadar çok seviyordum ki affetmemem mümkün değildi. Yine de gitmişti. Ve bu beni mahvetmişti.

Beni harap etmişti.

Beni cehenneme mahkûm etmişti.

Ama kalbim biliyordu... Bunu da affedecektim.

Doğrulup yüzünü avuçlarımdan arasına aldım. Gözlerinin kenarları kızarmıştı ve gözleri parlaktı. Kaybolmuştu. Başparmaklarımla yanaklarındaki ıslaklığı silerek derin bir nefes aldım. "Seni bağışladım. Babam konusunda. Yıllar önce."

"Bazı şeyler asla bağışlanamaz, Yavru Kaplan."

"Bağışlanabilir. Birini sevdiğinde her şeyi affedersin."

"Bunu değil."

Dudaklarım onunkilere değene kadar eğildim. "O zaman bir takasa ne dersin?"

"Sana sunabileceğim hiçbir şeyim yok. Sadece kanım, hayatım ve gittiğim her yere arkamdan gelen hayalet ordusu."

"O zaman sana olduğun hâlinle sahip olacağım, İblisim," dedim ağzına doğru. "Ve hayaletler de umurumda değil."

Bir şey göğsümde kırılarak fiziksel acıya sebep oldu. Öyle büyük bir acıydı ki bir an için nefes alamadım. Gözlerimi Nera'nın gözlerine diktim, yalan ya da hile arıyordum. Hiçbiri yoktu. Sadece şefkat. Sevgi. Bunu hak etmiyordum. Onu hak etmiyordum. Ama yine de alacaktım.

"Anlaştık." Alt dudağını ısıırıp pazarlığı mühürledim. "Ben zaten senindim, Yavru Kaplan."

Onu tekrar görmek için yıllarca beklemiştim, bir daha asla şansım olmayacağını bildiğim hâlde ona bir kez daha dokunmayı hayal etmiştim. Özlem. Acı. Öfke. Aşk. Uzun zamandır içimde demlenen her şey sonunda patladı. İpek gömleğinin ke-

narlarından tutup yumuşak kumaşı çekiştirdim, yırtıp üstünden çıkardım ve Nera'nın dudaklarından küçük bir çığlık çıkmasına neden oldum. Gömleğimi omuzlarımdan itip dişlerini boynuma geçirirken, ellerim dolgun göğüslerini tutan narin, siyah danteli buldu. Onu da yırttım, sonra ellerimi uyluklarından yukarı kaydırıp eteğini kaldırdım.

“Kıçın. Yukarı,” diye hırladım.

Dudaklarımı ısırırken kollarını boynuma doladı. “Bana emir yağdırman çok ateşli, İblis.”

Parmaklarımı külotunun ipine geçirdim ve bacaklarından aşağı kaydırđım. Pantolonumun fermuarını geren aletim öyle sertti ki fermuarı zar zor indirebildim.

Kulağının dibinden, “Yıllardır tekrar içinde olmanın hayalini kuruyorum,” derken avuçlarımı belinden aşağı kaydırıp kıçım kavradım ve girişine hizaladım. “Nasıl kokacağını hayal ettim. Çıkaracağın küçük sesleri.” Yavaşça, her seferinde bir santimi acı çekerek, her ânın tadını çıkararak sıcaklığının içine kaydırđım. “Aynı hissi verip vermeyeceğini merak ettim. Önceki gibi.”

Beni ıslak merkezine alırken boğazından boğuk bir ses çıktı. Gözleri kapalıydı ve elleri saçlarımdan arasına girmiş bazı tutamları çekiştiriyordu. “Peki öyle mi? Aynı hissi veriyor mu?”

“Daha da iyi.” Dibine kadar girdim, sonra çenesini tutup bana bakması için yüzünü çevirdim. “Seni öyle çok özledim ki.”

Boşalmak üzereydim ama kendimi durmaya ve hareketsiz kalmaya zorladım, gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Onun içinde olmanın hissi, bedenlerimizin en mahrem şekilde birleşmesi, yaşamak böyle bir his miydi?

“Eğer yanımda değilsen ruhumdaki hiçliğin enginliğini kavrayabilir misin?” Geri çekildim, sonra tekrar içine kaydım. Küçük titremeler vücudunu sarstı ve göz kapakları bir kelebeğin

kanatları gibi çırpındı ama kehribar rengi gözleri benimkilerden ayrılmadı. “Her şey gri ve boş. Sen benim can simidimsin Yavru Kaplanım çünkü sen yoksan benim için hayat yok.”

Kesik nefes seslerinin arasında, “Ölmek istedim,” demeyi başardı, sonra ben tekrar onun sıcaklığına daldığımda nefesi kesildi. “Seni bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğümde, sadece ölmek istedim.”

Ellerinden birini aşağı kaydırıp çenemi kavrayarak tutuşumu taklit etti. Sabit bakışlarla birbirimize bakarken nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Saçımı avuçlayıp sıktağında kafatasıma acı yayıldı. Sarsıntı doğruca kasılan duvarlarının içinde nabız gibi atan aletime doğru ulaşarak serbest kalma ihtiyacımı canlandırdı.

“Sakın bir daha beni terk etmeye cüret etme,” dedi dişlerinin arasından.

“Doksan dokuz milyondan fazla,” diye hırladım içine dalmaya devam ederken. “Sensiz geçirdiğim saniye sayısı bu kadar. Ve her biri bana ölüm gibi geldi, Nera.” Ağzımı onunkine yapıştırdım. “Bir daha asla.”

Geri çekilip tekrar içine girerken gözlerim onunkilere kilitlendi. Ve tekrar. Ve tekrar. Durmak bilmeyen ritmimizle şifonyer sarsılıyor, kalçalarımın hareketiyle duvara çarpıp duruyordu. Nera’nın yumuşak iniltileri inlemelere dönüştü, daha ateşli ve daha yüksek sesliydi. O yüzden avucumu dudaklarının üzerine kaydırdım.

“Isır yavrum.”

İki sıra beyaz diş etime battı. Boştaki bacağını kavrayıp daha genişçe açtım. Aletim her darbeye daha derine giriyordu, içimdeki baskı artıyordu. Şu anda olduğumuzdan daha yakın olamazdık ama yine de yeterli gelmiyordu. Tempomu artırdım, şeytani bir hızla ona dalıyordum. Dişlerini elime daha sert geçirdi.

Odayı aydınlatan ışıklar sayesinde güzel yüzünün her bir ayrıntısını özümseyebiliyordum. Uzaktaki iki yıldız gibi ışıldayan parlak gözleri. Pembe ağzının mükemmel kıvrımı. Minik, düğme gibi burnu. Her bir özelliği zihnime kazınmış durumdaydı ve yine de onu izlemeyi bırakamadım.

İçine girdim. Benim! Bir daha. Bir daha. Şifonyer sallandı. Yavru Kaplanım! Parlayan yıldızım. Geri çekilmeliydim, ağır-dan almalıydım, ona karşı çok sert davranıyordum. Ama yapamadım. Ya bu sadece bir rüyaysa? Ya uyanırsam ve o burada değilse? İçine daha hızlı girdim. Daha sert. Her şeyden daha fazla.

Koyu sarı saçları artık tamamen açılmıştı ve terden ıslanmış yanaklarına yapışmıştı. Hırıltılı nefesler tenime vuruyordu. Hararetli sevişmemizin kokusu. Ve boğazından kaçmayı başaran boğuk inilti sesleri.

Benimdi. Hepsi benim.

Nera'nın vücudu titremeye başladı, aletimin etrafında zonk-luyordu. Elim ısırmayı bıraktığında onu kendime dayadım ve ağzımı onunkine yapıştırıp dağılırken attığı çığlığı yuttum. Dalga dalga sarsıntılar vücudunu sarsıyordu. Her gelgit boyunca gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Benim güzel Yavru Kaplanım. Can simidim. Benim için darmadağın oluyordu.

Ama bir defa yeterli değildi. Tekrar görmeliydim. Hemen şimdi. Sızlayan aletimi çıkardım ve başparmağımı ona bastırıp yavaş ama sert okşayışlarla klitorisine masaj yaptım. Nera sırtını dikleştirip gözlerini kapatırken dudaklarından bir inilti çıktı.

Boştaki elimle çenesini tutup hafifçe sıktım. "Bana bak."

Gözleri titreyerek açıldı, uzun zaman önce yakalamaya çalıştığım yıldız ışığı gibi parlıyordu.

"Seni tekrar boşaltmam lazım, yavrum. Senin burada, kollarımda, gerçek olduğuna ve hayal gücümün bir ürünü olmadığına ikna olana kadar seni tekrar tekrar alacağım. Dokunuşumun

altında dağıldığını izlemeye ihtiyacım var. Tekrar. Ve tekrar.” İki parmağımı içine kaydırıp kulağına fısıldamak için eğildim. “Lanet olası aletim patlayana ve beynim sonunda senin benimle olduğunu, rüya görmediğimi kabul edene kadar seni becereceğim. Sen benimsin.” Parmaklarımı içinde kıvırdım. “Beni anladın mı yavrum?”

“Evet,” diye inil dedi.

“Güzel.” Parmaklarımı çıkarıp suyunu parmaklarımdan yaladım. Sonra zonklayan aletimi içine sapladım.

Hırıltılı nefesler. İnilti ler. Nefes sesleri. Acımasızca içine girdikçe, aletimi her darbeye daha derine ittikçe terlerimiz karışıyordu. Daha fazla. Daha fazla. Tekrar. Tekrar. Nera tırnaklarını omuzlarıma sapladığında neredeyse kendimi kaybediyordum. Derimi deldi. Şifonyerin çekmeceleri takırdıyordu, gürültülü bir çatırtı, dengesiz darbelerin ve çıplak bedenlerimizin birbirine çarpan seslerini böldü. Bu lanet şey kırılacaktı. Nera’yı kışının altından tutarak sola döndüm ve onu hırpalanmış mobilyanın yanındaki duvara dayadım.

İçine her girişimde hızla nefes alıyor, o ufacık, minicik nefes seslerini çıkarıyordu. Tanrım, öyle güzeldi ki çıkardığı sesler beni çılgına çeviriyordu. Ritmimi hızlandırdım, bakışlarımızı ayırmadım. Kontrolümü yitirdiğimi biliyordum ama kendimi dizginleyemedim.

Vücudunun kollarımın arasında titremesinin ve uzunluğum boyunca kasılmasının hissini hayretle izlerken, “Seni öyle çok seviyorum ki,” diye hırladım. Dudaklarından kısık bir inilti çıktı ve sonra kollarımda sarsıldı.

“Ben de seni seviyorum İblisim.” Sesi boğuktu.

“Güzel,” diye hırlayıp dudaklarına yapıştım. “Çünkü şimdi yatağa geçiyoruz.”

----- ❁ Nera ❁ -----

“Kaç kişiyi gebertmemi istiyorsun?”

Yanağını Kai’ın göğsünden kaldırdım ve gözlerimi kısarak ona baktım. “Şimdilik hiç kimseyi. Lütfen.”

“Birisi öldürülmen için iki milyonu gözden çıkardı. O orospu çocuğu isteğine ulaşamasın diye suikast emrini gören herkesi ortadan kaldıracağım.”

Son derece ciddi olduğundan emin olmasaydım bu sözüne gülümseyebilirdim. “Bir anlaşma yaptık, İblis. Kimin peşimde olduğunu öğrendiğimde, onunla ne istiyorsan yapmakta özgür olacaksın. Ama bu işi nasıl halledeceğime karışmayacaksın.”

“Ah, sana zarar vermeye cüret eden adamı bulacağım,” diye hırladı. “Ve bunu yaptığımda, kollarını koparıırken attığı çığlıklarla keyif alacağım. Sonra bacaklarını. Sonra da o sikik kafasını koparıp çürüsün diye kazığa geçireceğim.”

“Bu büyüklükte bir uyarıya gerek olacağını sanmıyorum.”

“Bu bir uyarı olmayacak. Diğer herkes için bir garanti olacak.” Başını eğip çeneme bir öpücük kondurdu. “Bana ondan bahsedecek misin? Bizim... Kızımızdan.”

Gülümseyip yüzümü tekrar göğsüne koydum. Sonra da ona anlattım.

Capo’larla toplantının ortasındaiken suyumun nasıl geldiğini anlattım. Onu ilk kez bana verdiklerinde, bir ölüm perisi gibi çığlık atıyor olmasına rağmen, nasıl onun en güzel bebek olduğunu düşündüğümü. Lucia’nın ilk kelimesini (Hayır!). En sevdiği oyuncakları ve şarkıları. Hizmetçilerimizden biri olan Adele’in, yıkamak için oyuncak ayısını almaya çalıştığında kadını nasıl ısırıldığını. Konuşmaktan dudaklarımın uyuştüğünü hissedene kadar Kai’a aklıma gelen her şeyi anlattım. Sessizce

dinlerken kolları beni yanında tuttu, göğsü hızla inip kalkıyordu. Hikâyelerim bittikten sonra bile tek kelime etmedi, sadece titreyen parmaklarıyla sırtımı okşamaya devam etti.

“Neredeyse her gün fotoğraflarını çektim. Unutmamak için tüm büyük ya da küçük anılarını kayıt altına almak istedim. Ve... Eğer bir gün gelersen onları sana gösterebileyim diye.” Karanlığa doğru fısıldadım. “Bunca zamandır nerede olduğunu bana söyleyecek misin?”

“Cehennemdeydim yavrum. Küçük kızımın doğumunu görmek yerine cehennemdeydim. Ait olduğum yerde.”

Başımı kaldırıp yüzünü görmeye çalıştım ama çok karanlıktı. Tek bacağımı kalçasından atıp üstüne çıktım ve avuçlarımı yanaklarına koydum. Islaklardı.

“Sen buraya aitsin,” dedim. “Benim yanıma. Ve kızımızın. Ama bilmem gerekiyor, Kai. Bilmem gerek. Yalan yok. Daha fazla sır da yok.”

Kalbinin atışını duyabiliyordum, altımdaki göğsünün hareketini hissedebiliyordum. Yavaş, derin soluklar. Avuçları belimdeydi, tenimi okşuyordu.

“Pek çok şeye katlanabilirim Nera ama senin gözlerinde nefreti görmek? İşte ona katlanamazdım. O yüzden günlerimi ve gecelerimi seni takip ederek ya da evinin karşısındaki çatıda gizlenerek geçirdim. Seni izleyerek. Sana hem o kadar yakın hem de bir o kadar uzakta olmak işkencenin en kötüsüydü. O gece beni görmeni hiç istememiştim.” Elini sırtımda ve saçlarımda gezdirdi. “Seni duydum, biliyor musun? Çatıdan karanlığa doğru bağırdığında.”

“Öyle demek istemedim. Canım yanımdı ve—”

“Biliyorum.” Alnımdan öptü. “Her hakkın vardı. Karşına çıkıp sana gerçeği söylemeye kendimi ikna edemedim. Ama sessiz varlığım, hiçbir açıklama yapmamam seni incitiyordu. Kendimi

senden olabildiğince uzaklaştırmam gerekiyordu çünkü aramıza yeterince mesafe koymazsam sürüne sürüne sana geri dönmekten korkuyordum. Sadece sana yakın olmak için. Arada bir seni görebilmek için. Ama benim zehirli yakınlığım sadece hayatının geri kalanını zehirleyecekti. Ben de Meksika'daki işi aldım.

“Bunun basit bir keşif görevi olması gerekiyordu. Karteller arasında patlak veren son sorun hakkında bilgi toplayacak ve fark edilmeden oradan ayrılacaktım. Ama daha havaalanından ayrılmadan pusuya düşürüldüm.”

Gözlerimi sımsıkı kapattım. Kartellerle hiç işim olmamıştı ama hikâyelerini duymuştum. “Ne yaptılar?”

“Önemli değil.”

“Benim için önemli!” Dudaklarımı onunkilere bastırdım. “Benim için önemli, İblis.”

“Akıllarına gelebilecek her şeyi. O görüntüleri kafana sokmamı benden isteme yavrum. Lütfen. Sadece... Yapma.”

“Ne kadar sürdü?”

“Üç yıl.”

Dudaklarımdan acı dolu bir ses çıktı. Kollarımı boynuna doladım ve yüzümü göğsüne gömdüm. Vücudunda gördüğüm tüm o yeni yara izleri şimdi anlam kazanmıştı. “Ama sen kaçtın?”

“Kaçmadım. Arkadaşlarım... Beni kurtarmaya geldi. Arkadaşlarım *olduğunu* bilmiyordum. Birinin benim için geleceğini hiç düşünmemiştim. Özellikle de o iki salağın. Neredeyse esir tutulduğum yerleşkenin kalanıyla birlikte beni de havaya uçuracaklardı. Lanet Belov ve patlayıcılara olan takıntısı. Onu bir dahaki görüşümde öldüreceğim. Ve sonra, bana lanet olası bir fili uyutmaya yetecek kadar sakinleştirici veren orospu çocuğu Az'ı. İlk fırsatta onu da öldüreceğim.”

“Senin hayatını kurtardılar.” Burnumla boynunu dürttüm. “Onlara teşekkür etmelisin.”

“Ben insanlara teşekkür etmem.”

“Biliyorum. Ama belki bu sefer bir istisna yapabilirsin?”

“Bunu düşüneneğim.” Saçlarıma bir öpücük kondurdu. Tekrar konuşmadan önce birkaç uzun dakikalık bir sessizlik hüküm sürdü.

“Az ve Belov beni çıkarıp ABD’ye geri getirdiklerinde yanı ölüydüm. Bana tuzak kuran piçin izini bulup onu öldürecek kadar işlevsel hâle gelmem birkaç haftamı aldı. Eski patronumu. Bizi biliyordu ve geri döndüğümü anladığında senin peşine düşmesi riskini almak istemedim.” Saçlarımdaki parmakları hafifçe çekiştiriyordu. “Sonra Boston’a geri döndüm ve seni uzaktan izledim. Artık benim olmadığını bildiğim hâlde. Yaptığım şeyden sonra. Seni kaybettiğimi sandım yavrum.”

“Beni asla kaybetmedin.” Çenesinden öptüm. Sonra köprücük kemiğini. “Ben her zaman sadece senin oldum. Seni bir daha asla göremeyeceğime inandığım zamanlarda bile.” Yüzündeki saç tellerini çekikten sonra yanağını öptüm. “Beni unuttuğuna ya da artık umursamadığına inandığım zamanlarda bile.”

“Seni unutmak mı?” Beni belimden kavradı ve ağırlığının altında sıkıştırarak bizi döndürdü. “İnsan hayatının sefil karanlığındaki tek ışığı nasıl unutabilir?” Sert avuç içi göğüs kafesimden ve kalçamdan kayıp sonra daha da aşağı indi. Parmağını uzun, yavaş bir okşayışla kıvrımlarımın arasından geçirdikten sonra aletini içeri kaydırды. Hızla nefes alarak omuzlarını kavradım. Çılgın sevişmemizden sonra hâlâ hassastım ama önemi yoktu. Kalçamı kaldırıp daha fazlasını içime aldım. Daha fazla parçasını içimde hissetmeye ihtiyacım vardı.

“Hapsedildiğim süre boyunca çoğu zaman nerede olduğumu bilmiyordum. Ya da gece mi, gündüz mü olduğunu. Ve bazen, kim olduğumu bile bilmiyordum.” İçimden çıktı ve yüzlerimizin arasında bir santim kalana kadar eğildi. “Ama de-

lirmenin eşiğinde de olsam, gerçeklikten kopmuş da olsam, anılarından dağınık görüntüler zihnimi istila etmeye devam etti.” Tekrar içeri kayıp daha derine girdi. “Kırmızı bir fular. Sıcak eller, derimi diyor. Çikolatalı pastanın tadı.” Çenemi kavrayarak öpmek için başımı kaldırdı. “Yumuşak bir ses, bana inekler hakkında saçma sapan bir şeyler okuyor, narin bir parmak takip edebilmem için kelimelerin altında hareket ediyor.”

“Kai...” Adı boğuk bir inilti olarak çıktı.

Pencereden süzülen ay ışığı üzerine düşüyor, sert yüzünü solgun bir ışıltıyla yıkıyordu. Artık gözlerini görebiliyordum, iki gümüş alev gibi parlıyor, benimkileri yakıp geçiyordu. Ölçülemez bir çekim gücündeki iki yıldız feneriydi. Ve ben... Ben içlerine düşmeye hazır, gönüllü esirleriydim. Bana böyle bakacak birine sahip olacağımı hiç düşünmemiştim.

“Sen, benim Yavru Kaplanım, hatırladığım tek şeydin.” Başını eğdi ve kendini içime gömdü. “Benim her şeyim.”

BÖLÜM

Ataz dört

“A çıktım.”

Arkamı döndüm, gözlerim minik sesin sahibine odaklandı. Lucia eşikte duruyordu, başını yana eğmiş kocaman, açık renkli gözlerle beni ilgiyle izliyordu. Benim gözlerimle. Kalp atışlarım hızlanıp öyle sert ve hızlı bir şekilde atmaya başladı ki âdeta her vuruşu bir yumruk gibi kaburgalarımnda hissediyordum. Bizim çocuğumuz. Benim kızım. Onu kollarıma alıp sarılma dürtüsü içimi pençeliyordu. Ama harekete geçmek için fazla korkaktım.

Dün gece Nera bana Lucia hakkında her şeyi anlatmıştı. Sonra da Boston Cosa Nostra'nın başına nasıl geçtiğini anlatmıştı. Son üç yıldır lanet bir kâbusun içinde sıkışıp kalmıştı ve bunu sözleriyle dile getirmese de, kendini bu bok çukuruna küçük kızımızı korumak için isteyerek soktuğunu biliyordum. Güçlü olmak zorundaydı ve öyle de olmuştu. Benim korkusuz Yavru Kaplanım.

Nera uyuduktan sonra yatak odasından gizlice çıkıp parmak uçlarımda yan odaya gittim. Kapı aralığında durup uyuyan Lucia'nın küçük figürünü izledim. Daha fazla yaklaştırmaya cesaret edemeyerek sadece kabarık sarı battaniyesinin altında kıvrılmış yatarken aldığı nefesi dinledim. Sonra, sabah üç civarında, bebeğimin yatağının yanına çömelip onun melek yüzünü izledim. Uyurken tıpkı Nera'ya benziyordu. Daha önce hiç bu kadar güzel bir manzara görmemiştim.

Kızım.

Sanki bir mucizeyi izliyormuşum gibi hissettim. Bu kadar mükemmel ve masum bir şey nasıl benden çıkabilirdi? Ona dokunursam onu kirletir miydim? Günahlarımla onu lekeler miydim?

Minik eli yastığın üzerinde duruyordu ve uzanıp onu elini tutmak istedim. Bu özlem o kadar güçlüydü ki ellerim kendi kafasına göre ona gitmesin diye yatağı kavramak zorunda kaldım. Sonunda kendimi gitmeye zorladığımda, on beş dakika bile uzak kalamadım. Geri dönüp gecenin geri kalanını Lucia'nın uyumasını izleyerek geçirdim. Şafak söktüğünde Nera'nın yatak odasına geri döndüm, kızımın uyanıp da beni yanında görünce korkacağından ödüm kopuyordu.

“Acıktım, Rapunzel Adam.” Yine küçük bir fısıltı ama şimdi öncekinden daha kararlıydı.

Gözlerimi kırptım. Rapunzel Adam mı? Saçım yüzünden olmalıydı. Daha yeni duş almıştım ve normalde yaptığım gibi örmemiştim. Lucia minik burnunu bana doğru kıvrıdı ve arkasını dönüp kaçtı. Peşinden koştum.

Mutfığa doğru giderken kabarık halı minik ayaklarından çıkan sesleri bastırdı ve kahvaltı barının yanında duran mama sandalyesinin yanında durdu. Başını kaldırıp bana baktı ve oyuncak ayısını tuttuğu elini kaldırdı. Bana oyuncakını mı veriyordu?

“Kaldır,” dedi parmak uçlarında zıplayarak.

Ne istediğini anlamadım ve kendimi tam bir aptal gibi hissettirdim.

“Acıktım. Kaldır.”

Gözlerim mama sandalyesi ve kızım arasında gidip geldi. Onu belinden kavrayıp kaldırmak için eğilirken ellerim titredi. Daha önce hiç, bir çocuğu kucağıma almamıştım ve onu düşürmekten ya da istemeden bir şekilde incitmekten aklım çıkıyordu. Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde Lucia’yı sandalyeye yerleştirdim ve Nera’nın kapısına doğru çılgınca bir bakış fırlattım. Şimdi ne olacaktı? Gidip onu uyandırmalı mıydım? Yoksa başka bir şey—*Ah*.

“Yemek istiyorum, Rapunzel Adam.” Lucia saçımı çekiştirirken bana sırtıyordu.

“Pekâlâ. Ne yemek istiyorsun?”

“Kurabiye!” Gülümsemesi genişledi. “Ve ketçap.”

“Şey... O ikisi birlikte olmaz. Ayrıca kurabiyelerde yeterince besin değeri olduğunu da sanmıyorum. Yani... Bebekler için iyi değiller.”

Lucia bana kaşlarını çattı, gözleri incecik çizgilere dönüşene kadar kısıldı.

“Ben bebek değilim.” Bir kez daha saçımı çekti. “Ben bir kızım.”

“Evet, şey... Iı... Çırpılmış yumurta ister misin?” diye sordum. Nasıl pişirileceğini bildiğim birkaç şeyden biriydi.

“Hayır.”

“Sosis?”

Başını iki yana sallarken sevimli yüzünün her yanından tiksinti okunuyordu. “İyy.”

“Sandviç?”

“Ben kurabiye istiyorum, Rapunzel Adam. Ve ketçap. Ve turşu.” Tekrar Nera’nın kapalı kapısına baktım ama yardım gelmiyordu. “Tamam. Bir göz atacağım.”

Mutfak dolaplarının birinde ballı kurabiyelerle dolu bir kutu buldum ve buzdolabından ketçap ile bir kavanoz turşu aldım. Lavabonun yanındaki rafta üzerinde çizgi film karakterleri olan birkaç küçük tabak vardı. Birini alıp üzerine birkaç kurabiye yerleştirdim, ketçapla birlikte kahvaltı barında Lucia’nın önüne koydum. Turşu kavanozunu tezgâhın kenarında bıraktım.

Lucia ketçap şişesini açtı ve içindekilerin en az yarısını kurabiyelerin üzerine sıktı. Sonra dağınıklıktan birini alıp kemirmeye başladı. Kahvaltı barının diğer tarafına oturup küçük kızıma baktım. Sandalyesi kırmızı lekelerle kaplıydı, pijamasının üstü de öyleydi. Yüzünün her tarafına ketçap bulaşmıştı. Yavrum beni öldürecekti.

Solumdan kâğıt havlu alıp Lucia’nın etrafındaki felaketi temizlemeye koyuldum, o ise meraklı gözlerle her hareketimi takip ediyordu. Sandalyesiyle işimi bitirince yüzünü temizlemek için birkaç parça daha kopardım. Elim yüzüne giden yolu yarılادığında kendimi durdurdum. Kâğıt havlunun dokusu onun yumuşak cildi için fazla sert göründü. Daha iyi alternatifim olmadığı için kâğıdı bıraktım ve minik yanağına bulaşan ketçabı başparmağımla silme niyetiyle yavaşça elimi uzattım.

Lucia hareketsiz kaldı. Ben de dondum kaldım. Bütün sistemim panikle doldu.

Onu korkutmuştum.

“Üzgünüm, ben...” Bu zamana kadar hissettiğim her şeyden daha keskin bir sızı göğsümü delip geçerken elimi geri çekmeye başladım.

“Turşularımı unuttun,” diye homurdanırken iki eliyle elimi tuttu. İşaret parmağımla serçe parmağımla tutup elimi yüzüne

doğru çekti. Elimi yüzüne dayayıp ketçap lekelerini silmek için bir havlu gibi kullanırken kalbim duracak gibi oldu. İşini bitirdiğinde öncekinden daha kötü görünüyordu, burnunun her tarafında ve hatta alnında bile kırmızı lekeler vardı.

“Annem bunu yapmamdan hoşlanmıyor,” deyip dişlerini göstererek sırıttı. “Ben çok seviyorum.”

Yutkundum ve bana dokunduğu yere baktım. Ne kadar minikti. Parmakları nasıl bu kadar küçük olabilirdi? Başparmağımı oynatıp onun minicik yumruğunu okşadım.

Benim kızım.

Nazikçe elimi çevirip onunkilerden birini elime aldım ve artık yapış yapış olmuş küçük parmaklarını okşadım.

“Kuaforcülük oynamak ister misin?”

Gözlerimi avucumdaki değerli hazineden ayırmadan eğilip ketçapla kaplı uçlarını öptüm. Ve başımı salladım.

Uyku ile uyanıklık arasındaki o var olmayan boşlukta süzülüyordum ki aralık balkon kapısından gelen hafif esinti odayı istila etti. Açıktaki tenimde serin hava gezindi. Gözlerimi kırparak uykuyu uzaklaştırırken bir anlığına aklım bomboştı ama dünkü olaylar bir anda üzerime çullandı.

Yuvarlanıp yatağın diğer tarafına baktım. Çarşaf kırıktı ama Kai orada yoktu. Panik beni buz gibi yumruğuyla kavradı ve birkaç saniye boyunca yapabildiğim tek şey yastığın üzerindeki çöküntüye bakmak oldu. Bir saniye sonra yorganın altından çıkıp yatak odamda koşmaya başladım. Kapıyı açarken öyle bir çektim ki neredeyse bitişikteki duvara çarpmasına neden oluyordum ve sonra eşikte aniden duruverdim.

Kai kanepenin önünde yerde oturmuş, sırtını minderli kenara yaslamıştı. Kollarından birini garip bir açıyla kaldırmış, Lucia'nın lastik tokaları, çıtçıtli tokaları ve diğer saç aksesuarlarıyla dolup taşan yuvarlak bir hasır sepeti tutuyordu. Kızım onun arkasında, kanepenin kenarına tünemiş, babasının başının tepesine kocaman, pembe ipek çiçeği sabitlemeye çalışırken alt dudağını sevimli bebek dişleriyle ısırıyordu. Bu arada, Kai'in saçlarının büyük bir kısmı, arkada eğri büğrü bir şekilde sarkan ince, beceriksizce bağlanmış atkuyruğu dışında yüzüne dökülmüş durumdaydı. Zavallı kalbim iblisimin hâlini görünce titredi, tamamen hareketsiz bir hâlde dururken kocaman olmuş gözleri saçlarının arasından odada delice geziniyordu.

"Onları bir saat önce mutfakta buldum," dedi Zara yanımdan. Oturma odasındaki manzaraya dalıp gittiğim için onun varlığını fark etmemiştim bile. "Anlaşılan Lucia uyanmış ve yatak odana gelmiş. Sen hâlâ uyuduğun için de ondan kendisine kahvaltı hazırlamasını istemiş."

Elimi kalbimin üzerine bastırıp yutkundum. "O ne yapmış?"

"Bir kutu kurabiye, ketçap ve bir kavanoz turşu buldum. Umarım hepsini aynı anda vermemiştir." Başını söz konusu adama doğru eğdi. "Çocuklarla fazla haşır neşir olduğunu sanmıyorum. Yüzüne baksana. Acayip korkmuş görünüyor."

"Evet." Gözlerimi kırpıştırarak dökülmek üzere olan yaşları uzaklaştırdım. "Dün gece ona gerçeği söyledim."

"Neden?"

"Yalan yok. Sadece sırlar." Gülümsedim, Zara bana şaşkın bir bakış atınca söylediğim şeyi detaylandırımdım. "Başından beri aramızdaki bir şey bu. Ama artık değil. Artık sır kalmadı."

Zara başını salladı. "Bugün Massimo'yu görmeye gidecek misin?"

“Yarın. Öğle yemeğinden sonra Bay View’daki kumarhane-
de yatırımcılarla buluşacağım.” Ona bir bakış attım. “İkinizin
arasında ne olduğunu bana anlatmamaya devam mı?”

“Üç yaşımdan bu yana, Massimo’yu ilk kez babamın cenaze-
sinde gördüm. Eski fotoğraflar dışında üvey ağabeyimizin neye
benzediğini bile bilmiyordum. Aramızda nasıl bir şey olabilir,
Nera?” Sesi kuru ve hafif titrekti. “Bu akşam Dania için yap-
tığım pantolon takımı bitirmem gerekiyor. Akşam yemeğine
dönmüş olur musun?”

“Evet.” Kolumu beline dolayarak ona sarıldım. “Kızıma
bakmama yardım ettiğin için teşekkür ederim.”

“Daima.” O da bana sarıldı ve yemek masasına yöneldi, dik-
kati hemen eskiz defterindeki sayfalara çekildi.

Omzumu kapının pervazına yaslayıp Lucia’ya Disney
Prensesli saç fırçasını uzatan iblisimi izledim. Kızımız uzun saç-
larından bir tutamı kaldırıp geriye doğru taramaya başladığında
iblisimin gözleri benimkileri buldu ve asla ayrılmadı.

BÖLÜM

543. bölüm

— Nera —

Altı tane devasa cip garaj yolundan U dönüşü yapıp kursuz bir sırayla yan yana dizilirken, “Neler oluyor?” diye sordum.

“Sicilyalılar geç kaldı,” dedi Kai ve kolunu belime dolayıp beni kendine doğru çekti.

Biri dışında tüm ciplerin kapıları aynı anda açıldı. Siyah taktik kıyafetli adamlar araçlardan inip yolun kenarı boyunca yan yana dizildiler. Yirmi kişiydiler ve her biri üzerinde birkaç silah taşıyordu.

“Sicilyalılar mı?” Yolumun üzerindeki küçük orduya ağzım açık baktım. “Beni öldürmeye çalışan Sicilyalılar mı?”

“Evet. Asla unutmayacağım bir hata.”

Öndeki cipin sürücü kapısı açıldı ve uzun boylu, epey kaslı bir adam dışarı çıktı. Üzerinde üç parça duman grisi bir takım elbise, ceketin altında siyah bir gömlek ve siyah bir kravat vardı. Sicilyalı etrafına bakındıktan sonra elleri pantolonunun cebinde bize doğru yöneldi. Koyu renkli havacı güneş gözlü-

gü gözlerini gizliyordu ama bu aksesuar yüzünde bir şeylerin yolunda gitmediğini saklayamıyordu. Çenesindeki ve yanaklarındaki deri bir şekilde ezilmiş gibi görünüyordu, bu da yaşını tam olarak belirlemeyi zorlaştırıyordu ancak onunla ilgili diğer her şey genç olduğunu söylüyordu. Muhtemelen yirmili yaşların ortasındaydı. Silah taşıyor gibi görünmüyordu ama Kai'ın bakışları sanki en büyük tehdit silahlı paralı askerlerden oluşan ordu değil de bu adammış gibi ona sabitlenmişti.

“Geç kaldın, Rafael,” diye bağırdı Kai.

“Özür dilerim,” dedi adam. “Yirmi adam istedin. Bu öğleden sonrası için planlanan işten bir ekibi çekmek zorunda kaldım. Bu da bazı lojistik ayarlamalar gerektirdi.”

“Bir işi mi bıraktın?”

“Tabii ki hayır. O kontratla bizzat kendim ilgileneceğim.” Adam güneş gözlüğünü çıkarıp bana döndü. Geri çekilmemek için kendimi zor tuttum. Sanki vahşi bir hayvan tarafından parçalanmış gibi yüzü yara izleri ve hırpalanmış deriyle kaplıydı. Hasar görmeyen tek yeri gibi görünen gözleriyle beni yokladı. “İki gece önce meydana gelen yanlış anlaşılma için çok özür dilerim. Kabul ettiğimiz kontratın Mazur'un kadınıyla alakalı olduğundan haberdar değildik.”

Ben cevap veremeden gümüş bir bıçaktan ışık yansıdı. Hızla nefes alıp Kai'ın adamın gırtlığına dayadığı kötü görünümlü bıçağa baktım. Bıçağın ucunun değdiği yerde kan toplandı ve ince bir sızıntı soğuk metalin üstünden kaydı. Sicilyalı gözünü bile kırpmadı. Sadece Kai'a bakıp tek kaşını kaldırdı.

“Kadınıma dik dik bakamazsın, Rafael.” İblisimin sesi kısık olsa da tehditkardı. “Anladın mı?”

“Anlaşıldı.”

Kai yavaşça bıçağını indirdi. “Sana evin ve arazinin planlarını gönderdim. İşini doğru yapsan iyi edersin, yoksa adamlarının hepsini katlederim, sonra da senin peşine düşerim.”

“Ailen bizim ellerimizde güvende.” Sicilyalı güneş gözlüğünü tekrar taktı ve gözlerim bileklerinden parmak uçlarına kadar derisini boydan boya kesen çok sayıda kabarık yara izine takıldı. Hazır olda bekleyen silahlı adamlara başını sallayan Rafael arabasına geri döndü.

Adamlar dağıldı. Beşi eve doğru koşup köşelerde ve ön kapının yanında nöbet pozisyonu aldı. İki sol taraftaki iki katlı personel lojmanına doğru gitti. Geri kalanlar ise bahçede farklı yönlerle koşarak araziye çevreleyen duvarlara doğru yöneldiler.

Liderleri Rafael etrafına bir kez daha bakındı, sonra direksiyona geçip uzaklaştı.

“Yüzüne ne olmuş?” diye fısıldadım.

“Hiçbir fikrim yok. Yıllar içinde yollarımız birkaç kez kesişti. Rafael’le ilk kez yaklaşık on yıl kadar önce, Camorra için bir iş yaparken tanıştım, belki ondan biraz daha az olmuştur. Daha çocuktuk, belki on sekiz yaşlarındaydı ve yüzü normaldi. Birkaç yıl sonra onunla tekrar karşılaştığımda bu hâldeydi,” dedi Kai ve beni arabasına doğru yönlendirdi.

“Peki, neden adamlarını evin dört bir yanına yerleştirdiğin konusunda beni bilgilendirmek ister misin?”

“Kızlarımın hayatları konusunda riske girmeyeceğim. Güvenlik diye tuttuğun herifler bir kütüphaneyi bile koruyamaz.”

“Yani onun yerine bir tetikçi ekibi mi tuttun?”

Benim için arabanın kapısını açtı. “Aynen öyle.”

“Peki ne kadara mal oldu?” Yolcu koltuğuna otururken sordum. “Sicilyalılar pahalıdır.”

“Suikast için yapılan ilk anlaşmadan biraz daha fazla.”

Kaputun etrafından dolanıp şoför koltuğuna geçişini gözlerimle takip ettim. Bu çapta küçük, özel bir ordu kiralamak için epey para gerekmiş olmalıydı. Başıma konan ödülün iki milyon olduğunu söylemişti, yani bunun için en az iki buçuk milyon harcamış olmalıydı. Belki üç. Mafya standartlarına göre bile abartılı bir paraydı. “Üç milyon mu ödedin, yoksa yarım milyonluk bir artışı kabul etmeleri için ikna mı ettin?”

Hızlı bir harekete çenemi kavradı. Öne doğru eğilip yüzünü benimkiyle aynı hizaya getirdi.

“Senin ya da kızımın güvenliğinin bir bedeli yok,” dedi dişlerini sıkarak, sonra ağzını benimkine yapıştırdı. “Peşini bırak, Nera.”

“Yalan yok.” Alt dudağını dişlerimin arasına alıp ısırđım. Sertçe. “Ve daha fazla sır da yok.”

Gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. Dudaklarıma hızlı bir öpücük daha kondurdu ve arabayı çalıştırdı. “Sıfır, yavrum. Rafael yeni bir kontrat kabul etti, artı bir sıfır.”

Arabayı garaj yolundan aşağı doğru sürerken profilini izledim. Bana daha önce hiç yalan söylememiştir ama Sicilyalıların bedavaya çalışmayacağını biliyordum. Sonunda kafama dank ettiğinde neredeyse kapıya varmıştık. Orijinal fiyata bir sıfır eklenmişti. Yirmi milyon.

“Bana astlarından bahset,” dedi Kai dönüş yaparken. “Sarışınla başla. Toplantıda kafası güzel olanla.”

“Armando mu?” Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. “Borçları toplayan askerlerden o sorumlu. Babası yatırımcılarımızdan biri ve oğlunu Capo yapması için Batista’ya ısrar etmişti. Armando’nun uyuşturucu kullandığını bilmiyordum.”

“Sulu gözler. Akan burun. Takım elbisesi iki beden büyüktü. Son zamanlarda çok kilo vermiş olmalı. Kollarıyla oynuyordu, büyük ihtimalle çizikleri gizlemek için ceketinin kollarını aşağı

çekiyordu. O bir eroin bağımlısı. Parmaklarının arasında iğne izleri var, bu da yıllardır kullandığı anlamına geliyor.”

“Ben bunların hiçbirini fark etmedim.”

“Yazılı kelimeleri çok iyi okuyamayabilirim ama insanları okumakta ustayımdır,” dedi Kai. “Uyuşturucu bağımlılığı para gerektirir. Bir bağımlının cebi derin değilse para bulmak için her yola başvurur. Eğer sevgili babacığı bir işte ısrar ettiyse, belki de oğlunun kendi kazanmadığı paraları tüketmesinden bıkmıştır. O yüzden, sarışının topladığı borçlardan pay aldığına eminim. Ama bir şekilde ödülü ödeyecek kadar parası olsa bile senin ölümünden bir kazancı olur muydu?”

“Beni öldürmek mafya bankasının kapılarını sihirli bir şekilde açmaz, o yüzden sebebin para olduğunu sanmıyorum. Benim öldürülmemi kim emrettiyse, bunu bir prensip yüzünden yaptı. Benden önce hiçbir kadın Cosa Nostra’da liderlik pozisyonuna gelmedi.” Başımı arkaya yaslayıp iç çektim. “Muhtemelen yaşlı üyelerden biri. Geleneklerine bağlılar. Brio, siyah gözlüklü olan bu rolü üstlenmeme en yüksek sesle karşı çıkan kişi. Çok fazla gelir getiren kumarhanelerimizi o yönetiyor. Ya da belki finans işlerimizle ilgilenen Primo’dur. Kara para aklama ve yatırımlarla ilgileniyor. Ernesto’nun solunda oturuyordu. İkisi de Sicilyalıların ücretini rahatlıkla karşılayabilir.”

“Peki ya sağında oturan adam?”

“Salvo, üvey ağabeyimin en iyi arkadaşı. Massimo beni bu bok fırtınasının içine ittiğinden beri bana yardım ediyordu. O değil.”

“Sana bakma şekli hoşuma gitmedi.” Kai sokak lambasının altında durup çenemi tuttu. “Ben paylaşmam, Nera. Platonik anlamda bile. Nefes almaya devam etmesini istiyorsan gözümün önünde olmadığından emin olsan iyi edersin.”

“Salvo ile aramda asla bir şey olmadı. Emin değilim çünkü hiç bahsetmedi ama sanırım kız kardeşime âşık.”

“Umurumda değil. Sana bir daha baktığını görürsem ölmüş demektir.” Kai dudaklarımı ele geçirdi.

En büyük lüks kumarhanemizin lobisine girdim ve derin bir nefes aldım. Tavan yüksekti ve en az yüz metre karelik boş alan vardı ama yine de duvarlar üzerime geliyormuş gibi hissettim. Yatırımcılarımızla buluşmak, Capo'larla buluşmak kadar sinir bozucu olmayabilirdi ama neredeyse dört yılın ardından bile bana hâlâ endişe veriyordu. Çok fazla rakam vardı. Hatırlanması gereken çok fazla ayrıntı vardı. Her zaman bir şeyleri unutacağımdan ya da kaçıracağımdan korkuyordum.

Bizim dünyamızda imaj her şeydi. Olmak için çok çabaladığım hesapçı, becerikli sürtük görüntüsünü kaybedersem, beni desteklemeyi bırakırlardı. Yatırımcılarımızın desteği olmazsa Capo'lar güçlerini birleştirir ve beni yerimden ederlerdi. Eğer bu olursa kurtlar için av olurum ve korkarım ki o zaman iblisim ve paralı askerlerden oluşan bir ordu beni ve Lucia'yı güvende tutamazdı. Aylardır soğukkanlılık ile kendimi kaybetmek arasında gidip geliyordum ama şimdi Kai'ın bir adım arkamdan geldiğini hissedince o kadar da korkunç gelmiyordu.

Gösterişli takım elbiseli bir adam köşeyi dönerek bana doğru geldi. Lotario'nun yaklaşmasını izlerken boğazımda safra yükseldi, yüzünde büyük, gevşek bir gülümseme vardı. Ay sonu olduğunu ve tüm kumarhane yöneticilerinin bugün toplantıda hazır bulunacağını unutmuştum. Yavşak eski sevgilim de dahil.

“Nera.” Lotario koridorda aceleyle bana doğru gelip elini uzattı. “Biz de seni bekliyorduk.”

Neredeyse dibime gelmişti, kolu birkaç santim ötemdeydi ki Kai'ın kolu omzumun üzerinden uzandı. Silahın namlusunu Lotario'nun burun kemerine dayadı.

“Geri çekil.”

“Nera?” Lotario kıpırdamayı bıraktı, silaha bakarken gözleri şaşı oldu. “Neler o—”

Kai silahı çekip Lotario'ya elinin tersiyle öyle sertçe vurdu ki adam birkaç metre ötede cilalı fayans zemine serildi.

“Sen Donna Leone diyeceksin,” diyen Kai silahım ateşledi. Lotario'nun tam elinin yanındaki noktadan fayans parçaları patladı. “Ona bir metreden fazla yaklaşırsan beynini dağıtırım.”

Lotario biraz geri geri çekildi, sonra ayağa kalkıp pantolonundaki tozu silkeledi. Parmakları titriyordu.

“Yeni güvenlik şefim ile tanıştığını sanmıyorum, Lotario. Onu ciddiye al.” Gülümsedim ve lobiden toplantı odasına doğru ilerledim. Kai yanıma gelip kolunu belime doladı.

Lotario sol tarafımızdaki duvara yakın durarak peşimizden koşturdu.

“İıı... Ernesto'ya ne oldu?” diye sorarken gözleri Kai'ın yüzünden belimde duran eline kaydı.

“Kai, Ernesto'nun pozisyon için uygun olmadığına karar verdi. O yüzden onu yerinden etti. Kalıcı olarak.” Lotario'nun duyamayacağı kadar uzaklaşmasını bekledim, sonra Kai'ın kolunu çekip fısıldadım, “*Sen Donna Leone diyeceksin' mi?*”

“Kulağa gelişi hoşuma gitti.” Bana baktı, dudaklarında ufak bir sırıtış belirdi. “Sen de sırlar saklıyordun. Geçmişte. Az bir şey de değil, Cosa Nostra prensesi.”

“Hiç sormadın ki, İblis.”

Yüzü asıldı. “Biliyorum.”

Toplantıların yapıldığı konferans salonu oyun katının en ucunda yer alıyordu ve mesafeyi geçtiğim süre boyunca sayı-

sız gözün üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Büyük, altın rengi sarkıt lambalar yeşil keçeyle kaplı masaların tepesinden parlıyordu. Halının üzerindeki koyu sarı desen, tavandaki yaldızlı kabartma süslemelerle uyum sağlıyor ve kendimi tuhaf bir labirentte kapana kısılmışım, kaçamayacakmışım gibi hissetmemeneden oluyordu. Saat henüz erkendi ve kumarhane daha açılmamıştı ama etrafta dolaşan düzinelerce çalışan bir yandan bana gizlice bakarken bir yandan da gelmek üzere olan müşteriler için her şeyi temizliyor ve hazırlıyorlardı. Buraya haftada en az bir kez geliyordum ama ilk kez Batista'nın temsilcisi olarak değil, Boston Ailesi'nin resmî lideri olarak buradaydım. Binada hiç pencere yoktu ve alan çok büyük olmasına rağmen sanki yeterince hava yokmuş gibi hissediyordum.

Ortasında buzlu cam paneller bulunan, meşe ağacından ikili kapının önünde durdum ve ürpertimi bastırmaya çalıştım. Arkamı dönüp kaçma dürtüsü beni boğuyordu. Duraklamam bir saniye kadar uzun sürmüş olmalıydı, Kai'ın belimi tutuşu sıkılaştı.

“Sadece emri ver,” dedi. “Ve içerideki herkesi öldüreyim.”

Başımı kaldırıp onunla göz göze geldim. Dışarıda gecenin keyfini çıkarıyormuşuz gibi rahat görünüyordu ama gözlerindeki bakış saf tehditle doluydu ve teklifinin kesinlikle ciddi olduğunu söyleyebilirdim.

Bir keresinde, henüz lisedeyken Dania bizde yatıya kalmıştı ve saatlerce yatağında uzanıp erkeklerden konuşmuştuk. Hayalindeki erkeğin düşünceli ve iyi biri olduğunu, onu hediyelerle şımartacak ve tüm sorunlarını onun için çözecek biri olduğunu söylediğini hatırlıyordum. Ergen kulaklarıma ideal biri gibi gelmişti. Kai'ın sert gözlerine bakarken, hayalimdeki erkeği bulduğumu fark ettim. Ancak o, kıyıya vuran ve önüne çıkan her şeyi yok eden bir kasırğa kadar düşünceliydi. Vahşi, durdurulamaz bir güçtü, tüm sorunlarımı kolayca çözebilecekken sırf

ondan istediğim için kendi işimi halletmeme izin vermeyi seçen biriydi.

“Bunun gerekli olacağını sanmıyorum.” Gülümseyip odaya adım attım.

İki buçuk saat.

Gelirlerin çıktısından başımı kaldırıp Kai’la göz göze geldim. Toplantı odasının karşı tarafında, kapının yanındaki duvara yaslanıyordu. Uzun konferans masasının sol tarafında oturan kumarhane yöneticileri, sağ tarafta çeşitli bütçe kesintileri talep eden yatırımcılarla koyu ahşap yüzey üzerinden tartışıyorlardı. Para babalarından biri, geliri azalan bir işletmeye daha fazla sermaye koymayacağını haykırmaya başladı. Masanın başında oturuyor olabilirdim ama sanki tam ortada sıkışıp kalmışım da her iki taraftan bombardımana tutuluyormuşum gibi hissettim.

Daha içeri adımımı atmadan önce hissettiğim endişe birkaç katına çıktı ama bastırmayı başardım. Kontrollü. Tarafsız. Sakin. Bu akbabaların görmesine izin verdiğim tek şey buydu çünkü burada olmam gereken kişi buydu. Ama şu anda, diğerlerinden patlayacakmış gibi hissediyordum, onların önünde yıkılmaktan korkuyordum. Bu sirkin başında olmak istemiyordum. Hiçbir zaman bir şeyin başında olmak istememiştim. Sadece tüm bunların bitmesini istiyordum, böylece kendimi bırakıp çöküş yaşayabilirdim.

“Bu kadar yeter,” diye bağırdım. Sesim kararlı gelebilirdi ama hissettiklerim taban tabana zıttı. “Burada işimiz bitti.”

“Ne?” Lotario masanın ucundaki koltuğundan fırladı. “Yarın döşemeleri ve aydınlatma armatürlerini yenilemek için işçiler gelecek. Ayırdığınız bu çerez parası masrafların yüzde onunu bile karşılamaz.”

“O zaman harcamalarını azaltman gerekiyor,” dedim.

Lotario tartışmaya devam edip ek fon talep etti. Bağışmalara başka adamlar da katıldı, sesleri beynimde delikler açıyordu. Yutkundum, gözlerim hâlâ aynı noktaya yaslanmış duran Kai’ı buldu. Bakışlarımız kilitlendi ve kısacık bir an için hissettiğim paniği görmesine izin verdim. Duvardan uzaklaşıp ceketinin içine uzandıktan sonra silahını çıkardı. Elini tavana doğru kaldırdı ve kapalı alanda bir silah sesi yankılandı. Lobide asılı olan süslü, altın rengi avizelerin daha küçük bir versiyonu masanın üstüne düştü.

Odaya mutlak bir sessizlik çöktü. Yatırımcılar ve kumarhane yöneticileri ağızları açık bir hâlde Kai’a baktılar.

“Toplantı sona erdi,” dedi rahat bir tavırla ve kollarım göğsünde bağlayıp elindeki silahı ifadesinin ünlem işareti gibi tuttu.

“Ne? O n-nasıl...?” Lotario kekeledi, gözleri önünde paramparça olmuş kristallerdeydi. “Nera, bu gerçekten—”

Bam!

Lotario’nun sandalyesi geriye doğru eğilip devrildi, bedeni yere çarptı.

“Başka bir şey eklemek isteyen var mı?” İblisim gözlerini adamların üzerinde gezdirdi. “Hayır mı? O zaman lütfen Donna Leone’ye iyi günler dileyin ve gidin.”

Birkaç saniye hiçbir şey olmadı, sonra herkes telefonlarını ve organizatörlerini masanın üzerinden aldı. Aceleci curcunanın üzerinden, “İyi günler, Donna Leone,” diyen birkaç ses yankılandı.

“Cesedi al.” Kai, elindeki kâğıtları bir dosyaya dolduran açık gri takım elbiseli adama işaret etti.

Lotario’nun cesedini çıkarmak iki kişilik bir iş oldu; biri kollarından, diğeri bacaklarından tuttu. Son adam odadan çıktığında ve meşe ağacından ikili kapı yumuşak bir tıkırtıyla kapandığında, Kai arkasını dönüp kapıları kilitledi.

Odayı geçip bana doğru gelirken, “Bu ilginçti,” dedi. “Sanırım bürokratik saçmalıkları sevmeye başlayabilirim.”

Deri sandalyede arkama yaslanıp gözlerimi yumdum. “Sanırım önce benimle görüşmeden adamlarımı öldürmeyi bırakacağın konusunda anlaşmıştık.”

“Saygısızlık etti. Görüşmeye gerek yoktu.” Sandalyenin sallandığını ve ardından nefesinin yüzümde gezindiğini hissettim. “Neden endişelendin? Saldırıdan sorumlu olanın bu mallardan biri olduğunu mu düşündün?”

“Hayır. Bu adamların tek derdi para. Para aktığı sürece huzursuzluk yaratma riskine girmezler.” Gözlerimi kapalı tuttum ve kokusunu içime çektim. “Ben sadece... Sürekli her şeyin kontrolünün bende olmasını istemiyorum. Tüm kararları ben vermek istemiyorum. Bazen sadece salmak ve bir kereliğine de olsa kontrolü başkasına bırakmak istiyorum.”

Yüzümün yan tarafında hafif bir dokunuş hissettim, sert nasırlı parmaklar çene hattımı takip etti. Gözlerimi açtığımda iblisimin bana doğru eğildiğini gördüm, başını eğmişti ve gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı.

“İstedığinin bu olduğuna emin misin, Yavru Kaplan?” Sesi her zamankinden daha derindi sanki. Daha boğuk. Tıpkı bir iblisin bir ölümlüyü günaha sürüklerken yapacağı gibi.

“Evet,” diye fısıldadım. Benim için gelir tablolarını incelemeyi teklif etmediğinden oldukça emindim. “Ama sadece o kişiye tamamen güvenirsem.”

“Mm-hmm...” Parmakları boynumdan ve köprücük kemiğimden aşağı kayarak gömleğimin düğmesinin hemen üzerinde durdu. “Burada görüntülü ya da sesli izleme var mı?”

Nefesim hızlandı. “Sadece görüntü. Kapının üstündeki kamera.”

Ağzının bir köşesi kalktı. “Mükemmel.”

Kai omzunun üzerinden yukarı baktı ve boştaki eliyle ceke-
tinin içine uzandı. Silahını kameraya doğrulturken göğüs de-
koltemi hafif bir dokunuşla okşamaya devam etti.

Bam!

“Artık başlayabiliriz.” Silahı kılıfına soktu ve beni belimden
kavrayarak masanın üstüne kaldırdı. “Uzan.”

Masanın üstüne uzanırken nefesim sığ bir şekilde çıkıyordu.
Sert avuçları baldırlarım boyunca çıktı. Tembelce. Alay edercesine.

“Toplantılarda hep etek mi giyersin?”

Dokunuşu tenimde yangın gibiydi. “Hayır.”

“Bundan böyle giyeceksin. Yolumda daha az engel olur.”
Külotumun kenarını tutup aşağı indirmeye başladı. “Ve iç ça-
maşırı da yok.”

“Tamam.”

Tangamı burnuna doğru kaldırıp nefes almasını izledim.
“Kokuna bayılıyorum yavrum.”

Derin bir nefes daha aldıktan sonra siyah danteli cebine
soktu. Elleri baldırlarıma geri döndü ve eteğimi yukarı sıyırdı.
Belime kadar çıkardıktan sonra kığımın yanaklarını kavrayıp
öne doğru eğildi.

“Bacaklar omzumda, Nera,” diye fısıldayarak popomu kal-
dırdı. “Ses çıkarma.”

Masanın kenarını tutup sıktım, bacaklarımı omzuna koy-
dum. Başını eğip beni yalarken gözleri benimkilerden asla ay-
rılmadı. Islak dilinin ilk sıcak temasıyla birlikte omurgamdan
aşağı bir ürperti indi.

“Tadına bayılıyorum.” Bir daha dil attı, daha sert ve kasıtlı
bir hareketle klitorisimi okşuyordu. Acı verecek kadar yavaştı.

“Daha hızlı,” diye yalvardım.

“Sana sessiz olmanı söylemiştim.” Klitorisimi dudaklarının
arasına alıp emdi.

Gözlerim geriye doğru kaydı. Bir inilti kaçmakla tehdit ediyordu, o yüzden dudaklarımı birbirine bastırıp masanın kenarını tüm gücümle sıktım. Kai'ın ağzı klitorisimi serbest bırakırken bacaklarımın arasında ıslaklık birikti.

“Bacaklarını daha geniş aç. Şimdi, yavrum.”

Bu emri yerine getirirken bir an bile tereddüt etmedim. Emrettiği şeyi yaparken omurgamdan aşağı bir ürperti kayıp gitti. Çok iyi hissettiriyordu. Uzun zamandır kontrolün bende olmasına alışmıştım ve bunu bırakmak beni yeniden özgür hissettiriyordu. Bir saniye sonra, Kai'ın dili beni baştan sona okşayıp sularımı yaladı, sonra bir kez daha klitorisimi yakaladı. Hassas etimin üzerinde gezinen dişlerinin keskinliğini hissedebiliyordum ve sadece bu his bile beni neredeyse uçurumun kenarına itiyordu. Dilinin ucu klitorisime masaj yaparken, dudakları sinir demetimin üzerine yapışarak emişini sert ve muhtaç bırakan hâle getirdi. Nefes nefese kaldım ve orgazmın beni ele geçirdiğini hissederek sırtımı gerdim ama ağzı aniden kayboldu.

“O kadar hızlı değil, yavrum.” Sağ uyluğumun iç tarafına bir öpücük kondurdu. Sonra sola. “Sadece ben sana izin verdiğimde boşalacaksın.”

“Neden?” diye inledim.

“Bu aptal suç imparatorluğunun dizginlerini elinde tutuyorsun.” Uzun bir yalayıp. “Astlarının her birini gebertmekten ve potansiyel tehditleri ortadan kaldırmaktan keyif alacak olsam da kendin halletmek istemene saygı duyuyorum. Ama yatakta,” klitorisimi hafifçe ısırdı “kontrol bende.”

Sadece sözleriyle boşalacaktım. Bacaklarımı dikkatlice indirip pantolonunun fermuarını açmaya koyulduğunda uyluklarım ateşim çıkmış gibi titredi. Yanağımın içini ısırp beni hızlı mı yoksa yavaş mı alacağını merak ettim. İblisim söz konusu olduğunda neyi bekleyeceğimi asla bilemiyordum. Kocaman

aletini serbest bıraktı ve sadece görmek bile içimin kasılmasına neden oldu. Dizlerimin arkasından tutup beni masanın kenarına doğru çekti.

“Ne üzerinde anlaşıştık, Nera?” Aletinin ucu girişimi dürtüyor, genişliğiyle beni okşuyordu.

“Sen bana izin verene kadar boşalmayacağım.”

Dudaklarında hınzır bir gülümseme belirdi. “Aferin kızıma.”

Yavaş. Bu defa beni yavaş alacaktı. Nefes aldım, o kendini içime doğru kaydırırken ciğerlerimi yavaş yavaş havayla doldurdum. Her küçük harekette karnımdaki basınç artıyor ve beni uçurumun kenarına getiriyordu.

Kai içimden çıktı, sonra tekrar itmeye başladı. Öncekinden daha da yavaşça. Bu safi bir çılgınlıktı.

“Daha hızlı, İblis,” dedim boğuk sesle.

“Şişşt.” Avucunu uyluğumdan yukarı doğru kaydırды, sonra karnımdan geçirip boynuma kadar çıktıktan sonra parmaklarını boğazıma doladı. “Artık dudaklarından çıkmasına izin verilen tek ses, iniltilerin olacak.” Geri çekildi, sonra tekrar sertçe dalarak bana çığlık attırdı.

Elini enseme kaydırıp kemiksiz vücudumu kaldırdı. Kalın aleti hâlâ içimdeydi.

“İnlemeler.” Dudaklarını benimkilere bastırdı. “Ve çığlıklar.”

İçime girerken bakışlarımız kilitlenip kaldı, her sert darbesi nefesimi kesiyordu. Zorlukla alıp verdiğimiz nefeslerimiz ve bedenlerimizin çarpışması arasında, onun itişlerinin ritmiyle uyumlu bir melodi sağlayan, ahşap zeminde sürünen masa ayaklarının gıcırıtısının belli belirsiz farkındaydım. Yapabildiğim tek şey kollarımı boynuna dolamak ve canım pahasına ona tutunmaktı.

“Lütfen,” diye inledim.

“Sessiz ol, yavrum.” Ellerini sırtımdan aşağıya, kucımın altından geçirip sıktı.

Tüm vücudum rahatlama ihtiyacıyla titremeye başladı. Tüm hücrelerim yanan bir tel gibi gergin ve infilak etmeye hazırды. Aniden içimden çıktığı sırada, cehennem ateşini başlatacak kıvılcımı hissedebiliyordum.

Örgüsünün sıkı tutamlarını kavradım. İçimdeki bu sızı beni deliye çeviriyordu. Fakat Kai sadece başını eğip beni izledi. Elini karnımdan geçirip bacaklarımın arasına doğru indirirken gözlerinde, yüzündeki memnun gülümsemeyle uyumlu hınzır bir parıltı vardı.

“O kulüpte sana bunu yapmayı hayal ettim. Sen o salakla dans ederken, o ben olmak istedim.” İki parmağını içime kaydırды. “Başa çıkamadım yavrum. O zamanlar kanlı ellerimi senin yakınında bir yere koymak şöyle dursun, seni benim olarak düşünmek için bile hiçbir hakkım olmadığını biliyordum ama öyleydin. Benimdin. Ve sana dokunmaya cüret ettiğiy için onun o ince boynunu kırmak istedim.” Başparmağıyla klitorisime yavaş, seri daireler çizdi ve her bastırışında uçurumdan düşmeye biraz daha yaklaştım. “Seni kalabalığın ortasında önce elimle, sonra da aletimle becerdiğimi, etraftaki her orospu çocuğuna senin benim olduğunu gösterdiğimi hayal ettim.”

İçimdeki baskı artıyor, her solukla daha da yükseliyordu. Kai klitorisimi çimdikleyip elini çekti ama bunu sadece yerine aletini koymak için yaptı.

“O zamanlar da benimdin, tıpkı şimdi sana dokunmakta özgür olduğumda olduğu gibi ama yine de herkesin bunu bilmesine ihtiyacım var, Yavru Kaplanım. Ellerimde eridiğini görmelerini ve seni aletimle doldurduğumda coşkuyla çığlık atarken ateşli yüzünü hayal etmelerini istiyorum.” Ağzı kulağımın üzerinde gezindi, dilinin ucuyla boynumu yaladı. “Ateş ettiğim şu kamera var ya? Korkarım ıskaladım, bebeğim.”

Gözlerim hızla açıldı. O kameradan gelen görüntüler doğrudan tüm kumarhanelerimizin güvenliğini sağlayan güvenlik şir-

ketine aktarılıyordu. Capo'lardan biri şirketin sahibiydi. Birkaç saat içinde tüm Cosa Nostra görüntüyü görecekti.

“Bütün adamlarının seni onların gözlerinin önünde becerdiğim videoyu izleyeceklerini bilmek nasıl hissettiriyor, Nera?”

Yeterince hava almak için savaşıırken gözlerimi bakışlarından ayırmadım, doruğa ulaşmayı engellemeye çalışsam da savaşı kaybediyordum. Damlayan içime girip çıkarken tırnaklarım boynunun derisine saplandı, her itiş beni bilinç dışı bir yere biraz daha sürüklüyordu.

“Sanki sadece seninmişim gibi hissettiriyor.”

“Sadece benim,” diye kükredi Kai ve içime öyle güçlü bir şekilde daldı ki zihnim bomboş kaldı. “Şimdi boşalabilirsin.”

Çılgılık atıp kollarında darmaduman olurken gözlerimin önünde beyaz yıldızlar patladı. Görüşüm bulanıklaşıp gözlerimin içine bakan gümüş gözler dışındaki her şeyi engelledi, inanılmaz bir orgazm vücudumu sarsarken aşırı sıcak ateşiyle beni esir etti.

Kai çenemi tutup başımı yukarı doğru kaldırırken dibime kadar girdi.

“Çok cesur, güzel ve sadece benim,” diye hırladı ve içimde patladı.

BÖLÜM

tez alıc

— Kai —

“Kai.” Nera saç örgümü okşarken başımda hafif bir dokunuş hissettim. “Gitmemiz lazım.”
“Tamam,” desem de gözlerimi uyuyan Lucia’dan ayıramadım.

Nera üvey ağabeyinden bir mesaj aldıktan sonra hazırlanmak için odasına gitmişti. Görünüşe göre bugün Nera’nın biriyle buluşması gerekiyordu. Lucia benimle kalıp ayağımın dibindeki halıda oynamıştı. On dakika kadar önce aniden ayağa kalkıp kucağıma tırmanmış ve kollarımda uyuyakalmıştı. Onu burada, yanında olmadan bırakma fikri hoşuma gitmiyordu ama yavrum bu toplantının önemli olduğunu söylemişti.

Ayağa kalkıp küçük kızımı yatak odasına taşıırken, Nera da kapıyı açmak için önümden aceleyle ilerledi. Giydiği dar siyah elbise kıvrımlarını sarıyor ve onu her zamankinden daha ciddi gösteriyordu. Orduları katletmeye hazır görünüyordu.

Lucia’nın yatağı pencerenin altındaydı, üzerinde ev şeklinde kurabiye resimleri olan renkli bir battaniye vardı. Bunu geçen

hafta bir sürü başka şeyle birlikte sipariş etmiştim: Lucia'nın birkaç katı büyüklüğünde bir oyuncak ayı, bir bebek evi, büyük bir çiftlik hayvanları seti ve küçük bir tuvaletin üzerine oturup klozete minik pembe toplar sıçan aptal, plastik bir deve kuşu.

Battaniyeyi çekip Lucia'yı dikkatlice yatağa yatırdım, sonra da üzerini örtüp kenarını kızımın çenesinin altına sıkıştırdım.

Yerimden kıpırdamadığımda, "O iyi olacak," dedi Nera. "Zara sürekli onunla olacak. Tetikçi ordun da evi kuşatmış durumda."

"Üç hafta oldu. Birine, tüm Capo'larının GPS kayıtları ile birlikte banka hesaplarını kontrol ettirdim ama şüpheli bir şey bulmadık. Seni takip etmeleri için tuttuğum adamlar da tehlikeli bir şey rapor etmediler." Kolumu beline dolayıp onu göğsüme çektim. "Hâlâ hepsini öldürmeme izin vermelisin diye düşünüyorum."

"Hayır. Bir anlaşmamız var."

"Sıkı pazarlık yapıyorsun yavrum." Onu kaldırıp odadan dışarı taşıdım. "Sence Lucia sıçan deve kuşunu sevmiş midir?"

Nera kahkaha atarak beni öptü. "Bayılıyor. Ama ona o kadar fazla şey almak zorunda değildin. Zaten bir sürü oyuncak var."

"Umurumda değil."

"Onu şımartacaksın."

"Çocuklar şımartılmalı zaten." Oturma odasının ortasında durdum ve Nera'nın önümden yere doğru kaymasına izin verdim. "Onun hayatının üç yılını kaçırdım. Hediyelerin bunu asla telafi edemeyeceğini anlıyorum ama bunu yapmama izin vermene ihtiyacım var. Beni... Beni sevmesini istiyorum. Lütfen."

Nera elini kaldırıp yanağımı okşadı. "Lucia seni zaten seviyor, bebeğim. Ama ona oyuncak aldığın için değil."

"O zaman neden?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Bunu ona kendin sormalısın, kendisi açıklayacaktır.”

“Ama o bir çocuk.”

“Aynen öyle. Çocukların insanın ruhuna bakmak gibi bir becerisi var. Ona sor, anlayacaksın.”

Yutkundum ve kızımın ruhumun derinliklerine en ufak bir bakış bile atmayacağını umarak hızla gözlerimi kaçırdım. “Silahlarımı almam gerek. Kiminle ve nerede buluşacaksın?”

“New York.” Titredi. “Massimo, Salvatore Ajello ile buluşma ayarladı. New York Ailesi’nin Don’u. Özel bir uçak bizi bekliyor.”

“Üvey ağabeyinin maksimum güvenli bir hapisanede kilitli olan birine göre epey eli uzun,” dedim. “Neden o sosyopat İtalyanla buluşmanı istiyor?”

“Ajello’yu tanıyor musun?”

“Yeraltı dünyasında ne kadar dedikodu döndüğünü duysan hayrete düşerdin. Birkaç yıl önce ona bir suikast düzenlenmiş. Kontratı alan adamın iki ceset torbasıyla geri döndüğünü duydum.”

“Evet, Ajello cevap olarak ceset parçaları göndermeye bayılır. Son seferinde kesik bir kafa aldım.”

Eşikte durdum ve arkamı döndüm. “Ne?”

“Onu gözetlemesi için gönderdiğim adamı yakaladı. Ajello adamın kafasını süslü, kırmızı bir kâğıda sararak geri gönderdi. Ondan sonra birbirimize casus göndermeyi bırakmaya karar verdik.”

“Hasta herif sana lanet bir kafa mı gönderdi?”

“Ödeşmek içindi. Birkaç ay önce Salvo’ya başka bir casusun cesedini Ajello’nun binasının önüne attırmıştım.” Ellerini önünde kavuşturmuş, yere bakıyordu. “Ondan önce iki tane daha vardı. Casuslar. Onları kendim öldürdüm. Öldürmek

zorundaydım. Eğer yapmasaydım, zayıf olarak yaftalanacak ve parçalara ayrılacaktım.”

Ne diyeceğimi şaşırmış bir hâlde Yavru Kaplanıma baktım. Korkmadığın bir şeyi yapmakta gerçek cesaret yoktur. Nera bir aslanın inine atılmıştı, yalnızdı ve muhtemelen korkudan ödü kopuyordu ama yine de tırmanmayı başarmış ve tüm o orospu çocuklarını arkasında toz içinde bırakmıştı. Aramızdaki mesafeyi iki uzun adımda geçerek önünde durdum ve yüzünü avuçlarımın arasına aldım.

“Kendini ve aileni güvende tuttuğun için kendini kötü hissetmeyeceksin,” diye bağırdım. “Anladın mı yavrum?”

“Tamam.” Alt dudağı titredi.

“Güzel.” Yüzlerimizin arasında birkaç santim kalana kadar eğildim. “Yanında olmadığım için kendimi asla affetmeyeceğim. Ama artık buradayım ve hiç kimse sana yanlış şekilde bile bakamayacak. Buna cüret eden olursa da anında yaratıcısıyla tanışacak. Eğer bu tuhaf suç imparatorluğunu elinde tutmaya karar verirsen de senden alamasın diye üvey ağabeyini hapisten çıkıldığı anda öldüreceğim.”

“İstemiyorum,” diye fısıldadı. “Hiç istemedim. Sadece Lucia, Zara ve ben tüm bunlardan uzak olalım istiyorum. Ve seni istiyorum. Benimle. Daima.”

“Seninim yavrum. Daima.” Belinden kavrayıp yatak odasına taşıdım. Lanet İtalyanın beklemesi gerekecekti.

“Ya bu öğleden sonra Capo’larla yapacağın toplantı ne olacak?” Arabanın kapısını açık tutup yavrumun güzel bacaklarını süzdüm. Giydiği yüksek topuklu kırmızı ayakkabılar gerçekten tahrik ediciydi.

“Sadece Armando ve Brio olacaktı. Onları arayıp iptal ettim,” dedi Nera ve omzunun üzerinden aracımın arkasında duran arabaya bir bakış attı. Nera’nın iki “güvenlik” elemanı arabadan indi. Elimi kalçasına koyup onu yanımda tuttum ve uçağımız özel havaalanının pistinde bekleyen küçük uçağa doğru yöneldim. Nera’nın adamları birkaç adım geriden takip ettiler.

“Biraz alındım,” diye homurdandım.

“Neden?”

“Seni tek başıma güvende tutamayacağımı mı düşünüyorsun?”

“Onlar sadece göstermelik. Ajello benden koruma getirmemi bekleyecek. Görünüş önemli.”

“Hımm. Kıyafetin de görünüş için mi?” Başımla paltosunun altından görünen dar, gri mini eteğini ve dekolteli, kırmızı ipek bluzunu işaret ettim.

“Hayır. Dolabımda ütülü olan tek kombinasyon buydu.” Dudaklarının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. “Bu toplantıda giymeyi planladığım elbiseyi üzerimden yırtarak çıkardığın için.”

Önümden uçağın merdivenlerini çıkan düzgün bacaklarını görünce aletim sertleşti. Kıyafetlerini tekrar yırtıp atmayı ve onu hemen burada, aptal korumalarının hemen önünde becermeyi çok isterdim. Ama kendimi birkaç saat daha kontrol altında tutabilirdim. Belki.

Uçağın arka tarafında dört ayrı koltuk ve kabinin ön bölümünün yanlarında iki kanepeler vardı. Nera kanepelerden birine yönelip paltosunun düğmelerini açmaya koyuldu. İki güvenlik görevlisi arkadaki koltuklara oturdu. Ding sesi duyuldu ve emniyet kemeri ışıkları yandı. Kaptan pilot konuşmasını yaptı ve uçuş görevlisi kalkıştan önce kapıyı kapattı. Uçak piste çıkmaya başlarken motorun sesi gümbürdedi.

Nera'nın paltosunu baş üstü bölmesine yerleştirirken, zar zor duyulan soluğunu duydum. Gözlerim hemen ona kaydı. Gözleri kapalıydı ve elindeki çantayı o kadar sıkı tutuyordu ki tırnakları siyah deride izler bırakıyordu. Belli ki hâlâ uçmaktan korkuyordu. Ama adamlarının önünde zayıflık göstermektense her şeyi içinde yaşamayı tercih ediyordu.

Arkamı döndüm ve bakışlarımı güvenlik görevlilerine diktim.

"Tuvalete." Arka taraftaki küçük kapıya doğru başımı salladım. "İkiniz de. Hemen."

Açıkça kafaları karışmış bir hâlde bana baktılar.

"Tekrarlamama gerek var mı?"

Yerlerinden fırlayıp lavaboya doğru koşmaya başladılar. İlki kolu tuttu ve sonra bana baktı. "Şey. Burada ne kadar kalmamız gerekiyor?"

"Ben gelip sizi alana kadar! İçeri girin!"

Uçuş görevlisi uçağın kapısının yanındaki koltuğundan, "Yolcuların kalkış sırasında tuvaleti kullanmalarına izin verilmiyor, efendim," dedi.

"Hadi canım?" Kaşlarımı kaldırıp ceketimin içine uzandım ve omuz kılıfımın sol tarafında duran fırlatma bıçaklarından birini aldım. "Peki ya şimdi?"

Bıçağı fırlattım. Ucu, uçuş görevlisinin koltuğunun deri minderine, adamın bacaklarının arasına gömülürken boş bir ses çıktı. Adam sarsıldı, bana bakarken gözleri kocaman oldu.

"Tuvalete. Hemen."

Histerik bir şekilde başını sallayarak emniyet kemerini çözdü ve tuvalete koştu. Kapının mandalı arkasından kapandığında, taş kesilmiş hâlde oturan Nera'ya baktım, elleri hâlâ çantasının sapını boğar gibi tutuyordu. Onu çekip kucağıma aldım. Gözleri kapalıydı, nefesi hızlı ve yüzeyseldi, ne kadar korktuğu gün gibi ortadaydı.

“Sorun yok yavrum.” Elimin tersini yanağında gezdirdim. “Hepsi gitti.”

Nera uzun bir nefes vererek kollarını boynuma doladı. Yüzünü omzuma gömdüğünde şampuanının kokusu burun deliklerimi doldurdu. Vücudu yaprak gibi titriyordu, ben de onu daha da yakınımaya çekip sırtını sıvazladım.

“New York’a arabayla da gidebilirdik,” dedim saçlarına doğru. “Tıpkı şu Sırp herifle buluşurken yaptığın gibi.”

“Orada mıydın?” Boğuk kelimeleri uçağın motorlarının gürültüsüne karıştı.

“Evet. Dediğim gibi, Boston’a ayak bastığım andan itibaren gittiğin her yerde seni takip ettim. Sadece seni güvende tutmak istedim.”

“Seni hissettim. Arada sırada ensemde hoş bir karıncalanma oluyordu. Sen yakınımıdayken bunu hep hissettim.” Yavaşça doğruldu, gözleri benimkileri buldu. “Aklımı kaçırdığımı sanıyordum.”

“Hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi. Seni kollarımda, yanımda tutamamak.” Onu öptüm. “Ama artık benimsin. Güvendesin. Söz veriyorum.”

Kai’ın gözlerine baktım ve aynı anda hem bu kadar sıcak hem de bu kadar günahkâr olmasının nasıl mümkün olabildiğini merak ettim. Tıpkı onun gibi. Koruyucu melek ve bir iblis. Beni defalarca kurtarmaya devam eden ama aynı zamanda gittiği her yere ölüm götüren bir adam. Soğukkanlı bir katil. Bir kurtarıcı. Hayatımın aşkı. Ve bu dünyada katıksız güvenime sahip olan tek adam.

Tuttuğum saçları bıraktım ama avuçlarımı göğsünden aşağı indirirken gözlerimi onunkilere kilitledim. Tüm bu süre boyunca pantolonundaki çıkıntı bana baskı yapıyordu. Belindeki düğmeyi açıp fermuarı indirmeye başladığımda daha da sertleşti.

“Zihnim sözüne inanıyor ama bedenim ve sinirlerim hâlâ mantıksız bir korkunun pençesinde,” dedim. “Seni içimde hissetmeye ihtiyacım var, İblis.”

Elleri sırtımdan aşağıya, belime çıkan eteğimin üzerinden çıplak kıcıma doğru kaydı. Anlaştığımız gibi iç çamaşırı giymiyordum. Ilık nefesi yüzümü okşadı, parmaklarımı aletinin etrafına sarıp dışarı çıkarırken bakışları benimkilerden ayrılmadı. Uçak aniden alçaldı ve Kai’ın omuzlarını kavrayıp aletinin hemen üzerinde durana kadar öne doğru eğildim. Yolculuğumuz sarsıntılı bir hâl aldı ve başımızın üstündeki tabela bir sesle yandı.

“Lütfen yerinizde kalın ve kemerlerinizi bağlayın.” Hoparlörden pilotun sesi geldi. *“Şiddetli bir türbülans yaşıyoruz ama birkaç dakika içinde atlatacağız.”*

Derin bir nefes alarak kendimi Kai’ın aletinin üzerine bıraktım. Uçak sallanmaya başladı. Göğsümde panik patladı ama onun sert uzunluğuna oturmaya devam ettim ve içime kayan her santimle korkunun bir kısmı geri çekildi. Nefesimi kesen bir güçle kıcımı sıktı, parmakları tenime saplanırken göğsü şişti. Hızlı bir hareketle beni üzerine oturttu ve içimi dibine kadar doldurdu.

Her güçlü hamlesiyle birlikte tüm vücudum titriyor, nefesim kesiliyor ve başım dönüyordu. Beni kaldırıp tekrar aşağıya indirdi. Ve tekrar. Ve tekrar. Her girişiyle vücuduma zevk dalgaları gönderiyor, beni titretiyor ve kontrolsüzce inletiyordu. Çaresizce ona yapıştım, zevk dalgaları üzerime çökerken tırnaklarımı sırtına sapladım.

Bakışları doğrudan gözlerime odaklıyken gözünü bile kırpmadı. Uçağın alçak sesli gürültüsü ve zorlukla alıp verdiğimiz nefes sesleri, dünyamızdaki tek seslerdi. Kelime yoktu. Kelimelere ihtiyacımız yoktu. İblisimle benim düşüncelerimizi dile getirmeye hiç ihtiyacımız olmamıştı. Ben onun gözlerindeki bakışları okuyabiliyordum, tıpkı onun da benimkileri okuyabildiği gibi.

Güvendesin, diyordu gözleri.

Biliyorum, verdiğim cevabımdı.

Durmak bilmeyen aleti alttan içime saplanırken bedenim sarsıldı, her hamlesiyle daha hızlı ve daha derindi. Etrafımızdaki türbülans artıyordu ama artık korkmuyordum. O güvende olduğumu söylüyordu. Başımızın üstündeki bölme açıldı ve bir şey yere düştü. Parmaklarımı Kai'in saçlarının arasından kaydırıp ağzımı onunkine yapıştırdım.

Etrafımızdaki her şey sarsılıp titrerken, "Seni seviyorum," diye fısıldadım dudaklarına.

"Senin için yaşıyorum, Yavru Kaplanım." Sesi, açık ve gırtlaktandı, etrafımdan geçip giderken tarazlıydı.

Saçlarını avuçlayarak boşaldım, dağılırken nefes nefeseydim. O esnada daha fazla bagaj bölmesi açıldı ve etrafımızdan bir şeyler yağıp durdu.

Bu dünyada korkutucu adamlar vardı. Ancak Salvatore Ajello ile kıyaslandıklarında hepsi minik ördek yavruları gibi kalıyordu.

Görünüşiyle ilgili değildi. New York Don'unun diğer zengin iş insanlarından bir farkı yoktu. Pahalı olduğu bariz bir takım elbisesi vardı, bir saat ve sağ elindeki kalın alyans dışında mücevher yoktu ve aralarında gri teller olan koyu renk saçları

alışılmadık şekilde geriye doğru taranmıştı. Görünürde silah yoktu ama üzerinde silah olduğundan emindim. Yakınlarda koruması da yoktu. Yine de onunla aynı masada oturmak tüylerimi ürpertiyordu. Massimo'nun bu adamla neden iş yapmak istediğini anlamıyordum.

“Ee? Ne düşünüyorsunuz?” diye sordum rahatça.

Etrafta elliden fazla insanın yemek yediği lüks bir restoranda olmamıza rağmen, onun kopmuş bir kolu ya da belki de bir kafayı masamıza çarpmasını bekliyordum.

“İlgimi çektiğini söyleyemem, Nera.”

Bardağımyı kaldırıp limonatarımdan bir yudum aldım. “Neden? İlk yıl on milyondan fazla yatırım yapmaya hazırız. İkinci yılda bu miktarı ikiye katlarız.”

“Dushku ile iş yapıyorsunuz,” dedi sanki bu yeterli bir sebepmiş gibi. Ajello'nun sırf Arnavutlarla olan bağlantımız nedeniyle başarılı olacağı kesin olan bir iş birliğine neden itiraz ettiği beni aşıyordu ama belli ki Massimo bunun farkındaydı.

“Dushku ile tüm bağlarımı aylar önce kopardım. Artık onlarla hiçbir iş yapmıyoruz.”

Ajello tek kaşını kaldırdı. “Bunun özel bir nedeni var mı?”

“Artık yeni bir tedarikçimiz var.” Omzumu silktim, bu konuyu kapatmaya niyetliydim. İpleri elinde tutanın Massimo olduğunu ya da Dushku'yla ipleri koparmamı onun emrettiğini Ajello'nun bilmesine gerek yoktu.

“İlginç. Peki, gelecekte silahları ve mühimmatı nereden alacaksınız?”

“Drago Popov'dan.”

Ajello'nun gözlerinde tehlikeli bir kıvılcım çaktı. “Bir dakika lütfen.”

Ceketinin cebine uzandı. Gözlerim restoranın diğer tarafında duran ve elini arkasına götüren Kai'a kaydı.

Hayır. Ağzımı oynatıp başımı iki yana salladım.

Ajello telefonunu çıkarıp kulağına dayarken, “Bekçi köpeğine rahatlamasını söyle,” dedi başından savarcasına. “Eğer seni öldürmek isteseydim, çoktan ölmüş olurdun.”

Ona ağzım açık baktım. Adamın kafasının arkasında gözleri mi vardı?

“Sienna,” dedi telefona. “Kocanın artık Boston’la iş yaptığından bahsetmeyi unutmuşsun gibi görünüyor.”

Hattın diğer ucundan tiz bir kadın sesi geldi. Ne dediğini yakalayamadım ama epey neşeli gibiydi, sonra aniden konuşmayı kesti.

“Sana casusluk oyunların hakkında ne düşündüğümü söyledim, Ajello!” Telefondan hırlayan bir erkek sesi geldi. Adam öyle yüksek sesle bağıırıyordu ki her kelimesini duyabiliyordum. “Eğer benim için bir sorun varsa, beni nerede bulacağını biliyorsun. Bir daha karımı ararsan parmaklarını söküp kışına monte ederim. Belki o zaman hangi tuşlara basacağını çözersin!”

Hat kesildi. Kafa karışıklığıyla gözlerimi kırptırıp telefonunu kaldıran Ajello’ya baktım. Yüzünde zorlukla fark edilen bir gülümseme vardı.

“Görünüşe göre, doğrulandı,” dedi. “Popov’la iş yapma konusunda sana şans diliyorum, Nera. İhtiyacınız olacak.”

“Neden?”

“Çılgın yabanilerden oluşan bir ekip, her biri öyle. Ama yaptıkları işte iyiler. Ne yazık ki.” Sandalyesinden kalktı. “Massimo Arnavutları aradan çıkardığına göre, iş konuşmaktan mutluluk duyarım. Ağabeyine söyle, dışarı çıkıp dizginleri eline aldığı anda ondan telefon bekliyorum.”

Uzaklaşan sırtına bakakaldım. Bunu nasıl biliyordu? Hâlâ duyma mesafesindeyken Ajello’nun telefonu çalınca söylediklerini yakalayabildim.

“Hayır, Milene. Başka bir kedi daha almıyoruz. İki tane yeter de artar... Hayır, hamster da almıyoruz... Ufak olduklarını biliyorum. Yine de olmaz, *cara mia*... Evet, ben çok kötü bir adamım. Ben de seni seviyorum.”

BÖLÜM

Tuz yedi

“Dur,” diye kükredi Kai. Uçağın kapısında durmuş piste doğru bakıyordu.

Anında durup sırtına çarptım. “Sorun ne?”
“Emin değilim ama içimde kötü bir his var.” Silahını çıkardı. “Palyaço A. Git arabamı getir.”

O arabasının anahtarını adama uzatırken, “Lütfen korumalarım ‘palyaço’ deme,” diye homurdandım.

“Paltonu çıkar ve Palyaço B’ye ver. Adamın paltosunu giy.”

Emrini yerine getirdim ve hızlıca paltomu güvenlik görevlisiyle değiştirdim. Biraz kısa boyluydu ama yine de benim üç beden küçük kırmızı ceketimin içinde oldukça komik göründü.

Kai kokpitin eşiğinde duran pilota dönerek silahını adamın alnına dayadı. “Kuleyi ara. Pist ışıklarını ve buraya yakın olan diğer her şeyi kapatmalarını söyle. Hemen. Uçağın elektriğini de kes.”

Pilot başını sallayarak onayladı ve hava trafik kontrolünü telsizle aramak için koltuğuna geri döndü. Eğer burası normal

bir havalimanı olsaydı, bunların hiçbirinin olması mümkün olmazdı. Sanırım özel havaalanları garip taleplere alışkındı çünkü bir dakika sonra pist ışıkları ve ardından bölgedeki diğer tüm ışıklar söndü.

Kai'in arabası, uçağın kapısına yerleştirilmiş merdivenin yanında durdu. Güvenlik görevlisi sürücü tarafından çıktı, arka yolcu kapısını açmak için aracın etrafından dolandı ve bekledi. Bir örtü gibi çöken mutlak karanlıkta, arabanın aydınlanan iç kısmı ve farları kıyıdaki bir deniz feneri kadar parlaktı.

"Palyaço B, kapüşonu çek ve merdivenlerden in." Kai silahının ucuyla adamın sırtını dürttü. "Yavaşça."

Adam merdivenlerden inerken gözlerimi yeme sabitlediğim için kalp atışlarım üç katına çıktı. Asfalt yolu yarılamıştı ki gecenin içinde bir silah sesi patladı. Adam geriye doğru sarsıldı, sonra yere yığıldı.

Kai dışarı bir adım atıp soldaki bir şeye ateş etmeye başladı. Gelen ateş yakındaki her yüzeyden sekti. Diğer koruma korunmak için arabanın arkasına siper almaya çalıştı ama o da kaldırıma yığıldı.

"Yavrum, arabaya girmen gerek. Yerde kal."

Kamburumu çıkarıp merdivenden aşağı koşturdum. Kai arkamdan basamakları birer birer inerken kurşun yağdırmaya devam etti.

"Arkaya geç!" diye bağırdı silah seslerinin üzerinden. "Yerde kal!"

Arabanın içine dalıp kapıyı çarparak kapattım. Kai kaputun etrafından dolanarak silahını ateşlemeyi sürdürdü. Direksiyonun başına geçer geçmez gazı kökledi.

U dönüşü yaparken ciyaklayan teker seslerinin arasından, "Arka koltuğun altında," dedi.

Arka koltuğun kenarını tutup kaldırdım, katlayıp gizli bölmeyi açtım. Üç tabanca. Bir av tüfeği. Bir çeşit kısa tüfek. Tanımadığım iki makineli tüfek. Bıçaklar. El bombaları. Bir Uzi.

“AK-47,” dedi. “Yolcu koltuğuna at.”

AK-47’nin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı için silahlara bakakaldım. “Hangisi?”

“Ufak, kahverengi kabzalı. Büyük kavisli şarjörü var.”

Kısa tüfek. Silahı aldım ve yolcu koltuğuna bırakmak için döndüm. Ön camdan baktığım sırada birkaç metre önümüzden giden koyu renkli sedanı fark ettim. Ve yaklaşıyorduk. Hızla.

“Az önce bize ateş eden insanları neden kovalıyoruz?”

“Onları öldürebilelim diye, bebeğim. Yere yat.”

Bağırıp arabanın zemininde kıvrıldım, ellerimle başımı korudum. Sonraki saniyede iki araç çarpışıp aniden durduğunda şiddetli bir sarsıntı ve gürültü sesi geldi. Şoför koltuğunun arkasında eğilebildiğim kadar eğildim, tepemde otomatik silah sesleri patlarken derin nefesler alıp verdim.

Yardım etmeli miydim?

Berbat bir nişancıydım.

Önemli değildi.

Arka koltuğu tekrar kaldırarak elime geçen ilk silahı aldım. Beklediğimden çok daha ağırdı. Şarjörü kontrol ettim, doluydu ve kapı kolunu çektim. Açık kapıyı siper olarak kullanarak doğruldum ve silahı iki elimle kaldırdım.

Koyu renkli sedan yan durmuştu, sol tarafı derin bir şekilde çökmüştü. Adamın biri şoför kapısının yanında yüzüstü yere yığılmıştı, kıpırdamıyordu. Kai ikinci tetikçiyi ön yolcu kapısından dışarı sürüklemekle meşguldü. Arabanın arkasında başka kimse görünmüyordu; görünüşe göre desteğime ihtiyaç yoktu. Safrayı yutup kusmamak için çabaladım ve yüzüne bakmak için onu çevirdim.

Bay View kumarhanesindeki güvenlik görevlilerinden biriydi. Bu piç kurusunu son altı aydır haftada en az bir kez gördüğüm için oldukça emindim.

Izdırapla dolu bir haykırış sessizliği bozdu. Ayağa fırlayıp arabanın etrafını dolandım. Kai avını yere yatırmıştı ve adamın kolunu kırma aşamasındaydı. Tetikçinin diğer kolu hareketsiz ve garip bir açıyla yanında duruyordu.

Çat.

Adam haykırınca irkildim. Yüzü bana dönük olmadığı için neye benzediğini göremiyordum.

Kai dönüp adamın bacağına tutarken, “Yavrum. Bagajımı açıp yeterli alan olup olmadığına bakabilir misin?” dedi sohbet edercesine.

“Ne için yeterli alan var mı?”

Çat.

“Dostumuzu koymak için,” dedi adamın haykırışlarının üzerinden ve diğer bacağına tuttu.

“Şey... Bu gerekli mi?”

“Evet.” *Çat.* Daha güçlü bir çığlık geldi. “Onu bağlayacak ipim yok. Seni öldürmeye çalıştıktan sonra kaçmasını riske alamam. Geri döndüğümüzde onu sorgulama niyetindeyim.”

“O kadar uzun süre hayatta kalacağını sanmıyorum.”

“Kalacak.” Kai kırık uzvu bıraktı ve yere düştü, sonra adamı ceketinin arkasından kavrayıp çevirdi. “Sadece eklemlerinden kırıdığımın emin oldum. Açık kırık yok. Onları sohbetimiz için saklıyorum.”

Tetikçiye baktım. Yüz hatlarını açıkça göreceğim kadar ışık yoktu, bir adım yaklaştım ve nefesim kesildi. “Armando?”

Armando’nun gözleri geriye dönüp bilincini kaybetmeden önce aldığım tek cevap, acı dolu bir inilti oldu.

“Bagaj, yavrum.”

Başımı sallayıp Kai'ın arabasına koşturdum.

Sıradan spor çantası büyüklüğünde iki sırt çantası bagajda yer kaplıyordu ama kaldırmak için tuttuğumda hareket bile ettiremedim. İçine bakmak için fermuarı açtım ve ağzım açık kaldı. İçeride mühimmat kutularıyla doluydu. İkinci çantada daha fazla mühimmat ve çeşitli kalibrelerde silahlar vardı.

“Onları unutmuşum,” dedi Kai yanımdan. “Onları arka koltuğa koyayım.”

Baygın Armando'yu tutuşunu değiştirdi, gevşek bedeni sol kolunun altına aldıktan sonra çantaları taşıdı. Bagajda yer açan Kai, Capo'mu sanki adam bir bez bebekten başka bir şey değilmiş gibi boş yere bıraktı, kırık uzuvları ayarladı ve bagajı çarparak kapattı.

“Armando olduğuna inanamıyorum,” dedim kapalı bagaja bakarak. “Brio ya da Primo çıksaydı anlardım. Aile'nin başında bir kadın olmasının Cosa Nostra için bir utanç olduğunu söyleyip duruyorlardı.”

“Görünüşe göre ne derlerse desinler senin liderliğinden memnunlar. Yine de seninle ilgili kötü konuştukları için onları öldüreceğim.” Yanağımı avuçlayıp gülümsedi. “Üvey ağabeyinin yönetimi devralmasına izin vermek istediğinden kesinlikle emin misin?”

“Evet. Ayrıca Brio ya da Primo'ya dokunmayacaksın.”

Kai'ın gülümsemesi genişledi. “Tamam. Onlara dokunmayacağım.”

Saçları çatışma sırasında bir ara çözülmüştü ve yüzüne gelişigüzelce dökülüyordu. Mavimsi parıltı sert yüz hatlarına düşüyor, çenesinden kayan yağmur damlalarının ısıltılarından yansıyor. Yağmurun başladığını bile fark etmemiştim. Ya da kontrol kulesinin pist ışıklarını açtığını.

Hayatımı kurtarmıştı.

Yine.

“Ee...” Sesim boğuldu. “Bu bittiği anlamına mı geliyor?”

“Onu sorguladığımda kesin olarak bileceğiz. Ama evet, muhtemelen. Eğer işin içinde başkası olsaydı işi yapması için bir keşi göndermezlerdi.” Dudaklarını ısırdı. “Yine de ne olur ne olmaz diye bu gece arazideki güvenliğin daha sıkı olmasını sağlayacağım. Sen ve Lucia güvende olacaksınız.”

Kai’in gömleğinin önünü kavradım ve kollarına atladım. Ağzlarımız ısıklar ve öpücüklerden bir fırtınayla çarpıştı. Elleri kıcımı kavrayıp beni bagaj kapağına yatırdı, çıplak tenim soğuk, kaygan yüzeyle temas edince çığlık attım.

“Korkarım bunun beklemesi gerekecek. O güzel ıslaklığının üşütmesini istemem.” Beni tekrar kollarının arasına alırken alt dudağımı emdi. Birkaç adım attıktan sonra beni yolcu koltuğuna indirdi, sonra takım elbisesinin ceketini çıkarıp üzerime örttü. “Daha iyi misin?”

“Evet,” diye fısıldadım.

Kai arabanın etrafından dolanıp direksiyonun başına geçti. Geri vitese alıp gazı kökleyerek otoyola doğru ilerlemeye başladığında tekerlekler ciyakladı.

Sadece işten sonra eve giden iki insan.

Bagajda kırık uzuvları yüzünden inleyen bir konukla birlikte.

Kapıyı açtığımda Timoteo’ya, “Lütfen Bay Mazur’a bodrumu göster,” dedim.

Kâhyanın bakışları arkama kaydı ve Armando’nun bedenini bir patates çuvalı gibi omzuna atmış duran Kai’ı görünce gözleri pörtledi.

“Elbette,” diye mırıldandı kâhya. “Lütfen beni takip edin, efendim.”

Kai başını salladı, sonra eğilip kulağıma fısıldadı.

“Armando’yu biraz sakinleşmesi için aşağıya bırakacağım, sonra da başladığımız işi bitirmek için yukarı geleceğim.” Elini kalçama koydu, sonra karnımdan aşağı kaydırды ve elini bastırdı. İniltimi zor tuttum.

Kai koridorda ilerleyip kâhyanın açık tuttuğu bodrum kapısına doğru giderken onu gözlerimle takip ettim. Armando’nun başı ve deforme olmuş kolları, iblisimin sırtında sağa sola sallanıyordu. Alt katın kapısı kapanır kapanmaz hızla yukarı çıktım.

Oturma odasına adım attığım anda Zara kanepeden fırladı, gözleri karmakarışık olmuş saçlarımda, yarısı dışarı çıkmış bluzumda ve Kai’in sırlıslam olmuş ceketinde gezip çamurlu ayakkabılarımda durdu. “Nera? Ne oldu sana?”

“İndikten sonra uçaktan çıkmaya çalışırken pusuya düşürüldük.” Yüzüme düşen saç tutamlarını kenara çektim.

“Ne?! Nasıl?!” Odayı hızla geçti. “Sen iyi misin?”

“Evet. İyiyim. Kai yukarı gelmeden Lucia’yı kontrol edeceğim. Akşam yemeğinde ne yedirdin?”

“Sebze yahnisi. Nera! Sana kim saldırdı?”

“Armando’ydu. Kai onu bodrumdaki odalardan birine götürdü ama onunla sonra ilgilenecek. Sabaha sana her şeyi anlatacağım. Şey... Lucia’ya göz kulak olduğun için teşekkür ederim ama artık cidden gitmen lazım.” Belini tutup onu hafifçe kapıya doğru ittim. “İyi geceler.”

Zara kapıda durup omzunun üstünden bana baktı. “İyi misin?”

“Evet. Sadece Kai’i bekliyorum. Her an burada olabilir. Daha önceki bir tartışmayı bitirmemiz lazım.”

Kız kardeşim gözlerini kırptırdı. “Tartışma mı?” diye sordu ama sonra yanaklarına renk gelirken gözleri kocaman oldu. “Oo. Şey... Ben artık gideyim.”

O kapıdan çıkar çıkmaz telefonumu ve çantamı yemek masasının üzerine bıraktım ve Lucia’nın odasına gittim. Kai’ın aldığı pelüş kaplanını kolunun altına sıkıştırmış uyuyordu. Yatağın kenarına oturdum ve kızımın çenesini hafifçe okşamak için uzandım.

“Artık her şey iyi olacak,” diye fısıldadım. “Baban güvende olacağımıza söz verdi. Ve verdiği sözü tuttu.”

Arkamdan keskin bir nefes sesi geldi. Arkamı döndüğümde Kai’ı eşikte, kapının çerçevesini mengene gibi kavrarken buldum. Yüzü kâğıt gibi solgundu.

“Seni duyabilirdi. Daha dikkatli olmalısın.”

“Nasıl olsa yakında ona söyleyeceğiz. Bunu bilmeyi hak ediyor.” Ayağa kalkıp aramızdaki mesafeyi kapattım. “Sen, onun gerçeği bilmesini hak ediyorsun.”

“Asla.” Kızımızı izledi, çenesi sert bir çizgi gibiydi.

Çenesini avuçlarımın arasına alıp başını aşağı çekerek bana bakmasını sağladım. “Neden?”

“Ona babasının ne olduğunu söyleyeceksin?” dedi dişlerinin arasından. Ses tonu ters olsa da her kelimesi acı ve kederle doluydu. “Kiralık katil olduğunu mu? Büyükbabasını öldüren bir cani olduğunu mu? Kendi adını bile hatırlamayan biri olduğunu mu?”

“Hayır bebeğim.” Parmaklarımın ucuna kalkıp çenesini öptüm. “Ona babasının Kai Mazur olduğunu söyleyeceğim. Yıllarca bana göz kulak olan, beni güvende tutan adam. Benim için kurşun yiyen adam. Bizi koruduğu için haftalardır neredeyse hiç uyumayan adam. Kendisi dinlenmek yerine saatlerini sadece kızının uyumasını izleyerek geçiren adam. Koruyucu me-

leğimiz. Hayatımın aşkı.” Dudaklarımız birbirine değene kadar başını çektim. “Onu ve annesini her şeyden çok seven adam. Tıpkı bizim onu sevdiğimiz gibi. Kızımıza bunu anlatacağım.”

“Nera...” diye fısıldadı ağzıma doğru.

“Kai. Seni sevmemiz için bana... *Bize* izin ver. Lütfen.”

Ağır, acı dolu bir soluk ciğerlerini terk etti. Gözlerini yumup alnını benimkine dayadı. “Hayalini kurduğum ama gerçekleşeceğini ummaya asla cesaret edemediğim bir rüya. Benim gibi insanların böyle hırslarının olmasına izin verilmez, Yavru Kaplan.”

“Eh, bundan böyle hayallerimizi yaşayacağız.” Onu öptüm. “Geri kalan her şeyin cehenneme kadar yolu var.”

Bir yerlerde telefonum çalmaya başladı. Kai’in elini tutup sese doğru koştururken onu da yanımda çektim. Sadece lanet şeyi kapatmak istiyordum ama gözlerim parlak ekrana kayınca vücudum kaskatı oldu.

“Ajello.” Titredim. “Neredeyse hiç aramaz. Bunu açmam lazım.”

“Senin için o psikopatı öldürmemi ister misin?”

“Hayır. Ben sadece...” Ekrandaki isme bakarken mırıldandım. “Şu anda onunla konuşacak ruhsal durumda değilim ama konuşmak zorundayım.”

“O zaman sanırım sana bu konuda yardım etmeliyim.” Telefonu elimden aldı. “İç çamaşırı giymedin, değil mi yavrum?”

“Hayır. Neden?”

İblisimin dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Telefonu yemek masasının üzerine koydu ve hoparlörü açtı.

— Kai —

“Umarım uygunsuz bir an değildir, Nera.” Hattan Ajello’nun sesi geldi.

Eteğinin düğmesini çözüp giysiyi üstünden çıkarırken gözlerimi yavruma sabitledim.

Pantolonumun fermuarını açmamı izlerken sakın bir sesle, “Hiç de değil,” dedi. “Sizin için ne yapabilirim Bay Ajello?”

Kolumu Nera’nın beline dolayarak onu masanın üzerine kaldırdım. Başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama parmağını dudaklarına götürüp başımı iki yana salladım. Sonra güçlü bir hamleyle aletimi içine gömdüm.

“Dönüşünüz sırasında bazı sorunlar yaşadığınızı duydum. Her şey yolunda mı?”

Nefes almasını bekledikten sonra tekrar içine daldım. Telefon masanın ortasına doğru kaydı.

“Oldukça iyiyim.” Nera kolunu boynuma dolayıp dudaklarını ıslattı. Yanakları kızarmış ve aletim içindeyken günahın vücut bulmuş hâli gibi görünüyordu. “Peki bu bilgiyi nereden aldınız, Bay Ajello?”

“Kaynaklarım var.”

Bileklerinden tutarak masanın kenarına doğru götürdüm.

“Sıkıca tutun,” diye fısıldadım.

Nera ahşap yüzeyi kavradı. Sağ elim ensesindeydi, diğer elimle nefis kucığını avuçladım.

“Birbirimizi gözetlememe konusunda anlaştığımızı sanıyordum.” Tekrar içine daldığımda sırtını gerdi.

“Belirli lokasyonları gözetleyen adamlarım var. Özel hava limanları da dahil.”

“Neden şaşırmadım acaba?” Ben hızımı artırırken Nera’nın ağzından boğuk bir inilti çıktı. Dudakları titriyor, nefesi kesiliyordu. “Aramanızın nedeni bu mu?”

“Hayır. Üvey ağabeyine bir mesaj iletmeni istiyorum.”

“Dinliyorum.”

Nera'nın çenesini parmaklarımın arasına alıp dudaklarını dudaklarımla ele geçirdim. Tadı yağmur, rüzgâr ve güneş gibiydi. Hayatın kendisi gibi. Aletimin etrafında titreyince boşalmaya başladığını hissettim. Dudaklarım son bir kez ısırıdıktan sonra çekildim ve onu dikkatlice masaya indirdim. Bana hüsrân ve kafa karışıklığı karışımı bir bakış attı. Bakışlarımı ayırmadan bacaklarını araladım ve ortasına doğru eğildim.

“Çıtını çıkarma,” dedim ve yüzümü onun tatlılığına gömüp klitorisini sertçe emdim.

“Massimo'ya söyle, bana borçlu...” İtalyanın sözlerinin geri kalanını kaçırdım.

Nera'nın tüm vücudu titredi. Klitorisini bırakıp dilimi deliğinde olabildiğince derine kaydırđım.

“...Ne için olduğunu bilecek. Bir gün, bunu tahsil edeceğim,” diye ekledi Ajello.

Doğrulup aletimi az önce dilimin olduğu yere kaydırđıgımda, Nera çoktan kendinden geçmiş bir şekilde titriyordu. Avucumla ağzını kapatıp dibine kadar daldım.

Telefon bağlantısı kesildi.

Ve Nera elime doğru çığlık attı.

BÖLÜM

otuz sekiz

Fransız pencerenin üzerindeki perdeler yanlara doğru çekilmişti, ufkun üzerinde yükselen güneşin ilk ışıkları, Rafael'in bahçede dolaşan adamlarını görmemi sağlıyordu. Nera'nın ince kolunu okşadım, omzundan başlayıp avucuna kadar indim. Onu uyandırmamaya dikkat ederek elini dudaklarıma doğru kaldırdım ve parmak uçlarına bir öpücük kondurdum. Elini göğsüme indirirken gözlerim yüzük parmağına takıldı.

Hayatına tekrar girmeme izin verdiği andan beri, onu benim olarak işaretleme dürtüsü beni gece gündüz pençeliyordu. Törene inanmıyordum. Onu kendime ait kılmak için isimsiz bir memurun elime tutuşturduğu aptal bir kâğıt parçasını imzalamama gerek yoktu. Ya da komik kıyafetler giyen bir moruğun onu öyle ilan etmesine. Yavrumu benden çalmak için ona yaklaşmaya cüret eden olursa boynunu kırardım. Ama yine de... Yüzük parmağını bir kez daha okşadıktan sonra komodinden telefonumu alarak yataktan çıktım. Banyoya gidip kapıyı arkamdan hızlıca kapatırken, konuşarak metin yazdırma uygulamamda Felix'in numarasını buldum.

06.34 Kai: Benim için bir şey yapmanı istiyorum.

Bir dakika sonra, bir ses dosyası geldi. Yani okuma konusundaki küçük sorunumu unutmamıştı.

06.35 Felix: UYUYORUM!!

06.36 Kai: Bu acil.

06.36 Felix: Yine aç, susuz ve bir çöplükte ölüyor musun? Çünkü eğer o durumda değilsen, SIKIK ŞEY BEKLEYEBİLİR.

06.38 Kai: Hayır. Bir rahibe ihtiyacım var. Evlenmek istiyorum.

Cevapsız birkaç dakika geçti ve sonra:

06.40 Felix: Bana konumunu gönder ve olduğun yerde kal. Yine Meksikalılar mı? Sergei'yi yollayıp seni almasını sağlayacağım. Sana en son ne zaman ilaç verdiler?

06.41 Kai: Kafam iyi değil. Bana bir rahip bul ve gün sonuna kadar teslim et, yoksa seni bir dahaki görüşümde yavaşça bağırsaklarını deşerim.

Yatağıma dönerken adresi gönderdim ve telefonu komodinin üzerine geri attım.

Nera kıpırdanıp yanımdaki yastıktan başını kaldırdı. "Saat kaç?"

"Yediye geliyor." Onu tekrar kollarıma çektim, yüzüne düşen koyu sarı saçlarından bir tutamı ittim ve burnundan öptüm.

"Sence Armando'yu gece boyunca bodrumda bırakmak akıllıca mıydı?"

"Eğer aşağıdaki şarap için endişeleniyorsan, endişelenme. Kolları kırıkken içemez."

"Şarap için endişelenmiyorum. Ya şoka girip öldüyse?"

"Birkaç kırık kemik yüzünden ölmez. En azından hemen ölmez. Kahvaltıdan sonra gidip onu sorgulayacağım. Olaya karışan başka biri olup olmadığını bilmemiz gerekiyor."

Nera daha sıkı sarılıp burnunu boynumun kıvrımına gömdü. “Massimo’nun çıkacağı ve bu tımarhaneyi geride bırakacağımız günü iple çekiyorum.”

“Ama sen muhteşem bir Donna oldun, yavrum. Eğer istersen—”

“Üvey ağabeyimi öldürmeni istemiyorum, Kai. Ama teklifin için teşekkürler.” İç çekti. “Ben sadece hepimiz; sen, ben, Lucia ve Zara, tüm bunlardan uzak kalalım istiyorum. Büyük bir ev. Kocaman bir bahçe. Lucia’nın oynayabileceği bir sürü hayvan.”

“Ve yakınlarda hiç komşu olmasın.”

Nera boynuma doğru güldü. “Ve hiç komşu yok.”

“Üvey ağabeyinin serbest kalmasına ne kadar var?”

“Beş ay daha.”

Yatak odasının kapısı gıcırdayarak açıldı.

Başımı hızla kaldırdım ve eşikte duran, bir elinde kaplan pelüşünü, diğerinde saç fırçasını tutan Lucia’ya dehşet içinde baktım. Yatakta Nera’yla birlikte yatışımızı inceliyordu, gözleri benden annesine kayıyordu. Sonra bakışlarıma kendi cesur bakışlarıyla karşılık verdi.

“Yavru Kaplan?” diye fısıldadım. “Ne yapmalıyız?”

“Neden anneme ‘Yavru Kaplan’ diyorsun?” Lucia’nın minik sesi odadaki sessizliği bozdu.

“Şey... Iıı...” Yardım alma umuduyla Nera’ya bir bakış attım ama sadece eline doğru kıkırdadı. “Bu bir takma ad.”

“Neden ona *takla* adla sesleniyorsun?”

“Çünkü... Onu seviyorum.”

Lucia sanki bunu düşünüyormuş gibi burnunu kırıstırdı.

“Ben de *takla* ad istiyorum,” dedi ve yatağa tırmanmak için halının üzerinden uçarak geçti. Onun yatağa çıkıp sürünerek aramıza girmesini izlerken kalbim kaçak bir tren gibi hızla yol alıyordu.

“Tamam.” Zar zor bir cevap verdim. “*Tygrysek*’e ne dersin? Bebek kaplan demek.”

“Sevdim.” Saçımdan bir avuç alıp taramaya başladı. “Benim de *takla* adım var annecim. Rapunzel Adam da beni seviyor.”

Ciğerlerim öyle bir kasıldı ki nefes alamadım. Nera’nın eli benimkini tutup sıkıttı.

“Evet.” Zar zor konuşmayı başardım. “Seni çok seviyorum, Lucia.”

“Biliyorum.” Bana baktı, gözlerimin ta içine. “Acıtsa da saçını güzelleştirmeme izin veriyorsun. Tabii ki beni seviyorsun.”

İçime bir sıcaklık yayıldı, patlayan bir yıldız kadar yakıcıydı. Beni ele geçiren duyguların saldırısı yüzünden neredeyse eriyordum. Uzanıp elimin tersiyle Lucia’nın yumuşak yanağını dikkatlice okşadım. İki Yavru Kaplanıma olan koşulsuz sevgimin derinliğini anlayabileceğinden emin değildim.

“Damarlarımdaki son damla kana kadar seni seveceğim, *tygrysek*,” diye fısıldadım.

“İyyy.” İğrenmiş bir yüz ifadesi yaptı. “Kan istemem. Kahvaltı istiyorum. Yine kurabiye ve ketçap alabilir miyim?”

Nera yanımdan, “Hayır,” dedi ve eliyle gözlerini ovuşturdu. Bütün bu konuşma boyunca sessiz kalmıştı. “Ama Kai’a senin için meyveli yulaf ezmesinin nasıl yapıldığını gösterebiliriz.”

“Tamam. Yulaf ezmesi çok lezzetli.” Lucia omzunu silkti, atkuyruğundaki lastik tokayı çıkardı ve saçıma takmaya çalıştı. “Öbür sefer annem bana yulaf ezmesi yaptığında bir sürü gürültü oldu ve çok yağmur yağdı, bu da annemi üzdü. Ama o zaman annem bana bir sır vermişti. Babamın uzun zaman önce fırtınada kaybolduğunu söyledi. Ama bir gün bizi bulacakmış. Sen benim babam mısın, Rapunzel Adam?”

Sanki biri üzerime bir dağ bırakmış gibi hissettim, ağırlığı göğsüme yüklendi. Hareket edemedim. Nefes bile alamadım.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama dudaklarımdan hiç ses çıkmadı.

“Evet,” dedi Nera sesi çatlayarak. “Sonunda bizi buldu.”

“Ya. Güzel.” Lucia ciddi bir tavırla başını salladı, sonra hızlıca saçımı çekti. “Bir daha kaybolma.”

Gözlerimi kapatıp başının üstünü öptüm. “Bir daha asla. Söz veriyorum.”

BÖLÜM

Ataz dokuz

“**B**ugünkü toplantıyı başka bir tarihe ayarlamamız gerekiyor.” Hattan Brio’nun sesi geldi. Sesi çok tuhaf geliyordu. “Kendimi iyi hissetmiyorum.”

“Pekâlâ,” dedim. “Primo’yu çağırıp bu ayki rakamların üzerinden geçerim.”

“Korkarım Primo da rahatsız. Hâlâ hastanede. Doktorlar yemek borusundaki yapıştırıcı kalıntılarını çıkarmaya çalışıyorlar.”

“Ne?”

Brio cevap veremeden öksürük krizine girdi. “Size saygısızlık ettiğimiz için ikimiz de çok özür dileriz. Lütfen Bay Mazur’a bunun bir daha olmayacağına dair güvence verin.” Sonunda kelimeleri hırıltıyla da olsa çıkarmayı başardı.

Lucia’nın tezgâhın üzerinde oturduğu mutfığa doğru bir bakış attım. Kai onun arkasında durmuş, saçlarını örüyordu. Lucia saçını onunki gibi yaptırmak istemiş ve benim yapmama izin vermemişti.

“Ona haber veririm, Brio.” Telefonu kapattım ve iblisime yaklaştım. “Kahvaltıdan sonra nereye gittin?”

“Sana çiçek almaya.”

Gözlerim yemek masasının üzerindeki kırmızı lale buketinde dolaştı. “Ve hepsi bu mu?”

“Dönüş yolunda küçük bir iş halletmem gerekmiş olabilir.” Kai omzunu silkti.

“Capo’larımın mı ilgiliydi?”

“Onlara elimi bile sürmedim yavrum. Sadece kirli ağızlarım genişçe açmalarını istedim.”

“Kai—” diye başladım ama telefonum tekrar çaldı. Kapıdan arıyorlardı.

“Kapıda iki adam var, içeri alınmak istiyorlar Bayan Leone,” dedi bekçi. “Bay Mazur’un arkadaşları olduklarını ve ona bir teslimat yapacaklarını söylüyorlar. Bay Mazur’u aramaya çalıştım ama cevap vermiyor.”

“Kapıdaki bekçi arıyor.” Kai’a baktım. “Bir teslimat mı bekliyorsun?”

“Evet.” Telefonu elimden alıp kulağıyla omzu arasına sıkıştırdı ve Lucia’nın saçını örmeye devam etti. “İri, sarışın bir adam? Isıkla son derece sinir bozucu bir melodi çalıyor?”

“Evet,” diye cevapladı bekçi. “Ve başka bir adam. Koyu renk saçlı. Pek memnun görünmüyor.”

“Geçmelerine izin ver.”

“Arkadaşların mı?” diye sordum.

“Evet.” Kolunu Lucia’nın beline dolayıp onu kaldırdı ve beline oturttu. “Hadi istediğim paketi getirmişler mi diye gidip bakalım.”

“Paket mi?” Kai’ı merdivenlerden aşağı takip ederken sordum. Lucia onun tişörtünü tutuyor, tepesinde sevimli bir fiyongu olan mavi postışı Kai’ın başının tepesine takmaya çalışı-

yordu. Kai'in uzun saç örgüsü, ana kata inerken sırtında bir o yana bir bu yana sallanıyordu, ucu Lucia'nın pembe saç tokasıyla bağlanmıştı. "Peki paketin içinde ne var?"

"Bir rahip."

Kaşlarımı çattım. Bir rahip mi? Gerçi açıklama istemeye vakit yoktu çünkü Kai çoktan ön kapıyı açıyordu. Onu dışarı kadar takip edip garaj yolumuzda duran iki adama baktım.

Biri eski püskü bir cipin kaputuna yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Koyu gri kargo pantolon ve siyah bir tişört giymişti. Yüzü ve boynu dışında derisinin görünen her santimi dövmeyle kaplıydı. Saçları sarının en soluk tonuydu.

Diğer adam, iri gövdesine eldiven gibi oturan, ısmarlama siyah bir takım elbise giyiyordu. Parmaklarını siyah sedan arabasının tavanına vurarak ritim tutarken kaşlarım sertçe çatmıştı.

Kai, kaşları çatık adama bakarak, "Seni beklemiyordum," dedi.

"Albert bana yardım etmesi için Az'a şantaj yaptı," dedi sarışın olan. "Yaşlı yarasaya bir sürü iyilik borcu var."

"Albert kim?" diye sordu Kai.

"Felix'i diyor. Sorma," diye yanıtladı esmer olan, yani Az ve elindeki küçük kumandaya bastı. "Şu işi bitirebilir miyiz? Boston'da yapacak başka işlerim var."

Arabasının etrafından dolanıp bagajın üzerine eğildi. Aracın içinden tuhaf sesler geliyordu.

"Sessiz ol," diye bağırdı, sonra bagajdan bir adamı çekip çıkardı.

Adamın elleri önünde bağlıydı ve ağzında bir tıkaç vardı. Az onu sürüklerken kıvranıp durdu, sonra da adamı getirip Kai'in birkaç metre önüne bıraktı. "Bu benim katkım."

"Bende iki tane var!" Sarışın sırtıp arabanın arka kapısını açtı. "Ve benimkiler durum için giyinmiş bile."

Uzun, siyah bir cübbe giymiş, elleri ve ayakları bağlı bir adamı, ardından da benzer durumdaki bir başka adamı çıkardı ancak bu adam karmaşık altın detaylarla süslenmiş beyaz bir cübbe giymişti.

“İsteğini tam olarak belirtmemişsin.” Mutlu sarışın, iki adamı da bize doğru çekerken Noel sabahındaki bir çocuk gibi ılık saçıyordu. “Size bir Ortodoks, bir de Katolik getirdim. Az’ınki Protestan. Şimdi hepsinden birer tane var. Seçiminizi yapın.”

“Hay sikeyim.” Kai yanımda iç çekti ve burun kemerini sık-tı. “O bir rahip değil, Belov.”

“Ne?”

“Bu,” Kai cipten çıkarılan ilk adamı işaret etti, “siyah cüppe-li olan... O lanet olası bir YARGIÇ!”

“Aa? Nikâh kıyamaz mı yani? Siktir ya. Onu gebertip sana yeni bir tane getireceğim.”

“Nikâh mı?” dedim kafa karışıklığıyla. “Ne nikâhı?”

“Gelin bu mu?” Belov parmağıyla beni işaret etti. “İyi birine benziyor. Senin gibi bir orospu çocuğuyla evlenmek istemesine ne sebep oldu?”

“Kai? Neler oluyor?” diye sordum.

Bana baktı, gözleri benimkileri delip geçiyordu. “Evleniyoruz.”

Ciğerlerim hava çekmeyi bıraktı. İblisime baktım ve kalbi-min hızı önce ikiye, sonra üçe katlandı. “Evleniyor muyuz?”

Sarışın adam, “Zavallıya seninle evlenmek isteyip istemedi-ğini bile sormadın mı?” diye üsteledi.

“Kapa çeneni, Belov,” diye hırladı Kai, bakışları benimki-lerden hiç ayrılmadı. “Sen benim yaşama sebebimsin, yavrum. Ve bu hayatta, benim olduğumu onaylamak için bir imzaya ya da törene ihtiyacım yok. Sen benimsin. Ve ben de seninim, vücudumun her hücresiyle. Son nefesime kadar. Ve hatta yok olduğumda bile, öbür dünyada beni ne bekliyorsa.” Yanağımı

avucunun içine alıp başını eğdi, burunlarımız neredeyse birbirine değecekti. “Ama bu işi doğru yapmak istiyorum.”

Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak, “Yani üç rahip mi kaçırdın?” dedim.

“Görünüşe göre sadece ikisi öyle. Ve bir yargıç. Benimle evlenir misin, Yavru Kaplanım?”

Parmaklarımı saçlarına gömerek onu öptüm. “Hayatımın her günü.”

“Annecim. Babacım,” diye seslendi Lucia Kai’in kucağından. “Öğle yemeğinde kurabiye ve ketçap alabilir miyim?”

Kai ile birbirimizin dudaklarına doğru, “Evet,” diye fısıldadık.

“Çocuğun mu var? Ve öğle yemeğinde kurabiye yemesine izin mi veriyorsun?” Mutlu arkadaşının sesi sözümüzü kesti. “Bu çok sağlıksız.”

“Üç kadar sayacağım Belov,” dedi Kai ağzımı yağmalamaya devam ederken. “Eğer bitirdiğimde hâlâ oradaysan, seni boğacağım.”

“Nankör orospu çocuğu,” diye homurdandı Belov. “Bir dahaki sefere güzel bir rahip seçkisine ihtiyacın olduğunda başkasını ara. Hem senin saçındaki o bok da ne öyle?”

Uzun, siyah cüppeli, sırık gibi adam geniş ofiste etrafına bakındı, gözleri bir çıkış yolu arar gibi etrafta çılgınca geziniyordu. Sonunda kaçış olmadığını ve etrafta ona yardım edecek kimse olmadığını fark etti ve bakışlarını bana çevirdi.

“Daha önce hiç evlilik töreni yapmadım,” diye kekeledi ve gömleğinin yakasını çekti.

“O zaman doğaçlama konusunda harika olsan iyi edersin,” dedim ve kadınıma yanıma daha çok çektim. “Önce hangisiyle başlamak istersin bebeğim? Ortodoks, Protestan ya da yargıç.”

“Şey... Bir tercihim yok.” Nera parmak uçlarına kalkıp kulağıma fısıldadı. “Belki de önce onları çözmelisin. Biraz ödleri kopmuş gibi görünüyorlar.”

Toplantı masasının karşısında duran üç adama baktım. Yargıç hâlâ yakasını çekiştiriyor, elleri titriyordu. Ortodoks rahip, beyaz cüppeli, yaşlı adam, sırtını dik tutup soğukkanlı görünmeye çalışıyor ama alnından kova dolusu ter akıyordu. Bir de dağınık saçları ve burnunun üzerinde yamuk duran gözlüğüyle, yirmili yaşlardaki Protestan rahip vardı ki o her an kusacak gibi görünüyordu. Yüzü o kadar solgundu ki rengi yeşile çalıyordu.

“Birkaç dakika daha böyle idare edecekler,” dedim ve üç adama başımı salladım. “Hadi üçünü birlikte aynı anda yapalım.”

“Aynı anda mı?” dedi yeşil suratlı adam. “Ama... Farklı ritüellerimiz var. Yeminler farklı. Peki ya—”

“Ben lanet olası bir yargıcım!” diye bağırdı siyah giysili adam, bağlı ellerini havaya kaldırdı. “Siz delilerin hepsini hapse tıkacağım!”

“Düğünlere bayılırım,” diye cıvıldadı sağ tarafımdaki Sergei. “Atıştırmalık bir şeyler getirmeliydim.”

“Belov,” diye uyardım ama yargıç kelepçeler ve ömür boyu hapis cezaları hakkında bağırmaya devam ederken salak herif saçmalamaya devam etti. Çılgın Rus’un kalmasına izin vermemeliydim ama bir sağdıca ihtiyacım olduğu konusunda ısrar etmişti.

“Biliyor musun, benim düğünümde sadece bir rahip vardı,” dedi. “Üç tane olması çok daha neşeli oluyor. Burada işiniz bittiğinde onları Şikago’ya götürüp beni ve karımı yeniden evlendirmelerini sağlayacağım. Angelina buna bayılacak...”

Masanın diğer tarafında yargıç hâlâ tehditler savurarak kükrüyor ve parmağını bana doğrultuyordu. Yanındaki Ortodoks rahip kıpırdanıyordu, gözlerini tavana çevirmiş, ellerini çözmeye çalışırken bir yandan da dua ediyordu. Aralarındaki yeşil suratlı adam aşırı hızlı nefes alıyordu, bir dakikaya bayılacaktı. Rafael'in adamlarından birkaçı yarı otomatik silahlarını din adamlarına ve yargıca doğrultmuş, sakinleşmeleri için bağıryorlardı.

"...Belki eve dönerken gerçek bir Katolik rahip bulabilirim? Eğer bulamazsam, yargıçla yetinmek zorunda kalacağım," diye devam etti Sergei. "Sence karım farkı fark eder mi?"

Arkama uzanıp pantolonumun arkasından silahımı çıkardım. Lucia'yı Zara'nın süitine götürürken kemerime sıkıştırmıştım, küçük kızımı Belov'un lanet olası gevezeliğinden ve durmak bilmeyen saçmalıklarından uzaklaştırmak istemiştim. *Bu götvereni vursam karısı farkı fark eder miydi?* Derin bir nefes aldım.

Buradaki avize kumarhanedekinden çok daha küçüktü ama amacına hizmet edecekti. Zincirin tavana bağlandığı noktaya nişan alıp ateş ettim. Odanın içinde büyük bir patlama oldu. Avize neredeyse anında yere, Rafael'in adamları ile isteksiz misafirlerimizin arasına düştü.

"Üçünüz törene şimdi başlayacaksınız. Önce," Silahu Ortodoks rahibe doğrulttum, "sen başlayacaksın."

Hızlıca başını salladı.

Hedefimi Protestan rahibe çevirdim. "Sen onun ardından tekrar edeceksin."

Yeşil suratlı yutkunup başını salladı.

"Ve sen," Silahımı yargıca doğrulttum, "onun hemen peşinden tekrar ettiğinden emin olacaksın. Anlaşıldı mı?"

Üçü de lanet sallabaşlar gibi kafalarını salladı.

“Güzel.” Silahı masaya bırakıp döndüm ve Nera’nın elini tuttum.

“Tanrı’dan korkan herkes kutsanmıştır...”

İlk rahip konuşurken yavrumun gözlerinin içine baktım, onu Protestan meslektaşı ve ardından yargıç takip etti ama söylenen gerçek kelimeleri duymadım bile. Sözcükler, parıltıları çok daha parlak şeyler tarafından gölgelenen o uzak yıldızlardan başka bir şey değillerdi. Sözcükler ya da tören umurumda değildi. Önemli olan tek şey karşımdaki kadına duyduğum o muazzam, tarifsiz aşk ve onun da aynı şeyi hissettiğini söyleyen gözlerindeki bakıştı.

“...Baba’nın, Oğul’un ve Kutsal Ruh’un Krallığı kutsanmış olsun. Şey...” Rahip boğazını temizledi. “Bu kısım için İncil’e ihtiyacım var.”

Kilitlenmiş bakışlarımızı bozmadan, masanın üzerine bıraktığım silahı rahibe doğru ittim. “Benim İncil’im bu. Devam et.”

“İ...Evet. Pekâlâ... Oğul’un ve Kutsal Ruh’un Krallığı şimdi ve sonsuza dek, çağlar boyunca kutsanmış olsun...”

Rahip doğuya doğru dönüp silahı Kutsal Kitap’ı kaldırdığı gibi kaldırırken Nera, “Bizi bir silahla evlendiremezsin,” diye fısıldadı.

“Evlilik yeminleri hakkında pek bir şey bilmiyorum yavrum ama sevmekten, değer vermekten ve eşini güvende tutmaktan bahsettiklerini biliyorum. İyi ve kötü zamanlarda. Sana bir avuç eski kâğıt üzerine yemin etmeyeceğim. Sana ya da kızımıza zarar vermeyi düşünen herkesin canını alacak olan silah üzerine yemin edeceğim.” Elini dudaklarıma doğru kaldırıp parmak uçlarından öptüm. “Ben seninim. Sen de benimsin.”

“Ben seninim,” diye fısıldarken gözleri parlıyordu. “Ve sen de benimsin, Kai.”

“...onları birleştir, çünkü Sen bir kadını kocasıyla birleştirirsin. Onları birleştir...”

Pantolonumun cebine uzanıp bir çift beyaz altından yüzük çıkardım. Onları bu sabah, çiçekçi dostum lalelerin polenlerini alırken satın almıştım.

“Lütfen benim karım olur musun, Yavru Kaplanım?”

“Her zaman, İblisim.”

İki alyanstan küçük olanı onun parmağına geçirdim ve o diğerini benimkine geçirirken nefes nefese izledim. Sonra karımı belinden kavradım ve dudaklarımı onunkine yapıştırdım.

Üç ses hep bir ağızdan, “*Amen*,” dedi.

Coşkulu alkışlar odayı doldurdu ama aniden yere çarpan büyük bir şeyin sesiyle sesler kesildi.

“Lanet olsun Mazur,” diye bağırdı Sergei. “Üç numaralı rahibin az önce bayıldı!”

“Onları gerçekten yanında mı götürüyor?” Kai’in sarı saçlı arkadaşının zavallı yargıcı cipinin bagajına tıkmaya çalışmasını izlerken sordum. İki rahip arka koltukta elleri bağlı ve ağzı tıkalı bir şekilde oturuyorlardı.

“Öyle görünüyor,” diye cevap verdi Kai.

Belov bagajı çarpıp kapattı ve kendi kendine ıslık çalarak direksiyonun başına geçti. Peş peşe iki defa kornaya bastuktan sonra kapıya doğru ilerledi. Kai belimi daha sıkı tuttu. “Hemen gidip evliliği tamamlayalım mı, yoksa önce mahkûmumuzu mu kontrol edelim?”

Kahretsin. Armando’yu tamamen unutmuştum. “Belki de—”

Cümlemleri tamamlayamadım çünkü Kai beni arkasına itip silahını çıkardı. Arkasına bakınca garaj yolumuzdan siyah, şık bir arabanın geldiğini fark ettim.

“Bu lanet arabanın kapıdan geçmesine kim izin verdi?” diye bağırdı Kai.

Araba taş merdivenden birkaç adım ötede durdu. Şoför kapısı açıldı ve bir adam dışarı çıktı. Üzerinde hapishane üniforması olmayınca onu tanımam biraz zamanımı aldı. Üzerinde şık, gri bir takım elbise ve altında mükemmel ütülenmiş beyaz bir gömlek vardı, tıpkı polisin onu evimizden çıkardığı gece olduğu gibi. Ama bu, uzun zaman önce yirmi yaşında olan adamla tek benzerliği idi.

“Merhaba, kardeşim.” Massimo bakışlarını bana dikti.

“Sorun yok.” Kai’in bileğini tutup elini indirdim. O silah bıraktığında üvey ağabeyimle tekrar yüzleştim. “Massimo, seni birkaç ay daha dışarıda görmeyi beklemiyordum.”

“Ben de beklemiyordum. Ama görünüşe göre önemli biri torpil geçmiş ve beni daha erken serbest bıraktırmış.” Massimo merdivenleri çıkıp önümüzde durdu. “Umarım sakıncası yoktur?”

“Sanırım bugünü ikinci doğum günüm olarak kutlayacağım,” dedim. “Ben anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim. Sen de kendi payına düşeni yapacak mısın?”

O amansız bakışlarıyla beni yoklarken Massimo’nun gözlerinde tehditkâr bir parıltı belirdi. Sonra dikkatini Kai’a çevirdi. Potansiyel tehdit seviyesini değerlendirir gibi iblisimi süzdü ve birleşmiş ellerimize baktı. Massimo’nun kaşları hafifçe havaya kalktı.

“Evet,” dedi benimle tekrar göz göze geldiğinde. “Cosa Nostra’ya karşı her türlü yükümlülükten muafsin. Aile’deki herkesin bilgilendirildiğinden emin olacağım.”

“Yeterli değil, Massimo. Artık Aile’nin bir parçası olarak görülmediğime dair yazılı bir beyan istiyorum. Altına da her Capo’nun imzasını istiyorum.”

“Cosa Nostra’nın seni resmen reddetmesini mi istiyorsun? Bu hiç yapılmadı, Nera. En azından Boston’da.”

“Umurumda değil. Bana tam özgürlük sözü vermiştin. Daha azıyla yetinmeyeceğim.”

Massimo kollarını göğsünde kavuşturdu, şişkin pazuları yüzünden takım elbisesinin dikişleri patlayacakmış gibi oldu ve bana bakarak gözlerini kıstı. Şartlarımdan hoşlanmıyordu ama sözünden dönmeye de cüret etmeyecekti.

“Peki,” dedi.

Son dört yıldır beni ezen yük verdiğim nefesle birlikte dağıldı ve yok oldu. Sonunda özgürdüm.

“Burada mı kalacaksın, yoksa Nuncio’nun evine mi döneceksin?” diye sordu.

“Burada gerekenden bir saniye bile fazla kalmayacağım. İstersen babamın evini de alabilirsin.” Kai’in elini sıktım. “Ailemin farklı planları var.”

“Pekâlâ. Evin değeri için gereken miktarı hesabına aktaracağım. Nereye gideceğini bana söyleyecek misin?”

“Belki,” dedim. Bana yaptırdığı şey için onu affetmem kolay olmayacaktı.

“Pekâlâ. Şimdi gidip Armando’yu görelim ve her şeyi toparlayalım. Duyduğuma göre onu sorgulayamayacak kadar meşgulmüşsün.”

Armando’yu nereden bildiğini sorma zahmetine girmedim. Massimo kilit altında olsa bile her zaman her şeyden haberdar olmanın bir yolunu bulmuştu. İçeri girmek için arkamı döndüm ama Kai’in eli elimden kaydı. Omzumun üzerinden baktığımda Kai’in Massimo’nun önünde durduğunu gördüm, eli üvey ağabeyimin boğazına sarılmıştı.

“Bu eşikte kan kaybından ölmemenin tek nedeni, anlayamadığım bir nedenden örürü karımın seni hâlâ önemsiyor olması.

Sen hapisteyken katlanmak zorunda kaldığı onca şeyden sonra bile.” Sesi alçak ve tehditkârdı. “Dikkatli ol çünkü eğer bu durum değişirse seni bulur ve lanet olası gırtlığını deşerim.”

Massimo’nun dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı.

“Görüyorum ki doğru adamı seçmişsin, kardeşim. Sanırım artık senin için endişelenmeme gerek kalmayacak.” Kai’in bileğini tutup elini uzaklaştırdı. “Gidip Armando’yu görelim.”

Bodruma indiğimizde, idrar ve diğer vücut sıvılarının kokusu yüzüme bir balyoz gibi indi. Elimi ağzıma ve burnuma dayayıp Kai’in arkasından göz attım. Capo yan yatıyordu, uzuvları vücuduna göre doğal olmayan açılardaydı. Gözleri açık ama boştu, hiçliğe doğru bakıyordu. Ağzının etrafına beyaz köpük gibi görünen bir şey bulaşmış, başının yanından yere akmıştı.

“Ölmüş mü?” diye sordum.

“Evet.” Kai cesedin yanına diz çöküp elini Armando’nun hayalet kadar solgun yüzüne koydu. “Soğuk. Bu odanın sıcaklığını ve ölüm katılığıının hâlâ devam ettiğini düşünürsek, gece öldürülmüş.” Armando’nun başını yukarı eğerek ağzının etrafındaki köpüğü inceledi. “Zehir. Büyük olasılıkla siyanür.”

“Sen değil miydin?” Massimo gelip Kai’in yanında dururken sordu.

“Siyanür yutarak ölmek pek hoş değil ama orospu çocuğu için planladığımdan çok daha hızlı. Dün gece biri gizlice içeri girdi ve konuşmasın diye onu öldürdü.” Kai ayağa kalkıp üvey ağabeyime baktı. “Bir saat içinde gidiyoruz. Bu artık senin pisliğin ve bunu çok hızlı bir şekilde çözeceksin. Eğer Cosa Nostra’dan birinin karımın adını herhangi bir şekilde andığına dair en ufak bir mırıltı bile duyarsam, ölürsün.”

“Bu bir Aile meselesi,” diye hırladı Massimo, gözleri tekrar cesede döndü. “Nera’nın artık Aile’nin bir üyesi olmadığı ve

görevi benim devraldığım açıklanır açıklanmaz, onu oyunun dışına çıkarmak isteyen kimse, dikkatini bana çevirecektir.”

“Harika.” Kai elimi tuttu. “Hadi gidip Lucia’nın ve senin eşyalarını toplayalım, bebeğim.”

Lucia kollarımdan, “Yeni evimizde ördek besleyebilir miyiz?” diye şakıdı.

Kai bavullarımın sonuncusunu da bagaja yerleştirirken, “Evet,” dedi. Bu korkunç yeri bir an önce terk etmek istiyordum, o yüzden sadece kıyafetlerimizi ve birkaç oyuncakı toplamıştım. Birisi daha sonra bize eşyalarımızı gönderebilirdi.

“Peki domuzlar? Domuzları severim!”

İblisim bana endişeli bir bakış fırlattı. Sadece gülümseyip omzumu silktim.

“Eğer mecbur kalırsak,” dedi ve Lucia’yı benden almak için uzandı. “Kız kardeşin nerede?”

“Muhtemelen hâlâ toplanıyordur,” dedim ve ön kapıya bakmak için döndüğüm sırada Zara dışarı çıktı. Massimo hemen onun arkasındaydı, bavullarını taşıyordu. “Gitmeye hazır mısın, Zara?”

“Evet,” dedi ama bize yaklaşmak için hamlede bulunmadı. Gözlerini yere dikip ayaklarına doğru baktı.

Massimo onun etrafından dolaşıp taş basamaklardan indi ama kız kardeşimin eşyalarını Kai’in arabasına götürmek yerine kendi aracına yaklaşıp bagajı açtı.

“Neler oluyor?” diye sordum. Bakışlarım kız kardeşim ile şu anda arabanın yolcu kapısını açık tutan üvey ağabeyim arasında gidip geliyordu.

Massimo kendisine zıt düşen yumuşak bir sesle, “Zahara,” dedi.

Zara başını kaldırıp onun esrarengiz yüz ifadesine baktı. Neredeyse bir dakika boyunca birbirlerine baktılar, gözleriyle özel bir konuşma yaptılar, sonra kız kardeşim bana döndü. Yüz ifadesi temkinliydi ve yüzünün her yanında yazılı olan suçluluk duygusunun nedenini anlamaya çalışırken bir huzursuzluk hissiyle doldum.

“Üzgünüm, Nera,” dedi. “Ama ben Massimo’yla gitmeye karar verdim.”

Ne?

Şok. Şaşkınlık. İnançsızlık.

“Anlamıyorum.” Sözleri havada asılı kalırken hâlâ anlamaya çalışıyordum.

Zara yavaşça merdivenlerden indi ve önümde durdu. Başım yana eğdi, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

“Senin adına çok mutluyum, Nera. Sonunda huzuru ve neşeyi buldun.” Kollarını bana dolayıp burnunu saçlarıma gömdü ve fısıldadı. “Şimdi ben de kendiminkini bulmaya çalışacağım.”

“Ama...Zara...”

Bir adım geri çekilip beni bıraktı. “Şimdi gitmem gerek ama seni yarın ararım. Tamam mı?”

“Tamam,” dedim. Massimo’nun arabasına doğru yürüyüp arabaya binen kız kardeşimin sırtına baktım.

Üvey ağabeyimiz sürücü koltuğuna oturdu. Geri geri gidip kapıya doğru hızlanırken çakıllar aracının lastiklerinin altında çatırdadı. On saniye sonra, araba gözden kayboldu.

Gitmişlerdi.

Kız kardeşim hiç tanımadığı üvey ağabeyimizle gitmişti. O hapse atıldığında daha dört.yaşındaydı.

Ne haltlar dönüyor burada?

SON SÖZ

— Nera —

Bir ay sonra

Yumuşak, kırmızı kumaşla yatak başına sıkıca bağlanmış bileklerim gerildi, Kai'ın sert elleri çıplak göğsümden geçti. Vücudumu keşfeden, tenimin her santimini okşayan avuçlarındaki her çıkıntıyı ve nasırı hissediyordum.

“Çok mu sıkı bağladım?” diye sorarken eğilip meme ucumu yaladı.

Başımı iki yana salladım. Fuları getirip ellerimi bağlamasını istediğimde reddetmişti. Onu ikna etmek için dilimi ve aletini içeren on dakikalık bir ikna süreci olmuştu.

Keşfine devam ederken, “İtiraf etmem lazım,” dedi, parmakları karnım boyunca narin desenler çiziyordu. “Seni yatağımıza bağlı görmeyi sevdim. Benim merhametime kalmış hâlde.”

Elleri aşağı doğru inip kalçamın kıvrımlarını okşadı, geçtiği yerlerde sıcak bir iz bırakıyordu. Parmakları uyluklarımın arasına girip de benimle oynayınca nefesim kesildi. Beklenti arttıkça nefesim boğazımda kaldı. Her dokunuş, her nazik okşayış, içimde sadece onun dindirebildiği bir ateşi tutuşturuyordu.

“Çok güzelsin, yavrum,” dedi iki parmağını içime kaydırırken. “Özellikle de sadece parmağımla tahrik olduğunda.”

Beni dikkatle izlerken gözleri açlıkla doluydu. Başparmağını klitorisime her vuruşunda beni uçurumun kenarına daha da itiyordu. Daha derinlere daldı, vücudumu beni tamamen ele geçirmekle tehdit eden kavurucu bir sıcaklıkla alevlendirdi. Beni çok iyi tanıyordu, parmak uçlarının en hafif dokunuşuyla beni darmaduman edebiliyordu. Altımızdaki saten çarşaf her hareketimizle hışırdarken, kendimi tamamen ona sunarak, dokunuşunu daha fazla arzulayarak sırtımı gerdim.

“Lütfen,” dedim nefes nefese.

Gülümseyip elini çekerek beni bomboş ve özlem dolu hâlde bıraktı. Yaşadığım kayıpla dudaklarımdan boğuk bir inilti döküldü ama tek kelime edemedim beni hızla karnımın üstüne çevirdi. Bileklerimin etrafındaki ipek kumaş daha da gerilip ellerimi yerinde tuttu.

Arkamdan kendini bacaklarımdan arasına yerleştirdi, sertliği uyluklarımı kaplayan ıslaklığa dayanıyordu. Sıcak nefesini ensemden hissettim.

“Benim.” Kuvvetli bir hamleyle kendini derinlerime gömererek beni dibine kadar doldurdu. Dudaklarımdan bir çığlık kaçmaya çalışsa da ses yüzümün altındaki yumuşak yastıkta boğuldu.

Kalçalarımı daha sıkı tuttu, içime acımasızca girip çıkarken parmakları etime saplanıyordu. Her güçlü darbesiyle, içimde öyle bir noktaya vuruyordu ki tüm varlığıma zevk dalgaları yol-luyordu. Çaresizce rahatlamak isteyerek etrafında kenetlendim, vücudum beklentiyle titriyordu. Kai’ın girip çıkışları daha aceleci bir hâl aldı. Ona ait olduğumu gösteriyor, aletinin her sert girişiyle beni işaretliyordu. Elini etrafımdan geçirip zonklayan klitorisime giden yolu buldu, parmakları ustalıkla oynuyor ve ateşli darbeleriyle eş zamanlı olarak okşuyordu. İkili his beni boğuyor, akıl sağlığımın sınırlarını zorluyordu.

İnleyerek boşalırken altımdaki kumaşa tırnaklarımı sapladım, aynı anda o da içimde patladı.

Kai'in göğsü sırtımda şişip iniyordu, vücutlarımız birbirine karışmış uzuvlardan bir karmaşa hâlindeydi. Bileklerimi çözdü, saten çarşafa yığıldık. Havada ter ve seks kokusu vardı.

"Sence Lucia bizi duymuş mudur?" diye nefes nefese sordum.

"Bütün bir sabah ördek yavrularını kovaladıktan sonra en az bir saat daha uyur. Merak etme. Bir tur için daha vaktimiz var." Sarılıp beni öptü. "Ama önce sana bir şey sormam gerek."

"Ne?" Dudaklarına doğru mırıldandım.

"Benimle evlenir misin?"

Geriye çekilip tek kaşımı kaldırdım. "Zaten evliyiz."

"Törenimizin teknik olarak resmî olmadığından oldukça eminim."

"Kâğıtları ve sözcükleri önemsemediğini sanıyordum."

"Ben de öyle sanıyordum." Çenemi parmaklarının arasına aldı. Gözlerime bakarken bakışlarında çok fazla şefkat vardı. "Ama mümkün olan her şekilde benim olmadığın fikrine katlanamıyorum. Yasal safsatalar da dahil. Ee, yapacak mısın? Benimle evlenecek misin? Yine?"

Kahkaha attım. "Evet."

"Güzel." Bir kez daha öpmek için beni çekti, sonra ben üstünde kalana kadar döndü. "Dördüncü tura hazır— Şunu duydu mu?"

"Hayır. Ne oldu?"

"Bir araba geldi." Kai yataktan fırlayıp Lucia'nın göremeyeceği ya da ulaşamayacağı rafta duran silahını aldı, sonra balkona çıktı.

"Yüce Tanrım, Mazur! Üstüne bir şey gily, seni teşhirci dalıyarak." Dışarıdan bir erkek sesi geldi.

“Sana söyledim, yarın!” Kai balkondan fısıldayarak bağırdı. “Bir kez olsun sana söyleneni yapamaz mısın, Belov?”

“Kusura bakma, yarın meşgulüm. Seni bugün tekrar evlendirmemiz gerekecek!”

Çarşafa sarınıp balkona koşturdum. Kai’ın arkadaşı, neşeli sarışın, omzunda elleri bağlanmış bir adamla araç yolumuzda duruyordu.

“Bak?” deyip adamın sırtına vurdu. “Nikâh memurunuzu hazırladım.”

“Neden bağlı?” Kai dişlerinin arasından sordu. “Sana gerçek bir düğün istediğimi söyledim, seni aptal.”

“Merak etme. Senin sosyal yönden garip kıcının bu sefer gerçekten kitaba uygun şekilde evleneceğinden emin oldum. Nikâh memuru, şahitler, konuklar... Ben her şeyi ayarladım.”

“Ne konuğu?” Kai tersledi. “Ben kimseyi davet etmedim.”

“Biliyorum. Ama dediğim gibi, bu konuda da her şeyi ayarladım.” Belov sırtıp iki parmağını dudaklarının arasına yerleştirdi ve yüksek sesli bir ıslık çaldı.

Uzaktan bir aracın gürültüsü duyuldu ve bir dakika sonra büyük, mavi bir otobüs göbekten yavaşça dönerek Sergei’nin kamyonetinin arkasında durdu. İçinde şık giysiler içinde, gözle görülür biçimde telaşlı en az otuz kişi oturuyordu.

“Konuklarınız.” Kai’ın arkadaşı tiyatral bir şekilde eğilip selam vererek eliyle otobüsü gösterdi

“Bebeğim?” Kai’ı dirseğimle dürttüm. “Düşündüğüm şey mi bu?”

“Evet. Manyak herif bizim için birisinin bütün düğününü çalmış.” Arkasını dönüp beni kollarının arasına aldı. “Üzgünüm. Bu defa gerçekten doğru şekilde yapmak istedim. O sersemi gönderip bu hafta normal bir düğün yapabiliriz.”

Parmaklarımı yüzüne dökülen uzun, siyah saçlarının arasından geçirdim. Hayallerimin erkeği. İblisim benim. Hayatımın

aşkı. “Böyle güzel bir fırsatı kaçırmak yazık olur. Özellikle de arkadaşının bize misafir getirmek için ne kadar uğraştığını düşünürsek.” Gülümseyip dudaklarımı onunkilere bastırdım.

“Pekâlâ,” diye mırıldandı ağzımın içine. “Ama yine de önümüzdeki hafta gerçek, yasal bir düğün yapacağız.”

“Üçüncüde keramet mi var?” Kahkaha attım.

“Evet. Aşağıdaki o pislik herif bizim rahiplerimizi ve yargıcı-mızı kullanarak karısıyla tekrar evlendi. Siktiğimin Belov’unun bizden daha fazla düğün yapmasına izin vermem mümkün değil, Yavru Kaplanım.”

SON

